C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_9-Srdce_zimy_2.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_9-Srdce
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.3.2005
Modification Date: 27.3.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA DEVATÁ

SRCE ZIMY

Svazek 2

Robert Jordan

Zámky, zadržující noc, zeslábnou a v srdci zimy se srdce zimy zrodí, uprostřed kvílení a skřípění zubů, protože srdce zimy pojede na vraném koni a jeho jméno bude Smrt.

Z Karaethonského cyklu
Dračí proroctví

KAPITOLA PRVNÍ

Hledá se zvonař

Pevný povoz Matovi připomínal cikánské vozy, jež viděl, malé domky na kolech, třebaže tento, plný skříněk a stolků zabudovaných do stěn, nebyl vyroben k obývání. Mat nakrčil nos nad podivným, ostrým pachem a nejistě si poposedl na trojnožce, což bylo jediné místo, kde se dalo sedět. Zlomená noha i žebra se mu již téměř zahojily, stejně jako šrámy, jež utrpěl, když na něj spadl celý dům, ale rány ho stále chvílemi pobolívaly. Kromě toho doufal v soucit. Ženy moc rády předváděly soucit, pokud to na ně dobře zahrál. Přinutil se přestat kroutit s pečetním prstenem na prstě. Dáte ženě najevo, že jste nervózní, a ona si to nějak vyloží a soucit vyletí komínem.
"Poslyš, Aludro," pronesl se svým nejpodmanivějším úsměvem, "touhle dobou už musíš vědět, že Seanchané se na ohňostroje nedívají. Ty jejich damane dělají něco, čemu říkají nebeský světla, vedle kterejch i tvoje nejlepší rachejtle vypadají jako jiskry letící z komína. Bez urážky."
"Já ta jejich takzvaná nebeská světla neviděla," opáčila zamítavě svým silným tarabonským přízvukem. Nakláněla se nad dřevěným hmoždířem velikosti velkého kotle, a přestože měla po pás dlouhé vlasy stažené širokou modrou mašlí, padaly jí až do tváře. Dlouhá bílá zástěra s tmavými skvrnami nezakrývala, jak skvěle jí padnou tmavozelené šaty, jeho však víc zajímalo, co dělá. No, zajímalo ho to stejně. Drtila hrubý černý prášek dřevěnou paličkou dlouhou jako její ruka. Prášek vypadal jako ten, který viděl v rachejtlích, jež rozřízl, ale nevěděl, co do něj patří. "V každém případě," pokračovala, "ti neprozradím cechovní tajemství. To je ti snad jasné, že?"
Mat sebou trhl. Zpracovával ji celé dny, aby se dostal až sem, už od chvíle, kdy při náhodné návštěvě putovního cirkusu Valana Lucy odhalil, že je v Ebú Daru, a po celou dobu se děsil, že se zmíní o cechu ohňostrůjců. "Ale ty už nejsi ohňostrůjce, vzpomínáš? Vykopli... achm... říkala jsi, že jsi cech opustila."
Nikoliv poprvé ho napadlo zmínit se, že ji zachránil před čtyřmi členy cechu, kteří jí chtěli podříznout krk. Takové věci obvykle stačily, aby vám žena skočila kolem krku a udělala všechno, co jste chtěli. Ale když ji skutečně zachránil, žádné objímání se nekonalo, takže nebylo moc pravděpodobné, že na ně dojde nyní. "A stejně," pokračoval povzneseně, "s cechem si starosti dělat nemusíš. Dělalas noční květy kdoví jak dlouho a nikdo ti to nepřišel zarazit. Vsadím se, že už nikdy žádného jiného ohňostrůjce neuvidíš."
"Co jsi slyšel?" zeptala se tiše s hlavou stále sklopenou. A skoro přestala kroutit paličkou. "Řekni mi to."
Matovi se málem zježily vlasy na hlavě. Jak to ženy dělají? Schováte všechny stopy a ony se stejně dostanou k jádru toho, co chcete skrýt. "Co tím myslíš? Slyšela jsi přece to, co já. Hlavně o Seanchanech."
Otočila se tak rychle, až jí vlasy zavlály, popadla těžkou paličku oběma rukama a zvedla ji nad hlavu. Byla asi o deset let starší než on, měla velké tmavé oči a malé, plné rty, obvykle jakoby připravené k polibku. Párkrát ho napadlo ji políbit. Většina žen byla po několika hubičkách poddajnější. Teď vycenila zuby a vypadala připravená ukousnout mu nos. "Řekni to!" nařídila.
"Hrál jsem vrchcáby s nějakýma Seanchanama u přístavu," přiznával neochotně a pozorně sledoval zdviženou paličku. Muž mohl zablufovat a odejít se zdravou kůží, pokud věci nezačaly být vážné, ale žena vám rozrazí hlavu jenom tak z rozmaru. A bok ho bolel a byl celý ztuhlý, jak moc dlouho seděl. Nebyl si jistý, jak rychle by se dokázal pohnout. "Nechtěl jsem to být já, kdo ti to řekne, ale... Cech už neexistuje, Aludro. Kapitula v Tanchiku je pryč." To byla jediná skutečná kapitula cechu. Ta v Cairhienu byla již dlouho opuštěná a ohňostrůjci se jinam vydávali jenom kvůli uspořádání ohňostrojů pro vládce a šlechtice. "Odmítli vpustit seanchanský vojáky na pozemky a bojovali, teda snažili se, když jim vyrazili vrata. Nevím, co se stalo - možná nějakej voják strčil lucernu, kam neměl - ale polovina kapituly vyletěla do vzduchu. Jen jsem to slyšel, nejspíš je to přehnaný. Ale Seanchané si mysleli, že jeden z ohňostrůjců použil jedinou sílu, a..." Povzdechl si a snažil se mluvit co nejlaskavěji. Krev a popel, tohle jí vykládat nechtěl! Jenže ona se na něj mračila a tu zatracenou palici měla připravenou, aby mu rozrazila hlavu.
"Aludro, Seanchané sebrali všechny, kdo v kapitule ještě zůstali naživu, a pár ohňostrůjců, kteří odešli do Amadoru, i každýho, kdo aspoň vzdáleně připomínal ohňostrůjce, a udělali ze všech da'covale. To

znamená -"
"Já vím, co to znamená!" vyjela ostře. Otočila se zpět k hmoždíři a začala točit paličkou tak tvrdě, až se Mat začal bát, že to celé vybuchne, pokud to byl opravdu prášek používaný do rachejtlí. "Hlupáci!" mumlala rozzlobeně a praštila s paličkou. "Slepí hlupáci! Před mocnými musíš ohnout krk a jít dál, ale oni to neviděli!" Popotáhla a hřbetem ruky si otřela tváře. "Mýlíš se, můj mladý příteli. Dokud žije jediný ohňostrůjce, cech žije také, a já jsem pořád naživu!" Ani teď se na něj nepodívala, když si otírala líce. "A co bys udělal, kdybych ti dala rachejtle? Házel je na Seanchany z katapulty?" Její frknutí jasně ukázalo, co si o tom myslí.
"A co je na tom špatnýho?" bránil se Mat. Dobrá polní balista dokázala vrhnout desetiliberní kámen na pět set kroků a desetiliberní rachejtle by nadělala mnohem víc škod než kámen. "Navíc mám lepší nápad. Viděl jsem ty trubice, ze kterých jsi na oblohu vyhazovala noční květy. Tři sta kroků a víc, to jsi tvrdila. Stačí ji naklonit na bok a vsadím se, že vyhodí noční květ na tisíc kroků."
Aludra se zadívala do hmoždíře a cosi zamumlala. Mat měl dojem, že říká: "Moc mluvím," a něco o hezkých očích, co mu nedávalo smysl. Honem jí skočil do řeči, než mohla zase začít o tajemstvích cechu. "Ty trubice jsou mnohem menší než katapulta, Aludro. Kdyby se dobře schovaly, Seanchané by ani nezjistili, odkud se to bere. Mohla bys to brát tak, že jim odplácíš za vaši kapitulu."
Podívala se na něj a docela uctivě. A také překvapeně, ale toho si nevšímal. Oči měla zarudlé a na tvářích vlhké cestičky slz. Možná kdyby jí dal ruku kolem ramen... Ženy obvykle potěšila trocha utěšování, když plakaly.
Ale než se stačil pohnout, švihla paličkou a namířila ji na něj jako meč. Musela být silnější než vypadala, dřevěná palička se ani nezachvěla. Světlo, pomyslel si, nemohla přece vědět, co chci udělat!
"Tohle není špatné na někoho, kdo viděl odpalovací trubky teprve před několika dny," přiznala, "ale mě to napadlo dávno před tebou. Měla jsem důvod." Hlas jí zhořkl, ale hned to zase napravila a mluvila trochu pobaveně. "Když jsi tak chytrý, dám ti hádanku, ano?" řekla a zvedla obočí. Ach, něco ji rozhodně pobavilo! "Ty mi řekneš, k čemu by mi mohl být zvonař, a já ti prozradím všechna svá tajemství. I ta, ze kterých se budeš červenat, ano?"
Teď hovořila zaujatě. Ale ohňostroje byly důležitější než hodinka miliskování s ní. Jaká tajemství mohla mít, že by se z nich červenal? Možná by ji mohl překvapit. Ne všechny vzpomínky těch jiných mužů, jež měl nacpané v hlavě, se týkaly bojování. "Zvonař," zahloubal se, aniž by tušil jak dál. V žádné z těch starých vzpomínek se neobjevil ani náznak. "No, zřejmě... Zvonař by mohl... Možná..."
"Ne," řekla, náhle odměřená. "Odejdeš a vrátíš se za dva za tři dny. Mám nějakou práci a ty mě se všemi těmi svými dotazy a lichotkami rušíš. Ne, žádné námitky! Běž hned."
Zamračil se, vstal a narazil si na hlavu klobouk se širokou krempou. Lichotkami? Lichotkami! Krev a zatracenej popel! Při příchodu hodil plášť na zem, a teď zachrčel, když se pro něj shýbal. Seděl na té stoličce skoro celý den. Ale možná se s ní někam dostával. Tedy pokud rozluští její hádanku. Poplašné zvonky. Gongy ohlašující hodiny. Nedávalo to smysl.
"Mohlo by mě napadnout, že tak chytrého mladého muže jako ty políbím, kdybys nepatřil jiné," zamumlala rozhodně hřejivým tónem. "Máš moc hezký zadek."
Vymrštil se a zůstával k ní otočený zády. Obličej měl rozpálený z čirého rozhořčení, jenomže ona by určitě řekla, že je to ruměnec. Obvykle se mu dařilo zapomenout na to, co má na sobě, pokud se o tom někdo nezmínil. V krčmách občas došlo k incidentům. Zatímco ležel na zádech s nohou v dlaze a staženými žebry a skoro celým zbytkem těla v obvazech, Tylin mu schovala všechny šaty. Nezjistil zatím kam, ale určitě byly schované, ne spálené. Nakonec ho tu nemohla chtít držet napořád. Z jeho vlastních věcí mu zůstal jen klobouk a černý hedvábný šátek, jejž nosil kolem krku. A pochopitelně stříbrný medailon s liščí hlavou, pověšený na řemínku pod košilí. A jeho nože. Bez nich by se opravdu cítil ztracený. Když se mu konečně podařilo vylézt z té zatracené postele, ta zatracená ženská mu nechala ušít nové šaty, a seděla tam a dívala se, jako ho ty zatracené švadleny přeměřují! Sněhobílé krajky na zápěstích mu téměř zakrývaly ruce, pokud si nedával pozor, a další mu spadala od krku skoro k pasu. Tylin měla na mužích ráda krajky. Plášť měl jasně šarlatový, stejně rudý jako příliš těsné spodky, a po celé té zatracené věci byly vyšité zlaté spirály a bílé růžičky. Nemluvě o bílém oválu na levém rameni se zeleným mečem a kotvou rodu Mitsobar. Kabát měl dost modrý i pro cikána, s červenozlatou výšivkou

tairenských bludišť na prsou a na rukávech, to jen aby řeč nestála. Nerad vzpomínal na to, čím musel projít, aby Tylin přesvědčil, že má vynechat perly a safíry a Světlo ví co ještě na něm chtěla mít. A navíc byl krátký. Neslušně krátký! Tylin se jeho hýždě také líbily a zřejmě jí nevadilo, kdo všechno je ještě uvidí!

Upravil si plášť na ramenou - ten aspoň trochu zakrýval - a popadl hůl, vysokou po ramena. Bok a noha ho budou bolet, dokud to nerozchodí. "Tak za dva za tři dny," slíbil s důstojností, na jakou se vzmohl.

Aludra se tiše zasmála. Ale ne dost tiše, aby ji neslyšel. Světlo, ta ženská se smíchem zvládla víc než dlaždič s přívalem nadávek! A taky to dělala naschvál.

Mat vykulhal z vozu a práskl za sebou dveřmi. Noční obloha byla stejná jako ranní, šedá a bouřlivá, pokrytá mrzutými mraky. A vál ostrý, nárazový vítr. V Altaře nebyla skutečná zima, ale stačilo to. Místo sněhu tu padal ledový déšť a od moře se hnaly prudké bouře a mezitím bylo dost vlhko, aby zima vypadala větší. Půda pod nohama čvachtala, i když bylo sucho. Mat se zamračil a kulhal od vozu. Ženské! Aludra ale byla moc hezká. A věděla, jak vyrábět rachejtle. Zvonař? Za dva dny na to možná přijde. Hlavě aby nezačala pronásledovat jeho. Poslední dobou to zřejmě dělala spousta žen. Změnila na něm snad Tylin něco, že ho ženy pronásledovaly tak jako ona? Ne. To bylo směšné. Jeho plášť zachytil vítr, ale Mat byl příliš zamyšlený, aby ho přitáhl. Dvě štíhlé ženy - považoval je za akrobatky - se na něj mazaně usmály, když ho míjely, a on se také usmál a předvedl nejlepší poklonu. Tylin ho nezměnila, pořád byl stejný muž jako vždycky.

Lucův cirkus byl padesátkrát větší než to, o čem mu vyprávěl Tom, možná víc, mišmaš stanů a vozů o velikosti slušně velké vesnice. I přes chladné počasí mnoho účinkujících si procvičovalo svá čísla. Žena v rozevláté bílé haleně a spodkách těsných jako jeho se houpala na prověšeném provaze nataženém mezi dvěma vysokými žerděmi, a pak se vymrštila a nějak se nohama zachytila za provaz, než mohla spadnout na zem. Zkroutila se a zachytila provaz rukama, vytáhla se do sedu a začala totéž od začátku. Opodál jakýsi chlapík běhal na kole vejčitého tvaru, které muselo být dobře pět sáhů dlouhé, na plošině vysoko nad zemí, kde poskakoval po užším konci ve větší výšce než ta hlupačka, která si brzy srazí vaz. Mat se zadíval na polonahého muže koulícího si po pažích a přes ramena tři lesklé koule, aniž by se jich dotkl rukama. To bylo zajímavé. Tohle by mohl zvládnout sám. Ty koule člověka aspoň nezraní. Už toho měl dost, aby mu to stačilo až do smrti.

Co ho ale opravdu zaujalo, byli koně. Dlouhé řady koní koní, kde dvě desítky mužů, choulících se před zimou, nakládali hnůj na kolečka. Stovky koní. Luca údajně přijal nějakého seanchanského cvičitele zvířat a za odměnu dostal lejstro podepsané samotnou vznešenou paní Suroth, že si smí nechat všechna jeho zvířata. Matův kůň Oko byl v bezpečí, před loterií nařízenou Suroth ho zachránilo to, že byl ustájen v Tarasinském paláci, jenomže dostat ho odtamtud nedokáže. Tylin si ho mohla rovnou uvázat na vodítko a nehodlala ho hned tak pustit.

Otočil se a napadlo ho, že nechá Vanina ukrást nějaké koně z cirkusu, pokud se s Lucou nedomluví. Z toho, co o něm Mat věděl, by to pro toho zvláštního muže bylo jako večerní procházka. Jak byl Vanin tlustý, dokázal ukrást a projet se na každém koni, na jakého se podíval. Naneštěstí Mat pochyboval, že by se sám v sedle udržel déle než míli. Přesto to stálo za úvahu. Začínal být zoufalý.

Cestou sledoval žongléře a akrobaty, jak cvičí, a říkal si, jak se to všechno mohlo stát. Krev a popel! Byl přece ta'veren! Měl kolem sebe utvářet svět! Ale on trčí tady v Ebú Daru, Tylinin mazlíček a hračka - ta ženská ho ani nenechala pořádně se uzdravit, než na něj skočila jako kachna po housence! - a všichni ostatní se tím skvěle bavili. A jak jí ta rodinka pořád podlézala, Nyneiva se určitě na každého vytahuje. Jakmile si Egwain uvědomí, že ty šílené Aes Sedai, které ji jmenovaly amyrlin, to nemyslí vážně, Talmanes a Banda Rudé ruky byli připravení ji odtamtud vytáhnout. Světlo, jak ji znal, Elain už možná nosí Růžovou korunu! Rand a Perrin se nejspíš povalují u ohně v nějakém paláci, vykládají si vtipy a popíjejí víno.

Zaškaredil se a přetřel si čelo, jak mu před očima zavířily barvy. To se mu poslední dobou stávalo pokaždé, když si vzpomněl na ty dva. Nevěděl proč a ani to vědět nechtěl. Chtěl jen, aby to přestalo. Kdyby se jen dostal z Ebú Daru. A samozřejmě s tajemstvím ohňostrojů, ale klidně by se na to vykašlal a jen utekl.

Tom a Beslan byli stále tam, kde je nechal, popíjeli s Lucou před Lucovým bohatě zdobeným vozem, ale

on se k nim hned nepřipojil. Luca z nějakého důvodu Mata Cauthona od pohledu nesnášel. Mat mu oplácel stejným, ale měl k tomu důvod. Luca měl samolibý, nafoukaný obličej a na každou ženu v dohledu se uculoval. A zřejmě si myslel, že se každé ženě na světě líbí. Světlo, vždyť byl dokonce ženatý!

Luca, rozvalený ve zlaceném křesle, které musel ukrást z paláce, se smál a rozmáchle, velkopansky kýval na Toma a Beslana, sedící na lavicích vedle něj. Jasně rudý kabát a plášť měl pokrytý zlatými hvězdami a kometami. I cikán by se červenal! A při pohledu na jeho vůz by zaplakal! Byl mnohem větší než Aludřin a vypadal jako nalakovaný! Kolem dokola se objevoval měsíc v jednotlivých fázích, vyvedený ve stříbře, a zbylý červenomodrý povrch byl pokrytý zlatými hvězdami a kometami všech možných velikostí. Vedle toho vypadal Beslan skoro obyčejně ve svém kabátci a plášti s poletujícími ptáky. Tom, otírající si víno z dlouhých bílých knírů, působil v prostém bronzovém suknu a tmavém plášti rozhodně ošuntěle.

Jedna osoba, která tu měla být, tu nebyla, ale stačilo se rozhlédnout a u vozu vedle zahlédl hlouček žen. Byly všech věků, mladé i staré, ale všechny se hihňaly tomu, co bylo uprostřed hloučku. Mat si povzdechl a zamířil tam.

"Ach, prostě se nemůžu rozhodnout," ozval se ze středu pisklavý chlapecký hlas. "Když se podívám na tebe, Merici, máš ty nejkrásnější oči, co jsem kdy viděl. Ale když se podívám na tebe, Neilyn, tak je máš ty. Tvoje rty jsou jako zralé třešně, Gillin, a tvoje bych chtěl líbat, Adrio. A tvůj krk, Jameine, půvabný jako labutí šíje..."

Mat spolkl kletbu a zrychlil krok. S tlumenými omluvami se protlačil mezi ženy. Uprostřed stál Olver, malý bledý chlapec, předvádějící se a zubící se na jednu ženu po druhé. Už ty jeho vyceněné zuby stačily, aby mu některá z nich vlepila pár pohlavků.

"Prosím, odpusťte mu," zamumlal Mat a uchopil kluka za ruku. "Tak pojď, Olvere, musíme se vrátit do města. A přestaň tu mávat pláštěm. On neví, co říká, vážně. Nevím, kde takový věci sebral."

Naštěstí se ženy jen zasmály a prohrábly Olverovi vlasy, když ho Mat odváděl. Některé podotkly, že je to vážně sladký chlapec, ze všech věcí na světě! Jedna sáhla Matovi pod plášť a štípla ho do zadku. Ženské!

Když se dostali ven, Mat se na kluka, spokojeně ťapkajícího vedle něj, zamračil. Od chvíle, kdy ho Mat potkal, Olver vyrostl, ale stále byl na svůj věk dost malý. A s těmi širokými ústy a ušima jako platchty nebude nikdy hezký. "Mluvit takhle se ženami by tě mohlo dostat do pěknejch trablů," sdělil mu Mat. "Ženy jsou rády, když je muž zticha a chová se slušně. A rezervovaně. Rezervovaně a možná trochu nesměle. Cvič to a povedeš si dobře."

Olver na něj užasle civěl s otevřenou pusou a Mat si povzdechl. Na kluka dohlížel tucet strýčků a každý kromě Mata měl na něho špatný vliv.

Tom a Beslan Olverovi vrátili úsměv. Chlapec se Matovi vytrhl a se smíchem se k nim rozběhl. Tom ho učil žonglovat a hrát na harfu a flétnu a Beslan ho učil šermovat. Ostatní "strýčkové" ho učili jiným věcem, pozoruhodně různorodým. Mat ho hodlal začít učit boji s holí a zacházení s dvouříčským lukem, jakmile se mu spraví záda. A nechtěl ani vědět, čemu ho učí Chel Vanin či Banda Rudé ruky.

Když se Mat přiblížil, Luca vstal a jeho přihlouplý úsměv se změnil v kyselý škleb. Prohlédl si Mata od hlavy k patě, rozmáchle si přehodil plášť přes ramena a ohlásil dunivým hlasem: "Jsem zaneprázdněný muž. Mám moc práce: Je možné, že brzy budu mít tu čest přijmout vznešenou paní Suroth k soukromému představení." Bez dalšího slova odkráčel, drže si zdobený plášť jen jednou rukou, takže za ním vlál jako praporec.

Mat ten svůj chytil oběma rukama. Plášť měl zahřívat. Viděl Suroth v paláci, ačkoliv ne příliš zblízka. Nicméně po větší blízkosti rozhodně netoužil. Neuměl si představit, že by věnovala třeba jen chvíli Velkolepému putovnímu divadlu a úžasné výstavě divů a zázraků Valana Lucy, jak hlásal nápis na plátně napnutém mezi dvěma vysokými žerděmi u vchodu do cirkusu písmeny půl sáhu vysokými. Pokud ano, tak nejspíš jen proto, aby sežrala lvy. Nebo je vyděsila k smrti.

"Už souhlasil, Tome?" zeptal se tiše a zamračil se za Lucou.

"Můžeme jet s ním, až opustí Ebú Dar," odpověděl vrásčitý stařec. "Za jistou cenu." Zafrkal a foukl si do knírů a podrážděně si prohrábl bílé vlasy. "Za to, co chce, bychom měli jíst a spát jako králové, ale jak ho znám, tak o tom dost pochybuju. Nepovažuje nás za zločince, protože pořád chodíme volně, ale ví,

že před něčím utíkáme, jinak bychom cestovali jinak. Naneštěstí hodlá odjet nejdřív na jaře."
Mat zvážil několik nadávek. Až na jaře. Světlo ví, co mu Tylin do jara ještě udělá, donutí ho udělat. Možná nápad, že by Vanin mohl ukrást nějaké koně, nebyl zas tak špatný. "Jestli chce tolik, kolik říkáš, tak si musím naplnit měšec. Jedna věc se Seanchanům musí nechat, nevadí jim prohrávat." Snažil se dávat si pozor na své štěstí a nemusel čelit žádným hrozbám kvůli podvádění, alespoň ne od chvíle, kdy byl schopen opustit palác po vlastních. Zprvu věřil, že to působí jeho štěstí, nebo možná to, že byl ta'veren, začínalo být konečně k něčemu dobré.
Beslan si ho vážně prohlédl. Byl to snědý štíhlý muž, jen o něco mladší než Mat, a když se s ním Mat poznal, byl bezstarostně odvážný, vždy připravený vypravit se do krčem, zvlášť pokud to končilo ženami nebo rvačkou. Po příchodu Seanchanů ale zvážněl. Pro něj byli Seanchané vážnou věcí. "Matka nebude mít radost, jestli zjistí, že pomáhám jejímu mazlíčkovi opustit Ebú Dar, Mate. Ožení mě s nějakou, co bude šilhat a mít knír jako tarabonský pěšák."
I po tak dlouhé době sebou Mat trhl. Nikdy si nezvykl na to, že si Tylinin syn myslí, že to, co jeho matka s Matem provádí, je v pořádku. No, Beslan si myslel, že začíná být trochu majetnická - ale jen trochu! - avšak to byl jediný důvod, proč byl ochoten pomoci. Tvrdil, že Mat je právě to, co jeho matka potřebuje, aby přestala myslet na dohody, jež musela uzavřít se Seanchany! Občas si Mat přál být zase zpět ve Dvouříčí, kde člověk aspoň věděl, jak ostatní lidé uvažují. Občas si to přál.
"Můžem se už vrátit do paláce?" vyhrkl Olver, spíš jako požadavek než otázku. "Mám hodinu čtení s urozenou paní Riselle. Nechává mi položit si jí hlavu na prsa, když mi předčítá."
"Pozoruhodný úspěch, Olvere," poznamenal Tom a pohladil si kníry, jak zakrýval úsměv. Naklonil se blíž k druhým dvěma mužům a ztišil hlas, aby ho chlapec neslyšel. "Ta ženská mě nutí hrát jí na harfu, než mně dovolí položit si hlavu na ten pozoruhodný polštář."
"Riselle nutí každého, aby ji nejdřív pobavil," zasmál se Beslan vědoucně a Tom se na něj užasle zadíval.
Mat zaúpěl. Tentokrát to nebylo kvůli noze ani kvůli tomu, že každý muž v Ebú Daru si zřejmě vybíral ňadra, kam položí hlavu, kromě Mata Cauthona. V hlavě mu zase začaly rachotit ty zatracené kostky. Blížilo se něco zlého. Něco velice zlého.

KAPITOLA DRUHÁ

Nečekané setkání

Do města to bylo přes dvě míle mezi nízkými kopci, kde si Mat mohl protáhnout bolavou nohu, takže ho nejdříve přestala bolet a pak zase začala, když dorazili na poslední pahorek a před sebou spatřili Ebú Dar za jeho extravagantně silnými, bíle omítnutými hradbami, jež nedokázal prorazit žádný obléhací stroj. Město uvnitř hradeb bylo také bílé, jen tu a tam na špičatých kupolích byly úzké barevné pruhy. Bíle omítnuté budovy, bílé věže a věžičky a bílé paláce se leskly dokonce i o šedivém zimním dni. Některé věže končily zubatě, někde byla mezera, kde byla zničena nějaká budova, ale popravdě seanchanský útok napáchal jen malé škody. Byli příliš rychlí, příliš silní a město ovládli dřív, než se obránci vzmohli na víc než občasný odpor.
Kupodivu obchod, jaký tu byl v tuto roční dobu, pád města téměř neovlivnil. Seanchané ho podporovali, třebaže od kupců a lodních kapitánů a posádek vyžadovali přísahu, že budou poslouchat Předběžníky, očekávat návrat a sloužit Těm, kdo přišli domů. V praxi to znamenalo, že život pokračoval více méně jako předtím, takže jen málokdo něco namítal. Velký přístav byl plný lodí pokaždé, když se na něj Mat podíval. Dnes odpoledne to vypadalo, že by po nich mohl přejít suchou nohou z Ebú Daru do Rahadu, drsné čtvrti, o níž doufal, že ji už nikdy nenavštíví. Od chvíle, kdy mohl opět chodit, často přicházel do přístavu a díval se. Ne na plavidla s žebrovanými plachtami ani lodi Mořského národa, jež Seanchané vystrojovali a osazovali vlastními posádkami, ale na plavidla plující pod praporcem se zlatými včelami Illianu, s mečem a rukou Arad Domanu nebo s tairenským půlměsícem. Už to nedělal. Dnes se na přístav skoro nepodíval. Kostky mu v hlavě rachotily jako hromobití. Ať už se mělo stát cokoliv, silně pochyboval, že se mu to bude líbit. Tak to bývalo, když ho kostky varovaly.
Na cestě z velké klenuté brány sice panoval čilý ruch, avšak pěší lidé se zřejmě dokázali protáhnout dovnitř, a zástup vozů a volských povozů se táhl až na hřeben a jen čekal na to, až bude mít volnou cestu. Všichni jezdci byli Seanchané, ať už měli pleť černou jako Mořský národ nebo bledou jako Cairhieňané, a nejvíce se odlišovali tím, že seděli na koních. Někteří muži měli pytlovité kalhoty a divné těsné kabátce s vysokým límcem, který jim těsně obepínal krk až k bradě, a vepředu měli řady lesklých, kovových knoflíků, nebo rozevláté, složitě vyšívané kabátce, skoro tak dlouhé jako ženské šaty. Byli to urození, stejně jako ženy v jezdeckých šatech prapodivného střihu, hustě plisovanými, s rozdělenými suknicemi střiženými tak, aby odhalovaly barevné kotníkové boty, se širokými rukávy visícími až ke třmenům. Pár dalších mělo krajkové závoje, zakrývající vše kromě očí, aby neurození neviděli jejich obličej. Zdaleka nejvíc jezdců však mělo jasně malovanou zbroj z překrývajících se plátů. Mezi vojáky byly i ženy, ale v malovaných přilbicích připomínajících hlavy obludného hmyzu se nedalo poznat, kdo je kdo. Alespoň nikdo neměl rudočernou gardy smrtonošů. V jejich přítomnosti byli nesví dokonce i ostatní Seanchané, a to stačilo, aby je Mat obcházel co nejširším obloukem.
V každém případě žádný ze Seanchanů třem mužům a chlapci, pomalu kráčejícím k městu mezi čekajícími povozy, nevěnoval pozornost. No, muži šli pomalu. Olver poskakoval. Tempo udával Mat s bolavou nohou, ale snažil se, aby ostatní neviděli, jak moc se opírá o svou hůl. Kostky obvykle ohlašovaly události, jež se mu podařilo přežít jen o vlásek, bitvy, budovy padající mu na hlavu. Tylin. Děsil se toho, co se stane, až se zastaví tentokrát.
Na téměř všech vozech a kárách opouštějících město se vezli Seanchané nebo šli vedle, měli prostší oděv než ti na koních, vlastně vypadali docela obyčejně, avšak lidé čekající na silnici patřili k Ebúdarcům či lidem z okolí. Muži měli dlouhé vesty a ženy sukně na jedné straně přišité tak, aby byla vidět noha v punčoše nebo barevná spodnička, a vozy i káry jim tahali voli. Byli tu i cizinci, kupci s povozy taženými koňmi. V zimě se na jihu obchodovalo mnohem víc než na dalekém severu, kde museli překonávat zasněžené cesty, a někteří sem přicházeli z daleka. Mohutná Domanka s tmavým znamínkem krásy na měděné líci jela na prvním ze čtyř vozů, držela si kolem sebe květovaný plášť a mračila se na muže o pět vozů před ní, umaštěného chlapíka vedle vozky, skrývajícího pod tarabonským závojem poměrně hustý knír. Nepochybně to byl konkurent. Hubená Kandořanka s velkou perlou v levém uchu a stříbrnými

řetězy přes prsa seděla klidně v sedle, ruku v rukavičce položenou na sedlové hrušce, a možná ani netušila, že jakmile vstoupí do města, její bělouš a spřežení z povozu připadnou do loterie. Od místních se vybíral jeden kůň z pěti, a aby to nenarušovalo obchod, tak jeden z deseti od cizinců. Za koně se platilo, pravda, a jindy by to byla slušná cena, ale zdaleka nedosahovala tržní cenu odpovídající dnešní poptávce. Mat si vždy všímal koní, i když jen mimochodem. Tlustý Cairhieňan v kabátě stejně ošumělém, jako byly šaty jeho vozků, rozzlobeně vykřikoval kvůli zdržení a nechával svou skvělou klisnu neklidně tancovat. Ta klisna byla vážně nádherná. Nejspíš připadne nějakému důstojníkovi. Co se stane, až se ty kostky zastaví?

Ve velké bráně byly stráže, ale ty nejspíš poznali jen Seanchané. Sul'dam v modrých šatech s blesky na štítcích přecházely sem a tam se šedě oděnými damane na stříbrných a'damech. Jediný pár by stačil utišit jakékoliv nepokoje menší než útok vojska, možná dokonce i ten, ale to nebyl důvod, proč tady byly. V prvních dnech po pádu Ebú Daru, když ještě Mat musel zůstat v posteli, prolezly město, jak hledaly ženy, kterým říkaly marath'damane, a teď se ujišťovaly, že žádná nevstoupí. Každá sul'dam měla na rameni stočené vodítko navíc, čistě pro případ. Další dvojice hlídkovaly v přístavu a vlezly na každou loď a člun.

Vedle brány do města byly na hrotech na plošině pět sáhů nad zemí naražené nadehtované, ale stále rozpoznatelné hlavy desítky lidí, kteří se střetli se seanchanskou spravedlností. Nad nimi visel symbol této spravedlnosti, popravčí sekera s toporem ovinutým složitě vázanou bílou šňůrou. Cedulka pod každou hlavou označovala zločin, za nějž se sem dotyčný dostal, vraždu, znásilnění, loupež s použitím násilí, útok na urozeného. Za menší přestupky bylo bičování nebo se z člověka stal da'covale. Seanchané v tom byli spravedliví. Nebyl tady vystaven nikdo z urozených - pokud by si někdo z nich vysloužil popravu, byl by poslán zpět do Seanchanu nebo uškrcen bílou šňůrou - ale tři hlavy patřily Seanchanům a váha jejich spravedlnosti dopadala stejně na vysoko i nízko postavené. Pod hlavou ženy, která bývala paní lodí Atha'an Miere, a muže, který býval jejím mistrem šermířem, byly cedulky označené VZPOURA.

Mat branou procházel dost často, aby si hlav už nevšímal. Olver poskakoval vedle něho a prozpěvoval si nějakou rychlou písničku. Beslan a Tom dali při chůzi hlavy dohromady a Mat jednou zaslechl, jak Tom říká: "nebezpečný podnik", ale nestaral se, o čem mluví. Potom se dostali do dlouhého šerého tunelu, kudy vedla cesta skrz hradbu, a rachot vozů jakékoliv poslouchání znemožnil, i kdyby to Mat chtěl udělat. Tom s Beslanem se drželi po straně, z dosahu vozů, a tiše rozmlouvali. Olver vyrazil dopředu, ale když se Mat opět vynořil do denního světla, vrazil Tomovi do zad, než si uvědomil, že všichni stojí hned u východu z tunelu. Už chtěl něco jízlivě poznamenat, když si všiml, nač zírají. Lidé vycházející z tunelu za ním ho odstrčili, ale on také jen zíral.

Ulice Ebú Daru byly vždycky plné lidí, ale ne takhle, jako by se protrhla přehrada a vyslala do města záplavu lidí. Ti ucpávali ulici před ním, obklopovali dobytek, jaký ještě nikdy neviděl, skvrnité bílé krávy s dlouhými, nahoru otočenými rohy, světle hnědé kozy pokryté jemnou srstí visící až na zem a ovce se čtyřmi rohy. Všechny ulice, kam až dohlédl, byly ucpané stejně. Pokud se nějaký povoz pohyboval, tak jen šnečím tempem, a křik a nadávky vozků se téměř ztrácely v hukotu hlasů a řevu zvířat. Neslyšel, co říkají, ale rozeznal přízvuk. Pomalý, protáhlý seanchanský přízvuk. Někteří do sebe šťouchali a ukazovali si na něj v těch jasných šatech. Na všechno civěli s otevřenou pusou, jako by dosud nikdy neviděli hospodu či nožířství, ale Mat si přesto zabručel pod fousy a stáhl si klobouk hlouběji do čela.

"Návrat," zamumlal Tom, a kdyby Mat nestál hned vedle něj, nebyl by ho slyšel. "Zatímco my jsme se poflakovali u Lucy, dorazilo corenne."

Mat tenhle návrat, kdy přicházeli stále další a další Seanchané, považoval za invazi, vpád vojska. Jeden vozka zařval a zamával dlouhým bičem na kluky, kteří vylezli na bočnici vozu a šťouchali do něčeho, co vypadalo jako réva v dřevěných nádobách se zeminou. Na dalším povoze byl dlouhý tiskařský lis a na dalším, jemuž se právě podařilo vyjet z tunelu, něco, co vypadalo jako pivovarnické kádě a táhla z něj slabá vůně chmele. Na několika byly klece s podivně zbarvenými slepicemi, kachnami a husami, ale drůbež nebyla na prodej, nýbrž na chov. Bylo to skutečně vojsko, jenomže ne toho druhu, jaký si představoval. A s tímto vojskem bude mnohem těžší bojovat než s vojáky.

"Bodni mě do očí, budeme se přes to muset dostat!" remcal znechuceně Beslan a zvedl se na špičky, jak se ze všech sil snažil dohlédnout dál. "Jak je to daleko, než najdeme nějakou volnou ulici?"

Mat si uvědomil, že vlastně nevidí to, co má přímo před očima, přístav plný lodí. Plný lodí. Bylo tu dvakrát či třikrát víc plavidel, než když za rozbřesku odcházeli do Lucova tábora, a pár dalších ještě manévrovalo pod napnutými plachtami. Což znamenalo, že další ještě možná čekaly na vjezd do přístavu. Světlo! Kolik jich za dopoledne vyvrhlo svůj náklad? Kolik jich ještě zůstalo nevyloženo? Světlo, kolik lidí uveze takové množství lodí? A proč připluli všichni sem místo do Tanchika? Zachvěl se. Tohle možná ještě nebyli všichni.
"Měl by ses pokusit najít cestu přes zadní uličky," pravil a zesílil hlas, aby ho bylo přes ten hluk slyšet. "Jinak se k paláci do večera nedostaneš."
Beslan se na něj zamračil. "Ty se s námi nevrátíš? Mate, jestli se znovu pokusíš koupit si cestu na lodi... Víš, že tentokrát na tebe nebude hodná."
Mat mračení královnina syna do puntíku opětoval. "Jenom se chci trochu projít," zalhal. Jakmile se vrátí do paláce, Tylin ho zase začne hýčkat a rozmazlovat. Nebylo by to tak strašné - vážně ne - až na to, že ona se nestarala, kdo uvidí, jak ho hladí po tvářích a šeptá mu do ucha lichotky, dokonce ani její syn jí nevadil. Kromě toho, co když se ty kostky zastaví ve chvíli, kdy se dostane k ní? Slovo "majetnická" Tylin poslední dobou zdaleka nevystihovalo. Krev a popel, ta ženská by se ještě mohla rozhodnout, že se za něj vdá! On se nechtěl ženit, ještě ne, ale věděl, koho si vezme, a Tylin Quintara Mitsobar to nebude. Jenomže co kdyby se rozhodla jinak?
Náhle si vzpomněl, jak Tom mumlal cosi o "nebezpečném podniku". Znal Toma a znal Beslana. Olver na Seanchany civěl stejně jako oni na všechno okolo. Pokusil se odběhnout, aby měl lepší výhled, ale Mat ho ještě včas popadl za rameno a postrčil ho, vzpírajícího se, Tomovi do rukou. "Odveď kluka zpátky do paláce, a až s ním Riselle skončí, dej mu pár lekcí. A zapomeňte na ten váš šílenej nápad, ať je jakejkoliv. Jinak by mohly vaše hlavy skončit na těch kůlech před bránou a Tylinina taky." I jeho. Na to nesměl zapomínat!
Oba muži na něj bezvýrazně hleděli, což bohatě stačilo potvrdit jeho podezření.
"Možná že bych se měl trochu projít s tebou," poznamenal Tom nakonec. "Mohli bychom si promluvit. Máš pozoruhodný štěstí, Mate, a máš jistej cit pro, řekněme, dobrodružství." Beslan kývl. Olver se Tomovi kroutil v rukou a snažil se naráz vidět všechny ty podivné lidi. Vůbec mu nezáleželo na tom, o čem starší muži hovoří.
Mat kysele zabručel. Proč po něm lidi vždycky chtějí, aby byl hrdina? Dřív nebo později ho to zabije. "Já o ničem mluvit nepotřebuju. Jsou tady, Beslane. Jestli jim nedokážeš zabránit sem vlízt, což je jistý jako ráno, tak je nedokážeš vyhnat. Rand to s nima vyřídí, jestli se dá věřit klepům." Před očima mu opět zavířily barvy a na okamžik skoro utlumily zvuk kostek. "Složil jsi tu zatracenou přísahu, že budeš čekat na návrat. My všichni jsme to udělali." Odmítnout znamenalo, že člověka strčili do řetězů a poslali pracovat do přístavu nebo čistit kanály v Rahadu. Takže to podle něj vlastně žádná přísaha nebyla.
"Počkejte na Randa." Barvy se znovu objevily a zase zmizely. Krev a popel! Musí přestat myslet na... Na jisté lidi. Barvy. "Ještě by to mohlo vyjít, když tomu dáte čas."
"Ty to nechápeš, Mate," vyhrkl Beslan ohnivě. "Matka stále sedí na trůně a Suroth řekla, že povládne celé Altaře, ne jenom tomu, co držíme kolem Ebú Daru, a možná i většímu území, ale musela si lehnout na břicho a přísahat věrnost nějaké ženské z druhé strany Arythského oceánu. Suroth řekla, že bych se měl oženit s někým z jejich urozených a oholit si půlku hlavy, a matka ji poslouchá. Suroth může předstírat, že si jsou rovny, avšak matka musí poslouchat, když Suroth mluví. A ať už Suroth říká cokoliv, Ebú Dar nám už nepatří a to ostatní nám ani patřit nebude. Možná je nedokážeme vytlačit silou zbraní, ale mohli bychom jim kraj hodně zošklivit. Bělokabátníci to zažili. Zeptej se jich, co myslí výrazem ‚altarské poledne'."
Mat se ani ptát nemusel. Kousl se do jazyka, aby nepověděl, že v Ebú Daru je mnohem víc seanchanských vojáků než bělokabátníků v celé Altaře během bělokabátnické války. Ulice plná Seanchanů nebyla vhodným místem, aby si tu pouštěl pusu na špacír, i když to většinou byli sedláci a řemeslníci. "Já vidím, že ty se nemůžeš dočkat, až tvoje hlava skončí na kůlu," podotkl tiše, ale tak, aby ho bylo stále slyšet přes vzrušené hlasy, bučení dobytka a kejhání husí. "Víš o jejich naslouchačích. Ten chlapík támhle, co vypadá jako štolba, by mohl být jedním z nich, nebo támhle ta hubená ženská s rancem na zádech."

Beslan se na ty dva zamračil tak, že kdyby to opravdu byli naslouchači, mohli by ho ohlásit už jenom za ten výraz. "Až dorazí do Andoru, budeš možná zpívat jinou písničku," zavrčel a začal se tlačit davem, nehledě napravo nalevo. Mata by nepřekvapilo, kdyby vypukla nějaká pranice. Tušil, že právě tohle mladý muž hledá.
Tom se obrátil, že za ním půjde s Olverem, ale Mat ho chytil za rukáv. "Uklidni ho, jestli to půjde, Tome. A uklidni i sebe, když už budeš v tom. Myslel bych si, že touhle dobou už máš dost toho, jak se marně honíš."
"Já jsem klidný a jeho se uklidnit pokusím," utrousil Tom suše. "Ale nemůže jen tak sedět na zadku, je to jeho země." Pousmál se. "Říkáš, že nebudeš nic riskovat, ale stejně to uděláš. A potom bude všechno, oč bychom se s Beslanem mohli pokusit, vypadat jako procházka růžovou zahradou. Když jsi u toho, je slepý dokonce i holič. Tak pojď, chlapče," dodal a hodil si Olvera na ramena. "Riselle by ti možná nedovolila položit si jí hlavu na prsa, když přijdeš pozdě na hodinu."
Mat se za ním mračil. Tom postupoval mnohem rychleji i s Olverem na ramenou než Beslan. Co tím Tom myslel? On přece nikdy neriskoval, pokud nemusel. Nikdy. Nedbale se podíval na hubenou ženu a chlapíka se zahnojenými botami. Světlo, mohli to být naslouchači. Kdokoliv to mohl být. Stačilo to, aby ho zasvědilo mezi lopatkami, jako by ho někdo pozoroval.
Dostal se hodně daleko ulicemi, které byly ve skutečnosti stále přeplněnější, jak se blížil k přístavu, tlačili se tu lidé, zvířata i vozy. Stánky na mostech přes kanály měly zavřené okenice, pouliční prodavači zvedli své plachty a žongléři a akrobati, kteří obvykle bavili chodce na každém rohu, by stejně neměli kde předvádět, i kdyby neodešli také. Bylo tu příliš mnoho Seanchanu, ať jich bylo kolik chtělo, asi tak každý pátý byl voják, což se dalo snadno poznat podle jejich tvrdých pohledů a držení ramen, tolik odlišných od sedláků a řemeslníků, i když neměli zbroj. Občas ulicí v bublině volného prostoru, dokonce větší než u vojáků, procházela skupinka sul'dam a damane. Ale prostor jim nezískával strach, aspoň ne u Seanchanů. Ti se uctivě klaněli ženám s blesky na červených štítcích na modrých šatech a pochvalně se usmívali, když je dvojice míjely. Beslan se úplně zbláznil. Seanchany nezažene nic kromě vojska s asha'many, jako bylo to, o němž se povídalo, že s nimi před týdnem na východě bojovalo. Nebo vojsko vyzbrojené tajemstvím ohňostrůjců. Co, ve Světle, mohla Aludra chtít se zvonařem?
Dal si práci, aby se k přístavu ani nepřiblížil. Už se poučil. Nejvíc ze všeho si chtěl zahrát v kostky, a aby se hra protáhla hodně do noci. Pokud možno natolik, aby Tylin už spala, až se vrátí do paláce. Jeho kostky mu sebrala s tvrzením, že nemá ráda, když hraje, třebaže to udělala poté, kdy ji umluvil, aby hráli na fanty, zatímco byl ještě upoután na lůžko. Naštěstí se kostky daly vždycky někde najít, a s jeho štěstím bylo stejně lepší používat kostky cizí. Naneštěstí, jakmile zjistil, že nehodlá splatit fant a nechat ho jít - ta ženština předstírala, že neví, o čem to mluví! - použil je, aby jí vrátil něco z její vlastní medicíny. Vážná chyby, třebaže v té chvíli to byla ohromná legrace. Když jí došly fanty, byla ještě horší než předtím.
Krčmy a šenky, kam vstoupil, byly stejně nacpané jako ulice, nebylo tu pomalu místo na zvednutí hrnku, natož na hraní. Bylo zde plno Seanchanů, smáli se a zpívali, a zachmuření Ebúdarci je mrzutě pozorovali. Přesto se poptal u hostinských a výčepních, ale všichni do jednoho jen vrtěli hlavou. Vlastně ani nic jiného nečekal. Přesto začínal mít stejně ponurou náladu jako cizí kupci, které viděl, jak koukají do svého vína a uvažují, jak dostat své zboží z města bez koní. Měl dost zlata, aby zaplatil, co si Luca řekne, i víc, ale všechno bylo v truhlici v Tarasinském paláci, a on se nehodlal pokoušet vzít si ho dost, aby mu vystačilo, ne poté, co ho palácoví sloužící odnesli z přístavu jako uloveného jelena. A on jen mluvil s lodními kapitány. Kdyby Tylin zjistila, a to by ona zjistila, že se pokouší dostat z paláce s větším množstvím zlata, než potřeboval na večer u kostek.... Ach ne! Potřeboval pokoj, komůrku někde v podkroví, stačila by mu docela malá, cokoliv, kde by mohl zlato schovávat po částech, nebo by musel mít štěstí v kostkách. Ale štěstí nebo ne, nakonec si uvědomil, že dnes nenajde ani jedno. A ty zatracené kostky se mu stále otáčely v hlavě.
Nikde nezůstal dlouho, a nebylo to jenom proto, že nenašel hazard ani pokoj. Někteří Seanchané si mysleli, že tam je pro zábavu, a snažili se mu platit za zpívání! Skoro je nechal, jednou nebo dvakrát, ale jakmile by ho slyšeli, chtěli by své peníze zpátky. Někteří Ebúdarci s dlouhými zakřivenými noži za pasem a vztekem, který si nemohli vybít na Seanchanech, uvažovali, že si ho vylijí na kašparovi, jemuž scházel

jenom namalovaný obličej, aby vypadal jako dvorní šašek. Kdykoliv Mat zahlédl, jak si ho nějaký takový chlapík prohlíží, zmizel zpátky v davu. Tím horším způsobem se poučil, že ještě není v bojeschopném stavu, a kdyby hlava muže, který by ho zabil, skončila na kůlu u brány, bylo by mu to k ničemu.

Odpočinul si, kde to šlo, na prázdném sudu v ústí boční uličky, na lavičce před krčmou, kde bylo místo stěží pro jednoho, na kamenném schodě, než přišla majitelka domu a koštětem mu smetla klobouk z hlavy. Žaludek se mu líbal s páteří a začínal mít pocit, že na jeho křiklavé oblečení každý zírá, vlhko a chlad mu zalézaly pod nehty a jediné kostky, které našel, byly ty, jež se mu otáčely v hlavě. Ještě nikdy nezněly tak hlasitě.

"Nedá se nic dělat, musím se vrátit a dělat královně zatraceného mazlíčka!" zavrčel a s pomocí hole se zvedl z bedny ležící na kraji ulice. Několik kolemjdoucích se na něj podívalo, jako by už měl obličej namalovaný. Nevšímal si jich. Byli pod jeho důstojnost. Netloukl je holí po hlavě, jak by si zasloužili, takhle na člověka vyvalovat oči.

Ulice byly stejně plné jako předtím, a než se dostane do paláce, bude dávno po setmění, pokud se bude snažit projít mezi lidmi. Samozřejmě Tylin by už mohla spát. Možná. Zakručelo mu v žaludku, skoro dost hlasitě, aby to přehlušilo kostky. Kdyby se příliš opozdil, mohla by nařídit kuchařům, aby mu nedali nic k jídlu.

Udělal deset namáhavých kroků tlačenicí a potom zabočil do úzké, temné uličky. Nebyla ani vydlážděná. Bílá omítka na zdech bez oken byla popraskaná a opadávala, takže byly vidět cihly vespod. Páchlo to tady shnilotinou. Mat doufal, že to, co mu čvachtá pod nohama, je jenom bláto, i když to vydávalo ten odporný puch. A nebyli tu žádní lidé. Mohl jít celkem rychle. Tedy rychle na jeho současný stav. Nemohl se dočkat, až zase urazí pár mil, aniž by se zadýchal, všechno ho bolelo a musel se opírat o hůl. Kroutící se uličky, většinou tak úzké, že se rameny otíral o stěny, křižovaly město v bludišti, kde bylo snadné se ztratit, pokud člověk neznal dobře cestu. On nikdy nezahnul špatně, ani když se nějaký úzký průchod náhle rozvětvil na tři i čtyři uličky, které se všechny kroutily zhruba stejným směrem. V Ebú Daru zažil mnohou chvilku, kdy se potřeboval vyhnout pohledům, a tyto uličky znal jako své boty. Kupodivu měl však stále pocit, že ho někdo sleduje. Usoudil, že ho ten pocit neopustí, dokud si nesvlékne ty prokleté šaty.

Kdyby se musel prodírat mezi lidmi a zvířaty v ulicích a občas se procpat přes most, kde to vypadalo jako pevná stěna lidí, dostal by se nejvýš přes tři ulice, a takhle už byl skoro zpátky v paláci. Spěchaje šerým průchodem mezi dobře osvětlenou krčmou a zavřeným lakýrnictvím, napadlo ho, co budou asi mít v kuchyni. Tato ulička byla prostornější, vešli by se sem i tři lidé, kdyby se trochu přitiskli k sobě, a ústila na náměstí Mol Hara skoro před Tarasinským palácem. Bydlela tam Suroth a kuchaři se překonávali, poněvadž po prvním jídle je nechala všechny zmrskat. Mohli by mít ústřice se smetanou a možná uzené ryby a sépie na paprice. Při desátém kroku došlápl na něco, co nezačvachtalo, a se zachrčením šel k zemi, jen se na poslední chvíli pootočil, aby nepřistál na zraněné noze. Kabátem mu okamžitě začala prosakovat ledová tekutina. Doufal, že je to voda.

Zachrčel znovu, když mu na rameni přistály nohy. Chlapík přes něj přepadl a s kledbou sklouzl po blátě hlouběji do uličky, jen se mu podařilo zachytit se o stěnu krčmy, aby nepřistál na břiše. Mat byl zvyklý na šero, takže rozeznal štíhlého, nevýrazného muže. Muže s velkou jizvou na tváři. Ale nebyl to muž. Viděl, jak ten tvor rozerval jeho příteli holou rukou hrdlo, vytáhl si z hrudi nůž a hodil jej po něm. Ten tvor by byl přistál přímo před ním, hezky na dosah, kdyby nebyl klopýtl. Možná v jeho prospěch zapracoval vliv ta'veren, díky Světlu! Tohle všechno mu proletělo hlavou ve chvilce, než se gholam vzpamatoval a zamračeně se k němu otočil.

Mat s nadávkou sebral hůl a neohrabaně ji po něm hodil jako oštěp. Mířil na nohy, doufal, že mu je podrazí a získá tak chvilku času. Tvor odplul stranou jako voda, holi se vyhnul, jenom trochu uklouzl v blátě, a pak se vrhl na Mata. Zdržení však stačilo. Jakmile hůl opustila jeho ruku, sáhl si Mat do výstřihu pro liščí medailon, a jak ho vyndával, přetrhl řemínek, na němž visel. Gholam po něm skočil a Mat zoufale zatočil medailonkem. Stříbro, které ho chladilo na hrudi, se otřelo o napřaženou ruku se syčením, jako když se smaží slanina, a bylo cítit spálené maso. Tvor, rychlý jako blesk, se pokusil medailonu vyhnout a dostat se na Mata. Jakmile by se mu dostal do spárů, byl by Mat mrtvý. Tentokrát by si s ním

gholam nepohrával, jako to udělal v Rahadu. Jak se Mat rozháněl, zasáhl lišcí hlavou i druhou ruku a obličej, a pokaždé to zasyčelo a zasmrdělo, jako by udeřil rozžhaveným železem. Gholam, s vyceněnými zuby, couval, ale krčil se na špičkách, máchal rukama, připravený kdykoliv skočit.
Mat dál točil medailonkem, nejistě se zvedl na nohy a sledoval tvora, který vypadal jako člověk. Chce tě zabít stejně tolik, jako chce dostat ji, řekl mu tenkrát v Rahadu s úsměvem. Teď nemluvil ani se neusmíval. Mat netušil, kdo jsou "ona" a "on", avšak ten zbytek byl jasný jako sklo. A on se skoro neudržel na nohou. Nemluvě o rameni, na němž mu gholam přistál. Musel se vrátit na ulici mezi lidi. Dostatečné množství lidí by toho tvora třeba zahnalo. Byla to jenom malá naděje, ale jediná. Ulice nebyla daleko. Slyšel hlasy, které vzdálenost příliš netlumila.
Opatrně couvl. Noha mu podklouzla na něčem, co vydávalo odpudivý zápach, a skončil zády opřený o zeď krčmy. Gholama zadrželo jen to, že po něm zoufale švihl medailonkem. Hlasy na ulici byly tak mučivě blízko. Stejně dobře ale mohly být v Barsine. Barsine byla dávno mrtvá země a on bude brzy také mrtev.
"Je tady v uličce!" křikl jakýsi muž. "Za mnou! Honem! Nebo nám uteče!"
Mat upíral oči na gholama. Ten zalétl pohledem za něj na ulici a zaváhal. "Mám rozkaz vyhnout se pozornosti jiných než těch, jež sklízím," plivl po něm, "takže budeš ještě chvilku žít. Malou chvilku."
Otočil se a odběhl uličkou, jen trochu klouzal v blátě, ale stále jako by plynul, když zahýbal za krčmu. Mat se rozběhl za ním. Netušil proč, věděl jen, že se ho ten tvor snažil zabít a zkusí to znovu, a ježily se mu vlasy na hlavě. Takže on ho zabije, až se mu to bude hodit, co? Když ho ten medailon dokázal zranit, možná by ho dokázal i zabít.
Dorazil na roh krčmy a uviděl gholama ve chvíli, kdy se ten po něm ohlédl. Znovu na okamžik zaváhal. Dveře do krčmy byly otevřené a ven se hrnuly zvuky zábavy. Tvor strčil ruce do díry po chybějící cihle ve zdi naproti a Mat ztuhl. Stvoření očividně nepotřebovalo žádné zbraně, jenomže pokud si tam nějakou schovalo... Nemyslel si, že by přežil, kdyby s ním ten tvor bojoval s nějakou zbraní. Po rukou následovaly paže a potom strčil gholam do díry i hlavu. Matovi spadla brada. Gholam se protáhl i hrudníkem, pak nohama a byl pryč. Dírou, do níž by Mat stěží strčil obě ruce.
"Myslím, že jsem něco takového ještě neviděl," promluvil kdosi vedle něho a Mat nadskočil, když si uvědomil, že již není sám. Mluvčí měl ohnutá ramena a bílé vlasy starce, ohromný orlí nos, smutný obličej a na zádech ranec. Do pochvy pod kabátem vracel velmi dlouhou dýku.
"Já jo," pronesl Mat dutě. "V Shadar Logothu." Občas se mu odněkud vynořily kousky vlastních vzpomínek, o nichž si myslel, že je ztratil, a to se stalo, právě když se díval na gholama. Byla to jedna ze vzpomínek, u nichž si přál, aby zůstaly ztracené.
"Návštěvu toho místa přežije málokdo," podotkl stařec a zadíval se na něj. Jeho svraštělý obličej byl Matovi vzdáleně povědomý, ale nedokázal si ho zařadit. "Copak tě přivedlo do Shadar Logothu?"
"Kde máš přátele?" zeptal se Mat. "Ty lidi, na který jsi volal?" V uličce byli jen oni dva. Hluk z ulice byl nepřerušený, nikdo nevolal, že někdo uteče, pokud si nepospíší.
Stařec pokrčil rameny. "Nejsem si jistý, jestli někdo rozuměl, co křičím. Je jim těžko rozumět. Ale myslel jsem, že toho chlapíka zaplaším. Když jsem ho pak ale viděl..." Ukázal na díru ve zdi a nevesele se zasmál, až mu byly vidět díry po zubech. "My dva asi máme Temného štěstí."
Mat se zašklebil. O sobě to slýchal často a nelíbilo se mu to. Hlavně proto, že si nebyl jistý, zda to náhodou není pravda. "Asi ano," zamumlal. "Odpusť mi, měl bych se představit člověku, co mi zachránil život. Jsem Mat Cauthon. Ty jsi v Ebú Daru nový?" Ten ranec znamenal člověka na cestách. "Tady těžko najdeš místo na spaní." Opatrně muži stiskl pokroucenou ruku. Byla hrbolatá, jako by si naráz zlomil všechny kosti a špatně mu srostly. Stisk měl však pevný.
"Jsem Noal Charin, Mate Cauthone. A jsem tady už nějaký čas. Jenže můj kavalec v podkroví u Zlaté kachny teď zabral tlustý obchodník s olejem z Illianu, kterýho ráno vyhodili z jeho pokoje kvůli seanchanskýmu oficírovi. Napadlo mě, že dneska přespím někde v uličce." Ohnutým prstem si pohladil nos a zasmál se, jako by spaní v uličkách bylo běžnou věcí. "Nebude to poprvý, co takhle spím, dokonce i ve městě."
"Myslím, že v tom ti můžu posloužit," sdělil mu Mat, ale zbytek slov spolkl. Kostky se mu v hlavě otáčely dál. Podařilo se mu na ně zapomenout, když se ho snažil zabít gholam, ale ony se dál odrážely, dál

čekaly, než se usadí. Pokud ho před něčím varovaly, tak to muselo být horší než gholam, a on nechtěl ani vědět, co to je. Jen věděl, že to zjistí. O tom nebylo pochyb. Zjistí to, až bude pozdě.

KAPITOLA TŘETÍ

Růžové stuhy

Přes náměstí Mol Hara vál studený vítr, zvedal Matovi plášť a hrozilo, že zmrazí bláto na jeho šatech, když s Noalem spěchal k paláci. Slunce sedělo na střechách, již zpola zapadlo, a stíny se dloužily. Mat jednou rukou držel hůl a druhou v kapse svíral přetržený řemínek od medailonku, aby ho mohl vytáhnout, pokud by to bylo nutné, a tak nechal plášť pláštěm. Celé tělo ho bolelo a v hlavě mu varovně chřestily kostky. On si toho ale skoro nevšímal. Musel se soustředit na své okolí a jen si říkal, jak malou dírou se ten tvor asi protáhne. Nejistě sledoval štěrbiny mezi dlažebními kameny. I když nebylo příliš pravděpodobné, že by se po něm ten tvor vrhl na otevřeném prostranství.
Z okolních ulic se nesl hluk, ale tady jen kolem kašny se sochou dávno mrtvé královny Nariene proběhl hubený pes. Někteří lidé tvrdili, že její zdvižená ruka ukazuje na výnosy z oceánu, jež obohatily Ebú Dar, a jiní, že varuje před nebezpečím. Ještě další zastávali názor, že její nástupce chtěl upoutat pozornost pouze k tomu, že socha má odhalené jedno ňadro, a tvrdil, že Nariene nebyla zrovna z nejpočestnějších. Jindy by se v tuto pozdní hodinu po Mol Hara procházeli milenci, pouliční prodavači a žebráci, i v zimě, ale žebráky Seanchané stáhli z ulic a donutili je pracovat a zbytek se držel doma i ve dne. Důvodem byl Tarasinský palác, velká hromada bílých kupolí, mramorových věží a litinových balkonů, sídlo Tylin Quintara Mitsobar, z milosti Světla královny Altary - nebo aspoň té části Altary ležící v dosahu několika dní jízdy z Ebú Daru - paní čtyř větrů a strážkyně Bouřlivého moře. A možná ještě důležitější bylo, že zde přebývala také vznešená paní Suroth Sabelle Meldarath, velící Předběžníkům císařovny Seanchanu, kéž žije věčně. Tato hodnost byla v současné době v Ebú Daru mnohem důležitější. Tylinini gardisté v zelených holínkách, pytlovitých bílých kalhotách a zlacených kyrysech přes zelené kabáty stáli u každých vrat, stejně jako muži a ženy v těch hmyzích přílbách, s modrožlutě či zelenobíle a jakkoliv jinak pruhovaných zbrojích. Královna Altary vyžadovala pro svůj odpočinek bezpečí a klid. Nebo aspoň Suroth řekla, že to potřebuje, a co Suroth řekla, že Tylin chce, o tom Tylin brzy usoudila, že to opravdu chce.
Po chvíli váhání zavedl Mat Noala k vratům do stájí. Byla větší naděje, že cizince dovnitř dostane tudy,

než kdyby použil vznosné mramorové schodiště vedoucí z náměstí. Nemluvě o mnohem větší naději, že ze sebe dostane to bláto, než bude muset čelit Tylin. Když se naposledy vrátil neupravený po hospodské rvačce, dala mu svou nelibost jasně najevo.
Vedle otevřených vrat stála hrstka ebúdarských gardistů s halapartnami a stejný počet Seanchanů stál na druhé straně s oštěpy se střapci, všichni nehybní jako socha Nariene.
"Požehnání Světla na všechny přítomné," zamumlal Mat zdvořile ebúdarským strážím. Vždycky bylo nejlepší chovat se k Ebúdarcům zdvořile, pokud si jimi člověk nebyl jistý. A vlastně i poté. Přesto byli... pružnější... než Seanchané.
"I na tebe, můj pane," odpověděl podsaditý důstojník a popošel blíž. Mat ho poznal. Byl to Surlivan Sarat, dobrý chlapík, vtipný, a slušně se vyznal v koních. Surlivan kroutil hlavou a tenkou, zlacenou hůlkou svého úřadu si z boku poklepal na přílbu. "Zase ses zapletl do rvačky, můj pane? Až tě uvidí, vyletí jako náhlá vodní smršť."
Mat se narovnal, snažil se příliš okatě neopírat o hůl, a naježil se. Vtipný? Když na to tak myslel, ten sluncem osmahlý muž měl jazyk jako bič. A v koních se zase tak moc nevyznal. "Budou nějaký otázky, když tady můj přítel přespí u mých mužů?" zeptal se Mat drsně. "Neměly by být. Pro jednoho je tam ještě místo." Pravda byla, že tam bylo mnohem víc místa. Osm mužů zatím zemřelo na to, že za ním šli do Ebú Daru.
"Já proti tomu nic nemám, můj pane," pravil Surlivan, třebaže si starce vedle Mata pozorně prohlížel a uvážlivě špulil rty. Noalův kabát ale vypadal slušně, aspoň v matném světle, a měl i krajky a v mnohem lepším stavu než Mat. To možná rozhodlo. "A ona nemusí vědět všechno, takže od ní taky ne."
Mat se zamračil, jenže než mohl nemírnými slovy dostat sebe a Noala do nějaké kaše, přicválali k bráně tři ozbrojení Seanchané a Surlivan se obrátil k nim.
"Ty a tvá paní bydlíte v královnině paláci?" podivil se Noal a zamířil k bráně.
Mat ho stáhl zpět. "Počkej na ně," řekl a ukázal hlavou na Seanchany. Jeho paní? Zatracený ženský pokolení! Zatracený kostky v jeho zatracený hlavě!
"Mám tu depeše pro vznešenou paní Suroth," ohlásila jedna ze Seanchanů a poplácala koženou brašnu, kterou měla pověšenou na rameni. Na přilbici měla tenký chochol, který označoval nižšího důstojníka, ale seděla na vysokém šedákovi, zrozeném pro rychlost. Druhá dvě zvířata byla dost statná, víc se o nich říci nedalo.
"Vstupte s požehnáním Světla," řekl Surlivan a lehce se uklonil.
Seanchanka se v sedle uklonila stejně nepatrně. "Požehnání Světla i na tebe," protáhla a všichni tři vjeli na dvůr.
"Je to velmi zvláštní," přemítal Surlivan a hleděl za nimi. "Vždy žádají povolení od nás, ne od nich." Ukázal hůlkou na seanchanské stráže na druhé straně vrat. Ty ani nehnuly brvou, a pokud Mat viděl, na jezdce se ani nepodívaly.
"A co by udělali, kdybyste jim řekli, že nesmějí dál?" zeptal se tiše Noal a nadhodil si ranec na zádech.
Surlivan se otočil na patě. "Stačí, že jsem složil přísahu své královně," pronesl bezvýrazným hlasem, "a že ona složila svou... komu ji složila. Dej svému příteli postel, můj pane. A upozorni ho, že v Ebú Daru je lépe některé věci neříkat nahlas, některé otázky neklást."
Noal se zatvářil popleteně a začal se ohrazovat, že je prostě zvědavý, ale Mat si s altarským důstojníkem vyměnil pár dalších požehnání a zdvořilostí - jak nejrychleji to šlo - a hnal svého nového známého vraty dál, jen mu tiše vysvětlil, jak je to s naslouchací. Ten muž mu možná zachránil kůži v té věci s gholamem, ale to neznamenalo, že dovolí, aby ji předhodil Seanchanům. Taky měli lidi, kterým říkali hledači, a z toho mála, co slyšel - dokonce i lidé, kteří volně hovořili o smrtonoších, měli pusu na zámek, když přišlo na hledače - z toho mála, co slyšel, vypadali vedle nich bělokabátničtí tazatelé jako kluci trhající křídla mouchám, což bylo sice hnusné, ale těžko by to člověku dělalo starosti.
"Chápu," pronesl stařec nakonec. "To jsem nevěděl." Podle hlasu se zlobil sám na sebe. "Musíš se Seanchany trávit hodně času. Znáš tedy i vznešenou paní Suroth? Musím říct, že jsem netušil, že máš známosti tak vysoko."
"Když to jde, trávím čas s vojáky po krčmách," odtušil Mat trpce. Když ho Tylin nechala. Světlo, klidně mohl být ženatý! "Suroth ani neví, že existuju." A on upřímně doufal, že to tak i zůstane.

Trojice Seanchanů už byla mimo dohled, jejich koně odváděli do stájí, ale několik desítek sul'dam procházelo s damane večerním cvičením a vodilo je ve velkém kruhu kolem dlážděného dvora. Skoro polovina šedě oděných damane měla tmavou pleť a scházely jim šperky, které nosily jako hledačky větru. V paláci a jinde jich nejspíš bylo mnohem víc. Seanchané získali z plavidel Mořského národa, která nestačila uniknout, bohatou úrodu. Většina se tvářila mrzutě a odevzdaně či kamenně, ale sedm nebo osm zíralo přímo před sebe, ztracených a zmatených, jak stále nedokázaly uvěřit tomu, co se stalo. Každá z nich měla po boku damane seanchanského původu, která ji držela za ruku či držela ruku kolem ní, usmívala se a šeptala jí, pod pochvalným pohledem žen, jež měly na rukou náramky spojené s jejich stříbrnými obojky. A několik z těch omámených žen se drželo damane vedle sebe, jako by to byla záchranná kotva. To by stačilo, aby se Mat zachvěl, kdyby se už netřásl zimou z vlhkých šatů.
Snažil se Noala po dvoře popohnat, ale v kruhu se k němu dostala jedna damane, která nebyla Seanchanka ani Atha'an Miere, spojená s baculatou, prošedivělou sul'dam, ženou s olivovou pletí, která by prošla jako Altařanka a něčí matka. Přísná matka s popudlivým dítětem, podle toho, jak se dívala na svou svěřenkyni. Teslyn Baradon po měsíci a půl v seanchanském zajetí dost přibrala, ale její bezvěká tvář stále vypadala, jako by třikrát denně jedla šípky. Na druhou stranu šla na vodítku klidně a poslouchala tiché příkazy sul'dam bez váhání, a zastavila se, aby se mu a Noalovi uklonila. Ale na okamžik se jí v tmavých očích blýsklo nenávistí k němu, než se sul'dam pokračovaly v cestě. Klidně, poslušně. Mat viděl, jak damane na nádvoří ohnuly a zpráskaly proutkem, až vyly, Teslyn mezi nimi, za to, že dělaly povyk. Sice mu nikdy neposloužila, spíš naopak, ale tohle jí nepřál.
"Asi je to lepší než být mrtvý," zamumlal a šel dál. Teslyn byla tvrdá žena, nejspíš celou dobu plánovala, jak uniknout, ale tvrdost vás dostane takhle daleko. Paní lodí a její mistr šermíř zemřeli na kůlu, aniž by vydali hlásku, přesto je to nezachránilo.
"Ty tomu věříš?" zeptal se Noal nepřítomně a šoural se pomalu dál. S nožem zacházel obratně i se zlomenýma rukama, jinak však působil velmi neohrabaně.
Mat se na něj zamračil. Ne, nebyl si jistý, že tomu věří. Ty stříbrné a'damy až příliš připomínaly neviditelný obojek, který mu nasadila Tylin. Jenže Tylin by ho zase mohla drbat pod bradou celý zbytek života, pokud by se tak nedostal na kůl. Světlo, přál si, aby se ty zatracené kostky v jeho hlavě prostě zastavily a bylo po všem! Ne, to byla lež. Jelikož si již uvědomil, co znamenají, chtěl, aby se nikdy nezastavily.
Místnost, kde spali Chel Vanin a přeživší Rudé paže, nebyla od stájí daleko. Byla to dlouhá, bíle omítnutá místnost s nízkým stropem a příliš mnoha postelemi na ty, kdo přežili. Vanin, plešatějící hrouda sádla, ležel na posteli jen v košili s otevřenou knihou opřenou o prsa. Mata překvapilo, že ten muž umí číst. Vanin plivl dírou mezi zuby a zadíval se na Mata v jeho zablácených šatech. "Zase ses popral?" zeptal se. "To se jí, hádám, nebude líbit." Nevstal. S několika překvapivými výjimkami se Vanin považoval za stejně dobrého jako kterýkoliv urozený pán či paní.
"Potíže, můj pane Mate?" zabručel Harnan a vyskočil na nohy. Byl spořádaný, tělesně i povahově, ale zatínal zuby, až se mu jestřáb, hrubě vytetovaný na tváři, kroutil. "Prosím za prominutí, ale nejsi na to v pořádku. Řekni nám, jak vypadá, a my to za tebe vyřídíme."
Poslední tři se za něj postavili s dychtivými výrazy a dva si ještě zatrkávali košile do kalhot. Metwyn, Cairhieňan chlapeckého vzhledu, jenž byl o deset let starší než Mat, místo toho sebral meč, který měl opřený o postel, a vytáhl ho z pochvy, aby zkontroloval ostří. Byl z nich s mečem nejlepší, skutečně velmi dobrý, ale Gorderan se k němu dost blížil, i když vypadal jako kovář. Gorderan nebyl zdaleka tak pomalý, jak jeho mohutná ramena napovídala. Za Matem Cauthonem se do Ebú Daru vydal tucet Rudých paží a osm z nich bylo mrtvých a zbytek uvízl tady v paláci, kde nemohli štípat komorné, porvat se nad kostkami a zpíjet se do bezvědomí, jako kdyby přebývali v hostinci, kde by věděli, že je hostinský odnese do postele, i když možná s o něco lehčími měšci.
"Tady Noal vám může povědět, co se stalo, líp než já," opáčil Mat a postrčil si klobouk z čela. "Bude tu spát s váma. Dneska večer mi zachránil život."
To vyvolalo vzrušení, šok i pochvaly Noalovi. Muži ho poplácávali po zádech, až ho málem srazili na zem. Vanin zašel tak daleko, že si tlustým prstem založil knihu a posadil se.
Noal odložil ranec vedle jedné prázdné postele a vypověděl ten příběh se složitými gesty. Svou roli

zlehčoval, dokonce ze sebe udělal tak trochu kašpara, jak tam klouzal v blátě a užasle pozoroval gholama, zatímco Mat bojoval jako pravý rytíř. Byl přirozeným vypravěčem, stejně dobrý jako kejklíř, člověk přímo viděl, co popisoval. Harnan a Rudé paže se od srdce smáli, věděli, o co mu jde, nesnažil se jejich kapitánovi vypálit rybník, a schvalovali to, ale smích utichl, když došlo na to, jak Matův protivník proklouzl malou dírou ve zdi. To je Noal přiměl vidět také. Vanin odložil knihu a znovu si odplivl mezi zuby. Po setkání s gholamem v Rahadu zůstali Vanin a Harnan ležet polomrtví. Polomrtví, protože šel po jiné kořisti.

"Zřejmě po mně z nějakýho důvodu touží," pronesl Mat lehce, když stařec domluvil a zřejmě vyčerpaný se svezl na svou postel. "Nejspíš se mnou hrál vrchcáby, i když já se na to nepamatuju. Ale vy si nemusíte lámat hlavu, hlavně dokud se nedostanete mezi nás dva." Zazubil se, snažil se to změnit v žert, ale nikdo se nezasmál. "V každým případě vám ráno rozdělím zlato. Koupíte si kajutu na první lodi vyplouvající do Illianu a Olvera vemete s sebou. Toma a Juilina taky, jestli půjdou." Usoudil, že chytač zlodějů půjde. "A taky Nerima a Lopina, samozřejmě." Začínal si zvykat, že se o něj ti dva starají, ale tady je těžko potřeboval. "Talmanes už musí být někde poblíž Caemlynu. Nemělo by být těžký ho najít." Až odejdou, zůstane s Tylin sám. Světlo, to by raději znovu čelil gholamovi!

Harnan a ostatní tři Rudé paže si vyměnili pohledy. Fergin se škrábal na hlavě, jako by to tak docela nechápal. Možná nechápal. Byl to dobrý voják - ne nejlepší, ale docela dobrý - ale když došlo na ostatní věci, nebyl zrovna nejbystřejší.

"To by nebylo správný," připustil Harnan nakonec. "Navíc by nás urozenej pán Talmanes stáhl z kůže, kdybychom se vrátili bez tebe." Ostatní tři přizvukovali. Tohle pochopil i Fergin.

"A ty, Vanine?" zeptal se Mat.

Tlouštík pokrčil rameny. "Odvedu kluka od Riselle a on mě rozpáře jako pstruha, hned jak prvně usnu. Být na jeho místě, taky to udělám. A tady mám aspoň čas na čtení. Když budu dělat podkováře, moc času mi na to nezbyde." To bylo jedno z přechodných zaměstnání, která údajně zastával. Patřil mezi ně i stájník. Ve skutečnosti byl zlodějem koní a pytlákem, nejlepším ve dvou státech a možná i ve třetím.

"Všichni jste se zbláznili," prskl Mat zamračeně. "To, že chce mě, ještě neznamená, že vás nezabije, když se mu dostanete do cesty. Nabídka platí. Každý, kdo přijde k rozumu, může odejít."

"Už jsem chlapy jako ty viděl," ozval se náhle Noal. Ten shrbený stařík byl obrazem stáří a vyčerpání, ale oči, jež upíral na Mata, měl bystré a jasné. "Někteří mají na ostatní takovej vliv, že je ostatní následují kamkoliv. Někteří je vedou ke zkáze, jiný ke slávě. Myslím, že tvoje jméno se ještě objeví ve spoustě historickej knížek."

Harnan vypadal stejně zmateně jako Fergin. Vanin si odplivl, zase si lehl a otevřel svou knihu.

"Možná, jestli mi dojde všechno štěstí," posteskl si Mat. Věděl, co je třeba, aby člověk vstoupil do dějin. Při tom mohli člověka snadno zabít.

"Bude lepší, když se trochu upravíš, než tě uvidí," pípl Fergin náhle. "Tohle bahno by stačilo, aby dostala kudlibabku pod sedlo."

Mat si rozzlobeně strhl klobouk z hlavy a beze slova vyrazil pryč. No, odešel tak rychle, jak to jen šlo, kulhal s pomocí hole. Než se za ním zavřely dveře, zaslechl Noala, jak začíná vyprávět o tom, jak se kdysi plavil na lodi Mořského národa a naučil se koupat ve studené slané vodě. Alespoň tak to začínalo. Hodlal se upravit, než ho Tylin uvidí - opravdu ano - ale jak tak kulhal chodbami ověšenými květovanými nástěnnými koberci, jež Ebúdarci nazývali letní závěsy, kvůli roční době, na niž upomínaly, čtyři sloužící v palácové zelenobílé livreji a ne méně než sedm komorných mu naznačili, že by se měl vykoupat a převléknout, než ho uvidí královna, a nabízeli, že mu donesou vodu a čisté šaty, aniž by to zjistila. Díky Světlu nevěděli o něm a o Tylin všechno - to nejhorší kromě něj a Tylin nevěděl nikdo - jenže věděli zatraceně dost. Horší bylo, že to schvalovali, jeden každý prokletý sluha v celém prokletém Tarasinském paláci. Tylin přece byla královna, a pokud se jich týkalo, mohla si dělat, co se jí zlíbí. Také byla od příchodu Seanchanů hodně vzteklá, a pokud Mat Cauthon, umytý a celý v krajkách, zařídí, že na ně přestane ječet kvůli pitomostem, tak ho vydrhnou i za ušima a zabalí do krajek jako letnicový dárek!

"Bláto?" řekl hezké, usmívající se komorné, roztahující před ním sukně v pukrleti. V tmavých očích se jí blýskalo a v hlubokém výstřihu byl vidět dost velký kus poprsí, až se skoro vyrovnala Riselle. Jindy by se možná s potěšením podíval. "Jaký bláto? Já žádný bláto nevidím!" Otevřela pusu a zapomněla se

narovnat, jen na něj civěla s ohnutými koleny, když odcházel pryč.
Juilin Sandar rychle zahnul za roh a málem do něj vrazil. Tairenský chytač zlodějů odskočil s tlumenou kletbou a tmavá tvář mu zešedivěla, než si uvědomil, kdo to je. Pak se omluvil a chtěl zmizet.
"Zapletl tě Tom nějak do těch svých hloupostí, Juiline?" zeptal se ho Mat. Juilin a Tom spolu bydleli hluboko v obydlích sloužících, neměl důvod být tady nahoře. V tom tmavém tairenském kabátě, rozšířeném nad boky, byl mezi sluhy nápadný jako kachna v kurníku. Suroth byla na takové věci přísná, přísnější než Tylin. Jediný důvod byl podle Mata ten, že se zapletl s Tomem a Beslanem. "Ne, neříkej mi to. Udělal jsem Harnanovi a ostatním nabídku a můžeš ji využít i ty. Jestli chceš odejít, dám ti peníze."
Juilin stejně nevypadal, že by mu cokoliv řekl. Zastrčil si palce za opasek a klidně se Matovi podíval do očí. "Co řekli Harnan a ostatní? A co dělá Tom, že je to podle tebe hloupé? Je tu jedna řada střech, na kterých se vyzná líp než ty nebo já."
"Ten gholam je pořád v Ebú Daru, Juiline." Tom věděl, že ve hře rodů se vyzná, a moc rád strkal nos do politiky. "Dneska večer se mě snažil zabít."
Juilin zavrčel, jako by dostal ránu do břicha, a prohrábl si krátké černé vlasy. "Stejně mám důvod se tu ještě chvíli zdržet," prohlásil. Jeho chování se trochu změnilo, začal být poněkud umíněný, bránil se a choval se maličko provinile. Co ho Mat znal, nikdy nepošilhával po děvčatech, ale když se chlap díval takhle, mohlo to znamenat jediné.
"Vezmi ji s sebou," navrhl mu Mat. "A jestli nebude chtít jít, no, v Tearu nebudeš ani hodinu a už budeš mít na klíně ženskou. Tak to se ženskýma chodí, Juiline. Když jedna řekne ne, vždycky se najde nějaká, která řekne ano."
Sluha, spěchající kolem s náručí plnou lněných osušek, na zabláceného Mata užasle hleděl, ale Juilin si myslel, že kouká na něj, a tak vytáhl palce zpoza pásku a pokusil se zaujmout pokornější postoj. Bez většího úspěchu. Tom mohl se služebnictvem spát, ale od začátku se mu dařilo, že to vypadalo, jako by se tak rozhodl sám, z nějakého výstředního popudu, a nikdo nepovažoval za divné, když ho tu uviděl, jak možná míří do Riselliných komnat, jež kdysi patřívaly Matovi. Juilin pořád vykládal, že je chytač zlodějů - nikdy lovec zlodějů - a zíral do očí tolika nedůtklivým panáčkům a samolibým kupcům, aby jim dokázal, že je stejně dobrý, až všichni v paláci věděli, co je zač. A kam patří, což bylo dole.
"Můj pán je moudrý," řekl příliš nahlas a škrobeně a trhaně se uklonil. "Můj pán ví všechno o ženách. Jestli můj pán odpustí prostému muži, musím se vrátit na své místo." Otočil se, ale ještě prohodil přes rameno, stále tím zvučným hlasem: "Dneska jsem zaslechl, že jestli se můj pán ještě jednou vrátí a bude vypadat, jako by ho tahali ulicemi, hodlá královna mého pána zpráskat proutkem osobně."
A to byl ten kámen, který zničil vůz.
Mat rozrazil dveře do Tylinných komnat, vrazil dovnitř, hodil klobouk přes celý pokoj - a ztuhl, s pusou otevřenou, a všechno, co hodlal říci, mu zamrzlo v hrdle. Jeho klobouk dopadl na koberec a odkutálel se z dohledu. Závan větru zachřestil vysokými trojdílnými okny vedoucími na dlouhý mřížový balkon nad náměstím Mol Hara.
Tylin se obrátila ve zlaceném křesle vyřezaném do podoby bambusu a zadívala se na něj přes zlatý pohár s vínem. Vlny lesklých černých, na spáncích prokvetlých vlasů lemovaly krásný obličej s dravčíma očima a ne právě potěšeným výrazem. Všímal si nedůležitých věcí. Lehce pohupovala nohou přes nohu, až se jí zelené a bílé spodničky vlnily. Oválný výstřih šatů odhalující plné poprsí a jílec svatebního nože měla lemované světle zelenou krajkou. Nebyla sama. Naproti ní seděla Suroth, mračila se do vína a dlouhými nehty poklepávala o lenoch křesla. Byla docela hezká, i když měla vlasy vyholené tak, že jí zbyl jen hřeben uprostřed, až na to, že vedle ní Tylin vypadala jako králík. Dva nehty na každé ruce měla nalakované namodro. Vedle ní seděla, ze všech věcí, malá dívka, také v květovaném kaftanu přes plisované bílé sukně, ale celou hlavu jí zakrýval řiďounký závoj - a zřejmě měla vlasy oholené úplně! - a na sobě měla hotový poklad v rubínech. I ve stavu naprostého šoku si Mat všiml zlata a rubínů. Za dívčiným křeslem stála se zkříženýma rukama štíhlá žena, černá jako černý háv, který měla na sobě, a vysoká jako Aielanka, a špatně zakrývala netrpělivost. Vlnité černé vlasy měla krátké, ale neoholené, takže nebyla ani urozená, ani só'džin. Byla panovačně krásná a zastínila jak Tylin, tak Suroth. Krásných žen si všímal taky, i když měl zrovna pocit, že dostal po hlavě kladivem.
Ale nezarazila ho přítomnost Suroth a cizinek. Kostky se zastavily, přistály se zaduněním, až mu zazvonilo

v uších. To se ještě nikdy nestalo. Stál tam a čekal, až z plamenů v mramorovém krbu vyskočí nějaký Zaprodanec nebo se otevře země a pohltí celý palác.
"Tys mě neposlouchal, holoubku," zavrkala Tylin nebezpečným tónem. "Řekla jsem, že máš zajít dolů do kuchyně a dát si paštiku, než na tebe budu mít čas. A taky se vykoupej." Tmavé oči se jí leskly. "To bláto probereme později."
Ohromený Mat si to znovu probíral v hlavě. Vstoupil do místnosti, kostky se zastavily a... Nic se nestalo. Nic!
"Tento muž byl přepaden," ozvala se mrňavá žena v závoji a vstala. Hlas měla studený jako vítr vanoucí venku. "Tvrdila jsi, že ulice jsou bezpečné, Suroth! Jsem nespokojena."
Něco se muselo stát! Už se to mělo stát! Když se kostky zastavily, něco se vždycky stalo.
"Ujišťuji tě, Tuon, že ulice Ebú Daru jsou bezpečné jako ulice samotného Seandaru," řekla Suroth a to Mata vytrhlo z omámení. Mluvila... znepokojeně. A Suroth znepokojovala ostatní lidi.
Vedle ní se objevil štíhlý, půvabný mladý muž v téměř průhledném oděvu da'covale s vysokým džbánem z modrého porcelánu, uklonil se a mlčky nabídl, že jí doleje pohár. A z toho Mat znovu nadskočil. Neuvědomil si, že v místnosti je přítomen ještě někdo. Žlutovlasý muž v neslušném oděvu nebyl jediný. Štíhlá, ale hezky tvarovaná rusovláska ve stejném šatu klečela u stolku, kde byly lahvičky s kořením a další vinné džbány z tenkého porcelánu Mořského národa a také malé zlacené mosazné ohřívadlo s pohrabáčem, potřebné k ohřívání vína. A na druhém konci místnosti stála prošedivělá, nervózně vypadající služebná v zelenobílé livreji rodu Mitsobar. A v rohu, tak nehybná, až ji málem přehlédl, stála další Seanchanka, malá žena s vyholenou polovinou zlatých vlasů a poprsím, které by překonalo i to Risellino, pokud by jí šaty z červených a žlutých štítků nesahaly až pod bradu. Ne že by to Mat hodlal zjišťovat. Seanchané byli na své só'džin velmi hákliví. A Tylin byla háklivá na každou ženu. V jejích komnatách se neobjevila služka mladší než bába od chvíle, kdy Mat mohl vstát z postele.
Suroth se na půvabného muže podívala, jako by si říkala, co je asi zač, a pak beze slova zavrtěla hlavou a obrátila pozornost zpět k tomu děcku, k Tuon, jež chlapíka posunkem odvolala. Olivrejovaná panská přiběhla, aby od něj vzala džbán, a pokusila se nalít Tylin, avšak královna ji nepatrným gestem poslala zpátky ke zdi. Tylin seděla a téměř se nehýbala. Nebylo divu, že se chtěla vyhnout pozornosti, pokud tahle Tuon děsila Suroth, jak bylo zřejmé.
"Jsem nespokojena, Suroth," zopakovala dívka a přísně se na druhou ženu zamračila. I když stála, příliš se nad sedící vznešenou paní netyčila. Mat usoudil, že to musí být také vznešená paní, jen ještě o něco vznešenější než Suroth. "Vzchopila ses, a to císařovnu, kéž žije věčně, potěší, ale tvůj špatně uvážený útok na východě byl katastrofou, která se nesmí opakovat. A jsou-li ulice tohoto města bezpečné, jak mohl být přepaden?"
Suroth měla bílé klouby, jak silně mačkala lenoch křesla a pohár. Mračila se na Tylin, jako by to kázání byla její vina, a Tylin se omluvně usmála a uklonila se. Ach, krev a popel, za tohle Mat určitě zaplatí!
"Upadl jsem, to je všechno." Jeho hlas jako by byl ohňostrojem, jak se po něm všechny otočily. Suroth a Tuon se zatvářily pohoršené, že promluvil. Tylin vypadala jako orel, který chce svého králíka smaženého.
"Mé dámy," dodal Mat, ale to zřejmě věci moc nevylepšilo.
Vysoká žena se náhle natáhla, sebrala Tuon pohár vína z ruky a hodila ho do krbu. Do komína vyletěly jiskry. Služebná se zavrtěla, jako by chtěla jít pro pohár, než se poškodí ještě víc, ale só'džin se jí dotkla a ona se uklidnila.
"Byla jsi bláhová, Tuon," pronesla ta vysoká a vedle jejího hlasu působila dívčina přísnost jako výsměch. Příliš dobře známý seanchanský přízvuk jí téměř chyběl. "Suroth má zdejší situaci plně pod kontrolou. To, co se stalo na východě, se může stát v každé bitvě. Musíš přestat plýtvat časem na směšné maličkosti."
Suroth na okamžik ohromením spadla brada, než si opět nasadila zamrzlou masku. Mat taky trochu civěl. Pokud člověk použil takový tón na jednoho z urozených, měl štěstí, pokud z toho vyšel jen s návštěvou u bičovacího kůlu!
Tuon, k jeho úžasu, jenom lehce naklonila hlavu. "Máš možná pravdu, Anath," řekla klidně a dokonce s náznakem podřízenosti. "Čas a znamení ukážou. Ale tento mladý muž očividně lže. Možná se obává Tylinina hněvu. Jeho zranění jsou však nepochybně vážnější, než by mohl utrpět při pádu, pokud ovšem

ve městě nejsou útesy, jež jsem neviděla."
Takže on se bojí Tylinina hněvu, co? No, když na to přišlo, tak se bál, trošku. Jenom trošičku. Ale nelíbilo se mu, když mu to někdo připomínal. Opřel se o svou hůl a snažil se stát co nejpohodlněji. Nakonec mohly muži dovolit si sednout. "Byl jsem zraněný v den, kdy vaši hoši dobyli město," sdělil jim se svým nejdrzejším úsměvem. "Ta vaše odporná banda všude házela blesky a ohnivý koule dost bezohledně. Ale už jsem se skoro uzdravil, děkuji za optání." Tylin zabořila obličej do vinného poháru, a přesto se jí podařilo vrhnout po něm přes jeho okraj pohled, slibující pozdější odplatu.
Tuon k němu přistoupila za šustění sukní. Tmavý obličej za závojem by mohl být hezký, nebýt výrazu soudce vydávajícího rozsudek smrti. A se slušnými vlasy místo té holé lebky. Oči měla velké a vlahé, avšak naprosto neosobní. Všiml si, že má nalakované všechny nehty a načerveno. Napadlo ho, jestli to snad má něco znamenat. Světlo, za ty rubíny by si člověk mohl žít v přepychu celá léta.
Tuon zvedla ruku a položila mu prsty pod bradu. Chtěl cuknout, ale Tylin se na něj zamračila nad Tuoninou hlavou, slibujíc mu odplatu tady a teď, pokud něco takového udělá. Mat se tedy zachmuřeně podvolil.
"Ty jsi bojoval proti nám?" vyjela. "Složil jsi přísahy?"
"Přísahal jsem," zamumlal. "A s tím druhým jsem neměl moc na vybranou."
"To jsi neměl," zamumlala. Pomalu ho obešla a dál ho studovala, dotkla se krajky na jeho manžetě i černého hedvábného šátku na krku a nazvedla mu okraj pláště, aby si prohlédla výšivku. Strpěl to, odmítal přešlápnout, a mračil se stejně jako Tylin. Světlo, ani když kupoval koně, tak důkladně je neprohlížel! Ještě se mu bude chtít podívat na zuby!
"Chlapec ti řekl, jak přišel ke svému zranění," ozvala se mrazivým, velitelským tónem Anath. "Jestli ho chceš, tak si ho kup. Byl to dlouhý den a ty už bys měla jít do postele."
Tuon se zarazila a prohlédla si pečetní prsten na jeho prstě. Byl vyřezaný na zkoušku, aby řezbář předvedl, co umí, byla na něm běžící liška a dva letící krkavci, obklopení půlměsíci, a on jej koupil čirou náhodou, třebaže ho pak začal mít v oblibě. Napadlo ho, jestli ho snad nechce. Narovnala se a podívala se mu do obličeje. "Dobrá rada, Anath," pravila. "Kolik za něj chceš, Tylin? Jestli je tvůj favorit, řekni cenu a já ji zdvojnásobím."
Tylin se začala dávit vínem. Mat skoro upadl na svou hůl. Ta holka ho chce koupit? No, podle toho, jak se tvářila, mohla obhlížet koně.
"Je to svobodný muž, vznešená paní," vypravila ze sebe Tylin nejistě, když zase mohla mluvit. "Já ho... nemůžu prodat." Mat by se byl zasmál, kdyby Tylin nemluvila, jako by měla plno práce, aby jí necvakaly zuby, a kdyby se ta zatracená Tuon právě nezeptala, jakou má cenu. Svobodný muž! Cha!
Dívka se otočila, jako by ho pustila z hlavy. "Ty se bojíš, Tylin, a pod Světlem, to bys neměla." Připlula k Tylinině křeslu, oběma rukama si zvedla závoj a odhalila spodní půlku obličeje, naklonila se a zlehka Tylin políbila na oči a na rty. Tylin se tvářila ohromeně. "Jsi má i Surothina sestra," pronesla Tuon překvapivě laskavým hlasem. "Já sama zapíšu tvé jméno mezi urozené. Budeš vznešená paní Tylin, jakož i královna Altary a víc, jak ti bylo přislíbeno."
Anath zafrkala, hlasitě.
"Ano, Anath, já vím," povzdechla si dívka, narovnala se a spustila závoj. "Byl to dlouhý a únavný den a jsem unavená. Ale ukážu Tylin, jaké země chci, aby jí patřily, takže to bude vědět a bude klidná. V mých komnatách jsou mapy, Tylin. Poctíš mě a doprovodíš mě tam? Mám výtečné masérky."
"Bude mi ctí," řekla Tylin a nemluvila o moc klidněji než dřív.
Só'džin kývla a žlutovlasý muž se rozběhl ke dveřím, otevřel je a poklekl, ale ženy si ještě musely uhladit a upravit šaty, než se mohly někam vydat, ať byly Seanchanky či Altařanky nebo kdokoliv jiný. I když to pro Tuon a Suroth udělala rusovlasá da'covale. Mat využil příležitosti a odtáhl Tylin trochu stranou, aby ho nebylo slyšet. Só'džin na něho upírala modré oči, avšak aspoň Tuon, přijímající pozornosti štíhlé da'covale, zřejmě zapomněla, že existuje.
"Já jenom neupad," sděloval Tylin tiše. "Ani ne před hodinou se mě snažil zabít gholam. Nejlepší asi bude, když odjedu. Ten tvor mě chce a zabije taky každýho, kdo bude se mnou." Právě ho to napadlo, ale usoudil, že by ten plán mohl uspět.
Tylin frkla. "On tě nedostane, prasátko." Podívala se na Tuon s výrazem, při němž by ta holka mohla

zapomenout, že chce být Tylininou sestrou, kdyby ho viděla. "A ona taky ne." Měla aspoň dost rozumu, aby šeptala.
"Kdo je to?" zeptal se. No, byla to jen chabá naděje.
"Vznešená paní Tuon, a víš tolik, co já," odpověděla Tylin stejně tiše. "Suroth skočí, když ta promluví, a ona skočí, když promluví Anath, ale já bych skoro přísahala, že Anath je nějaká služka. Jsou to vážně divní lidé, cukrouši." Náhle mu prstem odloupla kus bláta z tváře. Neuvědomil si, že má bláto i na obličeji. A náhle se taky tvářila jako orel. "Vzpomínáš na ty růžové stužky, cukrouši? Až se vrátím, zjistíme, jak vypadáš v růžové."
Odplula z místnosti s Tuon a Suroth, s Anath, só'džin a da'covale v závěsu, takže Mat zůstal jen s babičkovskou služebnou, která začala poklízet džbány a poháry. Mat se svezl do křesla a složil hlavu do dlaní.
Jindy by se z těch růžových stužek mohl zbláznit. Neměl se snažit jí to platit. Nemyslel dokonce ani na gholama. Kostky se zastavily a... Co? Ocitl se tváří v tvář třem lidem, s nimiž se dosud neznal, ale tím to přece být nemohlo. Možná to mělo něco společného s tím, že se Tylin měla stát urozenou. Ale zatím pokaždé, když se kostky zastavily, stalo se něco jemu osobně.
Seděl tam a lámal si s tím hlavu. Služebná zatím zavolala další, aby všechno odnesly. A on tam seděl, dokud se nevrátila Tylin. Na ty růžové stužky nezapomněla a on pak na dost dlouhou dobu zapomněl na všechno ostatní.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nabídka

Dny poté, co se ho gholam snažil zabít, ubíhaly v rytmu, který ho nesmírně rozčiloval. Obloha byla neměnné šedá, akorát občas pršelo a občas ne.
V ulicích se povídalo, že nedaleko města zabil kohosi vlk, rozerval mu hrdlo. Nikdo se nebál, lidé byli jen zvědaví. Vlky tak blízko Ebú Daru nikdo neviděl už celá léta. Mat se bál. Městští lidé možná věřili, že by se vlk vydal tak blízko k městu, on ale věděl svoje. Gholam neodešel. Harnan a ostatní Rudé paže umíněně odmítali odejít, tvrdíce, že mu budou hlídat záda, a Vanin to odmítal bez jakéhokoliv důvodu, jen zamumlal, že Mat má dobrý oko na rychlý koně. A když to řekl, odplivl si. Riselle, s olivovým obličejem dost hezkým, aby muž polkl, a velkýma tmavýma očima dost vědoucíma, aby mu vyschlo v hrdle, se přeptala na Olverovo stáří, a když řekl, že je mu skoro deset, zatvářila se překvapeně a zamyšleně si poklepala na plné rty, ale pokud něco na výuce změnila, on tak jako tak odcházel stejně nadšen jejími ňadry i knihami, z nichž mu předčítala. Mat usoudil, že Olver by se kvůli Riselle a knížkám možná vzdal i každovečerní hry hadi a lišky. A když vybíhal z komnat, které bývaly Matovy, často tam s harfou pod paží vklouzl Tom. Už to samo o sobě stačilo, aby Mat skřípal zuby, jenže to nebyla ani polovina toho všeho.
Tom a Beslan často vycházeli společně a jeho nepozvali. Potom byli pryč půl dne či půl noci. A neřekli mu o svých plánech ani ň, třebaže Tom měl aspoň tolik slušnosti, aby se tvářil rozpačitě. Mat doufal, že nenechají někoho zabít zbytečně, ale oni se o jeho názory příliš nezajímali. Beslan se na něj už od pohledu mračil. Juilin dál mizel nahoře, ale zahlédla ho Suroth, což mu vysloužilo, že ho pověsili za ruce na kůl u stájí a zbičovali. Mat zařídil, aby mu Vanin ošetřil podlitiny - ten chlapík tvrdil, že ošetřovat lidi je stejné jako ošetřovat koně - a varoval ho, že příště by to mohlo být horší, ale ten hlupák byl každou noc zase nahoře, i když se stále ošíval, jak se mu košile lepila na záda. Musela za tím být žena, třebaže se chytač zlodějů odmítal přiznat. Mat usoudil, že asi některá ze seanchanských dam. Palácová služebná by ho mohla navštěvovat v jeho vlastním pokoji, když byl Tom pořád pryč.
Rozhodně to nebyla Suroth ani Tuon, ale nebyly to jediné vysoce urozené Seanchanky v paláci. Většina seanchanských šlechticů si pronajala pokoje či rovnou celé domy ve městě, ale několik jich přišlo se Suroth a hrstka s holkou. Nejedna vypadala docela příjemně zaoblená, i když měly vyholené vlasy a na každého s nevyholenými spánky se dívaly svrchu. Tedy pokud člověka vůbec vzaly na vědomí. Nebylo moc pravděpodobné, že by se některá z těch povýšených žen podívala dvakrát na muže, přespávajícího v obydlí sloužících, ale Světlo ví, že pokud jde o muže, mívají ženy prapodivný vkus. Nemohl vůbec nic dělat, musel nechat Juilina být. Ať už ta žena byla kdokoli, ještě by mohla chytače zlodějů připravit o hlavu, ale taková horečka musela přejít sama, než mohl muž zase začít používat mozek. Ženy mužům dělaly divné věci s hlavou.
Nově doraziví lodě každý den vyvrhovaly lidi, zvířata a náklad, dost na to, aby mohutné městské hradby praskaly ve švech, kdyby tu všichni zůstali, ale oni jenom propluli městem na venkov, s rodinami, řemeslem a dobytkem, připravení zapustit kořeny. Přicházeli rovněž vojáci, po tisících, skvěle zorganizovaná pěchota i jezdectvo, s elegancí veteránů, v jasně omalované zbroji, postupující k severu a na východ přes řeku. Mat je přestal počítat. Občas zahlédl zvláštní tvory, i když většinu z nich vyložili nad městem, aby se vyhnuli ulicím. Byli tady tormové, připomínající tříoké kočky s bronzovými šupinami, velké jako koně, a většina skutečných koní z nich šílela, jen je uviděla. Dále corlmové, jako chlupatí bezkřídlí ptáci, velcí jako člověk, s dlouhýma ušima, jimiž neustále otáčeli, a s dlouhými zobany, připravenými rvát maso. A obrovští s'reditové, s dlouhými čenichy a ještě delšími kly. Na přístaviště pod Rahadem přilétali rakenové a větší to'raken, obrovští ještěři s netopýřími křídly, nosící na zádech lidi. Jména bylo snadné zachytit. Každý seanchanský voják moc rád rozebíral, jak potřební jsou zvědové na rakenech, schopnosti corlmů při stopování, jestli jsou s'reditové užiteční při přenášení těžkých nákladů a tormové příliš inteligentní, aby se jim dalo věřit. Zjistil toho hodně od mužů, kteří chtěli to, co většina vojáků, pití, ženské a trochu hazardu, a ne nezbytně v tomto pořadí. Tito vojáci byli opravdu veteráni. Seanchan byla říše větší než všechny státy mezi Arythským oceánem a Páteří světa a celé vládla jediná císařovna, ale její historie byla historií téměř neustálých vzpour a povstání, které vojáky udržovaly v pozoru. Sedláky bude těžší vykopat.

Samozřejmě neodešli všichni vojáci. Zůstala silná posádka, ne pouze Seanchané, ale i tarabonští kopiníci zahalení v oceli a amadicijští pikynýři s kyrysy omalovánými seanchanskými barvami. A rovněž Altařané, kromě Tylinových rodových ozbrojenců. Podle Seanchanů patřili Altařané z vnitrozemí, s rudými šerpami křížem přes prsa, Tylin, stejně jako muži hlídající Tarasinský palác, což ji, kupodivu, zrovna netěšilo. A muže z vnitrozemí to také netěšilo. Oni a muži v mitsobarské zelenobílé se po sobě dívali jako cizí kocouři v malé místnosti. Mračení tu bylo hodně, Taraboňané se mračili na Amadičany, Amadičané na Altařany a zase obráceně. Mělo to dávné kořeny, nepřátelství probublávalo na povrch, nezacháze-li však dál než k mávání pěstmi a nadávkám. Z lodí vystoupilo pět set mužů gardy smrtonošů a z nějakého důvodu zůstalo v Ebú Daru. Pod seanchanskou nadvládou prudce klesl počet obyčejných zločinů očekávaných ve velkých městech, ale smrtonoši patrolovali v ulicích, jako by čekali, že z chodníku vyskočí zloději, rváči a možná i bandy ozbrojených lupičů. Altařané, Amadičané a Taraboňané drželi své vášně na uzdě. Jen hlupák by se hádal se smrtonoši, tedy ne víc než jednou. A ve městě se usadil ještě další kontingent gardistů, stovka ogierů, ze všech věcí, v černorudé. Občas hlídkovali s ostatními a občas se potulovali sami, dlouhé sekery položené na ramenou. Vůbec se nepodobali Matovu příteli Loialovi. Ach, měli stejné široké nosy, štětičky na uších a dlouhé obočí, spadající na tváře vedle očí velikosti podšálků, ale zahradníci se na člověka dívali, jako by uvažovali, zda snad nepotřebuje ořezat pár končetin. Nikdo nebyl natolik hloupý, aby se se zahradníky pohádal byť jen jednou.

Z Ebú Daru proudili Seanchané a do města proudily novinky. I když museli kupci přespávat v podkroví, naparovali se v šencích, pokuřovali fajfky a vyprávěli, co věděli jen oni a nikdo jiný. Pokud to neohrožovalo jejich zisky. Kupecké stráže se pramálo staraly o zisky, z nichž nic nedostaly, a tak vyprávěly o všem a něco z toho byla dokonce i pravda. Námořníci se rozpovídali před každým, kdo jim koupil pivo nebo, což bylo ještě lepší, svařené kořeněné víno, a když toho vypili dost, mluvili ještě víc, o přístavech, které navštívili, o událostech, jež viděli, a snech, které se jim zdály, když měli hlavu plnou výparů. Přesto bylo zcela jasné, že svět kolem Ebú Daru kypí jako Bouřlivé moře. Odevšad přicházely příběhy o loupících a pálících Aielech a neseanchanských armádách na pochodu, vojscích v Tearu a Murandy, v Arad Domanu, Andoru a Amadicii, tam, kde ještě nebyla pod nadvládou Seanchanů, a desítkách ozbrojených tlup příliš malých, aby se jim dalo říkat vojsko, v srdci samotné Altary. Kromě lidí v Altaře a Amadicii si zřejmě nikdo nebyl tak úplně jistý, kdo hodlá bojovat s kým, a o Altaře vládly jisté pochyby. Altařané měli ve zvyku využít potíží k tomu, aby svým sousedům splatili křivdy.

Ale nejvíc městem otřásla zpráva o Randovi. Mat se snažil na něj ani na Perrina nemyslet, avšak vyhnout se těm vířícím barvám bylo obtížné, když všichni pomalu nemluvili o ničem jiném než o Draku Znovuzrozeném. Někteří tvrdili, že Drak Znovuzrozený je mrtvý, prý ho zavraždily Aes Sedai, v Cairhienu se na něj znenadání vrhla celá Bílá věž, nebo to možná bylo v Illianu či v Tearu. Ne, unesly ho a drží ho v Bílé věži. Ne, on odešel do Bílé věže sám a přísahal věrnost amyrlin. Tato možnost působila docela věrohodně, poněvadž mnoho lidí tvrdilo, že vidělo prohlášení podepsané samotnou Elaidou, v němž to stálo. Mat měl své pochyby, přinejmenším o tom, že je Rand mrtvý či že přísahal věrnost. Z nějakého divného důvodu si byl jistý, že by věděl, pokud by Rand umřel, a o té druhé věci nemohl uvěřit, že by se Rand dobrovolně přiblížil k Bílé věži na sto mil. Drak Znovuzrozený nebo ne, aspoň špetku zdravého rozumu mít musel.

Tahle zpráva - všechny její verze - Seanchany popíchla, jako když člověk rozkopne mraveniště. Ve dne v noci procházeli chodbami Tarasinského paláce vysocí důstojníci s přilbicemi s chocholy v podpažďí, dupali a tvářili se škrobeně. Z Ebú Daru vyráželi kurýři na koních a na to'raken. Sul'dam a damane začaly hlídkovat v ulicích, místo aby jen postávaly na stráži u bran, a znovu honily ženy, které dokázaly usměrňovat. Mat se držel důstojníkům z cesty a zdvořile kýval sul'dam, když na nějakou narazil na ulici. Ať už byl Rand v jakékoliv situaci, v Ebú Daru s tím nemohl nic udělat. Nejdřív se musel dostat z města.

Ráno poté, co se ho pokoušel zabít ten gholam, Mat v krbu spálil všechny dlouhé růžové stužky do jedné, celý chumel, jakmile Tylin vytáhla paty z pokoje. Spálil také růžový kabátec, který mu nechala ušít, růžové spodky a růžový plášť. Místnost naplnil zápach hořící vlny a hedvábí, a tak otevřel okna, aby trochu vyvětral, ale doopravdy mu na tom nezáleželo. Když si oblékl jasně modré spodky a vyšívaný zelený kabát a zdobený modrý plášť, velice se mu ulevilo. Dokonce mu nevadily ani všechny ty krajky. Aspoň že jediná nebyla růžová. Už tu barvu nikdy nechtěl ani vidět!

Narazil si na hlavu klobouk a vyrazil z Tarasinského paláce s obnoveným odhodláním najít tu skrýš, kam by ukryl, co potřeboval k útěku, i kdyby měl navštívit jednu každou krčmu, hospodu a námořnickou palušu ve městě desetkrát. Dokonce i ty v Rahadu. Stokrát! Šedí rackové a černokřídlí buřňáci vířili po olověné obloze, slibující další déšť, a ledový vítr přinášel přes Mol Hara vůni soli a škubal lidem za pláště. Mat dusal po dláždění, jako by hodlal každou dlaždici rozdupnout. Světlo, bude-li třeba, půjde s Lucou i v tom, co měl teď na sobě. Luca by ho možná nechal odpracovat si cestu jako šašek! Nejspíš by na tom trval. Aspoň by tak byl blízko Aludry a jejích tajemství.
Přešel celé náměstí, než si uvědomil, že stojí před velkou bílou budovou, již dobře znal. Znamení nade dveřmi hlásalo U tulačky. Ven vyšel vysoký muž v červenočerné zbroji se třemi tenkými černými chocholy na přilbě, kterou měl strčenou v podpaždí, zastavil se a čekal, až mu přivedou koně. Měl venkoncem příjemný obličej a šedivé vlasy na spáncích. Na Mata se nepodíval a on se nedíval na něj. Jakkoli snad vypadal navenek, pořád to byl smrtonoš, a praporový generál navrch. U Tulačky, tak blízko paláce, měli všechny pokoje pronajaté vysocí seanchanští důstojníci, a právě z toho důvodu sem nezavítal od chvíle, kdy zase mohl mluvit. Obyčejní seanchanští vojáci nebyli zas tak špatní, byli ochotní půl noci hrát a koupit rundu, když na ně přišla řada, ale vysocí důstojníci byli stejní jako šlechtici. Přesto musel někde začít.
Šenk vypadal skoro tak, jak si ho pamatoval, byl vysoký a dobře osvětlený, jak i přes časnou hodinu kolem celé místnosti hořely lampy. Okenice na vysokých obloukových oknech byly kvůli teplu zavřené a v obou dlouhých krbech plápolal oheň. Vzduchem se nesl kouř z tabáku a z kuchyní vycházela vůně dobrého jídla. Dvě ženy s flétnami a muž s bubínkem mezi koleny hráli rychlou, pronikavou ebúdarskou melodii, a muž kýval hlavou do rytmu. Vypadalo to tu docela tak, jako když tu bydlel. Ale na všech židlích nyní seděli Seanchané, někteří ve zbroji, jiní v dlouhých, vyšívaných kabátech, popíjeli, bavili se a studovali mapy rozložené na stolech. Prošedivělá žena s plamenem der sul'dam vyšitým na rameni zřejmě u jednoho stolu podávala hlášení a u dalšího hubená sul'dam s kulatou damane za patami přebírala rozkazy. Hodně Seanchanů mělo vyholené spánky a týl, takže to vypadalo, jako by na hlavě měli hrnec, a zbývající vlasy měli ponechané dlouhé, jako široký ohon, jenž mužům spadal na ramena a ženám často až po pás. To byli obyčejní urození pánové a paní, ne vznešení, ale na tom příliš nezáleželo. Pán byl pán, a krom toho muži a ženy, odcházející za šenkýřkami pro další pití, měli hladké líce a přezíravý výraz důstojníků, což znamenalo, že ti, jimž chodili pro pití, měli hodnost, jež mohla člověku způsobit potíže. Někteří si ho všimli a zamračili se a on málem odešel.
Potom však zahlédl, jak po schodišti bez zábradlí vzadu schází hostinská, sošná žena s oříškovýma očima, velkými zlatými kruhy v uších a trochu prošedivělými vlasy. Setalle Ananová nebyla Ebúdarka, podle Mata dokonce ani Altařanka, ale na stříbrném obojku jí do hlubokého úzkého výstřihu visel svatební nůž, jílcem dolů, a u pasu měla dlouhou zakřivenou čepel. Věděla, že má být urozený pán, ale nebyl si jistý, jak dalece tomu ještě věří nebo k čemu by to mohlo být dobré, jestli ještě pořád dokázala spolknout celého ježdíka bez kousání. V každém případě si ho také ihned všimla a usmála se. Byl to přátelský, srdečný úsměv, díky němuž vypadala ještě hezčí. Nezbývalo mu než jít k ní, přivítat se s ní a poptat se jí na zdraví, ale ne moc vybraně. Její svalnatý manžel byl kapitánem rybářského člunu, jenž měl víc jizev po soubojích, než chtěl Mat spočítat. Rovnou chtěla vědět, co je s Nyneivou a Elain, a k jeho překvapení se také zeptala, zdali neví něco o rodince. Neměl tušení, že o nich vůbec něco slyšela.
"Odešly s Nyneivou a Elain," zašeptal a ostražitě se rozhlížel, zda jim snad nějací Seanchané nevěnují pozornost. Nechtěl říci příliš, ale při hovoru o rodince v doslechu Seanchanů se mu ježily vlasy. "Pokud vím, jsou všechny v bezpečí."
"To je dobře. Bolelo by mě, kdyby některou z nich uvázali na vodítko." Ta hloupá ženská dokonce ani neztišila hlas!
"Ano, to je dobře," zamumlal a honem vysvětloval, co potřebuje, než mohla začít křičet, jak je ráda, že ženy, které dokážou usměrňovat, unikly Seanchanům ze spárů. On byl taky rád, ale ne dost rád, aby si z radosti sám nasadil řetězy.
Hostinská zavrtěla hlavou, posadila se na schod a ruce složila do klína. Pod nahoru přišitými tmavozelenými suknicemi byly vidět rudé spodničky. Když došlo na výběr barev, Ebúdarky zřejmě skutečně šlapaly na paty cikánům. Bzukot seanchanských hlasů soupeřil s pronikavou muzikou a ona tam

seděla a vážně si ho prohlížela. "Neznáš naše způsoby, v tom je ta potíž," pravila. "Mazlíčci jsou v Altaře starý a ctěný zvyk. Mnoho mladých mužů a žen si naposledy užije jako mazlíček, kdy se nechají rozmazlovat a zasypávat dárky, než se usadí. Ale víš, mazlíček odejde, když se sám rozhodne. Tylin by s tebou neměla zacházet tak, jak jsem slyšela, že to dělá. Přesto," dodala uvážlivě, "musím říct, že tě oblíká dobře." Udělala rukou kruh. "Podrž si plášť a otoč se dokola, ať se můžu podívat."
Mat se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. A potom ještě třikrát. Krev, která se mu nahrnula do tváří, vyvolal vztek. Nečervenal se. To rozhodně ne! Světlo, copak to ví celé město? "Máš místo, který můžu využít, nebo ne?" chtěl vědět přidušeným hlasem.
Ukázalo se, že má. Mohl použít polici ve sklepě, o níž tvrdila, že je suchá celý rok, a pod podlahou v kuchyni byl malý prostor, kde měl kdysi svou truhličku zlata. Ukázalo se, že místo nájmu chce, aby si podržel plášť a otočil se dokola, aby se mohla podívat. Křenila se jako kočka! Jedna ze Seanchanů, žena s krkounským výrazem v červenomodré zbroji, se tím bavila tolik, že mu hodila tlustý stříbrňák s podivnými značkami, odpudivou ženskou tváří na jedné a jakýmsi těžkým křeslem na druhé straně.
Ale měl místo, kde si mohl schovat šaty a peníze, a když se vrátil do paláce, do Tylinových pokojů, zjistil, že má dokonce i šaty, které si tam může schovat.
"Obávám se, že šatstvo mého pána je ve strašném stavu," vykládal žalostně Nerim. Byl to velice hubený, šedivý Cairhieňan, a byl by stejně nešťastný, i kdyby ohlašoval, že Mat dostal darem pytlík ohnivých opálů. Na protáhlém obličeji měl věčně truchlivý výraz. Ale dával pozor, zda se nevrací Tylin. "Všechno je tuze špinavé a obávám se, že několik nejlepších kabátů mého pána zničila plíseň."
"Byly všechny ve skříni s hračkami prince Beslana, můj pane," zasmál se Lopin a zatahal se za klopy tmavého kabátu, podobného tomu Juilinovu. Tento plešatějici chlapík byl opakem Nerima, byl zavalitý, místo kostnatý, tmavý, místo bledý, a kulatý teřich se mu vždycky natřásal smíchem. Jistou dobu po Naleseanově smrti se zřejmě snažil soutěžit s Nerimovým vzdycháním, stejně jako s ním soutěžil ve všem ostatním, avšak v následujících týdnech se opět vzpamatoval. Alespoň pokud se nikdo nezmínil o jeho bývalém pánovi. "Jsou ale zaprášené, můj pane. Pochybuju, že v té skříni někdo byl od chvíle, kdy tam princ odložil své vojáčky."
S pocitem, že mu konečně přeje štěstí, jim Mat nakázal, ať začnou jeho šaty nosit k Tulačce, vždycky po pár kouscích, a při každé cestě ať vezmou váček zlata. Jeho oštěp s černým ratištěm, opřený v rohu Tylininy ložnice, a jeho nenapjatý dvouříčský luk budou muset počkat až na konec. Dostat je ven možná bude stejně obtížné jako dostat se ven sám. Vždycky si mohl udělat nový luk, ale nehodlal tu nechat ashandarei.
Zaplatil jsem za ten krám příliš vysokou cenu, než abych ho tady jenom tak nechal, pomyslel si a pohladil si jizvu pod šátkem na krku. Byla jednou z prvních, jednou z mnoha. Světlo, bylo by hezké myslet si, že se může těšit na něco lepšího než jizvy a bitvy, které nechtěl. A na ženu, kterou nechtěl a ani neznal. A bylo toho víc. Nejdřív se musel dostat z Ebú Daru s celou kůží. To bylo ze všeho nejdůležitější.
Lopin a Nerim se odporoučeli se dvěma naditými měšci, ukrytými po částech v šatech, aby se jim nedělaly zrádné vybouleniny, ale ještě nebyli pryč a objevila se Tylin a chtěla vědět, proč jeho komorníci běhají po chodbách, jako by se honili. Kdyby byl měl sebevražedné choutky, byl by jí mohl říci, že se snaží zjistit, kdo první doběhne do hostince s jeho zlatem, nebo možná kdo první začne čistit jeho šaty. Místo toho odvracel její pozornost, a to mu brzy vyhnalo všechny podobné myšlenky z hlavy, až na tu jiskřičku naděje, že jeho štěstí konečně funguje i v něčem jiném než v hazardu. K dovršení všeho by stačilo jenom to, aby mu Aludra dala, co chtěl, než odejde. Tylin se soustředila na to, co dělá, a on na chvíli zapomněl na ohňostroje, Aludru a únik. Jen na chvíli.
Po kratším pátrání ve městě konečně našel zvonaře. V Ebú Daru bylo mnoho výrobců gongů, ale jen jediný zvonař, se slévárnou za západní hradbou. Zvonař, vyzáblý, netrpělivý chlapík, se potil v žáru velké železné pece. Místnost s pecí mohla být mučicí komnatou. Z trámů visely posuvné řetězy a z pece občas vyšlehly plameny, vrhaly mihotavé stíny na zeď a Mata oslepovaly. A jenom se s mrkáním zbavil přetrvávajícího obrazu zuřícího ohně, další plamen ho opět oslepil. Zpocení dělníci nalévali roztavený bronz z tavicího kotle do hranaté formy o polovinu vyšší než člověk, která byla umístěna na válcích. Další podobné velké formy stály na kamenné podlaze mezi menšími formami nejrůznějších tvarů.
"Můj pán rád žertuje." Mistr Sutoma se nuceně zasmál, pobaveně však nevypadal, jak se mu zpocené

černé vlasy lepily na obličej. Jeho smích zněl dutě a on se pořád mračil na své dělníky, jako by měl podezření, že si lehnou a usnou, pokud na ně nebude dohlížet. V tom žáru by neusnul ani mrtvý. Matovi se košile lepila na tělo a na kabátě mu pot dělal tmavé skvrny. "O ohňostrůjcích já nic nevím, můj pane, a ani nic vědět nechci. Jsou to jenom takové laciné tretky, ty ohňostroje. Ne jako zvony. Omluví mě teď můj pán? Mám spoustu práce. Vznešená paní Suroth si objednala třináct zvonů do vítězné sady, největší zvony, jaké kdy byly odlity. A Calwyn Sutoma je odleje!" To, že to bylo vítězství nad jeho vlastním městem, Sutomovi zřejmě nedělalo sebemenší starosti. Přinejmenším si nad tím mnul kostnaté ruce.
Mat se pokusil Aludru obměkčit, ale ona jako by byla sama odlita z bronzu. No, když mu konečně dovolila, aby jí položil ruku kolem pasu, byla mnohem měkčí než bronz, ale ani polibky, z nichž byla celá rozechvělá, nezmenšily její odhodlání.
"Já věřím na to, že muži se nemá říkat víc, než potřebuje vědět," vyhrkla bez dechu, sedíc vedle něj na čalouněné lavici v jeho voze. Další polibky mu nedovolila, ale stejně ji ty předchozí nadchly. Tenké cůpky s vpletenými korálky, jež začala opět nosit, vypadaly jako vrabčí hnízdo. "Muži klevetí, že? Klábosí, klábosí a klábosí a sami ani nevíte, co řeknete vzápětí. Kromě toho jsem ti tu hádanku dala možná jen proto, aby ses vrátil, co?" A začala si dál cuchat vlasy a jeho taky.
Ale další noční květy už neudělala, ne poté, co jí řekl o kapitule v Tanchiku. Ještě dvakrát zkusil navštívit mistra Sutomu, ale při druhé návštěvě mu zvonař zavřel dveře na závoru. Odléval největší zvony, jaké kdy kdo vyrobil, a žádný hloupý cizinec s hloupými otázkami se do toho nesměl plést.
Tylin si začala lakovat nehty na ukazovácích a prostřednících nazeleno, i když spánky si zatím neholila. Hodlala to však udělat, jak mu řekla, když si odhrnula dlouhé vlasy a prohlížela se v zrcadle ve zlatém rámu na stěně ložnice, jenže nejdřív si na to chtěla zvyknout. Uzavírala se Seanchany dohody a on jí to nedával za vinu, jakkoliv se na ni mračil Beslan.
O Aludře nemohla nic tušit, ale den poté, co ohňostrůjkyni poprvé políbil, zmizely z jejích komnat prošedivělé komorné a nahradily je bělovlasé, vyzáblé babizny. V noci začala zarážet zakřivený nůž do sloupku u postele, aby ho měla stále hezky po ruce, a nahlas před ním přemítala, jak by asi vypadal v průsvitném rouchu da'covale. Vlastně noc nebyla jediná doba, kdy byl nůž zaražený do sloupku. Usmívající se služebné mu začaly doručovat předvolání do Tylininých komnat prostě tak, že mu sdělily, že zabodla nůž do sloupku, a on se začal vyhýbat každé ženské v livreji, kterou uviděl, jak se na něj usmívá. Ne že by s Tylin spal nerad, kromě toho, že byla královna a nafoukaná jako každá jiná šlechtična. A kromě faktu, že ho přiměla se cítit jako myš, kterou si kočka vybrala za svého mazlíčka. Ale den měl jenom pár hodin, i když víc, než nač byl v zimě zvyklý doma, a on si začal říkat, jestli je snad hodlá využít všechny.
Naštěstí začala Tylin trávit víc času se Suroth a Tuon. Její dohody zřejmě zahrnovaly přátelství, alespoň s Tuon. Se Suroth by se nemohl spřátelit nikdo. Vypadalo to, že Tylin to děvče adoptovala, nebo snad to děvče adoptovalo ji. Tylin mu řekla jen málo z toho, o čem se bavily, jen kratičké shrnutí, a často ani to ne, ale ony se zavíraly na celé hodiny a nosily se palácovými chodbami, zabrané do tichého hovoru, a občas se smály. Často se za nimi courala Anath či Selucia, Tuonina zlatovlasá só'džin, a občas i párek tvrdých smrtonošů.
Stále nedokázal přijít na vztah mezi Suroth, Tuon a Anath. Navenek se Suroth a Tuon chovaly jako sobě rovné, oslovovaly se jménem a smály se svým vtipům. Tuon Suroth rozhodně nikdy nedala žádný rozkaz, aspoň ne tam, kde by to slyšel, ale Suroth zřejmě brala její návrhy jako rozkazy. Anath, na druhou stranu, dívku nemilosrdně otravovala ostrou kritikou, nadávala jí do hlupaček a hůř.
"Tohle je ta nejhorší pitomost, holka," slyšel ji jednou na chodbě říkat chladně. Tylin mu neposlala své hrubé předvolání - zatím - a on se snažil vyklouznout dřív, než to udělá, takže se plížil podél stěn a vyhlížel za roh. Plánoval návštěvu u Sutomy a další u Aludry. Tři Seanchanky - čtyři, počítaje v to Selucii, ale podle něho to ony takhle neviděly - stály v hloučku na další křižovatce. Mat dával pozor na usmívající se služebné a netrpělivě čekal, až se pohnou. Ať už se bavily o čemkoliv, asi by se jim nelíbilo, kdyby jim do toho vletěl. "Chuť řemenu tě napraví a vyčistí ti hlavu od nesmyslů," pokračovala vysoká žena hlasem jako led. "Požádej o to, ať to máš za sebou."
Mat si zašťoural v uchu a zakroutil hlavou. Musel špatně slyšet. Selucia, stojící klidně s rukama sepjatýma v pase, rozhodně nehnula brvou.

Suroth ale zalapala po dechu. "Za tohle ji určitě necháš potrestat!" protáhla rozzlobeně a očima do Anath vyvrtávala díry. Nebo se o to alespoň snažila. Klidně mohla být židlí, kolik pozornosti jí vysoká žena věnovala.
"Ty to nechápeš, Suroth." Tuon si povzdechla, až se jí závoj, který jí zakrýval obličej, zavlnil. Zakrýval, ne zahaloval. Vypadala... odevzdaně. Byl zděšen, když zjistil, že je jenom o pár let mladší než on. Byl by řekl, že nejméně o deset. No, o šest či o sedm určitě. "Znamení říkají opak, Anath," pronesla dívka klidně a vůbec ne v hněvu. Prostě konstatovala fakta. "Buď si jistá, že ti řeknu, pokud se změní."
Někdo Matovi lehce poklepal na rameno, a když se ohlédl, uviděl služebnou se širokým úsměvem. No, právě teď nechtěl nikam utíkat.
Tuon mu dělala starosti. Ach, když se míjeli na chodbě, vždycky se velmi zdvořile uklonil a ona si ho na oplátku nevšímala stejně dokonale jako Suroth a Anath, ale začínal mít pocit, že se na těch chodbách míjejí trochu moc často.
Jedno odpoledne vešel do Tylininých komnat, rozhlédl se a zjistil, že je Tylin zavřená se Suroth, a v ložnici našel Tuon, jak si prohlíží jeho ashandarei. Při pohledu na ni, jak prstem přejíždí po nápise ve starém jazyce, vyrytém na černém ratišti, ztuhl. Na konci každé čáry byl jakýmsi ještě tmavším kovem vyložený krkavec a další dva byli vyrytí na lehce zakřivené čepeli. Krkavce měla ve znaku seanchanska císařovna. Mat rychle zadržel dech a snažil se nehlučně vycouvat.
Otočila k němu hlavu se závojem. Měla vážně docela hezkou tvář, mohla být dokonce krásná, kdyby se přestala tvářit, jako by měla kousnout do dřeva. Už si nemyslel, že vypadá chlapecky - ty široké opasky, které vždycky nosila, zajišťovaly, že byly vidět příslušné křivky - ale moc vyvinutá taky nebyla. Málokdy potkal dospělou ženu mladší než jeho babička, aby ho aspoň mimoděk nenapadlo, jaké by to bylo zatančit si s ní, možná ji i políbit, dokonce i s těmi nafoukanými seanchanskými urozenými, jenže u Tuon ani náhodou. Žena musela mít něco, co se dalo obejmout, jaký by to jinak mělo smysl?
"Nevídám Tylin vlastnit takové věci," protáhla chladně a opřela dlouhý oštěp vedle jeho luku, "takže to musí být tvoje. Co je to? Jak dlouho to vlastníš?" Z toho, jak chladně požadovala informace, se mu zavřela pusa. Ta zatracená ženská se chovala, jako by byl nějaký slouha. Světlo, pokud věděl, neznala ani jeho jméno! Tylin tvrdila, že se na něj nikdy nezeptala, ani se o něm nezmínila od chvíle, kdy se jí tázala, kolik by stál.
"Říká se tomu oštěp, má paní," odvětil, odolávaje touze opřít se o dveře a zastrčit si palce za opasek. Nakonec to byla seanchanska urozená. "Koupil jsem ho."
"Dám desetkrát tolik, kolik jsi za to zaplatil," řekla. "Tak kolik?"
Skoro se zasmál. Ale ne pro radost, to bylo jisté. Ne nechtěl bys to prodat, jen koupím to a tolik za to zaplatím. "Ta cena nebyla ve zlatě, má paní." Mimoděk zabloudil rukou k černému šátku, aby se ujistil, že stále zakrývá svraštělou jizvu, jíž měl kolem krku. "Jenom hlupák by zaplatil jednou, natož desetkrát."
Chvíli si ho prohlížela s nečitelným výrazem. A potom jako by zmizel. Proplula kolem něj, jako by tam už nebyl, a vyšla z komnat.
A to nebylo jedinkrát, kdy ji potkal samotnou. Anath a Selucia s ní samozřejmě nechodily pořád, ani stráže, ale on měl dojem, že dost často, když se pro něco vracel, našel ji tam, jak se na něj dívá, nebo když náhle vyšel z pokoje, ona byla za dveřmi. Nejednou se při odchodu z paláce ohlédl přes rameno a uviděl v okně její závoj. Pravda, nezírala na něj. Podívala se na něj a odplula pryč, jako by přestal existovat, vyhlédla z okna a otočila se, jakmile ji zahlédl. Byl jako kandelábr na chodbě, dlažební kámen na Mol Hara. Ale začínalo ho to znervózňovat. Ta žena nakonec nabídla, že si ho koupí. Takové věci měly sklony muže vyvádět z míry samy o sobě.
Ale dokonce ani Tuon nedokázala skutečně narušit jeho rostoucí pocit, že věci konečně začínají být v pořádku. Gholam se nevrátil a on si začal myslet, že se možná vydal za snazší "sklizní". Na každý pád se držel dál od tmavých a opuštěných míst, kde by na něj mohl narazit. Jeho medailon byl užitečný, ale dav lidí byl lepší. Když byl naposledy na návštěvě u Aludry, nechala si něco uklouznout - byl si tím jistý - než se vzpamatovala a honem ho vypakovala z vozu. Neexistovalo nic, co by žena neřekla, když ji muž dostkrát políbil. Taky se držel dál od Tulačky, aby u Tylin nevzbudil podezření, ale Nerim a Lopin tam potají přenášeli jeho skutečné šaty. Kousek po kousku se přes Mol Hara přesunula i polovina obsahu jeho železem obité truhličky, kterou měl pod Tylininou postelí.

Ale dutina pod podlahou v kuchyni u Tulačky mu začínala dělat starosti. Byla dost dobrá, aby se tam schovala truhla. Člověk by zlámal dláta, než by se do ní dostal. Taky v tom hostinci kdysi bydlel. Teď se zlato jen sypalo rovnou do díry, když Setalle poklidila v kuchyni. Co když dřív nebo později někoho napadne, proč asi vždycky všechny vyžene z kuchyně, jakmile se objeví Lopin a Nerim? Ten kámen z podlahy mohl zvednout kdokoliv, pokud věděl, kam se dívat. Musel se přesvědčit sám. A pak, ještě dlouho poté, bude přemýšlet, proč ho ty zatracené kostky nevarovaly.

KAPITOLA PÁTÁ

Tři ženy

Vál severní vítr a slunce ještě pořádně nevyšlo, což podle místních vždycky znamenalo déšť, a zatažená obloha na to rozhodně vypadala, když šel přes náměstí Mol Hara. Lidé v šenku u Tulačky se změnili,

tentokrát zde nebyly žádné sul'dam a damane, ale stejně tady bylo plno Seanchanů a tabákového kouře, třebaže hudebníci se ještě neobjevili. Většina lidí v místnosti snídala, někteří si misky prohlíželi pochybovačně, jako by si nebyli jistí, co se po nich chce, aby snědli - on sám měl při setkání s tou divnou bílou ovesnou kaší, již Ebúdarci tak rádi k snídani, podobný pocit - ale ne všichni se věnovali jídlu. U jednoho stolu hráli tři muži a žena v dlouhých vyšívaných hávech karty a kouřili fajfky a všichni měli vyholené hlavy podle módy nižší šlechty. Zlaťáky na stole upoutaly na chvíli Matovu pozornost. Hráli poměrně vysoko. Největší hromádka mincí ležela před malým černovlasým mužem, tmavým jako Anath, jenž se zuřivě zubil na soupeře přes dlouhou troubel fajfky se stříbrným náustkem. Mat měl však vlastní zlato a štěstí v kartách nikdy neměl tak velké jako v kostkách.

Avšak panímáma Ananová odešla ještě za tmy něco vyřídit, jak tvrdila její dcera Marah, již tu nechala velet. Byla to příjemně kyprá mladá žena s velkýma oříškovýma očima, stejnýma, jako měla matka, a sukně měla přišité až v půlce stehna, což by panímáma Ananová nedovolila, když tu Mat přebýval. Marah ho neviděla ráda, zamračila se, jakmile k ní přistoupil. Jeho rukou v hostinci zemřeli dva muži, když tady bydlel. Byli to zloději, kteří se mu snažili rozrazit lebku, ale takové věci se u Tulačky nestávaly. Když se stěhoval, dala Marah jasně najevo, jak ráda mu vidí záda.

Marah ovšem nezajímalo, co chce, a on jí to vlastně nemohl vysvětlit. Jenom panímáma Ananová věděla, co se skrývá v kuchyni, alespoň v to Mat horoucně doufal, a rozhodně to nehodlal vykládat v šenku. A tak si vymyslel povídačku o tom, jak mu chybí zdejší kuchyně, a s pohledem upřeným na ty nestydatě vyhrnuté sukně naznačil, že mu ještě víc chybí pohled na ni. Nechápal, proč odhalení většího kusu spodniček je skandální, když každá žena v Ebú Daru na veřejnosti odhaluje půl poprsí, ale pokud se Marah cítila odvážná, tak by mu trocha lichocení mohla usnadnit cestu. Předvedl jí svůj nejlepší úsměv. Ona ho poslouchala jen na půl ucha a popadla procházející šenkýřku, kočku s kouřmýma očima, již moc dobře znal. "Vzdušný kapitán Yulan má už skoro prázdný pohár, Cairo," vyjela na ni rozzlobeně. "Máš mu ho dolévat! Jestli nezvládneš svou práci, holka, tak v Ebú Daru je spousta jiných, které to dokážou!" Caira, o několik let starší než Marah, před ní posměšně udělala pukrle. A zamračila se na Mata. Než se Caira stačila narovnat, Marah popadla kluka, který se snažil udržet podnos naložený špinavým nádobím. "Přestaň se flákat, Rossi!" štěkla. "Je tu plno práce. Udělej ji, nebo tě vezmu do stájí a to se ti nebude líbit, to ti teda povídám!"

Maražin nejmladší bratr se na ni zlobně zamračil. "Nemůžu se dočkat jara, až budu moct zase pracovat na člunech," zamumlal mrzutě. "Co se Frielle vdala, chováš se hrozně, jenom proto, že je mladší než ty a tebe ještě nikdo nepožádal."

Rozpřáhla se po něm, ale on snadno uhnul, i když hrnky a talíře zarachotily a málem mu spadly. "Proč si prostě nepřišpendlíš spodničky u rybářskýho přístavu?" zaječel na ni a uhnul, než mu mohla vlepit další pohlavek.

Když se k němu konečně otočila, Mat si povzdechl. Výraz přišpendlit spodničky ještě neznal, ale z Maražina výrazu to snadno uhádl. Málem jí šla z uší pára. "Jestli chceš něco k jídlu, musíš se vrátit později. Nebo můžeš počkat, jestli chceš. Nevím, jak dlouho to ale bude trvat."

Usmívala se dost jedovatě. V tomto šenku by čekat nechtěl nikdo. Všude seděli Seanchané a ještě víc jich stálo, takže se šenkýřky v zástěrách musely opatrně prodírat davem a podnosy s jídlema pitím držet málem nad hlavou. Caira dolévala pohár tomu malému tmavému muži u karet a předváděla mu všechny ty smyslné úsměvy, jež kdysi měla pro Mata. Nevěděl, proč se na něj zlobí, ale měl v životě tolik žen, kolik právě dokázal zvládnout. A co vůbec je ten vzdušný kapitán? Bude to muset zjistit. Později.

"Počkám v kuchyni," sdělil Marah. "Chci říct Enid, jak moc mi její vaření chutná."

Chtěla něco namítat, ale jedna Seanchanka se začala s křikem dožadovat vína. Zachmuřená, v modrozelené zbroji s přilbicí se dvěma chocholy, chtěla okamžitě svůj pohár vína na rozloučenou. Všechny šenkýřky byly zaměstnané, a tak se Marah na Mata jen zaškaredila a odběhla, přičemž se snažila nasadit milý úsměv. Ale moc jí to nešlo. Mat mávl svou holí a uklonil se k jejím zádům.

Vůně smíšené se sladkým kouřem v šenku prostupovaly i kuchyní, pečená ryba, pečící se chleba, masa škvířící se na rožni. V místnosti bylo horko od železných pecí a ohně v cihlovém ohništi. Pod dohledem vrchní kuchařky tady pobíhalo šest potících se žen a tři číšníci. Enid nosila sněhobílou zástěru, jako by to byl tabart jejího úřadu, a své říši vládla dlouhou dřevěnou lžící. Byla to ta nejkulatější žena, jakou kdy

Mat viděl. Myslel si, že by ji nedokázal obejmout, kdyby se o to pokusil. Okamžitě ho poznala a poťouchle se usmála.
"Takže jsi zjistil, že jsem měla pravdu," prohlásila a ukázala na něj lžící. "Zmáčkl jsi špatný meloun a ukázalo se, že je to převlečenej perutín a ty vypasenej vepř." Zvrátila hlavu dozadu a zařehtala se.
Mat se nuceně usmál. Krev a zatracenej popel! Opravdu to věděl úplně každý! Musím vypadnout z tohohle zatraceného města, pomyslel si ponuře, jinak se mi budou zatraceně smát po celej zbytek života!
Náhle mu obavy o zlato připadaly hloupé. Šedý dlažební kámen před troubami byl pevně zasazený mezi ostatní a nijak se od nich nelišil. Člověk musel znát ten trik, aby ho mohl zvednout. Lopin a Nerim by mu řekli, kdyby se mezi jejich návštěvami ztratila byť jediná mince. Panímáma Ananová by pachatele nejspíš vystopovala a stáhla z kůže, pokud by se někdo pokusil v jejím hostinci krást. Klidně mohl odejít. Třeba bude Aludřino odhodlání v tuto hodinu slabší. Možná mu dá snídani. Vyklouzl z paláce bez jídla.
Takže aby nevzbudil podezření, řekl Enid, jak moc mu chutnala její ryba v těstíčku, jak byla mnohem lepší než to, co se podává v Tarasinském paláci, aniž by musel sebeméně přehánět. Enid byla zázrak. Ta ženská se celá rozzářila a k jeho překvapení jednu rybu vyndala z trouby a naservírovala mu ji na talíř. Někdo v šenku mohl počkat, jak mu sdělila. Postavila talíř na kraj dlouhého kuchyňského stolu. Mávla lžící a obtloustlý pikolík mu přinesl stoličku.
Mat se zadíval na platýse ve zlatém, křupavém obalu a v ústech se mu začaly sbíhat sliny. Aludra teď nejspíš nebude o nic slabší než jindy. A kdyby ji rozčílil, že přišel tak časně, možná by mu ani žádnou snídani nedala. Hlasitě mu zakručelo v žaludku. Pověsil si plášť na kolíček u dveří na dvůr a hůl opřel o stěnu, klobouk si strčil pod stoličku a ohrnul si krajky, aby si je neumazal v talíři.
Než ze dvora od stájí přišla panímáma Ananová, shodila si plášť a vytřepala z něj kapky deště, z ryby zůstala jen kyselá chuť na jazyku a jemné bílé kostičky na talíři. Od příchodu do Ebú Daru se Mat naučil těšit z mnoha divných věcí, ale vynechával oči, jež na něj zíraly. Ryba je měla na stejné straně hlavy!
Mat si ubrouskem otíral ústa, když za panímámou Ananovou vklouzla další žena. Rychle za sebou zavřela dveře a mokrý plášť s kapuci staženou do čela si nechala na sobě. Jak Mat vstával, zahlédl tvář pod kapuci a málem převrhl stoličku. Usoudil, že to dobře zakryl, když se ženám poklonil, ale točila se mu hlava.
"Je dobře, že jsi tady, můj pane," pronesla panímáma Ananová rázně a podala svůj plášť číšníkovi. "Jinak bych pro tebe byla poslala. Enid, ať všichni odejdou z kuchyně, prosím, a hlídej dveře. Musím si s mladým pánem promluvit o samotě."
Kuchařka všechny kuchtičky a pikolíky rázně vypakovala na dvůr, a třebaže si tlumeně stěžovali na déšť a bědovali nad spáleným jídlem, bylo jasné, že na to jsou stejně zvyklí jako Enid. Ta se na panímámu Ananovou a její společnici ani nepodívala a se lžící zdviženou, jako by třímala meč, vyběhla do šenku.
"Jaké překvapení," zahuhlala Joline Maza a shodila si kapuci. Tmavé vlněné šaty s hlubokým výstřihem podle místní módy jí byly velké a vypadaly obnošené a rozedrané. Ale z jejího bezstarostného chovám by to člověk nepoznal. "Když mi panímáma Ananová řekla, že zná muže, který by mě mohl vzít s sebou, až bude odcházet z Ebú Daru, nenapadlo by mě, že to jsi ty." Byla hezká, hnědooká, a usmívala se skoro stejně hřejivě jako Caira. A měla bezvěkou tvář, která přímo křičela Aes Sedai. S desítkami Seanchanů za dveřmi, hlídanými kuchařkou se lžící.
Joline si sundala plášť a chtěla ho pověsit na kolíček. Panímáma Ananová podrážděně zafrkala. "Ještě to není bezpečné, Joline," napomenula ji a mluvila, jako by mluvila se svou dcerou a ne s Aes Sedai. "Dokud nebudeš bezpečně -"
Náhle se u dveří do šenku ozval hluk, Enid hlasitě namítala, že dovnitř nikdo nesmí, a jiný hlas skoro stejně hlasitý, se seanchanským přízvukem, požadoval, aby ustoupila.
Mat si nevšímal protestů své nohy a pohnul se rychleji, než kdy v životě, popadl Joline kolem pasu, hodil sebou na lavici u dveří do stájí a Aes Sedai si stáhl do klína. Přitáhl si ji k sobě a předstíral, že ji líbá. Byl to hloupý způsob, jak zakrýt její tvář, ale nic jiného kromě toho, že by jí hodil plášť přes hlavu, ho nenapadlo. Ona rozčileně zasupěla, jenže když konečně zaslechla ten seanchansky hlas, strachem vytřeštila oči a bleskurychle ho objala kolem krku. Mat se modlil, aby jeho štěstí vydrželo, a díval se, jak se otevírají dveře.
Enid, stále hlasitě protestující, nacouvala do kuchyně a mávala lžící na só'džin v mokrém plášti, který ji

strkal před sebou. Byl to mohutný, zamračený muž s krátkým copem, který mu nesahal ani k rameni, volnou rukou odrážel její lžíci a asi mu nevadilo, když se občas trefila. Byl to první só'džin, jehož Mat viděl s vousem. Díky němu vypadal jaksi pokřiveně, protože ho měl jen na bradě. Za ním přicházela vysoká žena s pronikavýma modrýma očima v bledé, přísné tváři. Odhodila si složitě vyšívaný modrý plášť, který jí u krku přidržovala velká stříbrná spona ve tvaru meče, a odhodila světlejší modré plisované šaty. Krátké tmavé vlasy měla přistřižené podle hrnce a zbytek vyholený vysoko nad ušima. Přesto to bylo lepší než sul'dam a damane. O trošičku lepší. Enid si uvědomila, že je bitva prohraná, a tak ustoupila, ale z toho, jak držela lžíci a zlobně se mračila, bylo jasné, že je připravená po něm okamžitě skočit, pokud by jí panímáma Ananová řekla.

"Jeden člověk vepředu říkal, že viděl hostinskou jít zadem," ohlásil só'džin. Díval se na Setalle, ale koutkem oka ostražitě sledoval Enid. "Jestli jsi Setalle Ananová, tedy věz, že toto je kapitán zelených paní Egeanin Tamarath a má příkaz na pokoje podepsané samotnou vznešenou paní Suroth Sabelle Meldarath." Jeho tón se změnil, už to nebylo jen oznámení, teď mluvil jako muž, jenž chce ubytování. "Tvoje nejlepší pokoje, jasné, s dobrou postelí a výhledem na náměstí a krbem, který nekouří."

Mat sebou trhl, když muž promluvil, a Joline se asi lekla, že někdo přichází k nim, a tak mu strachem zasténala do ucha. V očích se jí leskly neprolité slzy a v náručí se mu celá třásla. Paní Egeanin Tamarath se na ně podívala, znechuceně se zašklebila a obrátila se, aby se na ně nemusela dívat. Mata ale zaujal ten muž. Jak, ve Světle, se z Illiánce stal só'džin? A taky mu připadal jaksi povědomý. Nejspíš další z těch tisíců dávno mrtvých lidí, na něž si nemohl vzpomenout.

"Jsem Setalle Ananová a mé nejlepší pokoje obývá vzdušný kapitán pán Abaldar Yulan," odvětila panímáma Ananová klidně, ani só'džin, ani urozená na ni nedělali dojem. Jen zkřížila ruce na prsou. "V mých druhých nejlepších pokojích bydlí praporeční generál Furyk Karede. Ze smrtonosné gardy. Nevím, jestli je kapitán zelených vyšší hodnost, ale ať tak nebo tak, budete si to muset vyřídit mezi sebou, kdo tady zůstane a kdo musí jít jinam. Mám přísnou zásadu nevyhánět žádné seanchanské hosty. Dokud platí za nájem."

Mat se napjal, čekal na výbuch - Suroth by ho nechala zbičovat za polovinu toho, co řekla! - ale Egeanin se usmála. "Je to radost jednat s někým, kdo má krapet odvahy," protáhla. "Myslím, že budeme báječně vycházet, panímámo Ananová. Dokud to s tou odvahou nepřeženeš. Kapitán dává rozkazy a posádka poslouchá, ale na své palubě nikoho nenutím se plazit." Mat se zamračil. Paluba. Paluba lodi. Proč mu to něco připomíná? Ty staré vzpomínky byly občas dost protivné.

Panímáma Ananová kývla, aniž by odtrhla zrak od Seanchanky. "Jak přikazuješ, má paní. Ale doufám, že nezapomeneš, že Tulačka je moje loď." Naštěstí pro ni měla Seanchanka smysl pro humor. Zasmála se.

"Tak ty buď kapitánem své lodi," smála se, "a já budu kapitánem zlatých." Ať to znamenalo cokoliv. S povzdechem zakroutila hlavou. "Pravda Světla, asi nemám vyšší hodnost než mnoho zdejších, ale Suroth mě chce mít po ruce, takže někdo se přestěhuje a někdo se vystěhuje, pokud nechtějí bydlet po dvou." Náhle se zamračila, pohlédla na Mata a Joline a znechuceně ohrnula ret. "Doufám, že takové věci nedovoluješ všude, panímámo Ananová?"

"Ujišťuju tě, že toto pod mou střechou už nikdy neuvidíš," ubezpečila ji hostinská klidně.

Só'džin se na Mata a ženu na jeho klíně mračil také a Egeanin ho musela zatahat za rukáv, než sebou trhl a vyšel za ní zpět do šenku. Mat opovržlivě zavrčel. Ten chlapík mohl předstírat, že je stejně rozhořčený jako jeho paní, co hrdlo ráčí. Jenže Mat slyšel o slavnostech v Illianu a ty byly skoro stejně hrozné jako slavnosti v Ebú Daru, když přišlo na polonahé lidi pobíhající na veřejnosti. Nebylo to o nic lepší než da'covale nebo ty tanečnice shea, o nichž vojáci pořád básnili.

Když se za těmi dvěma zavřely dveře, snažil se sundat Joline z klína, ale ona se k němu tiskla, obličej měla zabořený do jeho ramene a tiše vzlykala. Enid si vydechla a sesula se na kuchyňský stůl, jako by jí změkly kosti. Dokonce i panímáma Ananová vypadala otřeseně. Spustila se na stoličku, již prve opustil Mat, a složila hlavu do dlaní. Avšak jen na chviličku, vzápětí už byla zase na nohou.

"Napočítej do padesáti a potom všechny pošli pryč z toho deště, Enid," přikazovala rázně. Nikdo by nepoznal, že se před chviličkou třásla. Sebrala Jolinin plášť z kolíku, vyndala z krabičky na krbové římse dlouhou třísku a sklonila se, aby si ji připálila na ohni pod rožněm. "Budu ve sklepě, kdybys mě

potřebovala, ale jestli se bude někdo ptát, tak nevíš, kde jsem. Dokud neřeknu jinak, dolů nepůjde nikdo kromě nás dvou." Enid kývla, jako by to nebylo nic neobvyklého. "Přiveď ji," nakázala pak hostinská Matovi, "a neloudej se. Přines ji, jestli to bude nutný."
Musel ji nést. Neustále plakala a odmítala se ho pustit, dokonce i zvednout hlavu. Nebyla těžká, díky Světlu, ale přesto ho zase rozbolela noha, když se svým břemenem následoval panímámu Ananovou do sklepa. Mohlo se mu to docela líbit, i přes tu bolest, kdyby si panímáma Ananová nedávala se vším tak načas.
Jako by na sto mil kolem nebyl jediný Seanchan, zapálila lampu na polici vedle těžkých dveří a pečlivě sfoukla třísku, než na lampu vrátila vysoký skleněný kryt, a kouřící třísku odložila do malého cínového popelníku. Beze spěchu vytáhla dlouhý klíč, odemkla železný zámek a konečně mu kývla, ať jde dál. Schodiště za dveřmi bylo dost široké, aby tudy prošel se sudy, ale prudké a mizelo dole ve tmě. Mat poslechl, počkal na druhém schodě, než dveře zase zavřela a zamkla, a potom šla první s lampou. Poslední, co potřeboval, bylo spadnout.
"Děláš tohle často?" zeptal se a posunul si Joline v náručí. Už přestala brečet, ale pořád se třásla a držela se ho jako klíště. "Chci říct, jestli často schováváš Aes Sedai?"
"Zaslechla jsem, že ve městě ještě zůstala jedna sestra," odtušila panímáma Ananová, "a podařilo se mi ji najít dřív než Seanchané. Nemohla jsem jim nechat sestru." Zamračila se přes rameno, jako by ho vyzývala, ať se opováží říci něco jiného. Chtěl by, ale nedokázal se přimět to vyslovit. On by asi taky pomohl komukoliv uniknout Seanchanům, kdyby mohl, a Joline Maza byl zavázaný.
Tulačka byla dobře zásobeným hostincem a tmavý sklep byl velký. Mezi sudy s pivem a vínem, naskládanými vysoko, vedly uličky. Byly tady laťkové nádoby s bramborami a dýněmi, řady vysokých polic s pytlíky sušených fazolí, hrachu a paprik a hromady dřevěných beden se Světlo ví čím. Prach tu nebyl, ale ve vzduchu se vznášel pach obvyklý pro skladiště.
Zahlédl své šaty, úhledně složené na polici - pokud si tady dole neskladoval oděvy ještě někdo - ale nemohl si je prohlédnout. Panímáma Ananová šla na druhý konec sklepa, kde Mat posadil Joline na převrácený soudek. Musel jí vypáčit ruce, aby ji ze sebe dostal. S tichým fňukáním Joline vytáhla kapesník z rukávu a otírala si zarudlé oči. S napuchlou tváří se Aes Sedai moc nepodobala, a s těmi šaty už vůbec ne.
"Ztratila hlavu," vysvětlovala panímáma Ananová a postavila lampu na sud s odstraněným čepem. Na podlaze stály další prázdné sudy, čekající na návrat do pivovaru. Byl to největší volný prostor ve sklepě. "Schovávala se od chvíle, kdy přišli Seanchané. Posledních pár dní ji její strážci museli několikrát přestěhovat, když se Seanchané rozhodli prohledávat i budovy, ne jenom ulice. To asi stačí, aby hlavu ztratil každý. Ale pochybuju, že budou hledat i tady."
Mat si vzpomněl na všechny ty důstojníky nahoře a usoudil, že má nejspíš pravdu. Přesto byl rád, že neriskuje on. Dřepl si před Joline a zabručel, jak ho píchlo v noze. "Pomůžu ti, jestli budu moct," slíbil. Jak, to netušil, ale pořád jí byl dlužný. "Hlavně buď ráda, žes měla štěstí a pokaždý se jim vyhnula. Teslyn takový štěstí neměla."
Joline sundala kapesník z očí a zlobně se na něho zamračila. "Štěstí?" plivla rozzlobeně. Kdyby to nebyla Aes Sedai, byl by řekl, že trucuje, když takhle vystrkovala spodní ret. "Mohla jsem uniknout! V prvních dnech byl všude zmatek, jak jsem slyšela. Ale já byla v bezvědomí. Fen a Blaeric mě jen tak tak odnesli z paláce, než se tam nahrnuli Seanchané, a dva muži nesoucí bezvládnou ženu přitahovali příliš velkou pozornost, aby se pokoušeli dostat až k některé městské bráně, než ji zabezpečili. Jsem ráda, že Teslyn chytili! Ráda! Něco mi dala. Jsem si tím jistá! Proto mě Fen a Blaeric nemohli vzbudit, proto jsem spala ve stájích a schovávala se v uličkách a pořád se bála, že mě ty zrůdy najdou. Patří jí to!"
Mat jenom zamrkal. Pochyboval, že by už někdy slyšel tolik jedu v hlase, dokonce ani v těch starých vzpomínkách ne. Panímáma Ananová se na ni zamračila a zaškubala jí ruka.
"Stejně ale pomůžu, co budu moct," vyhrkl Mat a vstal, aby se mohl mezi ženy postavit. Panímáma Ananová by podle něj Joline klidně vrazila pár facek, Aes Sedai nebo ne, a Joline zřejmě nebyla v náladě, kdy by zvážila, že nahoře může být damane, která vycítí to, co by na oplátku ona udělala hostinské. Byla to prostá pravda. Stvořitel stvořil ženy, aby muži neměli příliš lehký život. Jak ve Světle dostane Aes Sedai z Ebú Daru? "Jsem ti dlužný."

Joline se nepatrně zamračila. "Dlužný?"
"Ta zpráva, kde jsi mě žádala, abych varoval Nyneivu a Elain," vysvětloval, olízl si rty a dodal: "Ta, co jsi mi nechala na polštáři."
Jen mávla rukou, ale upírala na něj oči a ani nemrkla. "Všechny dluhy mezi námi budou splaceny v den, kdy mi pomůžeš dostat se za městskou hradbu, pane Cauthone," řekla a tón měla vznešený jako královna na trůně.
Mat ztěžka polkl. Tu zprávu mu někdo strčil do kapsy kabátu, nenechal ji na polštáři. A to znamenalo, že se zmýlil v osobě, jíž je zavázán.
Odešel, aniž by Joline upozornil, že lže - byla to lež, i když ho jen nechala na omylu - a neřekl to ani panímámě Ananové. Byl to jeho problém. A bylo mu z toho špatně. Přál si, aby to nebyl zjistil.
V Tarasinském paláci šel rovnou do Tylininých komnat a rozložil si plášť přes křeslo, aby mu uschl. Za okny šuměl déšť. Položil klobouk na vyřezávaný a zlacený šatník, otřel si obličej a ruce a zvážil, že si převlékne kabát. Déšť mu ten, co měl na sobě, na několika místech promočil. Promočil. Světlo.
Znechuceně zabručel, zmačkal ručník a hodil ho na postel. Doufal - trošičku - že by mohla vejít Tylin a zarazit nůž do sloupku u postele, takže by mohl odložit to, co musel udělat. Co musel udělat. Joline mu nedala na vybranou.
Palác měl docela jednoduché rozložení, pokud to tak chtěl člověk brát. Nejníž bydleli sloužící, byly tam kuchyně a sklepy. Nad tím byly rozlehlé veřejné místnosti a stísněné pracovny úředníků a pak následovaly komnaty méně oblíbených hostů, kde nyní bydleli hlavně seanchanští urození. Na nejvyšším poschodí byly Tylininy komnaty a pokoje pro oblíbenější hosty, jako byly Suroth, Tuon a pár dalších. Ale dokonce i paláce měly podkroví.
Mat se zarazil u paty schodiště skrytého za nenápadným rohem, kde si ho nikdo nevšimne, a zhluboka se nadechl, než se vydal nahoru. Obrovská místnost v podkroví, bez oken, s nízkým stropem a podlahou z drsných prken, byla po příchodu Seanchanů vyprázdněna a nyní tu byly řady maličkých pokojíků s dveřmi. Úzké chodby ozařovaly železné kandelábry. Tady byl déšť, bušící do střechy, slyšet zvlášť hlasitě. Na horním schodě se Mat znovu zastavil, a vydechl až tehdy, když neuslyšel žádné kroky. V jednom pokojíku plakala jakási žena, ale neobjeví se žádná sul'dam, aby se vyptávala, co tu pohledává. Nejspíš všechny zjistí, že tu byl, ale až když zjistí, co potřeboval, pokud si pospíší.
Nevěděl, který pokoj je její, a to byla potíž. Zašel tedy do prvního a pootevřel dveře jen natolik, aby mohl nakouknout dovnitř. Na úzké posteli, s rukama složenýma v klíně, seděla žena Atha'an Miere v šedé. Většinu místnosti zabírala postel, stojan s umyvadlem, džbán a malé zrcadlo. Z kolíčků na zdi viselo několik šedých šatů. Článkované stříbrné vodítko a'damu se obloukem táhlo od stříbrného obojku, jejž měla žena kolem krku, ke stříbrnému náramku, pověšenému na háčku ve zdi. Žena se dostala do všech částí pokoje. Dírky, kde měla náušnice a kroužek v nose, se ještě neměly čas zahojit. Vypadaly jako rány. Když otevřel dveře, ustrašeně zvedla hlavu, ale vzápětí se zatvářila zamyšleně. A možná tu byla i naděje.
Mat beze slova zavřel dveře. Všechny je zachránit nemůžu, říkal si drsně. Nemůžu! Světlo, jak tohle nenáviděl.
Za dalšími dveřmi byly stejné pokoje a další tři ženy Mořského národa. Jedna hlasitě plakala na posteli. Pak přišla spící žlutovlasá žena. Všechny měly a'dam volně pověšený na háčku. Poslední dveře Mat zavíral, jako by se snažil uzmout panímámě al'Vereové koláč přímo pod nosem. Ta žlutovlasá žena možná nebyla Seanchanka, ale nehodlal to riskovat. O tucet dveří dál si těžce vydechl úlevou, vklouzl dovnitř a zavřel dveře.
Teslyn Baradon ležela na posteli s tváří v dlaních. Pohnula jen tmavýma očima, jako by ho bodla. Neřekla nic, jen se na něj dívala, jako by se mu snažila provrat díry do hlavy.
"Dala jsi mi tu zprávu do kabátu," řekl tiše. Stěny byly tenké, stále slyšel plakat tu ženu. "Proč?"
"Elaida ty holky chce stejně tolik, jako chtěla hůl a štólu," odpověděla Teslyn prostě, aniž se pohnula. Hlas měla stále drsný, ale méně, než se pamatoval. "Zvlášť Elain. Chtěla jsem jí... to znesnadnit... pokud by to šlo. Ať si na ně počká." Tiše, hořce se zasmála. "Dokonce jsem napojila Joline ločidlem, aby se do toho nemohla míchat. A podívej, kam mě to dostalo. Joline unikla a já..." Znovu pohnula očima ke stříbrnému náramku visícímu na háčku.

Mat si povzdechl a opřel se o stěnu vedle pověšených šatů. Věděla, co bylo v té zprávě, varování pro Elain a Nyneivu. Světlo, doufal, že to vědět nebude, že mu tu zatracenou věc do kapsy strčil někdo jiný. Ale stejně to moc nepomohlo. Obě věděly, že po nich Elaida jde. Ta zpráva nic nezměnila! A ona se jim stejně nesnažila pomoci, jenom... to znesnadnit... Elaidě. Mohl odejít s čistým svědomím. Krev a popel! Vůbec se s ní neměl bavit. Když s ní teď opravdu promluvil...
"Pokusím se ti pomoct utýct, jestli to půjde," sliboval váhavě.
Zůstávala na posteli. Ani hlas, ani výraz se jí nezměnily. Mohla vysvětlovat něco prostého a nedůležitého.
"I kdybys mi dokázal sundat ten obojek, nedostala bych se daleko, nejspíš ani ne ven z paláce. A i kdyby ano, tak městskou bránou neprojde žádná žena, která dokáže usměrňovat, pokud nemá a'dam. Stála jsem tam na stráži sama, tak to vím."
"Něco vymyslím," zamumlal a prohrábl si vlasy. Vymyslet něco? Co? "Světlo, ani nemluvíš, jako bys chtěla utýct."
"Ty to myslíš vážně," zašeptala tak potichu, že ji skoro neslyšel. "Myslela jsem, že ses mi jenom přišel vysmívat." Pomalu se posadila. Upřela na něj oči a její hlas zněl naléhavě. "Jestli chci uniknout? Když udělám něco, co je potěší, sul'dam mi dává sladkosti. A já se na odměnu těším." Do hlasu se jí vkradl děs. "Ne proto, že bych měla ráda sladkosti, ale proto, že jsem potěšila sul'dam." Z oka jí skanula slza. Zhluboka se nadechla. "Jestli mi pomůžeš uniknout, udělám cokoliv, o co mě požádáš, pokud to nebude znamenat zradu Bílé -" Prudce zavřela pusu, narovnala se a upřela na něj oči. Náhle kývla. "Pomoz mi utéct a udělám cokoliv, oč mě požádáš," pravila.
"Udělám, co půjde," slíbil. "Musím to promyslet."
Kývla, jako by jí slíbil, že do večera bude volná. "Tady v paláci drží v zajetí další sestru. Edesinu Azzedin. Musí jít s námi."
"Ještě jedna?" opáčil Mat. "Měl jsem dojem, že jsem viděl ještě tři nebo čtyři včetně tebe. A stejně si nejsem jistý, jestli tě dostanu ven, natož -"
"Ty ostatní byly... změněny." Teslyn stiskla rty. "Guisin a Mylen - znala jsem ji jako Sheraine Caminelle, ale nyní reaguje jen na Mylen - ty by nás zradily. Edesina je stále sama sebou. Nenechám ji tu, i když je to vzbouřenkyně."
"Tak hele," začal Mat s uklidňujícím úsměvem, "řekl jsem, že se tě odsud pokusím dostat, ale nevím, jak bych zvládl dvě -"
"Už bys měl jít," přerušila ho znovu. "Muži sem nesmějí a v každém případě bys vzbudil podezření, kdyby tě tu našly." Zamračila se na něj a zafrkala. "Pomohlo by, kdyby ses neoblékal tak okázale. Ani deset opilých cikánů by nepřilákalo tolik pozornosti, co ty. Už běž. Honem. Běž!"
Odešel, jen si rozzlobeně mumlal. Přesně jako Aes Sedai. Nabídnete jí pomoc a vzápětí zjistíte, že vám rozkazuje vylézt v noci po útesu, abyste z vězení osvobodili padesát lidí. To byl jiný muž, už dlouho mrtvý, ale on si na to vzpomněl a sedělo to. Krev a zatracenej popel! Nevěděl, jak zachránit jednu Aes Sedai, a ona ho nutí zachraňovat dvě!
Vyrazil kolem rohu u paty schodiště a málem vrazil do Tuon.
"Do kotců pro damane muži nesmějí," řekla a chladně na něj zírala přes závoj. "Mohl bys být potrestán už jenom za to, že jsi tam vstoupil."
"Hledal jsem jednu hledačku větru, vznešená paní," vyhrkl honem, uklonil se a horečnatě uvažoval. "Kdysi mi prokázala laskavost a mě napadlo, že by mohla chtít něco z kuchyně. Koláč nebo tak. Ale nenašel jsem ji. Asi ji nechytili, když..." Odmlčel se a zíral. Ta přísná, soudcovská maska, kterou ta holka vždycky nosila, se rozpustila v úsměvu. Vážně byla moc krásná.
"To je od tebe velice laskavé," poznamenala. "Je dobré vědět, že jsi laskavý k damane. Ale musíš být opatrný. Někteří muži si damane skutečně berou do postele." Znechuceně zkřivila rty. "Nechtěl bys, aby tě někdo považoval za zvrhlíka." Zase se zatvářila přísně. Všichni zajatci budou okamžitě popraveni.
"Děkuju za varování, vznešená paní," řekl poněkud nejistě. Jaký muž by chtěl mít v posteli ženu uvázanou na vodítku?
Pak zmizel, pokud se jí týkalo. Prostě odplula pryč chodbou, jako by nikoho nepotkala. Ale pro jednou mu vznešená paní Tuon nedělala sebemenší starosti. Měl Aes Sedai, která se schovávala ve sklepě u Tulačky, a další dvě s obojky damane, které čekaly, že jim zatracený Mat Cauthon zachrání krk. Byl si

dost jistý, že Teslyn té Edesině všechno řekne, jakmile to půjde. Tři ženy, které by mohly začít být netrpělivé, kdyby je nedokázal dostat do bezpečí včas. Ženy rády mluví, a pokud se nechají mluvit dost, uklouznou jim i věci, které je lépe nevyslovovat. A netrpělivé ženy mluví ještě víc než ostatní. Kostky v hlavě už necítil, ale skoro slyšel, jak hodiny odtikávají čas. A hodinu by mohla odzvonit popravčí sekera. Bitvu dokázal naplánovat i ve spánku, ale ty staré vzpomínky mu tady zřejmě nebyly k ničemu. Potřeboval intrikána, někoho, kdo byl zvyklý na pletichaření a pokřivený způsob uvažování. Byl čas sednout si a promluvit s Tomem. A s Juilinem.
Pustil se do hledání a mimoděk si začal tiše pobrukovat: "Dostal jsem se na dno studny." No, dostal se tam, stmívalo se a lilo jako z konve. A jak se mu často stávalo, ze starých vzpomínek se vynořilo další jméno, píseň takedského dvora ve Farashelle, zničeného před tisíci lety Artušem Jestřábí křídlo. Léta mezi tím však téměř neovlivnila melodii. Tenkrát se písnička jmenovala: "Poslední boj u Mandenharu." Obě jména se hodila dokonale.

KAPITOLA ŠESTÁ

Otázky zrady

Bethamin lezla do přecpaných kotců na samém vršku Tarasinského paláce a pevně držela psací

podložku. Ale občas se kalamář uvolnil a skvrny od inkoustu se ze šatů těžko čistily. Snažila se vypadat stále přijatelně, kdyby ji snad předvolali před někoho z vysoce urozených. Nemluvila na Rennu, která dnes měla na starosti prohlídku a šla nahoru s ní. Měly plnit určený úkol, ne klábosit. To ale byl jen jeden z jejích důvodů. Tam, kde ostatní soupeřily, aby mohly být spojeny se svou oblíbenou damane, vyvalovaly oči na podivnosti této cizí země a přemýšlely o odměně, již by tady mohly získat, ona se soustředila na své povinnosti, žádala o ty nejobtížnější marath'damane ke zkrocení na a'damu a pracovala dvakrát tvrději a déle než ostatní.

Přestalo pršet, konečně, a v kotcích se rozhostilo ticho. Damane dnes aspoň budou moci trochu cvičit - většina začala být mrzutá, když musela zůstat v kotcích příliš dlouho, a tyto provizorní kotce byly rozhodně tísnivé - ale naneštěstí dnes nebyla určena k procházce. To Renna nebyla nikdy, i když kdysi bývala Surothina nejlepší cvičitelka a velmi vážená. Občas trochu drsná, ale zkušená. Kdysi všechny říkaly, že z ní i přes její mládí bude brzy der'sul'dam, ale žádná si nevzpomínala, že by Renna byla od Falme doplněna, ona ani Seta, již Suroth po Falme přijala do osobní služby. Bethamin nad vínem ráda klevetila o urozených a těch, kteří jim sloužili, stejně jako ostatní, ale když se řeč stočila na Rennu a Setu, nikdy nevyjádřila žádný názor. Často na ně však myslela.

"Začneš na druhé straně, Renno," rozkázala. "No? Chceš snad, abych tě znovu nahlásila Essonde za lenost?"

Před Falme byla menší žena sebevědomá, ale teď jí na bledé líci zacukal sval a předvedla Bethamin ošklivý, podlézavý úsměv, než odběhla úzkou uličkou kotce a uhlazovala si dlouhé vlasy, jako by se bála, že je rozcuchaná. Všechny kromě Renniných nejbližších kamarádek ji zastrašovaly, alespoň trochu, aby jí oplatily dřívější nadutost a pýchu. Dělat opak by znamenalo odlišit se, čemuž se Bethamin pokud možno vyhýbala. Její tajemství bylo pohřbeno, jak nejhlouběji to šlo, a mlčela o tajemstvích, i když nikdo nevěděl, že je zná, ale chtěla, aby si všechny zapamatovaly, že Bethamin Zeami je obrazem dokonalé sul'dam. Usilovala o naprostou dokonalost v sobě i v damane, jež cvičila.

Rázně se pustila do prohlídky, přesvědčila se, že o sebe damane pečují a jejich kotce jsou poklizené. Našla-li nějaké nedostatky, učinila si poznámku úhledným písmem na stránku připíchnutou na psací podložce a nezdržovala se, jen několika damane, jež si vedly při výcviku zvlášť dobře, dala bonbon. Většina z těch, s nimiž byla spojena, ji při vstupu uvítala úsměvem, i když poklekaly. Ať byly z říše či z této strany Arythského oceánu, věděly, že je přísná, ale spravedlivá. Jiné se neusmívaly. Zvlášť damane Atha'an Miere ji vítaly s kamennými výrazy nebo mrzutým hněvem, o němž si myslely, že ho skrývají. Nezaznačila jejich hněv kvůli potrestání, jako by to udělaly některé jiné. Stále si myslely, že odolávají, jenomže nemístné požadavky o navrácení svých nevkusných šperků již byly věcí minulosti, a klekaly a mluvily, jak se slušelo a patřilo. Nové jméno bylo u mnoha obtížných případů užitečným nástrojem, vytvořilo zlom mezi tím, co bylo pryč, a ony na ně teď reagovaly, jakkoliv váhavě. Váhavost zmizí, spolu s mračením, a nakonec si už ani nevzpomenou, že snad měly nějaké jiné jméno. Byl to známý vzor, nikdy neselhával. Některé to přijaly okamžitě a jiné upadly do šoku, když zjistily, co se z nich stalo. Vždycky existovala hrstka, která během měsíců neochotně ustupovala, kdežto jiné jeden den vřeštěly, že došlo ke strašnému omylu, že ve zkoušce nemohly neuspět, a příštího dne již přijaly svůj osud a uklidnily se. Na téhle straně oceánu byly podrobnosti jiné, ale ať tady či v říši, konečný výsledek byl tentýž.

U dvou damane si udělala poznámky, které neměly nic společného s čistotou. Zushi, damane Atha'an Miere, ještě vyšší než ona sama, rozhodně ztřískají proutkem. Šaty měla pomačkané, vlasy rozcuchané, postel neustlanou. A obličej měla napuchlý od pláče, a ještě pořádně neklečela, když začala zase vzlykat a po tvářích se jí řinuly slzy. Šedé šaty, které jí pečlivě ušily, na ní teď volně visely, a to od začátku nebyla nijak tlustá. Bethamin si ji zabrala pro sebe a věnovala jí zvláštní péči. Sundala pero s ocelovým hrotem, namočila ho do inkoustu a napsala návrh, aby Zushi přesunuly z paláce někam, kde by mohla přebývat ve dvojkotci s damane pocházející z říše, pokud možno nějakou, která má zkušenosti a dokáže se spřátelit s nově chycenými damane. Dřív nebo později to vždycky slzy usušilo.

Jenže si nebyla jistá, jestli to Suroth povolí. Suroth tyto damane pochopitelně zabrala pro císařovnu - každý, kdo by osobně vlastnil třeba jenom desetinu toho počtu, by byl podezřelý, že plánuje vzpouru, možná by z toho byl i rovnou obviněn - ale chovala se, jako by jí patřily. Nebude-li Suroth souhlasit, bude nutné najít nějaký jiný způsob. Bethamin odmítala ztratit byť jen jedinou damane kvůli sklíčenosti.

Odmítala ztratit jedinou damane kvůli čemukoliv! Druhá, jíž se dostalo zvláštní poznámky, byla Tessi, a tady žádné námitky nečekala.
Illiánská damane půvabně poklekla, s rukama sepjatýma v pase, jakmile Bethamin otevřela dveře. Postel měla ustlanou, náhradní šedé šaty úhledně pověšené, kartáč a hřeben přesně položené na stojanu vedle umyvadla a podlahu zametenou. Bethamin nic jiného nečekala. Tessi byla čistotná už od začátku. Když se naučila dojídat zbytky, hezky se zaoblila. Kromě pamlsků byla potrava pro damane přísně hlídána. Nezdravá damane byla plýtváním. Avšak Tessi nikdy neovážou mašlemi a nepřihlásí do soutěže o nejhezčí damane. I když byla klidná, vypadala stále jako rozzlobená. Dnes se ale nepatrně usmívala, a Bethamin si byla jistá, že se usmívala ještě předtím, než vstoupila. A od Tessi by úsměv nečekala, ještě ne.
"Jak se má malá Tessi cítí dnes?" zeptala se.
"Tessi se daří velmi dobře," odvětila damane vyrovnaně. Předtím se vždycky musela snažit, aby mluvila uctivě, a poslední výprask si vysloužila za otevřené odmítnutí teprve včera.
Bethamin si zamyšleně pohladila bradu a prohlížela si klečící damane. Podezírala každou damane, která si kdy říkala Aes Sedai. Historie ji fascinovala a dokonce si přečetla překlady ze spousty jazyků, jež existovaly před začátkem Sloučení. Ti staří vládci si libovali ve své vrtkavé vládě plné vražd, s radostí zapisovali, jak se dostali k moci a jak rozdrtili okolní státy a podrývali autoritu jiných vládců. Většina byla nakonec zavražděna, často rukama vlastních dědiců či stoupenců. Bethamin velmi dobře věděla, jaké Aes Sedai byly.
"Tessi je hodná damane," zamumlala přívětivě a z váčku u pasu vyndala bonbon. Tessi se předklonila, aby ho přijala a políbila jí na znamení díků ruku, ale ten úsměv se trochu pokřivil. Než si však nacpala červený bonbon do pusy, úsměv byl zpátky. Aha. Takže takhle to bylo, co? Předstírat pokoru, aby to ukolébalo sul'dam, nebylo neznámé, ale vzhledem k tomu, jaká Tessi byla, nejspíš plánovala útěk.
Na chodbě potom Bethamin zapsala, že Tessiin výcvik je třeba zdvojnásobit, spolu s jejími tresty, a odměňovat ji jen zřídka, aby si nikdy nemohla být jistá, že i za dokonalé provedení se jí dostane něčeho víc než poplácání po hlavě. Byla to tvrdá metoda, jíž se Bethamin obvykle vyhýbala, ale z nějakého důvodu to i nejvzpurnější marath'damane změnilo za pozoruhodně krátkou dobu v pokornou damane. A také tak vznikaly nejmírnější damane. Nerada damane lámala, ale Tessi bylo třeba zlomit pro a'dam, aby mohla zapomenout na minulost. Nakonec tak bude šťastnější.
Bethamin skončila dřív než Renna a počkala na ni pod schodištěm. "Zanes to Essonde, až tam poneseš svoje," řekla a strčila psací podložku Renně, než ta udělala poslední krok. Renna to pochopitelně přijala stejně pokorně, jako přijala dřívější rozkaz, a hned spěchala pryč. Jen si druhou podložku prohlížela, jako by uvažovala, není-li tam zapsáno i něco o ní. Od Falme z ní byla úplně jiná žena.
Bethamin si vzala plášť a hodlala se vrátit do hostince, kde se musela dělit o postel se dvěma dalšími sul'dam, ale jenom si tam chtěla vyzvednout peníze. Prohlídka byla její jedinou dnešní prací a zbytek dne měla volno. Pro změnu, místo aby vyhledávala úkoly navíc, stráví čas nakupováním upomínkových předmětů. Možná si koupí jeden z těch nožů, které zdejší ženy nosily na krku, pokud najde nějaký bez té spousty drahokamů, jež se jim zřejmě tolik líbily. A samozřejmě něco z laku, ten tu byl stejně dobrý jako v říši, a vzory byly tak... cizí. Nakupování ji uklidní. A ona se potřebovala uklidnit.
Náměstí Mol Hara se lesklo, jak ráno pršelo, a ve vzduchu byla cítit sůl, což jí připomnělo její rodnou vesnici u moře L'Heye, kde se narodila, i když tady byla větší zima. V Abunai nebyla zima nikdy a ona si na ni nemohla zvyknout, jakkoliv daleko cestovala. Ale vzpomínky na domov jí útěchu neposkytly. Jak tak procházela lidnatými ulicemi, měla hlavu plnou Renny a Sety, až cestou vrážela do lidí a jednou málem vstoupila přímo před kupeckou karavanu, odjíždějící z města. Vozy rachotily na dláždění, kam málem stoupla, a žena s bičem se na ni ani nepodívala. Tihle cizinci neměli potuchu, jakou úctu si sul 'dam zaslouží.
Renna a Seta. Všichni, kdo byli u Falme, na to chtěli zapomenout, o těch událostech mluvili, jenom když byli skutečně hodně opilí. Ona také, ale její vzpomínky se netýkaly šoku z boje se zpola rozpoznatelnými přízraky z pověstí, ani hrůzy z porážky nebo šílených zjevení na obloze. Kolikrát si přála, aby tenkrát nešla nahoru? Kdyby se jen tolik nestarala o to, jak se daří Tuli, damane, která to tak úžasně uměla s kovy. Ale ona se podívala do Tuliina kotce. A uviděla Rennu a Setu, jak se zoufale snaží sundat si a'dam

z krků, vřeští bolestí a kývají se na kolenou, jak jim bylo zle od žaludku. Na šatech měly zvratky. Ve svém zoufalství si nevšimly, jak, k smrti vyděšená, couvá.
Nebyla to jenom hrůza z toho, že uviděla dvě sul'dam, z nichž se vyklubaly marath'damane, ale i její vlastní osobní hrůza. Často měla dojem, že skoro vidí tkaniva damane, a vždycky vycítila přítomnost damane a věděla, jak je silná. To dokázalo mnoho sul'dam, každý věděl, že to vychází z bohaté zkušenosti při práci s a'damem. Ale při pohledu na tu zoufalou dvojici se jí v hlavě vynořily nechtěné myšlenky a to, co vždycky přijímala, se ukázalo v jiném a děsivém světle. Viděla tkaniva skoro, nebo je viděla doopravdy? Občas měla dojem, že cítí usměrňování. Sul'dam musely každý rok podstupovat zkoušku až do svých pětadvacátých jmenin, a ona pokaždé prošla jen o fous. Jenomže... Poté co byly objeveny Renna se Setou, přijdou nové zkoušky, odhalující marath'damane, které při první nějak unikly. Pod takovou ránou se mohla otřást i samotná říše. A s obrazem Renny a Sety, vypáleným do mozku, věděla s naprostou jistotou, že po těch zkouškách už Bethamin Zemai nebude váženou občankou. Stane se z ní damane zvaná Bethamin a bude sloužit říši.
Ta hanba ji stále pálila. Postavila osobní strach před potřeby říše, přede všechno, o čem věděla, že je správné, upřímné a dobré. Do Falme přišla bitva a noční můra, ale ona nespěchala, aby se doplnila o damane a připojila se k bitevní linii. Místo toho využila zmatku, aby získala koně a uprchla, jak nejrychleji a nejdál to šlo.
Uvědomila si, že se zastavila a dívá se do výlohy krejčovského krámku, aniž by skutečně vnímala to, co je tam vystaveno. Ne že by to chtěla vidět. Modré šaty s blesky v červených štítcích byly to jediné, co po celá léta na sebe oblékala. A rozhodně by nenosila něco, co by ji tak neslušně obnažovalo. Sukně jí zavířily kolem kotníků, když znovu vykročila, ale nemohla se zbavit myšlenek na Rennu a Setu a také Suroth.
Uvázaný párek sul'dam našla Alwhin a ohlásila to Suroth. A Suroth uchránila říši tím, že ochránila Rennu a Setu, jakkoliv to bylo nebezpečné. Co kdyby najednou začaly usměrňovat? Pro říši by nejspíš bylo nejlepší, kdyby zařídila jejich smrt, i když zabití sul'dam bylo vraždou i pro vysoce urozené. Dvě podezřelá úmrtí mezi sul'dam by určitě přilákala hledače. A tak byly Renna a Seta volné, pokud se tomu tak ovšem dalo říkat, když už jim nikdy nebude dovoleno se spojit. Alwhin vykonala svou povinnost a byla poctěna tím, že se stala hlasem Suroth. Suroth svou povinnost také splnila, jakkoliv to bylo nechutné. Žádné nové zkoušky nebyly. Bethamin utekla pro nic za nic. A kdyby byla zůstala, neskončila by v Tanchiku, což byla další noční můra, na niž chtěla zapomenout ještě víc než na Falme.
Kolem pochodoval oddíl smrtonošů, oslnivých ve své nablýskané zbroji, a Bethamin se zastavila a dívala se, jak procházejí. V davu za nimi zůstávala brázda jako za velkolodí pod plnými plachtami. Až se Tuon konečně prohlásí, ve městě i v zemi nastane radost a bude se slavit, jako by právě dorazila. Myslet takhle na Dceru Devíti měsíců v ní vzbuzovalo provinilé potěšení, stejné, když jako malá udělala něco zakázaného, i když samozřejmě dokud Tuon nesejme závoj, bude pouze vznešenou paní Tuon, o nic výše postavenou než Suroth. Smrtonoši dusali dál, tělem i duší oddaní císařovně a říši, a Bethamin se vydala opačným směrem. Což se jen hodilo, jelikož ona byla tělem i duší oddána záchraně vlastní svobody.
U Zlatých nebeských labutí bylo velkolepé jméno pro maličký hostinec vmáčknutý mezi veřejnou stáj a lakovnu. V lakovně byla spousta důstojníků nakupujících vše, co bylo k mání, stáj byla plná koní získaných v loterii a ještě nepřidělených a Zlaté labutě plné sul'dam. Od včerejší noci vlastně přecpané. Bethamin měla štěstí, že měla pouze dvě spolunocležnice. Hostinská dostala rozkaz ubytovat jich tolik, kolik to půjde, a tak jich na jednu postel nacpala čtyři i pět, když si myslela, že se tam směstnají. Nicméně ložní prádlo bylo čisté a jídlo docela chutné, i když poměrně zvláštní. A vzhledem k tomu, že jinak by jí nejspíš zbýval jen seník, Bethamin se ještě ráda podělila.
V tuto hodinu byly kulaté stolky v šenku prázdné. Některé sul'dam, jež zde nocovaly, měly určitě své povinnosti a zbytek se prostě chtěl vyhnout hostinské. Darnella Shoranová, s rukama zkříženýma na prsou, sledovala několik služebných, jak pilně zametají zelené dlaždice. Byla to hubená žena s prošedivělými vlasy, stočenými na krku do uzlu, a dlouhou bradou, která jí propůjčovala boje chtivý výraz. Přes ten směšný nůž, který nosila, s jílcem obloženým lacinými červenými a bílými kamínky, mohla být der'sul'dam. Služebné byly údajně svobodné ženy, skákaly však jako majetek, kdykoliv hostinská

promluvila.
Bethamin sama lehce nadskočila, když se k ní žena otočila. "Znáš má pravidla ohledně mužů, panímámo Zeami?" chtěla vědět. I po takové době jí pomalý způsob, jakým tito lidé mluvili, připadal divný. "Slyšela jsem o vašich cizokrajných způsobech, a jestli jsi taky taková, je to tvá věc, ale ne pod mou střechou. Jestli se budeš chtít scházet s muži, budeš to dělat jinde!"
"Ujišťuji tě, že se s muži nescházím ani tady, ani nikde jinde, panímámo Shoranová."
Hostinská se na ni podezíravě zamračila. "No, přišel se na tebe zeptat jménem. Hezký světlovlasý mužský. Ne kluk, ale moc starý taky nebyl. Jeden z vašich, hrozně šišlal, takže mu skoro nebylo rozumět."
Bethamin se ji snažila přesvědčit, že nezná nikoho, kdo jejímu popisu odpovídá, a že se svými povinnostmi ani na mužské nemá čas. Obojí byla pravda, i když by v případě potřeby zalhala. Zlaté labutě nebyly zrekvírované a tři v posteli byly mnohem lepší než seník. Pokoušela se zjistit, zda by ta žena nepřijala malý dárek, až půjde nakupovat, ale ta se ve skutečnosti tvářila uraženě, když jí navrhla nůž s barevnějšími kameny. Bethamin neměla na mysli nic nákladnějšího, nic jako úplatek - ne doopravdy -jenže panímáma Shoranová to tak zřejmě vzala a rozhořčeně se zamračila a zasupěla. V každém případě si Bethamin nebyla jistá, jestli její názor změnila. Hostinská si z nějakého důvodu myslela, že všechen volný čas tráví zhýralostmi. Stále se mračila, když Bethamin odešla nahoru předstírajíc, že kromě nakupování na nic jiného nemyslí.
Starosti jí však dělalo, kdo byl ten muž. Podle popisu ho rozhodně nepoznala. Z největší pravděpodobnosti přišel kvůli jejímu šetření, ale pokud tomu tak bylo, pokud ji dokázal vystopovat až sem, tak nebyla dostatečně diskrétní. A to mohlo být nebezpečné. Přesto doufala, že se ještě vrátí. Potřebovala to vědět. Musela to vědět!
Otevřela dveře a ztuhla. Její železná pokladnička ležela na posteli a byla otevřená. Byla to velmi pevná pokladnička a jediný klíč měla stále v kapsáři. Zloděj tu ještě byl a kupodivu se probíral jejím deníkem! Jak se, ve Světle, ten muž dostal přes panímámu Shoranovou?
Ochromení trvalo jen chviličku. Vytrhla nůž z pochvy a otevřela ústa, aby zaječela o pomoc.
Mužův výraz se ani na okamžik nezměnil, muž se nepokoušel utéci ani ji napadnout. Jenom vyndal z kapsy něco malého a ukázal jí to. Bethamin se dech v hrdle změnil v olovo. Otupěle vrátila nůž zpátky do pochvy, natáhla k němu ruce, aby mu ukázala, že nemá žádnou zbraň a nepokouší se na něj zaútočit. V prstech držel zlatem vykládanou slonovinovou plaketu s vyřezaným krkavcem a věží. Náhle si ho skutečně všimla, měl světlé vlasy a byl středního věku. Možná byl i hezký, jak říkala panímáma Shoranová, ale jenom úplně šílená žena by tímto způsobem uvažovala o hledači pravdy. Díky Světlu si do svého deníku nezaznačila nic nebezpečného. On to ale musel vědět. Ptal se na ni jménem. Ach Světlo, musel to vědět!
"Zavři dveře," vyzval ji klidně a vrátil plaketu do kapsy. Ona poslechla. Chtěla uprchnout. Chtěla prosit o milost. Ale on byl hledač a ona tam stála a třásla se. K jejímu překvapení vrátil její deník zpátky do pokladničky a ukázal na jedinou židli v místnosti. "Sedni si. Není třeba, aby ses cítila nepříjemně."
Pomalu pověsila plášť na zeď a sedla si. Pro jednou jí nezáleželo na tom, jak nepohodlné to zvláštní šprušlové opěradlo je. A nepokoušela se skrýt třes. I urozený, dokonce i vysoce urozený by se mohl třást, kdyby ho vyslýchal hledač. Měla nepatrnou naději. Nenařídil jí prostě, aby ho doprovodila. Možná to nakonec přece jen nevěděl.
"Kladla jsi otázky o lodním kapitánovi jménem Egeanin Sarna," pokračoval. "Proč?"
Naději ji okamžitě opustila, až se jí stáhlo hrdlo. "Hledala jsem starou přítelkyni," vykvíkla. Nejlepší lži se vždycky co možná nejvíc blížily pravdě. "Byly jsme spolu ve Falme. Nevím, zda přežila." Lhát hledači byla zrada, ale první zradu spáchala, když zběhla z bitvy u Falme.
"Žije," sdělil jí stroze. Sedl si na kraj postele, aniž by od ní odtrhl zrak. Měl modré oči a ona zatoužila po plášti. "Je z ní hrdinka, kapitán zelených a paní Egeanin Tamarath. Takto ji odměnila vznešená paní Suroth. Je také tady v Ebú Daru. Obnovíš své přátelství s ní. A ohlásíš mi, s kým se schází, kam chodí a co říká. Všechno."
Bethamin zavřela pusu, aby se nezačala hystericky smát. Takže on šel po Egeanin, ne po ní. Světlu budiž chvála! Světlu budiž chvála za všechno jeho nekonečné milosrdenství! Chtěla jenom vědět, jestli je ta

žena ještě naživu, jestli provedla příslušná bezpečnostní opatření. Egeanin ji jednou vysvobodila, ale za deset let, co ji Bethamin znala předtím, byla hotovým vzorem plnění povinností. Bylo sice možné, že svého chvilkového poblouznění bude litovat bez ohledu na následky, ale, div divoucí, neudělala to. A hledač šel po ní, ne...! Vynořila se před ní hora možností, jistot, a už jí nebylo do smíchu. Místo toho si olízla rty.

"Jak...? Jak můžu obnovit naše přátelství?" Stejně to nikdy ani žádné přátelství nebylo, jenom známost, jenže teď už bylo pozdě se opravovat. "Říkal jsi, že byla povýšena mezi urozené. Nabídka musí přijít od ní." Strach jí dodal odvahu. A zpanikařila, stejně jako u Falme. "Proč potřebuješ, abych dělala naslouchače? Můžeš ji vzít k výslechu, kdykoliv se ti jen zlíbí." Kousla se do tváře, aby se umlčela. Světlo, nic na světě nechtěla méně. Hledači byli tajnou rukou císařovny, kéž žije věčně. Císařovniným jménem mohli vyslýchat dokonce i Suroth nebo samotnou Tuon. Pravda, zemřeli by strašnou smrtí, kdyby se ukázalo, že se zmýlili, ale s Egeanin to bylo jen malé riziko. Byla jen níže urozená. Kdyby vyslechli Egeanin...

K jejímu zděšení, místo aby jí rovnou řekl, ať poslouchá, tam seděl a prohlížel si ji. "Vysvětlím ti pár věcí," pravil, a to byl ještě větší šok. Hledači nikdy nic nevysvětlovali, jak slyšela. "Mně ani císařovně nejsi k ničemu, pokud nepřežiješ, a ty nepřežiješ, pokud nepochopíš, čemu budeš čelit. Jestli někomu prozradíš jediné slovo z toho, co ti řeknu, bude se ti zdát o Věži krkavců jako o příjemném místě ve srovnání s tím, kam se dostaneš. Poslouchej a uč se. Egeanin byla poslána do Tanchika před tím, než nám město padlo do rukou, a mezi jiným měla pomáhat hledat sul'dam, které zůstaly ve Falme. Kupodivu žádné nenašla, na rozdíl od ostatních, jako byli ti, kteří pomohli s návratem tobě. Egeanin místo toho zavraždila sul'dam, které našla. Já sám jí to obvinění předložil, a ona ho nepopřela. Dokonce se ani nerozzlobila, nebyla ani pobouřená. Stejně špatné je, že se potají radila s Aes Sedai." To jméno vyslovil bezvýrazně, ne s obvyklým znechucením, ale spíš jako obvinění. "Když odjela z Tanchika, cestovala na lodi, jíž velel muž jménem Bayle Domon. Ten se bránil našemu vstupu na palubu a byl z něj učiněn majetek. Ona ho koupila a okamžitě z něj udělala só'džin, takže je jasné, že je pro ni nějak důležitý. Zajímavé je, že právě toho muže ve Falme předvedla před vznešeného pána Turaka. Domon vzbudil zájem vznešeného pána do té míry, že si ho často zval a hovořil s ním." Zaškaredil se. "Nemáš víno? Nebo pálenku?"

Bethamin sebou trhla. "Myslím, že Iona má láhev místní pálenky. Je to silné pití..."

Stejně jí přikázal, aby mu nalila, a ona honem poslechla. Chtěla, aby mluvil dál, cokoliv, aby odložila nevyhnutelné. Zcela jistě věděla, že Egeanin sul'dam nezabíjela, ale její důkaz by ji odsoudil k trpkému osudu Renny a Sety. Kdyby měla štěstí. Pokud tento hledač viděl svou službu císařovně ve stejném světle jako Suroth. Zadíval se do cínového pohárku a kroužil tmavou jablkovicí, než se posadí.

"Vznešený pán Turak byl velký muž," zamumlal. "Možná jeden z největších, jaké říše viděla. Škoda že se ho jeho só'džin rozhodli následovat i ve smrti. Bylo to od nich úctyhodné, ale teď není možné zjistit, zda byl Domon mezi těmi, kteří vznešeného pána zavraždili." Bethamin sebou trhla. Urození samozřejmě občas umírali rukama jiných, ale slovo vražda nebylo nikdy vysloveno. Hledač pokračoval, stále hledě do pohárku, aniž se napil. "Vznešený pán mi přikázal sledovat Suroth. Měl jisté podezření, že znamená nebezpečí pro říši. Jeho vlastní slova. A s jeho smrtí se jí podařilo ujmout se velení Předběžníků. Nemám důkaz, že jeho smrt nařídila, ale hodně věcí na to ukazuje. Suroth přivedla do Falme jednu damane, mladou ženu, která bývala Aes Sedai," to jméno opět vyslovil bezvýrazně a tvrdě, "a která nějak unikla právě v den, kdy Turak zemřel. Suroth také měla ve své družině jednu damane, která kdysi bývala Aes Sedai. Nikdy ji neviděli bez obojku, ale..." Pokrčil rameny, jako by na tom nezáleželo. Bethamin vytřeštila oči. Kdo by sundal obojek damane? Dobře vycvičená damane byla potěšením a radostí, ale stejně dobře by mohl někdo vypustit opilého grolma! "Zdá se velmi pravděpodobné, že měla mezi svým majetkem ukrytou i jednu marath'damane," pokračoval nevzrušeně, jako by nevykládal seznam zločinů stojících těsně pod zradou. "Jsem přesvědčen, že Suroth vydala rozkaz, aby sul'dam, jimž se podaří dostat do Tanchika, byly zabity, možná proto, aby zakryla Egeaniny schůzky s Aes Sedai. Vy sul'dam vždycky poznáte marath'damane od podívání, že ano?"

Náhle vzhlédl a jí se nějak podařilo do těch jeho mrazivých očí usmát. Tvář měl jako každý druhý, ale ty oči... Byla ráda, že sedí. Kolena se jí tolik třásla, až ji překvapilo, že to není vidět na sukních. "Obávám

se, že to není tak snadné." Skoro se jí podařilo mluvit klidně. "Určitě víš dost, abys mohl obvinit Suroth z v-v-vraždy vznešeného pána Turaka." Kdyby zatkl Suroth, nebylo by třeba do toho zaplést ji nebo Egeanin.
"Turak byl velký muž, ale já sloužím císařovně, kéž žije věčně, a skrze ni říši." Jedním douškem vypil pálenku a výraz mu ztvrdl. "Turakova smrt je jako prach vedle nebezpečí, jež hrozí říši. Aes Sedai z těchto zemí chtějí získat v říši moc, chtějí, aby se vrátily časy chaosu a vraždění, kdy žádný člověk nemohl večer zavřít oči s jistotou, že se ráno zase probudí, a napomáhá jim jedovatý had zrady uvnitř. Suroth možná ani není hlavou toho hada. Kvůli císařovně se neodvažuji ji zatknout, dokud nedokážu zabít celého hada. Egeanin je spojením, které teď mohu sledovat k tomu hadovi, a ty jsi spojením na Egeanin. Takže s ní obnovíš přátelství, ať to stojí, co to stojí. Rozumíš?"
"Rozumím a poslechnu." Hlas se jí třásl, ale co mohla říci jiného? Světlo ji chraň, co jiného mohla říci?

KAPITOLA SEDMÁ

Otázka majetku

Egeanin ležela na zádech v posteli, ruce zvednuté, dlaně otočené ke stropu a prsty roztažené. Světle

modré sukně jí tvořily vějíř přes nohy, a ona se snažila ležet nehybně, aby nepomačkala plisování. Podle toho, jak šaty omezovaly pohyb, je musel vymyslet Temný pán. Ležela tu a prohlížela si nehty, příliš dlouhé, aby mohla přiložit ruku k dílu a nezlomit aspoň polovinu nehtů. Ne že by posledních několik let tahala lana osobně, ale vždycky byla připravená, kdyby to bylo potřeba.
"...naprostá hloupost!" vrčel Bayle a šťoural do polen hořících v cihlovém krbu. "Ať se picnu, Mořský orel dokáže plout rychle jako vítr, je rychlejší než všechny seanchanský lodě. Ale taky budou bouřky a..." Poslouchala jenom na půl ucha, zjistila jen, že přestal remcat kvůli pokoji a pustil se do starého sporu. Komnata s tmavým deštěním nebyla u Tulačky nejlepší, ani zdaleka ne, ale odpovídala jeho požadavkům s výjimkou výhledu. Obě okna vedla na dvůr u stájí. Kapitán zelených odpovídal hodností praporovému generálovi, ale na tomto místě byla většina těch s nižší hodností pobočníky nebo tajemníky starších důstojníků Vždy vítězného vojska. V armádě, stejně jako na moři, být urozený moc neznamenalo, pokud člověk nebyl vysoce urozený.
Lak na malíčcích v barvě mořské zeleně se třpytil. Vždycky doufala, že povýší, nakonec možná až na kapitána zlatých, velitele flotily, jako kdysi její matka. Jako malá dokonce snila o tom, že bude jmenována rukou císařovny na moři, právě jako její matka, a bude stát po levé ruce Křišťálového trůnu, só'džin samotné císařovny, kéž žije věčně. Mladé dívky mívají hloupé sny. A ona musela přiznat, že jakmile byla vybrána mezi Předběžníky, zvážila možnost, že obdrží nové jméno. Rozhodně v to nedoufala - tím by se příliš vyvyšovala - ale každý věděl, že získání ukradených zemí bude znamenat nové přírůstky mezi urozené. Nyní byla kapitánem zelených, o deset let dřív, než v to doufala, a stála na svazích té příkré hory, která se zvedala skrze mraky k úplnému vrcholu, jímž byla císařovna, kéž žije věčně.
Pochybovala však, že by dostala velení jediné velkolodi, natož eskadry. Suroth tvrdila, že její příběh přijala, ale pokud ano, proč ji nechala sedět v Cantorinu? Proč, když konečně dorazily rozkazy, se měla hlásit tady a ne na lodi? Pochopitelně byl volný jen určitý počet lodí, dokonce i pro kapitána zelených. Mohlo to být tím. Mohla být dokonce vybrána pro postavení poblíž Suroth, i když její rozkazy říkaly, že se má co nejdříve dostavit do Ebú Daru a vyčkat na další rozkazy. Možná. Vysoce urození mohli mluvit k níže postaveným bez zásahu hlasu, ale Egeanin měla dojem, že na ni Suroth zapomněla, jakmile ji propustila poté, co přijala svou odměnu. Což také mohlo znamenat, že Suroth má podezření. Tyto argumenty běhaly v kruzích. V každém případě mohla žít o mořské vodě, kdyby ten hledač někomu sdělil svoje podezření. Víc neměl, jinak by už křičela v žaláři, ale pokud byl také ve městě, určitě ji sledoval a čekal na její uklouznutí. Nyní nesměl prolít ani jedinou kapku její krve, ale hledači měli zkušenosti a takovou drobnost dokázali přejít. Ale dokud zůstane jen u pozorování, mohl ji sledovat, dokud se mu oči nesvraští. Opět měla pod nohama pevnou palubu a odteď si bude dávat moc dobrý pozor, kam šlápne. Kapitán zlatých už možná byl mimo dosah, ale odejít do výslužby jako kapitán zelených bylo čestné.
"No?" chtěl vědět Bayle. "Tak co s tím?"
Byl velký, flegmatický a silný, přesně ten druh muže, který se jí vždycky líbil, stál u postele jen v košili a s rukama v bok se na ni mračil. Takhle by se só'džin neměl dívat na svou paní. S povzdechem si položila ruce na břicho. Bayle se prostě odmítal naučit, jak se má só'džin chovat. Všechno to bral jako vtip nebo hru, jako by nic z toho nebylo skutečné. Občas dokonce tvrdil, že chce být jejím hlasem, i když mu pořád vysvětlovala, že ona není vysoce urozená. Kdysi ho nechala zpráskat a on pak odmítal spát v její posteli, dokud se neomluvila. Neomluvila!
Rychle si prošla to, o čem mluvil. Ano, pořád tytéž argumenty. Nic nového. Posadila se a odpočítávala mu na prstech. Dělala to tak často, že se na to ani nemusela soustředit. "Kdyby ses pokusil utéct, damane na druhé lodi by ti zpřelámaly stěžně jako třísky. Nezastavili tě náhodou, Bayle, a ty to víš. Už při prvním zavolání chtěli vědět, jestli jsi Mořský orel. Tím, že jsem tě otočila proti větru a ohlásila, že plujeme do Cantorinu s darem pro císařovnu, kéž žije věčně, jsem jejich podezření odvrátila. Cokoliv jiného - cokoliv! - a skončili bychom v řetězech v podpalubí, a jakmile bychom se dostali do Cantorinu, prodali by nás. Pochybuju, že bychom měli takové štěstí, aby nás místo toho předali katovi." Zvedla palec. "A nakonec, kdybys zůstal klidný, jak jsem ti říkala, nemusel jsi skončit v dražbě. Stál jsi mě hodně!" Několik dalších žen v Cantorinu mělo očividně stejný vkus. Přehnaně nabídku vyhnaly.
Jak už byl umíněný, zamračil se a podrážděně se škrábal v krátkém vousu. "Pořád říkám, že jsme to

všechno měli hodit přes palubu," zamumlal. "Ten hledač neměl žádný důkaz, že jsem to měl na palubě."
"Hledači nepotřebují žádné důkazy," řekla a posměšně napodobila jeho přízvuk. "Hledači hledají důkazy a hledání bývá bolestné." Jestliže už přicházel s tím, co už sám dávno uznal, možná se konečně blížili ke konci celé věci. "V každém případě, Bayle, už jsi sám přiznal, že nijak neuškodí, když Suroth dostane ten obojek a náramky. Nedají se mu nasadit, dokud se někdo nedostane dost blízko, a já neslyšela, že by to někdo dokázal." Nedodala, že by na tom nezáleželo, i kdyby to někdo dokázal. Bayle moc neznal ani ty verze Proroctví, které měli na této straně Světového moře, ale umíněně trval na tom, že ani v jedné nestojí, že by měl Drak Znovuzrozený pokleknout před Křišťálovým trůnem. Možná bude nutné vybavit ho tímto mužským a'damem, ale Bayle to neuvidí. "Co se stalo, stalo se, Bayle. Bude-li na nás svítit Světlo, budeme ve službě říši žít dlouho. A teď, říkal jsi, že tohle město znáš. Co je tu k vidění, co se tu dá dělat?"
"Pořád se tu něco slaví," přiznával neochotně. Nerad se vzdával svých argumentů, jakkoliv to bylo marné. "Některý oslavy by se ti mohly líbit. Některý asi ne, řekl bych. Jsi dost... vybíravá." Co tím myslel? Náhle se zazubil. "Mohli bychom najít nějakou moudrou ženu. Ty tady poslouchají manželské přísahy." Přejel si po vyholené polovině lebky a vyvrátil oči nahoru, jako kdyby se snažil na to místo dohlédnout. "Ovšem pokud si vzpomínám na lekci o ‚právech a výsadách' mýho postavení, kterou jsi mi dala, tak só'džin se můžou brát jen mezi sebou, takže mě nejdřív musíš osvobodit. Ať se picnu, zatím nemáš ani kousek z toho slíbenýho panství. Mohl bych se znovu pustit do svýho starýho obchodování a panství budeš mít hned."
Spadla jí brada. Tohle bylo něco nového. Velice velmi nového. Vždycky se pyšnila tím, že je chladnokrevná. K velení se pozvedla skrze své schopnosti a odvahu, byla veteránem z mnoha námořních bitev, bouří a ztroskotání. A právě v této chvíli se cítila jako pulec na své první plavbě, shlížející z vrcholku stěžně, vyděšený a se závratí, kdy se kolem něj točí celý svět a pád do moře mu připadá nevyhnutelný.
"Není to tak snadné," namítla a vyskočila, takže musel couvnout. Pravda Světla, jak nesnášela, když jí došel dech! "Propuštění na svobodu vyžaduje, abych ti jako svobodnému muži opatřila živobytí, abych zařídila, že se dokážeš o sebe postarat." Světlo! Slova se z ní jenom hrnula, což bylo stejně zlé, jako když mluvila udýchaně. Představila si, jak stojí na palubě. Pomohlo to, trochu. "V tvém případě by to asi znamenalo koupit ti loď," pokračovala a konečně mluvila klidněji, "a jak jsi mi připomněl, zatím nemám žádné statky. Kromě toho ti nemůžu dovolit vrátit se k pašování a ty to víš." To byla prostá pravda a zbytek vlastně nebyl lež. Za léta na moři dost vydělávala, a i když zlato, jež vlastnila, bylo pro jednoho z urozených jen paběrkem, mohla by za ně koupit loď, pokud by nechtěl přímo velkoloď, a ve skutečnosti nepopřela, že by si ji nemohla dovolit.
Rozpřáhl ruce, další věc, již neměl dělat, a ona se mu po chvíli opřela o rameno a nechala se obejmout.
"Bude to v pořádku, holka," zamumlal laskavě. "Určitě se to spraví."
"Nesmíš mi říkat ‚holka', Bayle," napomenula ho a přes jeho rameno se dívala do ohně. Nějak nemohla zaostřit zrak. Než opustila Tanchiko, rozhodla se za něj vdát. Bylo to jedno z těch bleskových rozhodnutí, jež jí vysloužila její pověst. Možná byl pašerák, ale to mu mohla zarazit, a byl odhodlaný, silný a inteligentní a námořník k tomu. To poslední pro ni vždycky bylo důležité. Akorát že neznala jeho zvyky. Na některých místech v říši žádali o sňatek muži a byli ve skutečnosti uraženi, pokud žena něco jen naznačila. A ona ani nevěděla, jak muže upoutat. Těch několik jejích milenců mělo stejnou hodnost, byli to muži, k nimž mohla přistoupit otevřeně a pak se s nimi v klidu rozloučit, když byl jeden nebo druhý odvelen na jinou loď či povýšen. A teď to byl só'džin. Na spaní s vlastním só'džin nebylo pochopitelně nic špatného, pokud se tím člověk neholedbal. V nohách postele si jako obvykle rozložil rohož, i když na ní nikdy nespal. Ale osvobodit só'džin, zbavit ho jeho práv a výsad, nad nimiž Bayle tolik ohrnoval nost, bylo vrcholem krutosti. Ne, lhala, když se tomu vyhýbala, a ještě horší bylo, že lhala sama sobě. Z celého srdce se chtěla vdát za Bayleho Domona. A byla si hořce nejistá, jestli se dokáže vdát za na svobodu propuštěný majetek.
"Jak má paní přikazuje, tak se stane," pronesl v bezstarostném výsměchu formálnosti.
Praštila ho do žeber. Ne tvrdě. Jen natolik, aby zachrčel. Musel se poučit! Už se nechtěla kochat Ebú Darem. Jenom chtěla zůstat, kde je, v Bayleho náručí, aniž by musela o něčem rozhodovat, zůstat tam,

kde byli, navěky.
Ozvalo se rázné zaklepání na dveře a ona ho odstrčila. Věděl aspoň to, že se nemá vzpírat. Zatímco si oblékal kabát, ona si roztřásla plisování a pokusila se šaty uhladit, jak si je pomačkala, když si v nich lehla. A zřejmě si je pomačkala dost, i když ležela úplně nehybně. To zaklepání mohlo znamenat předvolání před Suroth nebo komornou, jež se přicházela přesvědčit, zda něco nepotřebuje, ale ať to byl kdokoliv, nechtěla, aby ji viděl ve stavu, jako by se válela po palubě.
Vzdala se zbytečné námahy a čekala, dokud se Bayle nedopne. Pak zaujal polohu, již považoval za vhodnou pro só'džin - jako kapitán na zadní nástavbě, připravený křičet rozkazy, pomyslela si a povzdechla si - a pak štěkla: "Dále!" Ženu, která otevřela dveře, očekávala ze všeho nejméně.
Bethamin si ji váhavě prohlédla, než vběhla dovnitř a tiše za sebou zavřela dveře, zhluboka se nadechla, klekla si a škrobeně se narovnala. Její tmavomodré šaty s blesky v červených štítcích vypadaly čerstvě vyprané a vyžehlené. Ostrý protiklad k jejímu vlastnímu pomačkanému vzhledu Egeanin podráždil. "Má paní," začala Bethamin nejistě a polkla. "Má paní, prosím, abych si s tebou směla promluvit." Pohlédla na Bayleho a olízla si rty. "V soukromí, zlíbí-li se ti, má paní."
Když Egeanin viděla tuto ženu naposledy, byla v jednom sklepě v Tanchiku a ona jí sundala a'dam z krku a řekla jí, ať si jde. To by stačilo na vydírání, i kdyby byla vysoce urozená! Bezpochyby by obvinění znělo stejně jako osvobození damane. Zrada. Až na to, že to Bethamin nemohla vyjevit, aniž by zároveň neodsoudila sebe.
"Může slyšet všechno, co řekneš, Bethamin," opáčila klidně. Pohybovala se v mělkých vodách a nebylo tu místo na nic jiného než klid. "Co chceš?"
Bethamin se přesunula na kolenou a znovu si olízla rty. Pak se z ní začala slova jen hrnout. "Přišel za mnou jeden hledač a přikázal mi pokračovat v našem... v naší známosti a hlásit mu, co děláš." Snad aby přestala blekotat, kousla se do spodního rtu a zírala na Egeanin. V tmavých očích měla zoufalý a prosebný výraz, stejně jako v tom sklepě tenkrát.
Egeanin její pohled chladně opětovala. Mělké vody a nečekaný závan větru. Ty podivné rozkazy ohledně Ebú Daru se najednou vysvětlily. Nepotřebovala popis, aby věděla, že to byl stejný muž. Nemusela se ptát, aby věděla, proč Bethamin páchá zradu, když zrazuje hledače. Kdyby došel k závěru, že jeho podezření je dost opodstatněné, aby ji předvedl k výslechu, Egeanin by mu nakonec řekla všechno, co věděla, včetně toho o jistém sklepě, a Bethamin by měla brzy znovu na krku a'dam. Její jedinou nadějí bylo, že Egeanin pomůže se mu vyhnout.
"Vstaň," vyzvala ji. "Posaď se." Naštěstí tady byla dvě křesla, i když ani jedno nevypadalo příliš pohodlně. "Bayle, myslím, že v té láhvi na příborníku je pálenka."
Bethamin byla tak roztřesená, že jí Egeanin musela do křesla pomoci. Bayle přinesl dva tepané stříbrné poháry s trochou pálenky a vzpomněl si, že se má uklonit a první podat Egeanin, ale když se vracel k příborníku, všimla si, že si nalil také. Stál tam, s pohárem v ruce, a pozoroval je, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Bethamin na něj jen kulila oči.
"Myslíš si, že ses ocitla nad narážecím kůlem," řekla Egeanin a sul'dam sebou trhla a poděšeným pohledem se k Egeanin vrátila. "Mýlíš se, Bethamin. Jediný skutečný zločin, který jsem spáchala, byl ten, že jsem tě osvobodila." Nebyla to tak docela pravda, ale nakonec vložila mužský a'dam Suroth do rukou sama. A mluvit s Aes Sedai nebyl zločin. Hledač mohl mít podezření - v Tanchiku se snažil poslouchat za dveřmi - ale ona nebyla sul'dam, pověřená chytáním marath'damane. Přinejhorším to znamenalo napomenutí. "Dokud se nedozví o tomhle, nemá důvod mě zatýkat. Jestli chce vědět, co říkám, nebo cokoliv, co se mě týká, řekni mu to. Jenom si pamatuj, že jestli se rozhodne mě zatknout, předhodím mu tebe." Ta připomínka ji mohla uchránit jen před tím, kdyby si Bethamin najednou začala myslet, že pro sebe vidí bezpečnou cestu ven, když obětuje ji. "A nebude mě ani muset nutit."
K jejímu překvapení se sul'dam hystericky rozchechtala. Až se Egeanin předklonila a vrazila jí facku. Bethamin si mrzutě třela tvář, když říkala: "On ví skoro všechno kromě toho, co se stalo v tom sklepě, má paní." A začala popisovat fantastickou síť zrady, spojující Egeanin, Bayleho a Suroth a možná i samotnou Tuon s Aes Sedai a marath'damane a damane, jež bývaly Aes Sedai.
Bethamin brzy v panice přeskakovala od jednoho neuvěřitelného obvinění k druhému, a Egeanin brzy začala popíjet pálenku. Jen upíjela. Byla klidná. Ovládala se. Byla... Tohle bylo ještě horší než mělčina.

Plula u závětrného břehu a sám Oslepitel se vezl v té vichřici a přicházel jí ukrást oči. Bayle chvíli poslouchal a vyvaloval oči stále víc a pak jedním douškem vypil celý pohár tmavé tekutiny. Ulevilo se jí, když ho viděla tak vyděšeného, a cítila se provinile, že se jí ulevilo. Nevěřila, že je vrah. Kromě toho uměl používat ruce, ale s mečem to zvládal jenom průměrně. Se zbraní nebo s holýma rukama, vznešený pán Turak by Bayleho vykuchal jako kapra. Jediným důvodem, proč to vůbec zvažovala, bylo, že v Tanchiku byl se dvěma Aes Sedai. Celá ta věc byl holý nesmysl. Musel být! Ty dvě Aes Sedai nebyly součástí žádného spiknutí, byla to jen náhoda. Pravda Světla, byly to ještě skoro holky a skoro nevinné, příliš měkkosrdcaté, aby daly na její radu, že mají hledači podříznout krk, pokud to půjde. Škoda. Ony jí ten mužský a'dam předaly. Na páteři se jí začal tvořit led. Kdyby hledač zjistil, že se a'damu chtěla zbavit tak, jak ty Aes Sedai navrhovaly, kdyby to někdo zjistil, byla by odsouzena za zradu, jako kdyby se jí podařilo ho hodit do hlubiny. A nejsi vinná? tázala se sama sebe. Temný jí přicházel ukrást oči.
Bethamin se po tvářích koulely slzy a pohár si tiskla k prsům. Třásla se jako osika a zírala na Egeanin, nebo možná na něco za ní. Něco strašného. Oheň místnost ještě příliš nevyhřál, ale Bethamin se na čele perlil pot. "...a jestli zjistí to o Renně a Setě," blekotala, "bude to vědět jistě! Přijde si pro mě a pro ostatní sul'dam! Musíš ho zarazit! Jestli mě zatkne, sdělím mu tvoje jméno! Udělám to!" Náhle do sebe obrátila pohár a hltala obsah, až se málem dávila, a pak ho natáhla k Baylemu, aby jí dolil. Ten se nepohnul. Vypadal jako praštěný palicí.
"Kdo jsou Renna a Seta?" zeptala se Egeanin. Byla stejně vyděšená jako sul'dam, ale jako vždycky si udržovala jako útes tvrdý výraz. "Co o nich může hledač zjistit?" Bethamin odvrátila oči, odmítala se na ni podívat, a Egeanin to náhle došlo. "Ony jsou sul'dam, že, Bethamin? A taky skončily v obojku, jako ty."
"Slouží Suroth," fňukala ta žena. "Ale nikdy jim nebude dovoleno se spojit. Suroth to ví."
Egeanin si unaveně přetřela oči. Nakonec to možná opravdu bylo spiknutí. Nebo možná Suroth skrývala ty dvě, aby chránila říši. Zpráva, že sul'dam jsou ženy, jež se mohou naučit usměrňovat, by mohla říši pořádně otřást. Rozhodně otřásla jí. Bethamin neosvobodila z povinnosti. V Tanchiku se změnilo tolik věcí. Už nevěřila, že každá žena, která dokáže usměrňovat, si zaslouží být na obojku. Zločinkyně určitě, a možná ty, které odmítnou složit přísahu Křišťálovému trůnu, a... Nevěděla. Kdysi byl její život tvořen jako skála pevnými jistotami, jako kdyby jej vedly hvězdy, které nikdy nezklamou. Chtěla svůj starý život zpátky. Chtěla aspoň pár jistot.
"Myslela jsem," začala Bethamin. Jestli si nepřestane pořád lízat rty, žádné jí nezbydou. "Má paní, kdyby ten hledač... měl nehodu... to nebezpečí by možná pominulo s ním." Světlo, ta ženská věřila, že existuje spiknutí proti Křišťálovému trůnu, a byla ochotná to nechat plavat, aby si zachránila kůži!
Egeanin vstala a sul'dam neměla jinou volbu než ji následovat. "Promyslím si to, Bethamin. Budeš mne navštěvovat každý den, kdy budeš mít volno. Rozumíš? Nebudeš dělat nic než své povinnosti a to, co ti řeknu." Bethamin pochopila. Tolik se jí ulevilo, že nebezpečí vyřídí někdo jiný, že znovu poklekla a políbila Egeanin ruku.
Egeanin ji málem doslova vypakovala z místnosti, zavřela za ní dveře a hodila pohár do krbu. Ten narazil do cihel, odrazil se a skulil na kobereček před krbem. Udělal se na něm zub. Jako kdyby ji opustily síly. Hledač spletl měsíční paprsky a náhodné okolnosti do dusivé oprátky. Pokud z ní neudělají majetek. Při té představě se zachvěla. Ať udělala cokoliv, ten hledač ji měl v hrsti.
"Můžu ho zabít." Bayle zaťal ruce v pěst. "Jak si vzpomínám, je to takovej hubeňour. Je zvyklej, že ho každej na slovo poslechne. Nebude čekat, že mu někdo zlomí vaz."
"Nenajdeš ho, Bayle. Nesejde se s ní dvakrát na stejném místě, a i kdybys ji dnem i nocí sledoval, mohl by být v převleku. A nemůžeš zabít každého muže, který s ní promluví."
Narovnala se, došla ke stolu, kde měla psací soupravu, a otevřela víko. Byly na ní vyřezávané vlny a uvnitř skleněný a stříbrný kalamář a stříbrná nádobka na písek. Věnovala jí ji matka, když dostala první velení. Úhledně naskládané listy kvalitního papíru byly ozdobeny její nově propůjčenou pečetí, mečem a opletenou kotvou. "Napíšu ti propouštěcí papíry," prohlásila a namočila stříbrné pero, "a dám ti dost peněz, aby sis mohl zaplatit cestu." Pero klouzalo po papíru. Vždycky uměla dobře psát. Zápisy v lodním deníku musely být čitelné. "Obávám se, že na koupi lodě to stačit nebude, ale víc ti dát nemůžu. Odjedeš na první vhodné lodi. Ohol si i zbytek vlasů, pak bys neměl mít problémy. Pořád je to šok, vidět holohlavé muže bez paruky, ale zatím nikdo -" Vykulila oči, když jí Bayle vytrhl papír zpod pera.

"Když mě osvobodíš, tak mi nebudeš moct dávat rozkazy," podotkl. "Kromě toho musíš zajistit, že se o sebe dokážu postarat, až mě osvobodíš." Strčil list do ohně a díval se, jak černá a kroutí se. "Loď, říkala jsi, a já chci, abys slovo dodržela."
"Poslouchej dobře," pronesla svým nejlepším velitelským hlasem, avšak na něj to žádný dojem neudělalo. Muselo to být těmi prokletými šaty.
"Potřebuješ posádku," skočil jí do řeči, "a já ti ji můžu najít, i tady."
"A k čemu mi bude posádka? Nemám loď. A i kdybych ji měla, kam bych mohla odplout, aby mě ten hledač nenašel?"
Bayle pokrčil rameny, jako by to nebylo důležité. "Nejdřív posádku. Poznal jsem toho mládence v kuchyni, toho s holkou na klíně. Přestaň se šklebit. Trocha líbání ještě nikomu neuškodila."
Narovnala se, připravena ho rázně odkázat do patřičných mezí. Přece se mračila, nešklebila se, a ti dva se na veřejnosti osahávali jako zvířata, a on byl její majetek! Nesměl s ní takhle mluvit!
"Jmenuje se Mat Cauthon," pokračoval Bayle, třebaže ona otevřela pusu. "Podle šatů se dostal do světa a hodně toho viděl. Když jsem ho viděl poprvý, měl na sobě venkovskej kabátek, co mu z něj ještě čouhala sláma, a utekl trollokům na místě, kterýho se bojej dokonce i trolloci. Naposledy hořela polovina Bílýho Mostu a jeho a jeho kamarády se snažil zabít jeden myrddraal. Já sám to neviděl, ale klidně tomu věřím. Každej, kdo dokáže přežít trolloky a myrddraala, podle mě za něco stojí. Zvlášť teď."
"Jednou," zavrčela, "se budu muset na ty trolloky a myrddraaly, o kterých pořád mluvíš, podívat." Ti tvorové nemohli být ani z poloviny tak děsiví, jak je popisoval.
Zazubil se a potřásl hlavou. Věděl, co si o těch takzvaných zplozencích Stínu myslí. "A ještě lepší je, že mladej pán Cauthon měl na mý lodi společníky. Taky dobrý chlapy. Jednoho určitě znáš. Toma Merrilina."
Egeanin zadržela dech. Merrilin byl velice chytrý stařík. Nebezpečný stařík. A byl s těmi dvěma Aes Sedai, když poznala Bayleho. "Bayle, je tady nějaké spiknutí? Řekni mi to. Prosím." Nikdo neprosil majetek, dokonce ani só'džin. Ne, pokud něco nutně nepotřeboval.
Znovu potřásl hlavou, opřel se o krbovou římsu a zamračil se do plamenů. "Aes Sedai pletichaří tak, jako ryby plavou. Dokážou něco upytlíkovat se Suroth, ale otázka je, jestli ona dokáže to něco upytlíkovat s nima. Viděl jsem, jak se dívá na damane, jako by to byli vořeši plný blech a nakažlivejch chorob. Dokázala by vůbec promluvit s Aes Sedai?" Vzhlédl a v očích měl upřímný výraz, nic neskrýval. "Tohle je pravda. Na hrob mý báby, o žádným spiknutí nic nevím. Ale i kdybych věděl o deseti, nedovolil bych, aby ti ten hledač nebo kdokoliv jinej ublížil, ať to stojí, co to stojí." Něco takového mohl věrný só'džin říct. No, žádný só'džin, o kterém kdy slyšela, by nebyl tak otevřený, ale pocity byly stejné. Jenže ona věděla, že to tak nemyslel, že by takhle nikdy neuvažoval.
"Děkuju, Bayle." Vyrovnaný tón byl pro velení nutný, ale ona byla hrdá, že se i tváři vyrovnaně. "Najdi toho pana Cauthona a Toma Merrilina, jestli to půjde. Třeba se dá něco podniknout."
Než odešel, zapomněl se poklonit, ale ji ani nenapadlo mu za to vynadat. A nechtěla ani, aby ji dostal hledač. Bylo třeba ho za každou cenu zastavit. K tomuto rozhodnutí došla, než osvobodila Bethamin. Nalila si prohnutý pohár po okraj. Hodlala se opít do němoty, ale místo toho tam jen seděla a hleděla do tmavé tekutiny. Za každou cenu. Světlo, není o nic lepší než Bethamin! Ale to na věci nic nezměnilo. Za každou cenu.

KAPITOLA OSMÁ

Z čista jasna

Amhařin trh byl jedním ze tří jarmarků ve Far Maddingu, kde směli obchodovat cizinci, ale přes své jméno obrovské náměstí nevypadalo na tržnici, nebyly tu žádné stánky, nikde nebylo vyložené zboží. Řídkým davem, jaký byl vidět v každém větším městě, projíždělo pár jezdců a hrstka uzavřených nosítek, nesených nosiči v jasně barevné livreji. Většina lidí byla zabalená do plášťů, protože od jezera, jež obklopovalo město, vál studený vítr a byla taková zima, že spěchali kvůli ní, ne že by měli na práci něco zvlášť naléhavého. Kolem náměstí, stejně jako na druhých dvou Cizineckých trzích ve městě, se tlačily vysoké kamenné domy bankéřů vedle kamenných hostinců s břidlicovými střechami, kde přebývali cizí kupci, a kamennými sklady, kde uskladňovali všechno své zboží, a mezi tím byly kamenné stáje a kamenné zídky dvorů, kde stály povozy. Far Madding byl městem kamenných zdí a břidlicových střech. V této roční době byly hostince jen ze čtvrtiny plné, pokud vůbec, a skladiště a dvory ještě prázdnější. Na jaře se obchod oživí a kupci budou platit trojnásobek za každé volné místečko.

Na kulatém mramorovém podstavci uprostřed náměstí stála socha Savion Amhary, dva sáhy vysoká a pyšná, v mramorovém, kožišinou podšitém rouše, se složitými mramorovými řetězy úřadu kolem krku. Mramorovou tvář měla přísnou, na hlavě mramorový diadém první radní a v ruce pevně svírala jílec mramorového meče, špičkou opřeného mezi špičkami střevíců, a levou ruku měla zdviženou a mramorovým prstem varovně ukazovala na Tearskou bránu asi tři čtvrtě míle daleko. Far Madding byl závislý na kupcích z Tearu, Illianu a Caemlynu, ale velkorada se měla vždy na pozoru před cizinci a jejich zkaženými cizokrajnými způsoby. Jeden člen uliční gardy, s ocelovou přílbou a v koženém kabátě pošitém překrývajícími se kovovými destičkami, se zlatou rukou na levém rameni, stál pod sochou a dlouhým bidlem plašil šedé, černokřídlé holuby. Savion Amhara byla jednou ze tří nejuctívanějších žen v historii Far Maddingu, i když žádná z nich nebyla známá za jezerem kolem města. O dvou mužích z tohoto města byla zmínka v každé historii na světě, třebaže když se jeden z nich narodil, jmenovalo se to tu Aren Mador, a Fel Moreina, když se narodil druhý, jenomže Far Madding dělal, co uměl, aby na Raolina Zhoubce Temného a Yuriana Kamenný luk zapomněl. Ve skutečnosti byli tito dva muži důvodem, proč byl teď ve Far Maddingu Rand.

Když procházel přes Amharu, několik lidí se po něm podívalo, ale jen zběžně. Na první pohled bylo jasné, že je z daleka, jak měl modré oči a vlasy až po ramena. Zdejší muži je nosili až do pasu a stažené do culíku nebo sepjaté sponou. Ale jeho prosté hnědé šaty byly celkem obyčejné, něco takového by si na sebe vzal středně úspěšný obchodník, a nebyl tady jediný bez pláště, i když vál vítr. Většina ostatních byli Kandořané s rozdělenou bradkou či Afarellané s copánky a zvonečky či Saldejci s orlími nosy, muži i ženy, jimž toto počasí připadalo mírné ve srovnání s hraniční zimou, ale nic na něm nehlásalo, že by také nemohl být z Hraničních států. On prostě odmítal nechat se ovlivnit zimou, nevšímal si jí jako bzučící mouchy. Plášť by mu mohl překážet, kdyby našel příležitost jednat.

Pro jednou dokonce ani jeho výška nepřitahovala pozornost. Ve Far Maddingu bylo hodně vysokých mužů, pár z nich i domorodců. Manel Rochaid sám byl jen o dlaň menší než Rand, pokud vůbec. Rand se držel kus za ním, pouštěl před sebe lidi i nosítka a občas svou kořist i ztrácel z dohledu. S vlasy obarvenými načerno bylinkami, které mu poskytla Nyneiva, pochyboval, že by si ho odpadlý asha'man všiml, i kdyby se otočil. A on si zase nedělal starosti s tím, že by Rochaida ztratil. Většina místních nosila matné barvy s jasnější výšivkou na prsou a na ramenech a ti bohatší případně sponu ve vlasech s drahokamy, a cizí kupci dávali předno ststřízlivějšímu oděvu, aby nevypadali příliš majetně, a jejich stráže a vozkové se balili v drsných vlňácích. Rochaidův jasně rudý hedvábný kabátec se nedal přehlédnout. Nesl se přes náměstí jako král, s jednou rukou položenou na jílci meče, a krzno za ním ve větru vlálo. Byl to pitomec. Ten povlávající plášť i meč přitahovaly pozornost. Jeho navoskované a zakroucené kníry ukazovaly na Muranďana, který by se měl třást jako každý normální člověk, a ten meč... Pitomec až na půdu.

To ty jsi hlupák, chodit sem, funěl mu v hlavě Luis Therin. Šílenství! Šílenství! Musíme zmizet! Musíme!

Rand si ho ani nevšímal, uhladil si těsné rukavice a pokračoval v cestě za Rochaidem. Hodně členů uliční gardy ho pozorovalo. Cizince tu považovali za potížisty a prchlivce, a Muranďané byli vyhlášení zbrklíci. A cizinec s mečem přitahoval pozornost gardistů vždycky. Rand byl rád, že ten svůj nechal v hostinci s Min. Seděla mu vzadu v hlavě výrazněji než Elain či Aviendha nebo Alanna. Ostatní si uvědomoval jenom nejasně. Min jako by v něm byla živá.

Když Rochaid opustil náměstí, zamířil trochu hlouběji do města. Ze střech vzlétala hejna holubů, ale místo aby ptáci jako obvykle zakroužili po obloze, vráželi do sebe a někteří dokonce padali na zem. Lidé na to zírali, včetně uličních gardistů, kteří ještě před chvílí tak napjatě sledovali Rochaida. Ten se neohlédl, ale stejně by na tom nezáleželo, pokud by to uviděl. Věděl, že je Rand ve městě, i bez účinku ta'veren, jinak by tu nebyl.

Rand ho sledoval do Radostné ulice, vlastně dvou širokých rovných ulic oddělených řadou šedokorých stromů bez listí, a usmál se. Rochaid a jeho přátelé se nejspíš považovali za velmi chytré. Nejspíš našli mapu severní části Maredské pláně, umístěnou vzhůru nohama v držáku v Tearském Kameni, nebo knihu o městech na jihu, špatně založenou v knihovně v Aes'daišarském paláci v Chachinu, nebo některý z dalších náznaků, které za sebou zanechával. Vypadalo to jako drobné chybičky, jež mohl člověk ve spěchu udělat, ale dvě tři dohromady ukazovaly přímo na Far Madding. Rochaid a ostatní to odhalili hezky rychle, rychleji, než čekal, nebo jim někdo pomohl. Ať tak nebo tak, stejně na tom nezáleželo. Nebyl si jistý, proč sem Muranďan přijel před ostatními, ale věděl, že dorazí i oni, Torval, Dashiva, Gedwyn a Kisman, aby se pokusili zjistit, co zvrtali v Cairhienu. Škoda že nikdo ze Zaprodanců nebude tak hloupý, aby sem za ním přišel taky. Ti jenom někoho pošlou za sebe. Chtěl Rochaida zabít, než dorazí ostatní, pokud to půjde. Dokonce i tu, kde si byli všichni rovni, bude lepší trochu si vylepšit šance. Rochaid byl ve Far Maddingu už dva dny a otevřeně se vyptával na rusovlasého čahouna, který se jen nafukuje, jako by mu na ničem nezáleželo. Šel se podívat na každého, kdo aspoň trochu odpovídal popisu, ale stále si o sobě myslel, že je lovec a ne kořist.

Přivedl jsi nás sem na smrt! fňukal Luis Therin. Být tady je stejně hrozné jako smrt!

Rand se znepokojeně ošil. V tom posledním s tím hlasem souhlasil. Odejde odsud stejně rád jako Luis Therin. Ale občas si člověk mohl vybrat mezi tím špatným a ještě horším. Rochaid byl už jen kousek před ním. Na ničem jiném teď nezáleželo.

Šedé kamenné krámky a hostince na Radostné ulici se dál od Amhařina trhu měnily. Nožíře nahradili stříbrotepci a ty zas o kus dál zlatníci. Švadleny a krejčí vystavovali vyšívané hedvábí a brokát místo sukna. Kočáry rachotící po dláždění teď měly na dvířkách erby a čtyř či šestispřeží tvořili koně stejné barvy a velikosti. A víc a víc jezdců jezdilo na skvělých tairenských plnokrevnících či zvířatech stejně dobrých. Nosítek s nosiči tu bylo stejně tolik co pěších, obchodníci v kabátech či šatech hustě vyšívaných na prsou a na ramenou byli v menšině proti lidem v jasně barevných livrejích. Spony, které muži nosili ve vlasech, teď byly často ozdobené barevnými sklíčky a občas dokonce i perlami či dražšími kameny, i když jen málokterá manželka si mohla dovolit drahokamy. Jenom studený vítr byl stejný, a rovněž uliční gardisté, hlídkující po trojicích, dávající pozor na dění ve městě. Nebylo jich zde tolik jako na Cizineckých trzích, ale jakmile se jedna hlídka ztratila z dohledu, objevila se další, a kdekoliv do

Radostné ulice ústila širší ulice boční, byla tu kamenná strážnice a pod ní čekali dva gardisté pro případ, že by muž nahoře zahlédl nějaké potíže. Ve Far Maddingu byl mír přísně udržován.
Rand se zamračil, když Rochaid šel dál. Mohl snad mířit na Radniční náměstí uprostřed ostrova? Tam byla jen Radnice, památníky z doby před více než pěti sty lety, když byl Far Madding hlavním městem Mareda, a kanceláře nejbohatších žen města. Ve Far Maddingu byl bohatý muž ten, jemuž manželka dávala velkorysou apanáž, či zabezpečený vdovec. Možná Rochaid mířil na schůzku s temnými druhy. Pokud ano, proč tedy čekal?
Náhle ho zasáhla vlna závratí a před očima se mu na chvíli objevil zamlžený obličej. Vrazil do kolemjdoucího. Muž byl vyšší než Rand, v jasně zelené livreji, měl žluté vlasy a přesunul si velký koš, který nesl, a lehce Randa odstrčil. Po sluncem osmahlé tváři se mu táhla dlouhá, svraštělá jizva. Muž sklonil hlavu, tlumeně se omluvil a spěchal dál.
Rand se narovnal a tiše zanadával.
Už jsi je zničil, šeptal mu v hlavě Luis Therin. Teď musíš zničit někoho jiného, a nebude to pozdě. Rád bych věděl, kolik jich my tři ještě zabijeme, než to skončí.
Drž hubu! vybuchl Rand, ale odpověděl mu jenom opovržlivý smích. Nerozčílilo ho setkání s Aielem. Od svého příchodu do Far Maddingu jich viděl plno. Z nějakého důvodu stovky Aielů, kteří uprchli, když zjistili pravdu o své historii, skončily tady, kde se pokoušely žít podle Cesty listu, i když neměly tušení, co to znamená, jen že by měly být do smrti gai'šainy. Závrať Randovi ani nedělala hlavu, ani to, čí obličej spatřil, když ho zasáhla. Před ním proudem nosítek a spěchajících lidí v livreji hrkotal kočár tažený šestispřežím běloušů. Lidé chodili do krámků a ven, ale po červeném kabátě nebylo nikde ani vidu. Rand se podrážděně udeřil pěstí do dlaně.
Jít dál naslepo byla hloupost. Mohl by do svého muže vrazit, nebo by ho ten alespoň mohl zahlédnout. Rochaid si zatím myslel, že Rand neví, že je ve městě, což byla příliš velká výhoda, aby ji chtěl ztratit. Věděl, kde má Rochaid pokoje, v hostinci, kde ubytovávali cizince. Zítra by mohl okounět kolem a počkat na další příležitost. Ostatní by mohli také dorazit v noci. Myslel si, že dva naráz zabije, možná dokonce všech pět, ale nedokázal by to potichu. V boji proti pěti by určitě utržil nějaké zranění a přinejlepším by se musel vzdát svého meče, což se mu pranic nechtělo. Byl to dárek od Aviendhy. A přinejhorším...
Koutkem oka zahlédl cíp vlajícího pláště, mizející za rohem před ním, a rozběhl se za ním. Gardisté pod strážním podstavcem se narovnali a muž nahoře vyndal od pasu řehtačku. Jeden z těch dole potěžkával obušek a druhý zvedl chytací hůl, kterou měl opřenou o schůdky na strážní podstavec. Vidlice na konci byla utvořena tak, aby zachytila a udržela ruku, nohu či krk, a hůl sama byla obitá železem, odolná vůči meči i sekeře. Pozorně se na něj dívali.
Rand jim kývl a usmál se a pak se okatě zadíval do boční ulice a pátral tam v davu. Nebyl zloděj, jenom člověk, který se snaží někoho dohonit. Obušek se vrátil zpátky na háček u pasu a chytací hůl na schůdky. Na gardisty se už znovu nepodíval. V ulici zahlédl plášť a možná také rudý kabát, když jejich majitel zabočil do další ulice.
Rand zvedl ruku, jako kdyby někoho zdravil, a rychle vyrazil za tím mužem, vyhýbaje se lidem a vozíkům pouličních prodavačů. Další prodavači vystavovali špendlíky, jehly a hřebeny na podnosech a snažili se upoutat pozornost svým křikem. Tady nosilo výšivky jen několik málo lidí a muži měli culíky stažené jen šňůrkou spíš než i prostou sponou. Tyto ulice byly úzké, křivolaké, hotové bludiště, kde se nad krámky řezníků, svíčkařů, lazebníků, klempířů, hrnčířů a bednářů tyčily laciné hostince a úzké činžovní domy, tři i čtyři poschodí vysoké. Sem by se kočár nevešel a nebyla tu ani žádná nosítka, ani jezdci, jenom hrstka sluhů v livreji, nesoucích koše nebo vyřizujících něco pro svoje pány, a ti se na ostatní kromě gardistů dívali svrchu. Hlídky a strážní podstavce gardistů byly i tady.
Alespoň se dostal dost blízko, aby se pořádně podíval na muže, jehož sledoval. Rochaid konečně ukázal trochu zdravého rozumu, přitáhl si plášť k tělu a zakryl tak rudý kabát i meč, jenž mu stejně byl k ničemu, jenže nebylo pochyb, kdo to je. Vlastně to vypadalo, že se teď snaží vyhnout pozornosti úplně, sunul se po kraji ulice a málem se ramenem otíral o výkladní skříně. Náhle se kradmo rozhlédl kolem sebe a vrazil do uličky mezi maličkým košíkářstvím a hostincem se znamením tak špinavým, že se jméno vůbec nedalo přečíst. Rand se skoro zazubil a hned za ním spěchal. Tady žádné uliční gardy ani strážní podstavce

nebyly.
Zdejší uličky byly ještě točitější než ulice, jež Rand právě opustil, tvořily hotovou změť průchodů skrze každý městský blok, a Rochaid už se ztratil z dohledu, avšak Rand slyšel, jak dupe na vlhké hlíně plné kamení. Ten zvuk se mezi kamennými zdmi bez oken mnohonásobně odrážel, až se dalo stěží poznat, odkud přichází, ale Rand šel za ním, spěchal prostorami, kde by se dva lidé vedle sebe vešli jen tak tak. Kdyby byli přátelé. Proč Rochaid zamířil sem? Ať už šel kamkoliv, chtěl tam být rychle. Ale nemohl se tu vyznat, aby věděl, kudy jít.
Náhle si Rand uvědomil, že jediné kroky, které slyší, jsou jeho, a okamžitě se zastavil. Ticho. Z místa, kde stál, viděl další tři uzounké uličky, odbočující z té, v níž stál. Zlehka dýchal a napínal sluch. Ticho. Už se skoro rozhodl, že se vrátí, a pak z ústí nejbližší uličky zaslechl zachřestění, jako by někdo cestou kolem náhodou kopl kámen do kamenné zdi. Nejlepší bude ho zabít a skoncovat s tím.
Rand zabočil za roh. Tam na něj čekal Rochaid.
Muranďan měl plášť odhrnutý a obě ruce položené na jílci meče. Farmaddinské mírové pouto ovijelo jílec a pochvu sítí jemného drátku. Rochaid se vědoucně usmíval. "Bylo snadný nalákat tě jako holuba," prohodil a začal vytahovat meč z pochvy. Drátky byly přeříznuté a poté upravené tak, aby při zběžném pohledu stále vypadaly celé. "Utíkej, jestli chceš."
Rand neutekl. Místo toho popošel blíž a levou rukou zachytil Rochaidův meč, dokud byl ještě v pochvě. Muž překvapeně vykulil oči, ale stále si neuvědomoval, že ho jeho škodolibost už zabila. Couvl a snažil se získat prostor, aby mohl tasit, ale Rand kráčel za ním, stále držel jílec, pootočil se v kyčlích a klouby ruky vrazil Rochaidovi do hrdla. Chrupavky hlasitě praskly a odpadlík docela zapomněl, že se někoho pokouší zabít. Zapotácel se, oči vykulené, obě ruce si přitiskl na krk a zoufale se snažil dostat zničenou průdušnicí nějaký vzduch do plic.
Rand ho už chtěl dorazit ranou pod prsní kost, když za sebou zaslechl tichounké šustnutí a Rochaidovy posměšky najednou získaly zcela nový význam. Odstrčil Rochaida a padl na jeho tělo. O kamennou zeď cinkl tvrdě vržený kov. Někdo zaklel. Rand popadl Rochaidův meč, pád dokončil kotoulem, a jak se zvedal, vytáhl meč z pochvy. Rochaid pronikavě, chrčivě zaječel, když se Rand přikrčil čelem k místu, odkud přišel.
Raefar Kisman tam stál a civěl na Rochaida. Čepel, kterou hodlal probodnout Randa, skončila v Rochaidově hrudi. Muranďanovi bublala na rtech krev, kopal do země a rozdíral si ruce o ostrou ocel, jak se ji snažil vytáhnout. Kisman byl jenom průměrně vysoký a na Tairena dost bledý, a kromě opasku s mečem byl oblečený stejně prostě jako Rand. Meč však schovával pod pláštěm a mohl si po Far Maddingu chodit, kam se mu zlíbilo, aniž by si ho někdo všiml.
Zklamání mu vydrželo jenom chvíli. Když se Rand, již s mečem v rukou, zvedl, Kisman také tasil a na svého zmítajícího se komplice se již znovu nepodíval. Pozoroval Randa a nervózně svíral dlouhý jílec svého meče. Nepochybně patřil k těm, kteří byli tak pyšní, že dokážou používat jedinou sílu jako zbraň, že šermem opovrhoval. Rand nikoliv. Rochaid sebou naposledy škubl a znehybněl, nevidoucí oči upřené k obloze.
"Čas umřít," pronesl Rand tiše, ale když udělal krok, kdesi za Tairenem se ozvalo chřestění, a pak další. Uliční garda.
"Zatknou nás oba," vydechl Kisman a mluvil zoufale. "Jestli nás najdou stát nad mrtvolou, oba nás oběsí! Víš, že to udělají!"
Měl pravdu, aspoň v něčem. Kdyby je tu gardisté našli, oba by je odvlekli do kobek pod Radnicí. Ozvaly se další řehtačky a blížily se. Gardisté si museli všimnout, že do stejné uličky vběhli tři muži. Možná dokonce zahlédli Kismanův meč. Rand váhavě kývl.
Tairen ostražitě couval, a když viděl, že se Rand nehýbá, vrátil meč do pochvy a vyrazil jako o závod, až za ním tmavý plášť vlál.
Rand odhodil vypůjčený meč na Rochaidovo tělo a rozběhl se na opačnou stranu. Odtamtud se zatím žádné řehtačky neozývaly. S trochou štěstí se dostane do ulic a splyne s davem dřív, než ho hlídky uvidí. Bál se jiných věcí než oprátky. Kdyby mu sundali rukavice, objevili by se draci, které měl na pažích, a to by docela stačilo, aby ho neoběsili, tím si byl jistý. Ale radní vyhlásily, že přijímají ten divný výnos, který vydala Elaida. Jakmile by se dostal do kobky, zůstal by tam, dokud by si pro něj Bílá věž neposlala. A

tak utíkal, jak nejrychleji mohl.
* * *
Kisman se vmísil do davu na ulici a vydechl si úlevou. Do uličky, z níž právě vyšel, vběhli tři uliční gardisté. Držel si plášť tak, aby mu zakrýval meč, a vydal se s proudem. Šel stejně rychle jako ostatní, hlavně aby nepřitáhl pozornost gardistů. Minuli ho dva se svázaným zajatcem strčeným do pytle pověšeného na tyči, kterou nesli na ramenou. Z pytle muži trčela jen hlava, třeštil oči a divoce se rozhlížel. Kisman se zachvěl. Světlo spal jeho oči, mohl to být on! On!
Byl hlupák, když se k tomu nechal od Rochaida přemluvit. Měli počkat, až dorazí ostatní, nenápadně, aby se vyhnuli pozornosti. Rochaid chtěl všechnu slávu, chtěl být tím, kdo al'Thora zabije. Muranďan jen hořel touhou dokázat, že je lepší než al'Thor. Teď na to umřel a Raefar Kisman skoro taky, což ho rozzuřilo. Víc než po slávě toužil po moci, možná po vládě nad Tearem z Kamene. Možná něco víc. Chtěl žít navěky. To mu bylo slíbeno, to si taky zasloužil. Částečně se zlobil proto, že si nebyl jistý, jestli mají al'Thora vůbec zabít. Veliký pán věděl, že on by to chtěl - nebude klidně spát, dokud ten muž nebude mrtvý a pohřbený! - a přece...
"Zabij ho," přikázal jim M'Hael, než je poslal do Cairhienu, ale když byli odhaleni, rozhořčilo ho to stejně jako to, že neuspěli. Far Madding měl být jejich poslední nadějí, to dal najevo tak jasně jako leštěná mosaz. Dashiva prostě zmizel. Kisman nevěděl, jestli utekl, nebo ho M'Hael zabil, a nezáleželo mu na tom.
"Zabij ho," rozkázal mu později Demandred, ale dodal, že pro ně bude lepší, když zemřou, než když se nechají znovu odhalit. Kýmkoliv, dokonce i M'Haelem, jako by nevěděl o Taimově rozkazu.
A ještě později řekl Moridin: "Zabij ho, budeš-li muset, ale nade vše mi přines všechno, co bude mít u sebe. Tím napravíš všechny své předchozí přehmaty." Tvrdil o sobě, že je jedním z Vyvolených, a nikdo nebyl tak šílený, aby to o sobě prohlašoval, pokud to nebyla pravda, ale zřejmě považoval al'Thorův majetek za důležitější než jeho smrt, zabít ho nebylo vůbec nezbytné.
Ti dva byli jediní Vyvolení, s kterými se Kisman setkal, avšak i z nich dostával bolení hlavy. Byli horší než Cairhieňané. Tušil, že to, co mu neřekli, dokáže člověka zabít rychleji než rozkaz podepsaný vznešeným pánem. No, jakmile dorazí Torval a Gedwyn, budou moci udělat –
Najednou ho cosi píchlo do ruky. Užasle se zadíval na krvavou skvrnu, která se mu šířila po plášti. Nebyla to hluboká rána a žádný zloděj by ho nepořezal na ruce.
"On patří mně," zašeptal za ním nějaký muž, ale když se otočil, viděl jen dav lidí jdoucích si za svými záležitostmi. Těch několik, kteří si všimli krvavé skvrny na jeho plášti, se rychle podívalo stranou. Na tomto místě nechtěl být nikdo spojován ani se sebemenším násilím. Uměli moc dobře ignorovat to, co nechtěli vidět.
V ráně mu tepalo, pálila ho víc než zpočátku. Pustil plášť a přitiskl si na krvavou trhlinu v rukávě ruku. Paži měl na dotek nateklou a horkou. Náhle se ohromeně zadíval na zraněnou ruku, která byla zčernalá a nafouklá jako u týden staré mrtvoly.
Zoufale se rozběhl a odstrkoval lidi z cesty. Nevěděl, co se to s ním děje ani jak to bylo uděláno, výsledkem si však byl jistý. Pokud se nedostane z města, za jezero, do kopců. Tehdy bude mít šanci. Kůň. Potřeboval koně! Musel mít šanci. Byl mu přislíben život věčný! Kolem sebe viděl jen pěší a ti se před ním rozprcháva-li. Měl dojem, že slyší řehtačky gardistů, ale mohla to být i krev, jež mu bušila v uších. Všechno začínalo tmavnout. Obličejem udeřil do čehosi tvrdého a věděl, že upadl. Jeho poslední myšlenkou bylo, že se ho jeden z Vyvolených rozhodl potrestat, ale za co, to netušil.
* * *
Když Rand vstoupil, v šenku u Maredské koruny sedělo u kulatých stolů jen pár lidí. Přes své velkolepé jméno byl hostinec dost obyčejný, ve dvou poschodích měl asi dva tucty pokojů. Omítnuté stěny šenku měly žlutou barvu a muži posluhující u stolů nosili dlouhé žluté zástěry. V kamenných krbech hořel oheň a v místnosti bylo příjemné teplo. Okenice byly zavřené, avšak lampy pověšené na stěnách zaháněly šero. Vůně nesoucí se z kuchyně slibovaly chutné jídlo z ryb ze zdejšího jezera. Rand by si ho nechal ujít jen nerad. Kuchaři u Maredské koruny byli velmi dobří.
Lan seděl u stolu u zdi. Byl sám. Spletená kožená šňůra, jež mu přidržovala vlasy, přitahovala kradmé pohledy ostatních mužů, ale on se odmítl hadori vzdát byť jenom na chvilku. Podíval se Randovi do očí,

a když ten kývl na schody vzadu, neplýtval časem na tázavé pohledy. Prostě odložil sklenici s vínem, vstal a vydal se ke schodům. I s malým nožem u pasu vypadal nebezpečně, ale s tím se taky nedalo nic dělat. Několik mužů u stolů se kouklo Randovým směrem, ale z nějakého důvodu hned pohlédli jinam, když se jim podíval do očí.
U kuchyně, u dveří do ženského pokoje, se Rand zastavil. Tam muži nesměli. Kromě několika kvítků namalovaných na stěně nebyl ženský pokoj o moc vybavenější než šenk, i když tu kandelábry byly také žluté a stály před krbem. Žluté zástěry žen posluhujících u stolů tady byly stejné, jaké měli muži v šenku. Panímáma Nalherová, štíhlá šedovlasá hostinská, seděla u stolu s Min, Nyneivou a Alivií a všechny poměrně hlasitě žvanily a smály se nad čajem.
Rand při pohledu na bývalou damane zaťal zuby. Nyneiva tvrdila, že ta ženská trvala na tom, že půjde s nimi, ale on nevěřil, že by někdo u Nyneivy mohl na čemkoliv "trvat". Z nějakého důvodu tady chtěla Alivii mít. Od chvíle, kdy za ní přišel, poté co odešel od Elain, se chovala tajuplně, jako by ze všech sil pracovala na tom, být Aes Sedai. Všechny tři ženy měly farmaddinské šaty s vysokým límcem, s hustě vyšívanými kvítky a ptáčky na živůtku, ramenech a rovnou až pod bradu, i když Nyneiva kvůli nim občas vrčela. Nepochybně by byla dala přednost pevnému dvouříčskému suknu před jemnějšími látkami, které tu našla. Na druhou stranu, pokud červená kisain na čele nestačila přitáhnout pozornost, ověšela se tolika šperky, jako kdyby se chystala ke královskému dvoru. Měla tenký zlatý pás a dlouhý náhrdelník a spoustu náramků, všechny až na jeden osázené jasně modrými safíry a leštěnými zelenými kameny, které neznal, a na každém prstě pravé ruky měla odpovídající prsten. Prsten s Velkým hadem měla někde schovaný, aby nepřitáhla pozornost, ale zbytek přitahoval pozornost desetkrát větší. Mnoho lidí by prsten Aes Sedai od pohledu nepoznalo, v těch drahokamech však každý viděl spoustu peněz.
Rand si odkašlal a sklonil hlavu. "Ženo, musím si s tebou promluvit nahoře," řekl a v poslední chvíli si vzpomněl a dodal: "Zlíbí-li se ti." Naléhavěji se vyjádřit nemohl, aniž by ještě dodržel společenské normy, doufal však, že tady nebudou otálet. To by mohly udělat, jen aby hostinské ukázaly, že nevyskočí na jeho zavolání. Lidé ve Far Maddingu z nějakého důvodu zřejmě skutečně věřili, že ženy odjinud vyskočí, když jim to muži přikážou!
Min se otočila a usmála se na něj, jako to dělala pokaždé, když ji oslovil ženo. V hlavě z ní cítil teplo a radost a náhle tu zajiskřilo i pobavení. Jejich situaci ve Far Maddingu shledávala velmi zábavnou. Aniž by od něj odtrhla oči, naklonila se k panímámě Nalherové a tiše jí cosi sdělila. Starší žena se zachechtala a vrhla po Nyneivě bolestný výraz.
Alivia vstala a rozhodně nevypadala jako ta zaražená žena, již, jak si matně vzpomínal, předával Taimovi. Všechny ty pochytané sul'dam a damane byly břemenem, jehož se rád zbavil, nic víc. Ve zlatých vlasech měla bílé prameny a v koutcích očí jemné vrásky, ale v očích nyní měla oheň. "No?" protáhla a podívala se na Nyneivu a nějak se jí podařilo do toho jediného slova vložit kritiku i rozkaz.
Nyneiva se na ni zamračila a dávala si pěkně načas, než vstala a uhladila si sukně, ale vstala.
Rand na nic víc nečekal a spěchal nahoru. Lan čekal na schodech těsně mimo dohled z šenku. Rand mu tiše podal shrnutí toho, co se stalo. Lanův výraz se sebeméně nezměnil.
"Aspoň jeden z nich je vyřízený," prohodil a zamířil do pokoje, který sdílel s Nyneivou. "Připravím naše věci."
Když se Min konečně ráčila dostavit, Rand už byl v místnosti, kde spolu s ní přebýval, vytahoval jejich šaty jedny přes druhé z vysoké skříně a cpal je do proutěných košů. Za ní přicházely Nyneiva s Alivií.
"Světlo, takhle všechno zničíš," vybuchla Min a odstrčila ho od koše. Začala šaty vyndávat a úhledně je skládala na postel vedle jeho meče s mírovým poutem. "Proč balíme?" zeptala se, ale nedala mu možnost odpovědět. "Panímáma Nalherová říkala, že bys nebyl tak mrzutý, kdybych tě každý ráno vypráskala proutkem," zasmála se a roztřepala jeden z kabátků, které tady nenosila. Navrhl jí, že jí koupí nové, ale ona odmítla své vyšívané kabáty a spodky opustit. "Řekla jsem jí, že to zvážím. Lan se jí moc líbí." Náhle nasadila hlas výš, jak napodobovala hostinskou. "Já vždycky říkám, že spořádaný, mírný muž je mnohem lepší než hezká tvářička."
Nyneiva frkla. "Kterápak by chtěla muže, kterýho by mohla donutit skákat skrz obruč, kdykoliv se jí zlíbí?" Rand na ni zůstal zírat a Min spadla brada. Přesně toto Nyneiva Lanovi dělala, a Rand naprosto nechápal, jak to ten chudák snáší.

"Moc myslíš na muže, Nyneivo," protáhla Alivia. Nyneiva se zamračila, ale místo aby něco řekla, jenom tam stála a hladila si jeden náramek, zvláštní kousek s plochými zlatými řetízky, které se jí po hřbetě levé ruky táhly k prstenům na všech čtyřech prstech. Starší žena potřásla hlavou, jako by byla zklamaná, že to nevyvolalo odezvu.
"Balím, neboť musíme odjet, a to hezky rychle," prohlásil Rand. Nyneiva možná prozatím mlčela, jakkoliv to bylo divné, ale kdyby se zamračila ještě víc, začala by si určitě škubat za cop a ječet, že by se nikdo celé hodiny nevzmohl na slovo.
Než dopověděl to, co sdělil i Lanovi, Min přestala skládat šaty a začala dávat do druhého koše své knížky, a tentokrát je ani nebalila do látek, jak spěchala. Druhé dvě ženy na něj jen civěly, jako by ho viděly poprvé. Pro případ, že to nepochopily stejně rychle jako Min, dodal: "Rochaid a Kisman mě vlákali do léčky. Věděli, že je sleduju. Kisman z toho vyvázl. Jestli ví o tomhle hostinci, tak by se tu mohl objevit s Dashivou, Gedwynem a Torvalem, možná až za pár dní, ale možná už za hodinu."
"Nejsem blbá," sdělila mu Nyneiva a dál na něj upírala oči. Ale mluvila klidně. Protestovala jenom kvůli samotnému protestování? "Jestli chceš spěchat, tak pomoz Min, místo abys tu stál jako tupec." Ještě chvíli na něj koukala, a než odešla, potřásla hlavou.
Alivia chtěla jít za ní, ale ještě se zastavila a zamračila se na Randa. Ne, ona už rozhodně nebyla zakřiknutá. "Mohl ses klidně nechat zabít," podotkla kriticky. "A ty máš moc práce, aby ses nechal zabít už teď. Musíš nám dovolit, abychom ti pomohly."
Zamračil se na dveře, které za sebou zavřela. "Měla jsi u ní nějaká vidění, Min?"
"Mám je pořád, ale ne ten druh, co myslíš, nic, čemu bych rozuměla." Nakrčila nos a odložila jednu knihu stranou. Nebyla moc velká naděje, že by se vzdala byť jediného svazku ze své ne zrovna malé knihovny. Tenhle si nepochybně chtěla vzít s sebou a při první vhodné příležitosti si ho přečíst. S nosem v těch knížkách trávila celé hodiny. "Rande," začala pomalu, "udělal jsi to všechno, zabil jednoho muže a čelil dalšímu, a já... Rande, já nic necítila. Totiž přes to pouto. Ani strach, ani hněv. Dokonce ani starosti ne! Nic."
"Já se na něj nezlobil." Zakroutil hlavou a zase začal cpát šaty do koše. "Jenom ho bylo třeba zabít, to je všechno. A proč bych se měl bát?"
"Aha," vydechla tiše. "Chápu." Zase se sklonila ke knihám. Pouto bylo velmi klidné, jako by byla hluboce zamyšlená, ale tím klidem se kroutil červíček pochybností.
"Min, slibuju, že nedovolím, aby se ti něco stalo." Nevěděl, jestli ten slib dokáže dodržet, ale hodlal se o to pokusit.
Usmála se na něj, skoro se zasmála. Světlo, byla krásná. "To já vím, Rande. A já nedovolím, aby se něco stalo tobě." Poutem projela láska jako žár poledního slunce. "Ale Alivia má úplnou pravdu. Musíš nám dovolit, abychom ti nějak pomohly. Když nám ty muže dost podrobně popíšeš, mohly bychom se poptat. Rozhodně nemůžeš prohledávat celý město sám."
Jsme mrtví, zamumlal Luis Therin. Mrtví by měli tiše ležet v hrobech, ale to oni nikdy nedělají.
Rand ten hlas skoro nevnímal. Náhle věděl, že Kismana a ostatní nemusí popisovat. Mohl by je nakreslit tak dobře, že by jejich tváře poznal každý. Až na to, že on v životě kreslit neuměl. Ale Luis Therin ano. To by ho mělo vyděsit. Mělo.
* * *
Isam přecházel sem tam po místnosti ve všudypřítomném světle Tel'aran'rhiodu. Pokrývky na posteli se změnily z pomačkaných v úhledně ustlané. Přehoz přešel z květinového do tmavě červeného a skončil jako prošívaný. Pomíjivé věci se tu měnily neustále, už si toho skoro nevšímal. Nemohl Tel'aran'rhiod využívat tak jako Vyvolení, ale tady se cítil nejvíc svobodný. Tady mohl být, čím chtěl. Při tom pomyšlení se zasmál.
Zastavil se u postele, opatrně vytáhl z pochvy dvě otrávené dýky a vystoupil z Neviditelného světa do bdělého. A tím se z něj stal Luc. Připadalo mu to vhodné.
V bdělém světě bylo v místnosti příšeří, ale jediným oknem sem dopadalo dost měsíčního světla, aby rozeznal dva spící lidi. Bez váhání do každého vrazil dýku. Probudili se s tichým výkřikem, ale on čepele vytáhl a vrážel je do nich znovu a znovu. Kvůli jedu nebylo příliš pravděpodobné, že by měli sílu křičet dost hlasitě, aby je zaslechl i někdo mimo místnost, ale on chtěl, aby tato kořist byla jeho způsobem, jaký

jed zajistit nemohl. Když jim vrazil dýky mezi žebra, brzy se přestali kroutit.
Otřel dýky do pokrývky a velmi opatrně je zase vrátil do pochev. Byl obdařen mnoha schopnostmi, ale odolnost vůči jedu či jakékoliv jiné zbrani mezi nimi nebyla. Potom z kapsy vyndal malou svíčku a z uhlíků v krbu odfoukal popel, aby mohl zapálit knot. Vždycky si rád prohlédl lidi, které zabil, aspoň poté, pokud to nešlo při činu. Zvlášť se mu líbily ty dvě Aes Sedai v Tearském Kameni. Ten užaslý výraz v jejich tvářích, když se zjevil z čista jasna, hrůza, když si uvědomily, že je nepřišel zachránit, byly drahocennými vzpomínkami. To byl Isam, ne on, ale vzpomínky pro to nebyly o nic méně drahocenné. Ani jeden z nich se k zabíjení Aes Sedai nedostal příliš často.
Chvíli si prohlížel tváře muže a ženy v posteli, potom plamínek zhasil a vrátil svíčku do kapsy. Poté vstoupil zpátky do Tel'aran'rhiodu.
Jeho patron této chvíle na něj čekal. Byl to muž, tím si byl jistý, ale Luc se na něj nedokázal podívat. Nebyl to jeden z těch slizkých šedých mužů, jichž si člověk prostě nevšimne. Jednoho z nich kdysi zabil, v samotné Bílé věži. Na dotek byli studení a prázdní. Bylo to jako zabít mrtvolu. Ne, tento muž udělal něco s jedinou silou, takže z něj Lucovy oči sklouzly jako voda ze skla. I když ho zahlédl koutkem oka, vypadal rozmazaně.
"Ti dva, kteří spí v tomto pokoji, budou spát navěky," hlásil Luc, "ale ten muž je plešatý a žena šedivá."
"Škoda," prohodil muž a jeho hlas v Lucových uších jako by tál. Nepoznal by ho, kdyby ho slyšel bez převleku. Ten muž musel být jeden z Vyvolených. Jen málokdo kromě Vyvolených věděl, jak se s ním spojit, a žádný z těch několika mužů, kteří dokázali usměrňovat, a ti by se mu navíc neodvážili rozkazovat. O jeho služby všichni prosili, kromě Velikého pána samotného, a nedávno Vyvolení, ale žádný z Vyvolených, s nimiž se Luc setkal, si nedával takový pozor.
"Chceš, abych to zkusil znovu?" zeptal se Luc.
"Možná. Až ti řeknu. Dřív ne. Pamatuj, nikomu ani slovo."
"Jak přikazuješ," odvětil Luc a uklonil se, ale ten muž si již dělal průchod a díra se otevřela na zasněžený lesní palouk. Byl pryč dřív, než se Luc narovnal.
Opravdu to byla škoda. Na zabití svého synovce a té holky se docela těšil. Ale měl-li času nazbyt, lov mu vždycky udělal radost. Stal se Isamem. Isam zabíjel vlky ještě raději než Luc.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Ztratit slunce

Shalon se snažila udržet nezvyklý vlněný plášť jednou rukou u těla a zároveň se snažila nespadnout z ještě nezvyklejšího sedla a neohrabaně pobídla koně za Harine a jejím mistrem meče a projela dírou ve vzduchu, vedoucí z nádvoří Slunečního paláce do... Nebyla si jistá kam, jen že je to velký otevřený prostor - mýtina tomu říkali? Usoudila, že to bude ono - mýtina větší než paluba brigy mezi nízkými stromy na kopcích. Borovice, jediné stromy, které tu poznala, byly také malé a pokroucené, takže by se daly použít jen na výrobu dehtu a terpentýnu. Většina ostatních stromů měla holé šedé větve, které jí připomínaly kosti. Ranní slunce bylo těsně nad vršky stromů, a pokud něco, byla tu ještě větší zima než ve městě, které právě opustila. Doufala, že kůň neklopýtne a neshodí ji na kamení, trčící všude tam, kde sníh nezakrýval tlející listí. Shalon koním nedůvěřovala. Na rozdíl od lodí měla zvířata vlastní rozum. Byli to zrádní tvorové, na které se člověk musel vyšplhat. A koně navíc měli zuby. Kdykoliv její oř ukázal ty své, tak blízko jejích nohou, trhla sebou, poplácávala ho po krku a vrkala na uklidněnou. Aspoň doufala,

že to koně uklidňuje.
Cadsuane, v jednotvárné tmavozelené, seděla klidně na vysokém koni s černou hřívou a ocasem a udržovala tkanivo průchodu. Jí koně starosti nedělali. Jí nedělalo starosti nic. Náhlý závan větru zvedl tmavošedý plášť, přehozený přes zadek jejího koně, ale ona nedávala najevo, že by zimu nějak cítila. Zlaté ozdoby, které jí visely kolem šedého drdolu, se zhouply, když otočila hlavu k Shalon a jejím společníkům. Byla to hezká žena, ale ne toho druhu, na který se v davu podíváte dvakrát, až na to, že její hladká tvář neodpovídala jejím vlasům. Jakmile ji člověk jednou poznal, bylo už pozdě.
Shalon by dala hodně, aby viděla, jak se to tkanivo dělá, i kdyby to znamenalo být poblíž Cadsuane, jenže na nádvoří nesměla, dokud nebyl průchod hotov, a uvidět plachtu napnutou na ráhně ještě člověka nenaučilo, jak ji nastavit, natož vyrobit. Znala jenom jméno. Když projela skrz, vyhnula se pohledu Aes Sedai, ale cítila na sobě její oči. Z jejího pohledu se jí zkroutily prsty u nohou, jak hledala pevné místo, které jí třmen nemohl poskytnout. Neviděla cestu k úniku, a přesto doufala, že ji najde skrze studium Aes Sedai. Byla ochotná přiznat, že o Aes Sedai ví velmi málo - před přistáním v Cairhienu nikdy žádnou nepotkala a jenom děkovala Světlu, že nebyla vybrána, aby se stala jednou z nich - ale mezi Cadsuaninými společnicemi se hluboko pod povrchem objevovaly skryté proudy. Silné proudy, které mohly změnit to, co se dělo na hladině.
Čtyři Aes Sedai, které projely hned za Cadsuane, čekaly stranou na... mýtině... se třemi strážci. Tedy, Shalon si byla docela jistá, že Ihvon je strážce ohnivé Alanny a Tomas zavalité malé Verin, ale také si byla jistá, že toho mladého muže, jenž se držel vedle baculaté Daigian v asha'manském černém kabátě, už někde viděla. Určitě to nemohl být strážce. Nebo ano? Eben byl jenom kluk. Ale když se na něj ta žena podívala, její obvykle nafouknutá pýcha se nafoukla ještě víc. Kumira, na pohled příjemná žena s modrýma očima, které se mohly změnit v nože, když ji něco zaujalo, seděla kousek stranou a mladého Ebena pozorovala tak upřeně, až byl div, že už neleží na zemi stažený z kůže.
"Tohle už moc dlouho snášet nebudu," zavrčela Harine a kopla kobylu, aby se pohnula. Její žlutý hedvábný brokát jí nepomáhal při sezení v sedle o nic víc než Shalon ten její modrý. Kymácela se a klouzala s pohybem zvířete a při každém kroku hrozilo, že spadne. Znovu se zvedl vítr, zaškubal volnými konci její šerpy a zdvihl jí plášť, avšak ona chytáním oblečení opovrhla. Pláště se na lodích moc nepoužívaly, překážely a mohly se člověku zaplést mezi ruce a nohy, když je nejvíc potřeboval. Moad si ho odmítl vzít, důvěřoval prošívanému modrému kabátu, který nosil na nejstudenějších mořích. Nesune Bihara, celá v bronzovém suknu, projela průchodem a rozhlédla se, jako by chtěla všechno vidět naráz, a pak Elza Penfel, která se z nějakého důvodu tvářila mrzutě a svůj kožišinou podšitý zelený plášť si držela pevně u sebe. Ostatní Aes Sedai se zřejmě před chladem chránit nenamáhaly.
"Prý možná uvidím Coramoora, říkala," mumlala Harine a škubala za otěže, až se její kobyla stočila na opačný konec mýtiny, než kde se sešly Aes Sedai. "Možná! A tahle příležitost mi nabídne, jako by mi poskytovala výsadu." Bylo jasné, koho má na mysli. Když mluvila o "ní", jako když ji žahne medúza, mohla mít na mysli jenom jedinou ženu. "Mám na to právo, dohoda platí! Ona mi odmítá zaručený doprovod! Musím opustit svou paní plavby a družky!" V průchodu se objevila Erian Boroleos, jako by čekala, že vrazí do bitvy, a za ní jela Beldeine Nyram, která ani nevypadala jako Aes Sedai. Obě byly v zelené, Erian úplně, Beldeine měla zeleně prostřihávané rukávce a sukně. Znamenalo to něco? Nejspíš ne. "Mám přistoupit ke Coramoorovi jako plavčice dotýkající se srdce před paní plavby?" Když bylo pohromadě několik Aes Sedai, byla jejich bezvěkost jasně vidět, takže se nedalo poznat, jestli je jim dvacet nebo dvakrát tolik, i když měly bílé vlasy, a Beldeine prostě vypadala na dvacet. A to neříkalo o nic víc než její sukně. "Mám si snad sama větrat pokrývky a prát povlečení? Obrací protokol přímo proti větru! To nedovolím! Už ne!" Stížnosti to byly staré, od včerejší noci, kdy jí Cadsuane předložila podmínky, za nichž ji smí doprovázet, už je vyplivla desetkrát. Podmínky byly striktní, ale ona je mohla jenom přijmout, což ještě přidávalo k její hořkosti.
Shalon ji poslouchala na půl ucha, kývala a přihazovala vhodné odpovědi. Samozřejmě souhlasila. Sestra čekala, že bude souhlasit. Ale Shalon se soustředila na Aes Sedai. Nenápadně. Moad ani nepředstíral, že poslouchá, ale on byl Harinným mistrem meče. Harine možná všechny držela pevně jako utažený uzel, ale Moadovi dávala takovou volnost, až si mohli lidé myslet, že ten šedovlasý muž s tvrdým pohledem je její milenec, zvlášť když oba ovdověli. Tedy mohl by si to myslet, pokud by neznal Harine. Harine by si

nikdy nevzala milence, jenž by stál níž než ona, a to teď pochopitelně znamenalo, že nemohla mít žádného. V každém případě, jakmile zastavili koně u stromů, Moad se opřel o vysokou sedlovou hrušku, ruku položil na dlouhý slonovinový jílec meče, zastrčený za zelenou šerpou, a otevřeně si prohlížel Aes Sedai a muže s nimi. Kde se naučil jezdit na koni? Vypadal úplně... vyrovnaně. Z osmi náušnic té nejtěžší sorty a uzlů na šerpě by každý poznal jeho hodnost, i kdyby neměl meč a stejnou dýku. Copak Aes Sedai nemají něco podobného? Mohou být skutečně tak dezorganizované? Bílá věž měla údajně být jako nějaký mechanický přístroj, který drtí trůny a tvaruje je podle své vůle. Ale ten stroj teď byl nepochybně polámaný.

"Říkala jsem, kam nás to přivedla, Shalon?"

Harinin hlas - jako ledová břitva - vytáhl Shalon všechnu krev z obličeje. Sloužit pod mladším sourozencem bylo vždycky složité, ale Harine to ještě zhoršovala. V soukromí byla víc než chladná a na veřejnosti byla schopná nechat svou paní plavby pověsit za kotníky, nemluvě o hledačce větru. A od chvíle, kdy jí ta mladá suchozemská žena Min řekla, že se jednoho dne stane paní lodí, byla ještě ostřejší. Upřeně zírala na Shalon a zvedla svou zlatou vonicí krabičku, jako by chtěla zakrýt nepříjemný pach, i když zima vůně tlumila.

Shalon se honem podívala na oblohu a snažila se to odhadnout podle slunce. Byla by moc ráda, kdyby její sextant nebyl zamčený na Bílé pěně - suchozemci nesměli sextant ani okem spatřit, natož aby viděli, jak se používá - nebyla si však jistá, jestli by jí to tady prospělo. Stromy sice byly nízké, ale stejně neviděla na obzor. Na severu se kopce zvedaly v pohoří táhnoucí se od severovýchodu k jihozápadu. Nepoznala, jak je vysoké. Tahle krajina byla samý kopec, vůbec se jí to nelíbilo. Přesto každá hledačka větru dokázala udělat hrubý odhad. A když Harine chtěla nějakou informaci, očekávala, že ji dostane.

"Můžu jenom hádat, paní vln," přiznala Shalon. Harine zaťala zuby, ale žádná hledačka větru by nevydávala odhad za pevnou pozici. "Myslím, že jsme tři nebo čtyři sta leguí jižně od Cairhienu. Víc, to nepoznám." Každou čerstvou učednici používající tyčku s provázkem, která by udala tak volný odhad, by ohnuli jako předkrm pro správce paluby, ale když Shalon slyšela, co říká, slova ji zamrazila na jazyku. Sto leguí za celý den by byla pro brigu dobrá vzdálenost. Moad zamyšleně našpulil rty.

Harine pomalu kývla a dívala se skrz Shalon, jako by viděla brigu pod plnými plachtami, proplouvající děrami spletenými ve vzduchu s pomocí jediné síly. Tehdy by bylo moře skutečně jejich. Pak se otřásla, naklonila se k Shalon a zachytila její pohled očima jako háky. "Tohle se musíš naučit za jakoukoliv cenu. Slib jí, že mě pro ni budeš špehovat, jestli tě to naučí. Když ji přesvědčíš, mohla by to udělat, zlíbí-li se Světlu. Nebo by ses alespoň mohla dostat dost blízko k některé z ostatních a naučit se to od ní."

Shalon si olízla rty. Doufala, že si Harine nevšimla, jak sebou trhla. "Už jsem ji odmítla, paní vln." Potřebovala nějaké vysvětlení, proč ji Aes Sedai týden držely zavřenou, a jistá verze pravdy jí připadala nejbezpečnější. Harine věděla všechno. Kromě toho tajemství, které z ní Verin vypáčila. Kromě toho, že Shalon souhlasila s Cadsuaninými požadavky, aby to tajemstvím zůstalo i nadále. Milost Světla jí provázej, litovala Ailil, ale byla tak osamělá, že doplula příliš daleko, než si to uvědomila. S Harine nebyly žádné večerní rozpravy nad medovým vínem, jež by zmírnily dlouhé měsíce odloučení od manžela Mishaela. Přinejlepším uběhnou další měsíce, než mu opět ulehne v náručí. "Se vší úctou, proč by mi měla teď uvěřit?"

"Poněvadž se to chceš dozvědět." Harine švihla rukou. "Suchozemci vždycky věří na hamižnost. Budeš jí samozřejmě muset pár věcí prozradit, aby ti uvěřila. Já každý den rozhodnu co. Třeba ji dokormidluju tam, kam chci."

Shalon jako by se do lebky zaryly tvrdé prsty. Hodlala Cadsuane prozradit, co nejméně by jí ještě prošlo a co nejméně často, dokud nepřijde na způsob, jak se jí zbavit. Bude-li muset mluvit s Aes Sedai každý den a hůř, otevřeně jí lhát, ta ženská z ní vypáčí víc, než by Shalon chtěla. Víc, než by chtěla Harine. Mnohem víc. To bylo jisté jako východ slunce. "Odpusť, paní vln," řekla se vší poddajností, jakou sebrala, "ale smím-li to říct -"

Odmlčela se, když před nimi zastavila koně Sarene Nemdahl. Poslední Aes Sedai a strážci projeli a Cadsuane nechala tkanivo zmizet. Corele, hubená, i když hezká žena, se smála a pohazovala černou hřívou, když mluvila s Kumirou. Merise, vysoká žena s očima modřejšíma než Kumira a víc než hezkou tváří, která byla dost přísná, aby to zarazilo i Harine, ostrými gesty dirigovala čtyři muže se soumary.

Všichni ostatní se chápali otěží. Zřejmě se chystali odjet z mýtiny.
Sarene byla hezoučká, i když pochopitelně bez šperků a v prostých bílých šatech vypadala méně pozoruhodně. Suchozemci zřejmě vůbec neměli rádi barvy. Dokonce i tmavý plášť měla podšitý bílou kožišinou. "Cadsuane požádala... nařídila mi... abych byla tvou družkou, paní vln," pravila a uctivě sklonila hlavu. "Odpovím ti na otázky do té míry, do jaké to půjde, a pomůžu ti se zvyky, nakolik je znám. Je mi jasné, že ti má přítomnost může připadat nepříjemná, jenomže když Cadsuane přikáže, my musíme poslouchat."
Shalon se usmála. Pochybovala, že Aes Sedai ví, že družka je to, čemu suchozemci říkají služebná. Harine se nejspíš zasměje a bude chtít vědět, jestli Aes Sedai umí pořádně vyprat povlečení. Bylo by dobré, kdyby se jí spravila nálada.
Ale Harine, místo aby se zasmála, ztuhla, jako kdyby se jí páteř změnila v hlavní stěžeň, a oči jí málem vypadly z důlků. "Mně to není nepříjemné!" vyštěkla. "Prostě bych raději... dávala otázky někomu jinému... Cadsuane. Ano. Cadsuane. A já rozhodně nemusím poslouchat ji ani nikoho jiného! Nikoho! Kromě paní lodí!" Shalon se zamračila. Sestře se nepodobalo, že by se nechala vyděsit. Harine se zhluboka nadechla a pokračovala pevnějším hlasem, i když to, jistým způsobem, bylo stejně divné jako předtím. "Mluvím za paní lodí Atha'an Miere a požaduji příslušnou úctu! Požaduji, rozumíš? Ano?"
"Můžu ji požádat, aby určila někoho jiného," navrhla Sarene pochybovačně, jako by nečekala, že by to na celé věci něco změnilo. "Musíš pochopit, že mi ten den dala velmi jasné příkazy. Ale neměla jsem se přestat ovládat. To je moje vada. Vztek ničí logiku."
"Chápu poslouchání rozkazů," zavrčela tiše Harine a přikrčila se v sedle. Tvářila se, jako by chtěla Sarine skočit po krku. "Schvaluju poslouchání rozkazů!" skoro prskala. "Ale na rozkazy, které byly splněny, je možné zapomenout. Není třeba o nich dál mluvit. Rozumíš ty mně?" Shalon po ní koukala úkosem. O čem to mluví? Jaké rozkazy Sarene splnila a proč Harine chce, aby se na ně zapomnělo? Moad ani nepředstíral, že zvedá obočí. Harine si toho všimla a zatvářila se jako bouřkový mrak.
Sarene to zjevně ušlo. "Nevím, jak by někdo mohl schválně zapomenout," připustila pomalu a svraštila obočí, "ale asi tím myslíš, že bychom to měly předstírat. Je to tak?" Korálky na copáncích, které jí visely zpod kapuce, zacinkaly, jak nad takovou hloupostí kroutila hlavou. "Dobrá. Zodpovím tvé otázky, jak nejlépe to půjde. Co chceš vědět?" Harine si hlasitě vzdychla. Shalon by to možná mohla považovat za netrpělivost, ale ona to považovala za úlevu. Úlevu!
Harine však byla vzápětí zase sama sebou, sebevědomá a velitelská, a dívala se Aes Sedai do očí, jako by ji chtěla přimět sklopit zrak. "Můžeš mi říct, kde jsme a kam máme namířeno," dožadovala se.
"Jsme v Kintarských vrších," odpověděla Cadsuane, která se náhle objevila vedle nich. Její kůň se vzepjal, zahrabal kopyty ve vzduchu a odhazoval sníh, "a míříme do Far Maddingu." Nejenže se udržela v sedle, ale zřejmě si ani nevšimla, jak sebou zvíře zmítá!
"Je Coramoor v tom Far Maddingu?"
"Trpělivost je ctnost, jak jsem slyšela, paní vln." Přestože použila její správný titul, v jejím chování nebyla ani trocha uctivosti. Ani zdaleka ne. "Pojedeš se mnou. Drž krok a snaž se nespadnout. Nebylo by zrovna příjemné, kdybych tě musela vézt jako pytel zrní. Jakmile dorazíme do města, mlč, pokud ti neřeknu, že můžeš mluvit. Nedovolím, abys svou nevědomostí vyvolávala potíže. Dovolíš Sarene, aby tě vedla. Má své rozkazy."
Shalon čekala výbuch vzteku, ale Harine udržela jazyk za zuby, i když jí to dalo dost práce. Když se Cadsuane otočila, Harine cosi vztekle zavrčela, ale když se Sarenin kůň pohnul, pusu zavřela. Její slova očividně nebyla určena pro uši Aes Sedai.
Jak se ukázalo, jet s Cadsuane znamenalo jet za ní, na jih, mezi stromy. Alanna a Verin jely vedle ní, ale když se k nim pokusila připojit Harine, jediný pohled stačil, aby bylo jasné, že nikdo jiný vítaný není. Očekávaný výbuch se opět nedostavil. Harine se místo toho z nějakého důvodu zamračila na Sarene a pak trhnutím otočila koně a zařadila se mezi Shalon a Moada. Dalšími otázkami na Sarene, jedoucí z druhé strany Shalon, se neobtěžovala, jen se mračila na záda žen před sebou. Kdyby ji Shalon neznala, byla by řekla, že se mračí spíš mrzutě než rozzlobeně.
Shalon byla ráda, že může jet mlčky. Jízda na koni byla obtížná i bez nutnosti zároveň hovořit. Kromě toho náhle věděla, proč se Harine chová tak prapodivně. Musí se snažit uklidnit vody s Aes Sedai.

Muselo to být ono. Harine se nikdy neovládala, pokud to nebylo skutečně nutné. A z té námahy to v ní teď muselo dost vřít. A pokud její úsilí nesplní kýžený cíl, uvaří Shalon. Z toho pomyšlení Shalon rozbolela hlava. Světlo jí pomoz a veď ji, musel existovat způsob, jak se vyhnout špehování sestry, aniž by jí z lícního řetízku nestrhali pocty a nepřeveleli ji na pramici pod paní plavby, hloubající, proč nikdy nepovýšila, a připravenou vylít si vztek na každém okolo. A stejně špatné bylo, že Mishael mohl prohlásit jejich svatební přísahy za porušené. Nějaký způsob prostě musel existovat.

Občas se zkroutila v sedle, aby se podívala na Aes Sedai jedoucí vzadu. Od žen vepředu se rozhodně nedalo nic zjistit. Cadsuane a Verin si každou chvíli vyměnily pár slov, ale vždycky se naklonily blíž a mluvily tak tiše, že je nebylo slyšet. Alanna se zřejmě soustředila na to, co leželo před nimi, a stále hleděla k jihu. Několikrát trochu zrychlila koně, ale Cadsuane ji pokaždé tichým slovem zarazila a ona váhavě poslechla a buď se tvářila ohnivě, nebo se mrzutě škaredila. Cadsuane a Verin se k ní chovaly starostlivě, Cadsuane ji poplácávala po ruce skoro stejně, jako Shalon poplácávala svého koně po krku, a Verin se na ni zářivě usmívala, jako by se Alanna vzpamatovávala z nemoci. Což Shalon nic neprozradilo. A tak uvažovala o ostatních.

Na lodi se nikdy nedočkáte povýšení jenom díky své schopnosti tkát vítr nebo předvídat počasí nebo určit pozici. Musíte odkrýt úmysly mezi slovy rozkazů, vyložit si nepatrné posunky a výrazy tváře. Musíte si všimnout, kdo se sklání před kým, byť nepatrně, protože vaše odvaha a schopnosti samotné vás dostanou jen do určitého postavení.

Čtyři z nich, Nesune, Erian, Beldeine a Elza, jely v hloučku jen kousek za nimi, ačkoliv nejely doslova společně, nýbrž jen zaujímaly stejný prostor. Mezi sebou nemluvily, ani se po sobě nedívaly. Zřejmě se neměly moc rády. Shalon si je v duchu přiřadila na stejný člun se Sarene. Aes Sedai předstíraly, že jsou všechny pod Cadsuane, ale očividně to nebyla pravda. Merise, Corele, Kumira a Daigian tvořily posádku jiného člunu, jemuž velela Cadsuane. Alanna jako by občas byla na jednom člunu a občas na druhém, kdežto Verin jako by jistým způsobem patřila na Cadsuanin člun, ale nebyla na něm. Možná plula vedle a Cadsuane ji držela za ruku. A jako by to už nebylo dost zvláštní, byla tady otázka podřízenosti.

Kupodivu to vypadalo, že Aes Sedai si cení síly v jedné síle nad zkušenosti či schopnosti. Hodnosti u nich určovala síla, jako když se správci paluby hašteří v suchozemských krčmách. Všechny byly samozřejmě podřízené Cadsuane, ale mezi ostatními byly podivnosti. Podle jejich vlastní hierarchie některé na Nesunině člunu byly v postavení, že mohly očekávat podřízenost od některých z Cadsuanina člunu, ale i když to ty v Cadsuanině člunu, které měly být podřízené, dělaly, chovaly se jako k nadřízené, jež spáchala nějaký strašlivý zločin, o němž všichni vědí. Podle této hierarchie stála Nesune jen pod Cadsuane a Merise, a přesto čelila Daigian, která byla úplně nejníž, jako by byla záměrně vzdorovitá kvůli tomu, že ten zločin spáchala, a ostatní na jejím člunu se chovaly stejně. Všechno to bylo velice nenápadné, lehce zdvižená brada, nazvednuté obočí, ohrnutý ret, ale oku cvičenému v postupování na lodích to neuniklo. Možná v tom nebylo nic, co by jí pomohlo, ale jestli měla česat koudel, tak jediný způsob byl najít vlákno a zatáhnout.

Začal se zvedat vítr, závany jí tiskly plášť k zádům. Skoro si to neuvědomovala.

Strážci by mohli být dalším vláknem. Všichni byli úplně vzadu, za Aes Sedai, jedoucími za Nesune a ostatními třemi. Shalon vlastně čekala, že dvanáct Aes Sedai bude mít víc než sedm strážců. Každá Aes Sedai měla mít jednoho, ne-li víc. Podrážděně potřásla hlavou. Samozřejmě kromě červených adžah. O Aes Sedai věděla aspoň něco.

Nicméně otázka nezněla, kolik strážců, ale jestli to všechno jsou strážci. Byla si jistá, že prošedivělého starého Damera a hezoučkého Jahara už rovněž viděla v černých kabátech, než se najednou objevili u Aes Sedai. Tenkrát se po černokabátnících nechtěla dívat moc pozorně, a pravdou bylo, že byla oslněná něžnou Ailil, ale byla si tím jistá. A ať už to bylo s Ebenem jakkoliv, byla si skoro jistá, že z těch dvou se strážci stali. Skoro jistá. Jahar vyskočil stejně rychle jako Nethan a Bassane, když Merise ukázala, a z toho, jak se Corele usmívala na Damera, byl buď jejím strážcem, nebo jí zahříval postel, a Shalon si ani neuměla představit, že by si žena jako Corele vzala do postele skoro plešatého kulhavce. Možná toho o Aes Sedai nevěděla moc, ale byla si jistá, že pouto s mužem, který dokáže usměrňovat, není obvyklou praxí. Kdyby mohla dokázat, že to udělaly, mohl by to být velice ostrý nůž, aby ji odřízl od Cadsuane.

"Ti muži už nemůžou usměrňovat," zamumlala Sarene.
Shalon se narovnala tak rychle, že se musela oběma rukama chytit za hřívu, aby nespadla. Vítr jí zvedl plášť nad hlavu a ona ho musela stáhnout dolů, než se mohla posadit. Vyjížděli z lesa nad širokou silnicí, která se stáčela k jihu k jezeru asi tak míli daleko, na kraji rovné země pokryté zhnědlou trávou. To moře hnědi se táhlo až k obzoru. Jezero, na západě ohraničené úzkým pásem rákosí, bylo ubohou náhražkou vodní plochy, mělo nejvýš deset mil na délku a méně na šířku. Uprostřed se krčil celkem slušně velký ostrov obklopený vysokými hradbami a věžemi. Za nimi bylo město. To vše přelétla pohledem a pak upřela oči na Sarene. Skoro jako by jí ta žena četla myšlenky. "Proč nemůžou usměrňovat?" zeptala se.
"Vy jste...? Vy jste je... zkrotily?" Myslela si, že je to správný výraz, ale to mělo muže zabít. Vždycky předpokládala, že je to jen nějaký divný způsob, jak z nějakého neznámého důvodu zmírnit popravu.
Sarene zamrkala a Shalon si uvědomila, že Aes Sedai mluvila sama se sebou. Chvíli se na Shalon dívala, když sjížděly za Cadsuane z kopce, a pak se zase podívala na město na ostrově. "Všímáš si, Shalon. Lepší bude, když si necháš to, čeho sis na těch mužích všimla, pro sebe."
"Jako že to jsou strážci?" otázala se Shalon tiše. "Proto jste se s nimi mohly spojit? Protože jste je zkrotily?" Doufala, že získá nějaké přiznání, ale Aes Sedai se na ni jenom podívala. Znovu nepromluvila, dokud nebyly dole pod kopcem a za Cadsuane nezahnuly na silnici. Cesta byla široká, z udusané hlíny a frekventovaná, ale měli ji pro sebe.
"Není to tak docela tajemství," pravila konečně Sarene a na to, že to nebylo tajemství, nemluvila zvlášť ochotně, "ale není to ani všeobecně známé. O Far Maddingu nemluvíme často, jen se sestrami, které se tam narodily, a i ty sem zavítají zřídkakdy. Přesto byste to měli vědět, než vstoupíte. Město vlastní ter'angrial. Nebo to možná jsou tři ter'angrialy. To nikdo neví. Nelze je - nebo jej - studovat ani odstranit. Musely být vytvořeny během Rozbití, když byl strach ze šílenců usměrňujících jedinou sílu na denním pořádku. Ale taková byla cena za bezpečí." Korálky jí sklouzly na prsa a zacinkaly, když zavrtěla nevěřícně hlavou. "Tyto ter'angrialy kopírují državu. Alespoň v těch podstatných věcech, i když se obávám, že ogier by to tak možná nebral." Zarmouceně si povzdechla.
Shalon zírala s otevřenou pusou a vyměnila si zmatený pohled s Harine a Moadem. Proč by měly báchorky děsit Aes Sedai? Harine otevřela ústa a potom kývla na Shalon, aby tu otázku položila ona. Možná se měla se Sarene spřátelit, aby jí usnadnila kurs? Shalon už vážně bolela hlava. Ale také byla zvědavá.
"Jaké to jsou věci?" zeptala se opatrně. Opravdu ta žena věří na pět sáhů vysoké lidi zpívající stromům? Taky tam bylo něco o sekerách. Teď přijde Aelfinn a ukradne ti mouku. Teď přijde ogier a usekne ti hlavu. Světlo, tohle neslyšela od doby, když ještě byla Harine ve vodicích popruzích. Jak jejich matka povyšovala, byla pověřena výchovou Harine spolu se svým prvním dítětem.
Sarene překvapeně vykulila oči. "Vy to opravdu nevíte?" Pohledem opět zalétla k ostrovnímu městu. Podle jejího výrazu se chystala vstoupit do žumpy. "V državě nemůžete usměrňovat, dokonce ani neucítíte pravý zdroj. Žádné tkanivo zvenčí neovlivní to, co je uvnitř, tedy ne že by na tom záleželo. Vlastně tu jsou dvě državy, jedna uvnitř druhé. Ta větší ovlivňuje muže, ale až dorazíme k mostu, vstoupíme do té menší."
"Vy tam nedokážete usměrňovat?" chtěla vědět Harine. Když Aes Sedai kývla, aniž odtrhla zrak od města, objevil se Harine na rtech mrazivý úsměv. "Až se ubytujeme, možná bychom si my dvě mohly promluvit o příkazech."
"Ty čteš filozofii?" Sarene se zatvářila dost polekaně. "Teorii příkazů se dnes nepřikládá velká váha, ale já byla vždycky přesvědčená, že se v ní dá hodně objevit. Debata bude příjemná, alespoň nebudu myslet na ty ostatní záležitosti. Pokud nám dá Cadsuane čas."
Harine otevřela pusu. Civěla na Aes Sedai a zapomněla se držet sedla. Od pádu ji uchránil jen Moad, který ji chytil za ruku.
Před Shalon se Harine o filozofii nikdy nezmínila, ale nezáleželo na tom, co sestra povídá. Shalon se zadívala na Far Madding a ztěžka polkla. Samozřejmě se naučila uzavřít někoho před jedinou silou a během výcviku byla sama uzavřena, ale i když byla uzavřena, stále cítila pravý zdroj. Jaké to bude, necítit ho, jako by to bylo slunce těsně za okrajem zorného pole? Jaké to bude, ztratit slunce?
Když dojeli blíž k jezeru, uvědomovala si pravý zdroj silněji než od chvíle, kdy se ho dotkla poprvé.

Měla co dělat, aby se z něj nenapila, ale Aes Sedai by uviděly světlo a poznaly by to, nejspíš by také poznaly proč. Takhle sebe ani Harine nezahanbí. Na vodě plula malá, masivní plavidla, žádné delší než šest, sedm sáhů. Na některých vytahovali sítě, jiná se ploužila s pomocí dlouhých opačin. Soudě podle větrem hnaných vln, které se občas srážely ve sprše pěny jako příboj, plachty tu mohly stejně zdržovat jako pomáhat. Přesto jí čluny připadaly téměř známé, i když se nepodobaly štíhlým čtyř, osmi či dvanáctiveslicím, přepravovaným na lodích. Malá útěcha uprostřed cizoty.
Silnice zamířila na úzký výběžek, vyčnívající asi půl míle do jezera, a pravý zdroj náhle zmizel. Sarene si povzdechla, avšak jinak nedala najevo, že si toho všimla. Shalon si olízla rty. Nebylo to tak zlé, jak se obávala. Cítila se... prázdná... ale to dokáže snést. Dokud to nebude muset snášet příliš dlouho.
Nárazový vítr jí náhle připadal mnohem studenější.
Na konci výběžku byla vesnice, po jedné straně silnice stály až k vodě šedé kamenné domy s tmavšími břidlicovými střechami. Vesnické ženy, spěchající s velkými koši, se při pohledu na oddíl na koních zastavovaly. Nejedna si při tom sáhla na nos. Shalon si na ty pohledy začínala v Cairhienu pomalu zvykat. A navíc její pozornost přitahovalo opevnění naproti vesnici, hromada těsně sesazených kamenů pět sáhů vysokých, s vojáky vyhlížejícími mřížovým hledím přileb z vrcholku věží v rozích. Pokud viděla, drželi někteří natažené kuše. Z velkých, železem obitých dveří na konci nejblíž k mostu se vyhrnuli další vojáci v přilbách, muži ve zbroji z překrývajících se kovových čtverců a se zlatým mečem vyvedeným na levém rameni. Někteří nosili meče u pasu a jiní nesli dlouhé oštěpy či kuše. Shalon napadlo, jestli snad čekají, že se Aes Sedai pokusí přes ně dostat. Důstojník se žlutým chocholem na přílbě ukázal Cadsuane, že má zastavit, a pak k ní přistoupil a sundal si přílbu. Dlouhé, prošedivělé vlasy mu sklouzly až k pasu. Byl nabručený.
Cadsuane se mírně předklonila v sedle a vyměnila si s ním několik slov, pak ze sedlové brašny vytáhla naditý měšec. On si ho vzal, ustoupil a mávl na jednoho vojáka, vysokého a kostnatého, který neměl přílbu. Ten držel psací tabulku a vlasy, stažené z čela, jako je nosil i důstojník, mu také visely do pasu. Uctivě ohnul krku, než se Alanny zeptal na jméno a pečlivě si ho zapsal, jazyk vystrčený mezi zuby, a často namáčel pero. Nespokojený důstojník, s přílbou u pasu, stál a bezvýrazně si prohlížel ostatní za Cadsuane. Měšec držel v ruce, jako by na něj zapomněl. Zřejmě si neuvědomoval, že mluví s Aes Sedai. Nebo mu to možná bylo jedno. Tady se Aes Sedai nelišily od ostatních žen. Shalon se zachvěla. Tady se ona nelišila od ostatních žen, zbavena po dobu svého pobytu svého nadání. Zbavena.
"Zapisují si jména všech cizinců," vysvětlovala Sarene. "Radní rády vědí, koho mají ve městě."
"Možná dovnitř pustí paní vln bez úplatku," podotkla Harine suše. Kostnatý voják se otočil od Alanny a při pohledu na šperky Shalon a Harine nadskočil jako každý suchozemec, než se k nim vydal.
"Tvoje jméno, paní, zlíbí-li se ti?" požádal zdvořile Sarene a opět sklonil hlavu. Ta mu ho sdělila, aniž by se zmínila, že je Aes Sedai. Shalon své řekla co nejjednodušeji, ale Harine přidala i své tituly, Harine din Togara Dva větry, paní vln klanu Shodein, mimořádná velvyslankyně paní lodí Atha'an Miere. Chlapík zamrkal, znovu se kousl do jazyka a sklonil se nad psací deskou. Harine se zamračila. Když chtěla na někoho udělat dojem, očekávala, že ho udělá.
Zatímco hubeňour psal, mezi Harinina a Moadova koně se protlačil podsaditý voják v přílbě s koženým tlumokem na rameni. Za mříží svého hledí mu napuchlá jizva opovržlivě zvedala koutek úst, ale Harine se uklonil dost uctivě. A potom se pokusil vzít Moadovi meč.
"Musíš mu to dovolit nebo své čepele nechat tady do svého odjezdu," pospíšila si Sarine, když mistr meče vyškubl pochvu muži z ruky. "Za tuhle službu Cadsuane zaplatila, paní vln. Ve Far Maddingu nesmí žádný muž nosit víc než nůž u pasu, pokud nemá mírové pouto, aby ho nebylo možné vytasit. Dokonce i hradební garda, jako tito muži, nemůže odnést své meče z místa služby. Není to tak?" optala se hubeňoura, a on přitakal, a taky řekl, že je to dobrá věc.
Moad pokrčil rameny, vytáhl meč zpoza šerpy, a když se chlapík s věčným úšklebkem dožadoval i jeho dýky se slonovinovým jílcem, vydal také tu. Muž si strčil dlouhou dýku za opasek, vyndal z tlumoku cívku tenkého drátku a začal obratně ovíjet meč jemnou sítí. Každou chvíli se zastavil, aby od pasu vyndal pečetící kleště a ovinul kolem drátků malé olověné kolečko. Pracoval však rychle a zkušeně.
"Seznam jmen bude předán na ostatní dva mosty," pokračovala Sarene, "a muži budou muset ukázat, že jsou drátky neporušené, nebo je zadrží, dokud soud nerozhodne, že nebyl spáchán žádný jiný zločin. A i

kdyby nebyl, trestem je vysoká pokuta a bičování. Většina cizinců zbraně odloží, než vstoupí do města, aby ušetřili, ale to by znamenalo, že musíme odjet po tomto mostě. A jen Světlo ví, kterým směrem odsud budeme chtít jet." Podívala se na Cadsuane, jež zřejmě bránila Alanně přejet most sama, a Sarene tiše dodala: "Aspoň doufám, že to je její důvod."
Harine frkla. "Tohle je směšné. A jak se má bránit?"
"Ve Far Maddingu se žádný muž nemusí bránit, paní." Podsaditý muž měl drsný hlas, ale nevysmíval se, říkal, co bylo zřejmé. "O to se stará uliční garda. Necháte nějakého muže nosit meč, jak se mu zlíbí, a brzy to tu bude stejně špatné jako jinde. Slyšel jsem, jaké to je ve světě, paní, a my to tu takové nechceme." Uklonil se Harine a s mužem s psací tabulkou se vydal dál.
Moad si krátce prohlédl svůj meč a dýku, obojí s úhledně ovinutým jílcem a pochvou, a pak je vrátil na místo a snažil se přitom nezachytit pečetěmi za šerpu. "Meče jsou užitečné jenom tam, kde selže důvtip," podotkl. Harine znovu frkla. Shalon napadlo, jak si ten chlapík asi vysloužil svou jizvu, když bylo ve Far Maddingu bezpečno.
Zezadu se ozvaly protesty ostatních mužů, ale byly rychle utišeny. Merise, to by se Shalon vsadila. Občas vedle ní vypadala Cadsuane nedbalá. Její strážci byli jako cvičení hlídací psi, které používali Amayarové, připravení na písknutí skočit, a Merise nijak neváhala seřvat i strážce ostatních Aes Sedai. Brzy dostaly všechny meče mírové pouto a vojáci prohledali i náklad kvůli ukrytým zbraním. Pak konečně vyjeli na most. Kopyta koní zvonila na kameni. Shalon se snažila všechno vidět, ani ne tak ze zájmu, jako proto, aby nemusela myslet na to, co jí schází.
Most byl rovný a stejně široký jako silnice za ním, s nízkým kamenným hrazením, aby nemohl přepadnout vůz, ale zároveň aby neposkytovalo úkryt útočníkům, a byl dlouhý dobře tři čtvrtě míle a rovný jako střela. Pod ním podplouvaly čluny, což by nešlo, kdyby měly stěžně. Po stranách železem obité městské brány stály vysoké věže - podle Sarene to byla Caemlynská brána - kde se strážní se zlatými meči na ramenou uklonili ženám a vrhli podezíravý pohled na muže. Ulice za bránou...
Být všímavá nestačilo. Ulice byla široká a rovná, plná lidí a vozů, lemovaná kamennými domy se dvěma nebo třemi poschodími, a všechno vypadalo rozmazaně. Pravý zdroj byl pryč! Věděla, že se vrátí, až tohle místo opustí, a Světlo, chtěla ho opustit okamžitě. Ale jak dlouho tady bude muset být? Ve městě byl možná Coramoor a Harine se k němu hodlala přimknout. Možná proto, kým byl, možná si myslela, že jí to pomůže stát se paní lodí. Dokud Harine neodjede, dokud ji Cadsuane neosvobodí od jejich dohody, byla tu Shalon ukotvená. Tady, kde nebyl pravý zdroj.
Sarene bez ustání žvanila, Shalon ji však příliš nevnímala. Přejeli velké náměstí s obrovskou sochou ženy uprostřed, ale Shalon zachytila jen její jméno, Einion Avharin, i když věděla, že jí Sarene vykládá, proč je ta žena ve Far Maddingu slavná a proč její socha ukazuje ke Caemlynské bráně. Ulici za náměstím rozdělovala řada bezlistých stromů. Mezi lidmi se tu proplétala nosítka, kočáry a muži ve zbroji z hranatých šupin, ale ona si je neuvědomovala. Chvěla se a choulila. Město zmizelo. Čas zmizel. Všechno zmizelo kromě jejího strachu, že už nikdy neucítí pravý zdroj. Ještě nikdy si neuvědomila, jakou útěchu jí jeho přítomnost poskytuje. Byl stále tu, příslib nesmírné radosti, života plného bohatých barev, které vybledly, když se z ní jediná síla vytratila. A nyní byl pryč i pravý zdroj. Víc toho nevnímala, nemohla vnímat. Byl pryč.

KAPITOLA DESÁTÁ

Mezi radními

Někdo Shalon prudce zatřásl rukou. Byla to Sarene a mluvila na ni. "Je to tady," říkala, "na Radnici. Přímo pod kupolí." Odtáhla ruku, zhluboka se nadechla a zvedla otěže. "Je směšné si myslet, že to účinkuje víc, protože jsme tak blízko," mumlala, „jenomže je to tak."
Shalon se s námahou probrala. Prázdnota nezmizela, ale ona se přiměla nevnímat ji. Ve skutečnosti se cítila jako jablko, z něhož odstranili jádřinec.
Byli na obrovském náměstí vydlážděném bílými kameny. Uprostřed stál velký palác, kulatá stavba, celá bílá až na vysokou modrou kupoli nahoře, která vypadala jako půlka míče. Horní dvě poschodí pod kupolí obklopovaly masivní kanelované sloupy a po širokých schodištích z bílého kamene, vedoucích po obou stranách na poschodí, proudily nahoru a dolů davy lidí. Až na vysokou dvoukřídlou bronzovou bránu, otevřenou přímo před nimi, tvořil přízemí bílý kámen s vytesanými ženami s diadémy ve dvojnásobné životní velikosti a mezi nimi byly v bílém kameni vyvedené snopy obilí, štůčky látky, jejichž konce jako by volně vlály, hřivny snad zlata, stříbra nebo železa, nebo možná všeho, a pytle, z kterých se zřejmě sypaly mince a drahokamy. Pod nohama žen byly mnohem menší kamenné postavy vozků, kovářů a tkalců, tvořících nepřerušovaný pás. Zdejší lidé vytvořili pomník svým obchodním úspěchům.
To byla hloupost. Když lidé usoudí, že jste v obchodě lepší než oni, nejenomže začnou závidět, ale začnou být také umínění a snaží se prosadit směšné dohody. A vy občas nemáte na vybranou a musíte přijmout.
Shalon si uvědomila, že se na ni Harine mračí, a narovnala se v sedle. "Odpusť, paní vln," pravila. Pravý zdroj byl pryč, ale vrátí se - určitě se vrátí! - a ona měla své povinnosti. Styděla se, že se tak poddala svému strachu, ale ta prázdnota zůstala. Ach Světlo, ta prázdnota! "Už je mi líp. Odteď na tom budu líp."
Harine jen kývla, stále se mračila a Shalon zasvědila hlava. Když Harine nespustila svou tirádu, jak se čekalo, bylo to proto, že se chystala k něčemu horšímu.
Cadsuane jela rovnou přes náměstí a otevřenou bránou do Radnice. Za bránou byla velká místnost s vysokým stropem, zřejmě zastřešený dvůr u stájí. Dvanáct mužů v modrých kabátech, dřepících u nosítek se zlatým mečem a rukou namalovanými na dvířcích, překvapeně vzhlédlo, když vjeli dovnitř. Stejně tak muži v modrých vestách, kteří vypřahali spřežení z kočáru s erbem meče a ruky, i ti zametající kamennou podlahu. Další dva štolbové odváděli koně širokou chodbou, z níž bylo cítit seno a hnůj. Přiběhl k nim obtloustlý oholený muž ve středních letech, neustále se klaněl a mnul si ruce. Na rozdíl od ostatních mužů měl vlasy sepnuté malou stříbrnou sponou a modrý kabát měl z dobrého sukna, se zlatým mečem a rukou vyšitými na levé straně prsou. "Odpusť," vyhrkl s úlisným úsměvem, "nechtěl bych tě urazit, ale obávám se, že sis spletla směr. Toto je Radnice a -"
"Vyřiď první radní Barsalle, že za ní přijela Cadsuane Melaidhrin," přerušila ho Cadsuane a sesedla. Muž se hned přestal usmívat a vyvalil oči. "Cadsuane Melaidhrin? Myslel jsem, že jsi -!" Zarazil se před jejím náhle tvrdým pohledem, zakašlal do dlaně a znovu se podlézavě usmál. "Odpusť, Cadsuane Sedai. Dovol, doprovodím tě a tvé společníky do čekárny, kde vás přivítají, a já zatím pošlu zprávu první radní." Když si všiml, kdo ji doprovází, vyvalil oči ještě víc. Bylo zjevné, že pozná Aes Sedai, přinejmenším ve skupině. Shalon a Harine ho překvapily, ale na suchozemce se docela dobře ovládal. Neotevřel pusu.
"Dovolím ti, abys zaběhl za Aleis a pověděl jí, že jsem tady, tak rychle, jak tě nohy ponesou, chlapče," opáčila Cadsuane, odepjala si plášť a přehodila si ho přes sedlo. "Řekni jí, že budu v dómu, a taky jí řekni, že nemám celý den. No tak! Hop, hop!" Tentokrát se muž nepřestal jen usmívat, zatvářil se přímo nemocně, ale váhal jen chvilku a pak ozlomkrk vyrazil a ječel na štolby, aby převzali koně.
Cadsuane mu přestala věnovat pozornost, hned jak domluvila. "Verin, Kumiro, vy dvě půjdete se mnou," ohlásila rázně. "Merise, ať se všichni drží pohromadě a jsou připravení, dokud - Alanno, vrať se a sesedni. Alanno!" Alanna váhavě otočila koně od brány a s trucovitým mračením sesedla. Její štíhlý strážce Ihyon ji nervózně pozoroval. Cadsuane si povzdechla, jako by jí docházela trpělivost. "Sedni si

na ni, jestli budeš muset, abys ji tu udržela, Merise," dodala a hodila otěže malému šlachovitému štolbovi. "Chci, aby byli všichni připravení vyrazit, až skončím s Aleis." Merise kývla a Cadsuane se obrátila ke štolbovi. "Potřebuje jen trochu vody," prohlásila a láskyplně koně poplácala. "Dneska jsem ho moc nehonila."

Shalon byla víc než šťastná, že může svého koně předat štolbovi bez příkazů. Vůbec by jí nevadilo, kdyby to zvíře zabil. Nevěděla, jak daleko v omámení jela, ale měla pocit, že v sedle urazila každou míli z těch kdoví kolika leguí od Cairhienu. Cítila se pomačkaná na těle stejně jako na šatech. Náhle si uvědomila, že Jaharova hezká tvářička mezi ostatními muži schází. Verinin Tomas, stejně tvrdý jako ostatní, vedl bílého grošovaného soumara, který patřil Jaharovi. Kam se ten mládenec poděl? Merise jeho nepřítomnost rozhodně nedělala starosti.

"Tahle první radní," zavrčela Harine a nechala si od Moada pomoci na zem. Pohybovala se stejně ztuhle jako Shalon. Moad z koně prostě seskočil. "Je to tady důležitá žena, Sarene?"

"Dalo by se říct, že vládne Far Maddingu, i když ostatní radní o ní tvrdí, že je první mezi rovnými, ať už to znamená cokoliv." Předala svého koně štolbovi a tvářila se docela klidně. Ten ter'angrial, který ukradl pravý zdroj, ji možná rozčiloval, ale vypadala chladně odtažitá, jako vytesaná z ledu. Štolba si při pohledu na ni zakopával o nohy. "Kdysi první radní radila maredským královnám, ale od té doby, co se Maredo... rozpustilo... většina prvních radních se považuje za přirozené dědičky maredských vládkyň."

Shalon věděla, že toho o suchozemské historii moc neví, stejně jako nevěděla moc o zeměpise dál od pobřeží, ale o nějakém státě jménem Maredo jaktěživa neslyšela. Harine to však stačilo. Jestli tu ta první radní vládne, musí se s ní paní vln klanu Shodein sejít. Vyžadovala to její důstojnost. Odhodlaně kulhala za Cadsuane.

"Aha ano," řekla ta nesnesitelná Aes Sedai, než Harine stačila aspoň otevřít pusu. "Ty se mnou půjdeš taky. I tvá sestra. Ale tvůj mistr meče, myslím, že ne. Muž v kupoli by byl dost špatný, ale z muže s mečem by radní mohla ranit mrtvice. Máš nějaké otázky, paní vln?" Harine s hlasitým cvaknutím zubů zavřela pusu. "Dobře," zamumlala Cadsuane. Shalon zaúpěla. Tohle náladu její sestry nezlepší ani o pírko.

Cadsuane je vedla širokými chodbami s modrými dlaždicemi na podlaze, ověšenými barevnými nástěnnými koberci a osvětlenými zlacenými kandelábry se zrcátky. Služebné v modrém na ně užasle civěly a pak honem předvedly suchozemská pukrlata. Cadsuane je dál vedla po schodech z bílého kamene, které nic nepodpíralo, jenom se dotýkaly světlé zdi, a to ještě ne vždycky. Cadsuane se nesla jako labuť, ale tak rychle, až Shalon začala pálit lýtka. Harine měla tvář jako dřevěnou masku, jak zakrývala námahu z klusání do schodů. Dokonce i Kumira vypadala poněkud překvapeně, i když jí Cadsuanino tempo žádné viditelné potíže nedělalo. Kulatá malá Verin brázdila schody vedle Cadsuane a občas se přes rameno usmála na Harine a Shalon. Shalon měla občas dojem, že ji nenávidí, ale v jejím úsměvu nikdy nebyla zloba ani pobavení, jen povzbuzení.

Cadsuane je dovedla přes poslední otočku schodiště, uzavřenou stěnami, a náhle se ocitly na balkoně se složitým zlaceným kovovým zábradlím, které vedlo kolem celé... Shalon spadla brada. Nad ní se zvedala modrá kupole do výše pětadvaceti sáhů, možná víc. Nic ji nepodpíralo. Kromě zeměpisu a historie - a Aes Sedai - také nevěděla skoro nic o suchozemské architektuře, vlastně věděla jen něco málo o té cairhienské. Věděla, jak nakreslit plány pro brigu a dohlédnout na její výstavbu, ale neuměla si ani představit, jak postavit tohle.

Schodiště na dalších třech místech kolem balkonu ústila do klenutých průchodů z bílého kamene, jako byl ten, kterým vstoupily. Byly tu samy, což Cadsuane očividně potěšilo, i když si jenom pro sebe kývla. "Kumiro, ukaž paní vln a její sestře farmaddinského ochránce." Její hlas vytvářel pod rozlehlou kupolí ozvěnu. Odtáhla Verin kousek stranou a tam daly hlavy dohromady. Když si šeptaly, žádná ozvěna nebyla.

"Musíte jim odpustit," sdělovala Kumira Harine a Shalon tiše. A dokonce i to mělo slabý dozvuk, i když ne ozvěnu. "Mír, ale tohle musí být nešikovné i pro Cadsuane." Prohrábla si krátké hnědé vlasy a zatřepala hlavou, aby se jí usadily. "Radní málokdy vidí rády Aes Sedai, zvláště sestry, které se tu narodily. Myslím, že by nejraději předstíraly, že jediná síla neexistuje. No, jejich historie je k tomu opravňuje, a poslední dva tisíce let měly prostředky, které to předstírání podporovaly. Na každý pád

Cadsuane je Cadsuane. Málokdy uvidí nějakého nafoukance, aby mu tu jeho pýchu nesplaskla, i když náhodou nosí korunu. Nebo diadém radní. Naposledy tu byla před dvaceti lety, to bylo za aielské války, ale někteří z těch, kdo si na to pamatují, se budou chtít schovat pod postelí, až zjistí, že se vrátila." Pobaveně se zasmála. Shalon na tom neviděla nic k smíchu. Harine zkřivila rty, ale vypadala spíš, jako by jí bylo zle od žaludku.

"Chcete vidět... ochránce?" pokračovala Kumira. "To je stejně vhodné jméno jako každé jiné, řekla bych. Není toho moc k vidění." Opatrně přistoupila k zábradlí a nahlédla přes ně, jako by se bála, že by mohla spadnout. V modrých očích měla opět ostrý výraz. "Dala bych cokoliv, abych ho mohla studovat, jenže to samozřejmě nejde. Kdoví co jiného ještě dokáže, kromě toho, co již víme?" Mluvila s bázní i lítostí zároveň.

Shalon se výšek nebála, a tak se opřela o složitou kovovou mříž vedle Aes Sedai. Chtěla vidět tu věc, která sebrala pravý zdroj. Po chvíli se k nim připojila i Harine. K Shaloninu překvapení to dolů nebylo ani pět sáhů, třebaže Kumira z toho byla celá nesvá. Hladká podlaha z modrých a bílých dlaždic vytvářela bludiště se středem v rudém oválu, na koncích do špičky, se žlutým lemem. Pod balkonem seděly v rovnoměrných rozestupech tři ženy v bílém na stolcích, hned u stěny kupole, a vedle každé byl do podlahy zapuštěný kotouč plný sáh v průměru, který vypadal jako ze zamlženého křišťálu, s vloženým tenkým klínem čistého křišťálu, ukazujícím do středu místnosti. Kalné kotouče byly zasazené v kovové objímce se značkami jako na kompase, ale se stále se zmenšujícími značkami mezi většími. Shalon si nebyla jistá, ale objímka nejblíž k ní byla podle ní označena čísly. To bylo všechno. Žádné obludné tvary. Představovala si něco obrovského a černého, co pohlcuje slunce. Zatínala ruce do zábradlí, aby se jí netřásly, a kolena přitiskla k sobě. Ať už tam dole bylo cokoliv, ukradlo to Světlo.

Vtom tiché kroky ohlásily nové příchozí. Týmiž dveřmi jako ony vstoupil asi tucet usmívajících se žen s vlasy sepjatými na temeni a v rozevlátém modrém hedvábí přehozeném přes šaty. Svrchní roucho vypadalo jako kabát bez rukávů, bylo bohatě vyšívané zlatem a táhlo se za nimi jako vlečka. Tihle lidé věděli, jak označit hodnost. Každá žena měla na těžkém zlatém řetěze velký přívěsek ve tvaru toho zlatem lemovaného rudého oválu a úplně stejný vzor se opakoval na úzkém zlatém diadému. Jedna žena měla rudé ovály z rubínů, ne smaltované, a safíry a měsíční kameny téměř zcela zakrývaly zlatou obroučku na jejím čele. Na pravém ukazováku také měla těžký zlatý pečetní prsten. Byla vysoká a majestátní, černé vlasy s bílými prameny měla sepjaté do velké koule, tvář však měla bez vrásek. Ostatní byly vysoké, malé, tlusté, hubené, hezké i obyčejné, žádná ale nebyla mladá a všechny působily autoritativně, ona se však od nich lišila něčím víc než drahokamy. Z velkých tmavých očí jí čišel soucit a moudrost a vyzařovala z ní velitelskost, ne jenom autorita. Shalon nikdo nemusel říkat, že tohle je první radní, ta žena to však ohlásila stejně.

"Jsem Aleis Barsalla, první radní Far Maddingu." Hlas měla velice sladký, na ženu hluboký, a mluvila, jako by vydávala prohlášení a čekala jásot. Její hlas se odrážel pod kupolí a vytvářel něco jako ovace. "Far Madding vítá Harine din Togara Dva větry, paní vln klanu Shodein a mimořádnou velvyslankyni paní lodí Atha'an Miere. Kéž na tě Světlo svítí a poskytne ti blahobyt. Tvůj příchod těší každé srdce ve Far Maddingu. Raduji se z příležitosti zjistit víc o Atha'an Miere, ale musíš být unavená po tak dlouhé cestě. Uchystala jsem pro tebe příjemné komnaty ve svém paláci. Až si odpočineš a posilníš se, promluvíme si. K oboustrannému prospěchu, zlíbí-li se Světlu." Ostatní ženy roztáhly suknice a jen nepatrně se uklonily. Harine také lehce sklonila hlavu s náznakem spokojeného úsměvu. Tady aspoň byl někdo, kdo jí prokazoval příslušnou úctu. A nejspíš také pomohlo, že nečněla na její a Shaloniny šperky.

"Poslové od bran zřejmě byli rychlí jako obvykle, Aleis," ozvala se Cadsuane. "Mě nepřivítáš?" Aleisin úsměv na okamžik pohasl a některé ženy se přestaly usmívat docela, když se Cadsuane postavila vedle Harine. Zbývající se usmívaly dost nevesele. Jedna pohledná žena s vážným výrazem se dokonce zamračila.

"Jsme ti vděčné, že jsi sem přivedla paní vln, Cadsuane Sedai." První radní nemluvila zrovna vděčně. Narovnala se do své plné výšky a dívala se přímo před sebe, nad Cadsuaninu hlavu místo na ni. "Jsem si jistá, že najdeme nějaký způsob, jak ti před odchodem prokázat svou vděčnost."

Nemohla ji propustit jasněji, pokud by jí to přímo nenařídila, ale Aes Sedai se na ni usmála. Nebyl to tak úplně příjemný úsměv, ale nebyl ani sebeméně pobavený. "Možná tu nějakou dobu zůstanu, Aleis.

Děkuju ti za nabídku ubytování a přijímám. Palác na Výšinách je vždycky lepší než nejlepší hostinec."
První radní polekaně vykulila oči a pak je odhodlaně přimhouřila.
"Cadsuane musí zůstat se mnou," prohlásila Harine a podařilo se jí mluvit jen zpola přidušeně, dřív než Aleis otevřela pusu. "Kde není vítaná ona, tam já nejsem taky." To byla součást dohody, která jí byla vnucena, pokud měly doprovázet Cadsuane. Mezi jinými musela jít, kam jí Cadsuane řekne a kdy, dokud se nespojí s Coramoorem, a zahrnout ji do všech pozvání, která obdrží.
"Není třeba být sklíčená, Aleis." Cadsuane se k ní důvěrně naklonila, ale hlas neztišila. A ozvěna v kupoli její slova ještě zesílila. "Určitě už nemáš žádné špatné návyky, které bych musela napravovat."
První radní zrudla jako rak a ostatní radní si za ní vyměňovaly zadumané pohledy. Některé se na ni dívaly novýma očima. Jak získávaly hodnost a jak ji ztrácely? Kromě Aleis jich bylo dvanáct, což byla jistě náhoda, ale prvních dvanáct mezi paními plavby klanu volilo paní vln, obvykle jednu ze svého středu, stejně jako prvních dvanáct mezi paními vln volilo paní lodí. Proto Harine přijala slova té divné holky, protože patřila mezi prvních dvanáct. A také proto, že dvě Aes Sedai potvrdily, že ta holka má opravdu vidění. Paní vln nebo dokonce paní lodí bylo možné sesadit, i když jenom v přesně vymezených případech, jako byla naprostá neschopnost či ztráta rozumu, a prvních dvanáct muselo promluvit jednohlasně. U suchozemců to zřejmě chodilo jinak a často ledabyle. Aleis upírala oči na Cadsuane a tvářila se jak naštvaně, tak uštvaně. Možná i v zádech cítila těch dvanáct párů očí. Ostatní radní ji zvažovaly na vážkách. Ale jestli se Cadsuane rozhodla plést do politiky na tomto místě, tak proč? A proč tak hrubě?
"Nějaký muž právě usměrnil," řekla náhle Verin. Nepřipojila se k ostatním a opodál nahlížela přes zábradlí. Pod kupolí se její hlas nesl. "Usměrňuje tu v poslední době hodně mužů, první radní?"
Shalon se podívala dolů a zamrkala. Původně čiré klíny byly nyní černé, a místo aby ukazovaly do středu komnaty, nějak se otočily a ukazovaly zhruba stejným směrem. Jedna z žen dole vyskočila a pozorně se dívala, kam na označené objímce černý klín ukazuje. Druhé dvě ženy už utíkaly ke dveřím. Náhle to Shalon pochopila. Triangulace byla pro hledačku větru jednoduchá záležitost. Někde za těmi dveřmi byla mapa a ony brzy určí místo, kde ten muž usměrnil.
"U ženy by to bylo červené, ne černé," vysvětlovala téměř šeptem Kumira. Stála kousek od zábradlí, jež svírala oběma rukama, a nahlížela, co se děje dole. "Varuje to, určuje místo a brání. A co ještě? Ženy, které to vytvořily, určitě chtěly něco víc, možná potřebovaly víc. Nevědět, co to ještě dělá, by mohlo být neuvěřitelně nebezpečné." Ale nemluvila vyděšeně. Spíš vzrušeně.
"Asi asha'man, řekla bych," poznamenala Aleis klidně a odtrhla zrak od Cadsuane. "To nám nemusí dělat starosti. Můžou klidně vstoupit do města, pokud dodržují zákony." I když byla klidná, několik žen za ní se zahihňalo jako nové plavčíce poprvé mezi suchozemci. "Odpusť, Aes Sedai. Far Madding tě vítá. Obávám se však, že neznám tvoje jméno."
Verin se stále dívala dolů na podlahu. Shalon znovu nahlédla přes zábradlí a zamrkala, jak se černé klíny... změnily. Nejdřív byly černé a ukazovaly k severu, vzápětí byly opět čiré a ukazovaly do středu bludiště. Neotočily se. Prostě jednu chvíli byly tam a vzápětí jinde.
"Všechny mi můžete říkat Eadwina," ohlásila Verin. Shalon jen tak tak nenadskočila. Kumira ani nemrkla.
"Myslíš někdy na historii, první radní?" pokračovala Verin, aniž by vzhlédla. "Guaire Amalasan obléhal Far Madding tři týdny. Ke konci to bylo dost drsné."
"Pochybuju, že chtějí slyšet o něm," vyjela ostře Cadsuane a některé radní se opravdu tvářily znepokojeně. Kdo ve Světle byl ten Guaire Amalasan? To jméno jí znělo povědomě, ale nedokázala ho zařadit. Nepochybně nějaký suchozemský dobyvatel.
Aleis se podívala na Cadsuane a stiskla rty. "Historie Guaira Amalasana označuje za pozoruhodného generála, Eadwino Sedai, možná hned za Artušem Jestřábí křídlo. Proč sis vzpomněla právě na něj?"
Shalon ještě nikdy neviděla, že by některá z Aes Sedai, putující s Cadsuane, nevěnovala pozornost i nejledabylejšímu varování stejně rychle, jako poslouchaly její rozkazy, ale tentokrát si jí Verin nevšímala. Ani nevzhlédla. "Jenom mě napadlo, že nedokázal použít jedinou sílu, a přesto Far Madding rozmáčkl jako přezrálou švestku." Obtloustlá malá Aes Sedai se zarazila, jako by ji právě něco napadlo. "Víte, Drak Znovuzrozený má vojska v Illianu, Tearu, Andoru a Cairhienu. Nemluvě o desítkách tisíc Aielů. Jsou hodně divocí, tihle Aielové. Moc by mě zajímalo, proč jste tak samolibé, když vás právě zkoumal

jeho asha'man."
"Myslím, že už jsi je vyděsila dost," vyjela Cadsuane ostře.
Verin se konečně otočila a vykulila oči, jako polekaný suchozemský pták. Tlustýma rukama dokonce zamávala jako křídly. "Aha. Nechtěla jsem... Ach ne. Podle mě by proti vám Drak Znovuzrozený už vytáhl, kdyby chtěl. Ne, myslím, že spíš Seanchané... Slyšely jste o nich? To, co se dozvídáme z Altary a dál na západ, je vážně dost hrozné. Zřejmě smetou všechno, co se jim postaví do cesty. Ne, oni jsou pro něj asi důležitější než získání Far Maddingu. Pokud ovšem neuděláte něco, co by ho rozzlobilo nebo rozčílilo jeho stoupence. Ale jsem si jistá, že na něco takového jste příliš inteligentní." Tvářila se velice nevinně. Radní se zavrtěly, vlnka, jakou na hladině udělají malé rybky, když dole pluje perutín.
Cadsuane si povzdechla, očividně jí došla trpělivost. "Jestliže se chceš bavit o Draku Znovuzrozeném, Eadwino, tak musíš beze mě. Já se chci opláchnout a dát si horký čaj."
První radní sebou trhla, jako by na ni úplně zapomněla, jakkoliv to vypadalo neuvěřitelně. "Ano. Ano, zajisté. Cumere, Narvais, doprovoďte, prosím, paní vln a Cadsuane Sedai do... do mého paláce a uvítejte je tam." Malé zaškobrtnutí byl jediný náznak, jak jí vadí, že bude mít Cadsuane na bytě. "Chci si ještě promluvit s Eadwinou Sedai, zlíbí-li se jí." Aelis spolu s většinou radních odplula. Verin se náhle zatvářila poplašeně a nejistě. Shalon jí to nevěřila o nic víc než dřívější nevinnost. Myslela si, že ví, kde je Jahar. Jenom nevěděla proč.
Ženy, které Aleis určila, ta hezká, jež se mračila na Cadsuane, a štíhlá šedovlasá žena, vzaly žádost první radní jako rozkaz, což asi také byl. Roztáhly roucha, předvedly ty mírné úklony a zeptaly se Harine, zlíbí-li se jí doprovodit je, a květnatě jí sdělily, jak je těší, že ji smějí doprovodit. Harine je poslouchala s kyselým výrazem. Mohly by jí do cesty házet růžové lístky, kdyby chtěly, ale první radní ji zanechala svým podřízeným. Shalon napadlo, jestli se tak nesnaží vyhnout její sestře, dokud nevychladne.
Cadsuane se nedívala, jak Verin odchází s Aleis, ne otevřeně, ale nepatrně zkřivila rty v úsměvu, když zmizely z dohledu. "Cumere a Narvais," řekla náhle. "To bude Cumere Powys a Narvais Maslin, co? Něco jsem o vás zaslechla." To odpoutalo jejich pozornost od Harine. "Jistou úroveň si musí zachovat každá radní," pokračovala Cadsuane přísně, popadla je za rukáv a otočila je ke schodům. Radní si vyměnily ustarané pohledy a nechaly ji, na Harine zřejmě zapomněly. Ve dveřích se Cadsuane zastavila a ohlédla se, ale ne na Harine a Shalon. "Kumiro? Kumiro!"
Druhá Aes Sedai sebou trhla, ještě naposledy se podívala na zábradlí a vydala se za Cadsuane. Tudíž Harine a Shalon nezbylo nic jiného než jít taky, nebo tu zůstat a snažit se najít cestu samy. Shalon vyrazila za ostatními a Harine nebyla o nic pomalejší. Cadsuane si pořád držela obě radní, scházela po točitých schodech a tiše něco vykládala. Kumira byla za nimi a Shalon přes ni nic neslyšela. Cumere a Narvais se snažily promluvit, ale Cadsuane je nepustila ke slovu. Vypadala klidná a věcná. Ty dvě se začaly tvářit nejistě. Co, ve Světle, má ta Cadsuane za lubem?
"Tohle místo ti dělá starosti?" promluvila náhle Harine.
"Je to, jako bych ztratila oči." Shalon se zachvěla. "Bojím se, paní vln, ale Světlo dej, dokážu svůj strach ovládnout." Světlo, doufala, že ano. Zoufale to potřebovala.
Harine kývla a zamračila se na ženy dole na schodech. "Nevím, zda v tom Aleisině paláci mají vanu dost velkou, abychom se mohly vykoupat společně, a pochybuju, že znají medové víno, ale něco najdeme."
Nešikovně Shalon položila ruku na paži. "Jako malá jsem se bála tmy, a tys mě nikdy nenechala samotnou, dokud ten strach nepominul. Já tě taky nenechám samotnou, Shalon."
Shalon minula schod a málem upadla. Harine její jméno používala pouze v soukromí od chvíle, co se stala paní plavby. A ještě nikdy nebyla v soukromí tak milá. "Děkuju," řekla a s námahou dodala: "Harine." Sestra ji znovu poplácala po ruce a usmála se. Usmívat se moc neuměla, ale z té neohrabané snahy byla cítit náklonnost.
Nicméně v pohledu, který vrhla na ženy před nimi, žádná náklonnost nebyla. "Možná tu skutečně můžu uzavřít dohodu. Cadsuane už přesunula jejich zátěž, takže plují v náklonu. Musíš se pokusit zjistit proč, Shalon, až se k ní dostaneš blíž. Ráda bych si pověsila Aleisiny špičáky na provázek - odejít ode mě úplně beze slova! - ale ne za tu cenu, že dovolím Cadsuane zaplést tady Coramoora do nějakých potíží. Musíš to zjistit, Shalon."
"Myslím, že Cadsuane se do všeho plete, tak jako jiní lidé dýchají," opáčila Shalon s povzdechem, "ale

pokusím se, Harine. Udělám, co půjde."
"To jsi dělala vždycky, sestro. A budeš dělat. To vím."
Shalon si povzdechla znovu. Bylo příliš brzy zkoušet hloubku sestřiny nově nalezené náklonnosti. Přiznání by mohlo přinést rozhřešení, nebo taky ne, a ona by nedokázala žít, kdyby naráz ztratila manželství a hodnost. Ale poprvé od chvíle, kdy jí Verin hrubě předhodila Cadsuaniny podmínky pro zachování jejího tajemství, začala Shalon uvažovat o přiznání.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Pouta

Ve svém pokoji u Hlavy radní seděl Rand na posteli se zkříženýma nohama a zády opřený o zeď a hrál na flétnu se stříbrným náustkem, již mu kdysi dal Tom Merrilin. Byl to snad už celý věk. Tento pokoj, s vyřezávaným dřevěným obložením a výhledem na Nethvinin trh, byl lepší než ten, který opustili u Maredské koruny. Polštáře byly nacpané husím peřím a nad postelí se klenul vyšívaný baldachýn a závěsy a na zrcadle nad stolkem s umyvadlem nebyla jediná bublinka. A na krbové římse byla dokonce prostá řezba. Byla to místnost pro úspěšného obchodníka. Byl moc rád, že ho napadlo vzít si při odchodu z Cairhienu dost zlata. Přestal mít ve zvyku nosit u sebe víc peněz. Drak Znovuzrozený dostal všechno. Přesto by si s flétnou nějakou postel vysloužil. Písnička se jmenovala "Nářek pro dlouhou noc" a Rand ji v životě neslyšel. Luis Therin však ano. Bylo to jako s tím kreslením. Rand usoudil, že by ho to mělo děsit nebo zlobit, ale jen tu seděl a hrál, zatímco Luis Therin plakal.
"Světlo, Rande," ozvala se Min, "to tu budeš jen tak posedávat a foukat do toho?" Sukně jí vířily, jak přecházela sem a tam. Na podlaze byl koberec s květinovým vzorem. Pouto s ní, Elain a Aviendhou bylo cítit, jako by nikdy nic jiného nepoznal a ani nechtěl poznat. Dýchal a byl s nimi spojený. Jedno bylo stejně přirozené jako druhé. "Když řekne jediný špatný slovo tam, kde ji někdo uslyší, jestli to už řekla... Nedovolím nikomu, aby tě odtáhl do kobky pro Elaidu!" Alannino pouto takhle nebylo nikdy cítit. Nezměnilo se, ne samo o sobě, ale od toho dne v Caemlynu mu Alannino pouto připadalo jako dotěrnost, jako by se mu cizinec díval přes rameno, jako by měl v botě bodlák. "Musíš hrát tohle? Je mi z toho do breku a zároveň mi z toho naskakuje husí kůže. Jestli tě ohrozí...!" Vytáhla z rukávu nůž a zamávala jím.
Rand odložil flétnu a mlčky se na ni díval. Zrudla, náhle prskla a hodila nůž, až se zarazil do dveří.
"Je tam," řekl tiše a ukázal flétnou. Mimoděk ji posunul a přesně sledoval Alannu. "Brzy bude tady." Byla ve Far Maddingu od včerejška a on nechápal, proč čekala tak dlouho. Alanna byla uzlíček emocí, nervózní, ostražitá, ustaraná a odhodlaná, ale ze všeho nejvíc rozzlobená. Stěží svůj vztek ovládala. "Jestli tady nechceš být, můžeš počkat..." Min zuřivě zavrtěla hlavou. Vedle Alanny mu v hlavě ležel uzlíček, který byl jí. Také v ní bublaly starosti a vztek, ale kdykoliv se na něho podívala, jako maják v tom zazářila láska, a dost často, i když se nedívala. A také strach, i když to se snažila skrýt.
Znovu přiložil flétnu k ústům a začal s "Opilým formanem". Tahle písnička byla dost veselá, aby zvedla náladu i mrtvému. Luis Therin zaprskal.
Min tam stála, ruce zkřížené na prsou, a pozorovala ho. Potom si škubla za šaty, aby se jí usadily na

bocích. Rand flétnu s povzdechem odložil a čekal. Když si žena bezdůvodně upravuje oděv, je to, jako když si muž dotahuje řemení na zbroji a kontroluje podpinku u sedla. Hodlá zaútočit, a pokud muž uteče, rozseká ho na kusy jako psa. Teď bylo z Min cítit stejně silné odhodlání jako z Alanny, jako by mu v mozku svítila dvě slunce.
"O Alanně už nebudeme mluvit, dokud se sem nedostane," prohlásila rázně, jako by na tom trval on. Odhodlání a strach, silnější než předtím, který vždycky udusila a on opět vzplál.
"No ovšem, ženo, zlíbí-li se ti," odvětil a ohnul krk podle správného farmaddinského způsobu. Hlasitě zafrkala.
"Rande, mám Alivii ráda. Mám, i když z ní Nyneiva rodí ježky." S pěstí v bok se předklonila a prstem mu ukázala na nos. "Ale nakonec tě zabije."
"Říkala jsi, že mi pomůže umřít," podotkl klidně. "To jsou tvoje slova." Co bude cítit při umírání? Smutek, že ji opouští, že opouští Elain a Aviendhu. Smutek kvůli bolesti, kterou jim tím způsobí. Rád by ještě jednou viděl svého otce. Jinak si myslel, že smrt bude úlevou.
Smrt je úlevou, vyhrkl důrazně Luis Therin. Já chci zemřít. My si zasloužíme zemřít!
"Pomoct mi umřít není totéž jako mě zabít," pokračoval Rand. Teď už ten hlas uměl moc dobře ignorovat. "Leda bys změnila názor na to, cos viděla."
Min rozčileně rozhodila rukama. "Viděla jsem, co jsem viděla, a to jsem ti taky řekla, ale ať mě pohltí Jáma smrti, jestli v tom vidím nějaký rozdíl. A nechápu, proč si ty myslíš, že tam nějaký je."
"Dřív či později musím umřít, Min," poznamenal trpělivě. Řekli mu to ti, kterým věřil. Abys žil, musíš zemřít. Sice mu to pořád nedávalo smysl, ale zůstával jeden nezvratitelný fakt. Stejně tak to stálo v Dračích proroctvích, musel umřít. "Doufám, že ne dřív. Nechci, aby to bylo dřív. Promiň, Min. Nikdy jsem vám neměl dovolit se se mnou spojit." Jenže nebyl dost silný, aby to odmítl, stejně jako nebyl dost silný, aby ji zahnal. Byl příliš slabý na to, co se muselo udělat. Potřeboval se napít zimy, až bude vedle něj srdce zimy vypadat jako poledne o Letnicích.
"Kdyby ne, byly bychom tě svázaly a udělaly to stejně." Usoudil, že bude nejlepší neptat se, jaký by potom byl rozdíl mezi tím, co mu udělala Alanna. Ona v tom rozhodně nějaký rozdíl viděla. Klekla si na postel a vzala mu hlavu do dlaní. "Poslouchej mě, Rande al'Thore. Nenechám tě umřít. A jestli se ti to podaří, jenom abys mě naštval, půjdu za tebou a přivedu tě nazpátek." Vážností, již v hlavě cítil, náhle pronikla tlustá žíla pobavení. Do hlasu se jí vloudila hraná přísnost. "A pak tě přivedu zpátky sem, abys žil. Nechám ti narůst vlasy až po pás a budeš nosit sponu s opálama."
Usmál se na ni. Stále ho dokázala rozesmát. "Nikdy jsem neslyšel o osudu horším než smrt, ale asi to odpovídá."
Někdo zaklepal na dveře a Min ztuhla. Tázavě vydechla Alanna a Rand kývl. K jeho úžasu ho Min strčila do polštářů a vrhla se mu na prsa, pootočila se a zvedla hlavou. Uvědomil si, že se snaží zahlédnout se v zrcadle. Konečně našla pozici, která se jí líbila, zpola ležela na něm, s jednou rukou za jeho krkem a druhou na jeho prsou. "Dále," zavolala.
Do místnosti vstoupila Cadsuane a zaraženě se zamračila na nůž zabodnutý do dveří. V šatech z jemného tmavozeleného sukna se mohla vydávat za úspěšnou obchodnici nebo bankéřku, i když zlatí ptáčci, rybičky, hvězdičky a měsíčky, pověšené v šedém drdolu, by na to byly trochu moc nápadné. Neměla prsten s Velkým hadem, takže se zřejmě snažila vyhnout příliš velké pozornosti. "Snad jste se, děti, nepohádaly?" zeptala se mírně.
Rand skoro cítil, jak Luis Therin ztuhl, jako rys krčící se ve stínech. Luis Therin se té ženy obával skoro stejně jako on.
Min, celá rudá, se vyškrábala na nohy a zuřivě si uhlazovala šaty. "Říkals, ze je to ona!" vyjela vyčítavě v okamžiku, kdy Alanna vstoupila. Cadsuane zavřela dveře.
Alanna se podívala na Min a přestala si jí všímat, cele se soustředila na Randa. Aniž by od něj odtrhla zrak, shodila si z ramen plášť a přehodila ho přes křeslo. Ruce zaťala do tmavošedých sukní. Ani ona neměla svůj prsten s Velkým hadem. Od chvíle, kdy se na něj podívala, nesla se poutem radost. Bylo tu i všechno ostatní, nervozita, vztek, ale radost od ní nikdy nečekal!
Aniž by změnil polohu, zvedl Rand flétnu a pohrával si s ní. "Měl bych být překvapený, že tě vidím, Cadsuane? Objevuješ se, když tě nechci vidět, příliš často, aby se mi to líbilo. Kdo tě naučil cestovat?"

Muselo to být ono. Jednu chvíli byla Alanna jen nejasným pocitem a vzápětí mu v hlavě vyskočila plná života. Zprvu si myslel, že se cestovat nějak naučila sama, když však uviděl Cadsuane, věděl, jak to bylo.
Alanna stiskla rty a dokonce i Min se tvářila nesouhlasně. City plynoucí z jednoho strážcovského pouta skákaly, z druhého se nesl jen hněv prodchnutý potěšením. Proč má Alanna radost?
"Pořád máš vychování jako kozel, jak vidím," pronesla Cadsuane suše. "Chlapče, nemyslím, že potřebuju tvoje svolení, abych mohla navštívit své rodiště. A co se cestování týče, není ti nic do toho, kde a kdy se něco naučím." Odepjala si plášť a nacpala sponu za pás, aby ji měla hezky po ruce. Plášť si složila přes ruku, jako by úhledně složený plášť byl mnohem důležitější než on. Do hlasu se jí vloudil náznak podráždění. "Zatížil jsi mě spoustou společníků. Alanna se nemohla dočkat, aby tě zase viděla, a jenom kamenné srdce by ji odmítlo vzít s sebou, a Sorilea říkala, že některé z těch, co ti přísahaly věrnost, nebudou k ničemu, pokud nebudou smět jít s Alannou, tak jsem nakonec vzala i Nesune, Sarene, Erian, Beldeine a Elzu. Nemluvě o Harine, s její sestrou a tím jejím mistrem meče. Nevěděla, jestli má omdlít, ječet nebo někoho pokousat, když zjistila, že tě jde Alanna hledat. A pak tu jsou tři tví kamarádi v černých kabátech. Nevím, jak moc se na tebe těší oni, ale jsou tu taky. No, když jsme tě teď našli, můžu za tebou poslat ten Mořský národ a sestry, ať si to s nimi vyřídíš sám."
Rand vyskočil a tiše zaklel. "Ne! Drž je ode mě dál!"
Cadsuane přimhouřila tmavé oči. "Už jsem tě varovala, aby sis dával pozor na jazyk. Znovu tě varovat nebudu." Ještě chvíli se na něj mračila a pak kývla, jako by usoudila, že si vzal její poučení k srdci. "A teď, proč si myslíš, že mi můžeš říkat, co mám dělat, chlapče?"
Rand vedl vnitřní boj. Tady nemohl vydávat rozkazy. Vlastně Cadsuane nemohl rozkazovat nikde. Min tvrdila, že ji potřebuje, že ho naučí něco, co se musí naučit, ale pokud něco, byl z ní kvůli tomu ještě nervóznější. "Chci tu dokončit svou práci a tiše odjet," řekl nakonec. "Jestli jim to řekneš, tak alespoň zařiď, aby pochopili, že si nemůžu dovolit pustit si je k tělu, ne, dokud nebudu připravený odjet."
Cadsuane zvedla obočí a čekala. Rand se zhluboka nadechl. Proč pořád musela všechno ztěžovat? "Velice bych ocenil, kdybys jim neříkala, kde jsem." Váhavě, velmi váhavě dodal: "Prosím." Min vydechla, jako by doteď zadržovala dech.
"Dobře," pravila Cadsuane po chvilce. "Když se snažíš, chováš se docela slušně, i když u toho vypadáš, jako kdyby tě bolely zuby. Asi to tvoje tajemství můžu zachovat, prozatím. Ne všichni vědí, že jsi ve městě. Aha, ano, měla bych ti to říct. Merise se spojila s Narishmou, Corele má Damera a mladý Hopwil patří Daigian." Řekla to, jako by to byla jen nedůležitá informace, která jí mohla snadno vypadnout z hlavy.
Tentokrát nadávku jen nezamumlal a Cadsuane mu málem vykloubila čelist. Před očima mu vyskočily černé skvrny. Jedna z žen v místnosti zasupěla.
"Říkala jsem ti to," podotkla Cadsuane mírně. "Už žádné další varování."
Min k němu popošla a on lehce zavrtěl hlavou. Pomohlo mu to pročistit zrak. Rád by si bradu přetřel, ale držel ruce u boků. Musel se přimět pustit flétnu. Cadsuane se tvářila, jako by se nic nestalo.
"Proč by Flinn a ostatní přijali pouto?" chtěl vědět.
"Zeptej se jich, až je uvidíš," odvětila. "Min, tuším, že Alanna s ním chce být chvíli sama." Otočila se ke dveřím, aniž by počkala na Mininu odpověď, a dodala: "Alanno, budu čekat dole v ženském pokoji. Nezdrž se dlouho. Chci se vrátit zpátky na Výšiny. Min?"
Min se na Alannu zlobně mračila. Na Randa taky. Pak rozhodila rukama a s mrmláním vyrazila za Cadsuane, jen za sebou práskla dveřmi.
"Líbil ses mi víc s vlastními vlasy." Alanna zkřížila ruce na prsou a prohlížela si ho. V poutu se svářely hněv a radost. "Doufala jsem, že když budu u tebe, bude to lepší, ale pořád mi ležíš v hlavě jako kámen. I když tu stojím, skoro nepoznám, jestli jsi, nebo nejsi rozčílený. Ale stejně je to lepší, když jsem tady. Nemám ráda, když jsem tak dlouho pryč od svého strážce."
Rand si jí ani radosti v poutu nevšímal. "Nezeptala se, proč jsem přišel do Far Maddingu," podotkl Rand tiše a hleděl na dveře, jako by Cadsuane viděl i skrz dřevo. Určitě ji to muselo zajímat. "Řeklas jí, že jsem tady, Alanno. Musela jsi to být ty. Co se stalo s tvou přísahou?"
Alanna se zhluboka nadechla a odpověděla až po chvíli. "Nejsem si jistá, jestli Cadsuane na tobě vůbec

záleží," štěkla. "Dodržuju tu přísahu, jak to jen jde, ale ty mi to ztěžuješ." Hlas jí ztvrdl, poutem se více nesl hněv. "Dlužím věrnost muži, který si odejde a opustí mě. Jak ti mám asi sloužit? A důležitější je, co jsi to udělal?" Přistoupila k němu a v očích jí žhnul vztek. Rand byl víc než o půl lokte vyšší, jenže ona si toho nevšímala. "Něco jsi udělal, to vím. Byla jsem v bezvědomí tři dny! Co jsi to udělal?"
"Rozhodl jsem se, že když už mám být spojený, tak by to klidně mohlo být s někým, kdo se mě zeptá." Jenom tak tak ji chytil za ruku, než mu přistála na tváři. "Na jeden den už jsem facek dostal dost."
Mračila se na něj, zuby vyceněné, jako by se mu chtěla zakousnout do krku. Z pouta se nesl jenom nepříčetný vztek, vydestilovaný do ostrých hrotů. "Tys dovolil nějaké jiné, aby se s tebou spojila?" prskla. "Jak se opovažuješ! Ať je to kdokoliv, poženu ji před soud! Nechám ji zmrskat metlou! Ty jsi můj!"
"Protože sis mě vzala, Alanno," pravil chladně. "Kdyby se o tom dozvědělo víc sester, zmrskaly by tebe." Min mu kdysi řekla, že Alanně může věřit, že viděla zelenou a čtyři další sestry "v jeho ruce". A on jí věřil, jistým zvláštním způsobem, a přesto byl i on v její ruce, a to nechtěl. "Propusť mě a já popřu, že se to kdy stalo." Ani nevěděl, že je to možné, dokud mu Lan neřekl o sobě a o Myrelle. "Propusť mě a já tě zbavím tvé přísahy."
Hněv proplouvající poutem se zmenšil, ale nezmizel, ona se však zatvářila klidně a mluvila ovládaně. "Mačkáš mi ruku."
Věděl, že to dělá. Cítil tu bolest přes pouto. Pustil ji a ona si masírovala zápěstí, příliš okatě na to, jak moc ji tiskl. Posadila se do křesla a dala nohu přes nohu. Zřejmě přemýšlela.
"Uvažovala jsem o tom, jaké by to bylo, kdybych se tě zbavila," řekla nakonec. "Snila jsem o tom." Lítostivě se zasmála. "Dokonce jsem požádala Cadsuane, aby mi dovolila přenést tvoje pouto na ni. To ukazuje, jak jsem byla zoufalá, žádat o něco takového. Ale jestli tě někdo zvládne, tak ona. Jenomže ona odmítla. Byla hrozně vzteklá, že jsem to navrhla, aniž bych se tě nejdřív zeptala, ale neudělala by to, ani kdybys souhlasil." Rozhodila rukama. "Takže jsi můj." Její výraz se nezměnil, ale jak mluvila, v poutu se opět objevila radost. "Prostě jsem tě získala a ty jsi můj strážce a já jsem za tebe zodpovědná. Tohle cítím stejně silně jako přísahu, kterou jsem složila, že tě budu poslouchat. Stejně silně. Takže tě nepřepustím žádné, dokud nebudu vědět, že tě správně zvládne. Kdo se s tebou spojil? Jestli je schopná, tak jí tě nechám."
Už jenom z možnosti, že by Cadsuane mohla získat jeho pouto, mu po zádech přejížděly rampouchy. Alanna ho přes pouto nikdy nedokázala ovládat a on si nemyslel, že by to některá sestra zvládla, ale s Cadsuane by to nikdy neriskoval. Světlo!
"Proč si myslíš, že jí na mně nezáleží?" chtěl vědět místo odpovědi na Alanninu otázku. Důvěra nedůvěra, tuhle věc nikdo nezjistí, pokud tomu bude moci zabránit. To, co Elain, Min a Aviendha udělaly, věžový zákon možná povoloval, ale kdyby se ukázalo, že se s ním takto propojily, hrozilo by jim něco horšího než jen trest od Aes Sedai. Posadil se na krajíček postele a obracel flétnu v rukou. "Jenom proto, že odmítla moje pouto? Možná nebere následky na tak lehkou váhu jako ty. Přišla za mnou do Cairhienu a zůstala tam ještě dlouho poté, než aby k tomu měla jiný důvod než mě. Opravdu mám věřit, že jenom přijela navštívit přátele, když tu náhodou jsem já? Přivedla tě do Far Maddingu, aby mě našla."
"Rande, každý den chtěla vědět, kde jsi," namítla Alanna pohrdavě, "ale velice pochybuju, že v Seleisinu je jediný ovčák, který by si neříkal, kde asi jsi. Celý svět to chce vědět. Věděla jsem, že jsi daleko na jihu, že ses už celé dny nepohnul. Nic víc. Když jsem zjistila, že s Verin jedou sem, musela jsem žebrat - na kolenou! - než mě s sebou vzala. Ale já sama jsem nevěděla, že jsi tady, než jsem projela tím průchodem v kopcích nad městem. Předtím jsem si myslela, že možná budu muset cestovat až skoro do Tearu, než tě najdu. Cadsuane mě to moc dobře naučila, když jsme jely sem, takže si nemysli, že se mi v budoucnu dokážeš tak snadno vyhýbat."
Cadsuane že Alannu naučila cestovat? Nicméně to pořád nevysvětlovalo, kdo to naučil Cadsuane. Tedy ne že by na tom záleželo. "A Damer a ti další dva se nechali spojit dobrovolně? Nebo si je sestry prostě vzaly tak, jako ty sis vzala mě?"
Lehce zruměněla, hlas však měla klidný. "Slyšela jsem, jak Merise žádá Jahara. Trvalo mu dva dny, než to přijal, a pokud jsem viděla, tak na něj rozhodně netlačila. Za ostatní mluvit nemůžu, ale jak říkala Cadsuane, můžeš se jich vždy zeptat sám. Rande, musíš pochopit, že ti muži se báli vrátit do té vaší

‚Černé věže'." Kysele zkřivila rty. "Báli se, že je budou vinit z toho útoku na tebe. Kdyby prostě utekli, honili by je jako zběhy. Slyšela jsem, že takový je tvůj platný rozkaz. Kam jinam by teda mohli jít než za Aes Sedai? A bylo dobře, že to udělali." Usmála se, jako kdyby právě spatřila něco nádherného, a začala mluvit vzrušeně. "Rande, Damer objevil způsob, jak vyléčit utišení! Světlo, můžu to vyslovit, aniž by mi to zamrzlo na jazyku. Vyléčil Irgain, Ronaille a Sashalle. Ty ti taky přísahaly věrnost, stejně jako všechny ostatní."
"Co tím myslíš, všechny ostatní?"
"Myslím tím všechny sestry, které drží Aielové. Dokonce i červené." Říkala to zpola nevěřícně, což bylo docela v pořádku, ale když položila obě nohy na podlahu a naklonila se k němu, zatvářila se napjatě. "Jedna každá z nich přísahala a přijala trest, jaký jsi uložil Nesune a ostatním, prvním pěti, jež přísahaly. Cadsuane jim nevěří. Nedovolila by jim vzít si své strážce. Připouštím, že zprvu jsem si nebyla jistá, ale věřím, že jim můžeš věřit. Přísahaly tobě. Víš, co to pro sestru znamená. Nemůžeme porušit přísahu, Rande. Prostě to není možné."
Dokonce i červené. Překvapilo ho, když mu těch prvních pět zajatkyň nabídlo svou věrnost. Elaida je poslala, aby ho unesly, a ony to udělaly. Byl si jistý, že přísahu složily jen proto, že je ta'veren, ale to jenom změnilo šance, změnilo to, co by se mohlo stát jedenkrát z milionu případů, v jistotu. Bylo velice těžké uvěřit, že by červená za jakýchkoliv okolností přísahala muži, jenž dokáže usměrňovat.
"Potřebuješ nás, Rande." Vstala a nakročila, jako by chtěla začít přecházet, ale zůstala stát a jen na něj upřeně civěla. Uhlazovala si sukně, ale jako by si to ani neuvědomovala. "Potřebuješ podporu Aes Sedai. Bez ní budeš muset každý stát dobýt, a v tom sis zatím příliš dobře nevedl. Povstání v Cairhienu ti může připadat ukončené, ale ne všem se líbí, že byl Dobraine jmenovaný správcem ve tvém jméně. Hodně lidí by mohlo přejít k Toramu Riatinovi, pokud se znovu objeví. Vznešený pán Darlin je v pohodlí v Kameni, jak jsme se doslechli, a prohlásil se tvým správcem v Tearu, ale vzbouřenci neopustili Haddon Mirk, aby ho podpořili. A v Andoru sice Elain z rodu Trakandů možná tvrdí, že tě bude podporovat, jakmile získá trůn, ale vymanévrovala tvé vojáky z Caemlynu, a já budu nosit zvony do Morny, jestli je nechá v Andoru, až uspěje. Sestry ti můžou pomoct. Elain nás vyslechne. Vzbouřenci v Cairhienu a Tearu je vyslechnou. Bílá věž zastavuje války a končí povstání už tři tisíce let. Smlouva, kterou Rafela a Merana vyjednaly s Harine, se ti nemusí líbit, ale dostaly všechno, oč jsi žádal. Světlo, člověče, dovol nám ti pomoci!"
Rand pomalu kývl. Mohl by to být způsob, jak na lidi udělat dojem svou mocí, když mu Aes Sedai slíbí věrnost. Strach, že by s ním mohly manipulovat s nějakými vlastními záměry, ho zaslepil před vším ostatním. Nerad to přiznával. Byl hlupák.
Člověk, jenž věří všem, je hlupák, ozval se Luis Therin, a člověk, který nevěří nikomu, je taky hlupák. Všichni jsme hlupáci, když žijeme dost dlouho. Mluvil skoro jako duševně zdravý.
"Vrať se do Cairhienu," nakázal Alanně Rand. "Vyřiď Rafele a Meraně, že chci, aby zašly za těmi vzbouřenci v Haddon Mirku. Ať si s sebou vezmou taky Beru a Kirunu." O těch čtyřech kromě Alanny Min říkala, že jim může věřit. Co to říkala o těch pěti, které s sebou přivedla Cadsuane? Že mu každá bude jistým způsobem sloužit. Jenže to nestačilo. "Chci Darlina Sisneru za svého správce a zákony, které jsem vydal, budou platit dál. Můžou dohodnout cokoliv jiného, pokud to ukončí povstání. Pak... Co se děje?"
Alannin výraz se změnil a ona se sesula zpět do křesla. "Já jen, že jsem jela celou tu cestu, a ty mě hned zase posíláš pryč. Asi je to nejlepší, když je ta holka tady." Povzdechla si. "Ani nevíš, čím jsem v Cairhienu prošla, když jsem pouto maskovala jen natolik, aby mě to, co vy dva provádíte, celou noc nebudilo. Je to těžší než ho zamaskovat úplně, ale já nerada úplně ztrácím spojení se svými strážci. Jenže vrátit se do Cairhienu bude skoro stejně špatné."
Rand si odkašlal. "Proto chci, abys to udělala." Ženy, jak zjistil, mluvily o některých věcech mnohem otevřeněji než muži, ale stále ho šokovalo, když to dělaly. Doufal, že Elain a Aviendha pouto maskují, když se miluje s Min. Když byli spolu v posteli, kromě ní žádná neexistovala, a totéž platilo, když byl s Elain. O tom se ale s Alannou rozhodně bavit nechtěl. "Možná to tu vyřídím, než skončíš v Cairhienu. Kdyby ne... Kdybych to nezvládl, můžeš se sem vrátit. Ale budeš se ode mě držet dál, dokud neřeknu opak." I s tím omezením poutem znovu proplula radost.

"Takže ty mi neřekneš, kdo se s tebou spojil, co?" Rand zavrtěl hlavou a ona si povzdechla. "Měla bych jít." Vstala, vzala si plášť a přehodila si ho přes ruku. "Cadsuane je dost netrpělivá. Sorilea jí vynadala, že nás hlídá jako matka, a to ona dělá. Jistým způsobem." U dveří se zastavila na poslední otázku. "Proč tu jsi, Rande? Cadsuane je to možná jedno, ale mně ne. Zachovám to tajemství, jestli chceš. Já nikdy v državě nedokázala zůstat déle než pár dní. Proč tu chceš zůstávat ty, když tu ani necítíš pravý zdroj?"
"Pro mě to možná není tak zlé," zalhal. Uvědomil si, že by jí to mohl říci. Věřil jí, že tajemství zachová. Ale ona ho považovala za svého strážce a byla zelená. Žádné vysvětlení by ji nedonutilo nechat ho, aby tomu čelil sám, jenomže ve Far Maddingu se nedokázala sama bránit o nic lépe než Min, možná hůř. "Běž, Alanno. Už jsem ztratil dost času."
Když byla pryč, znovu se opřel zády o stěnu a pohladil flétnu. Místo hraní však přemýšlel. Min říkala, že potřebuje Cadsuane, ale Cadsuane se o něj zajímala jen ze zvědavosti. Nevychované zvědavosti. Musel ji nějak zaujmout. Jak by to, ve Světle, měl udělat?
* * *
Verin se s nepatrnými obtížemi vysoukala z nosítek na nádvoří Aleisina paláce. Na takové věci prostě nebyla stavěná, ale ve Far Maddingu to byl nejrychlejší způsob dopravy. Kočáry každou chvíli uvázly mezi lidmi a na některá místa se vůbec nedostaly. Jak se smrákalo, vlhký vítr od jezera byl stále studenější. Verin vylovila dvě stříbrné pence z měšce a dala je nosičům. Neměla to dělat, neboť to byli Aleisini chlapci, to ale Eadwina nemohla vědět. Oni neměli přijmout, ale stříbro jim bleskově zmizelo v kabátech a mladší z nich, pohledný chlapík ve středních letech, se jí dokonce uklonil, než zas oba zvedli nosítka a odklusali do stájí, což byla nízká budova v rohu u přední hradby. Verin si povzdechla. Chlapec ve středních letech. Netrvalo dlouho a začala mít dojem, že Far Madding nikdy neopustila. Musela si na to dávat pozor. Mohlo by to být nebezpečné, a nejen kdyby Aleis nebo někdo jiný odhalil její klam. Tušila, že rozkaz odsuzující Verin Mathwin do vyhnanství nebyl nikdy zrušen. Far Madding mlčel, když Aes Sedai porušila zákon, ale radní neměly důvod se Aes Sedai bát, a Věž, ze svých vlastních důvodů, na oplátku mlčela, když tu občas sestru připoutali k soudnímu bičování. A Verin nehodlala být posledním důvodem k mlčení Věže.
Aleisin palác se pochopitelně nemohl ani zdaleka rovnat Slunečnímu paláci nebo královskému paláci v Andoru ani jiným palácům, ze kterých vládli králové a královny. Byl to majetek Aleis, nesouvisel s její hodností první radní. Všude kolem stály další paláce, menší i větší, obklopené vysokými hradbami ze všech stran kromě té otočené k Výšinám. Jediné místo, kudy se dalo dostat ke kopci, byl prudký útes spadající do vody. Přesto palác nebyl zrovna malý. Barsallské ženy se věnovaly obchodu a politice již od doby, kdy se město ještě jmenovalo Fel Moreina. Barsallský palác na obou poschodích obklopovala velice vysoká sloupořadí a krychle z nádherného bílého mramoru pokrývala většinu prostranství uvnitř hradeb.
Cadsuane našla v obývacím pokoji, který by poskytoval pěkný výhled na jezero, nebýt zatažených závěsů, aby se tu uchovalo teplo stoupající z velkého mramorového krbu. Cadsuane tu seděla, košík se šitím položený na intarzovaném stolku vedle křesla, a klidně vyšívala. Ale nebyla sama. Verin přehodila plášť přes čalouněné opěradlo křesla a posadila se.
Elza se na ni skoro nepodívala. Obvykle příjemně se tvářící zelená stála před Cadsuane, tvářila se dost divoce, tvář měla rudou a oči jí plály. Elza si vždycky dávala pozor na to, aby sestrám prokazovala patřičnou úctu, možná až příliš. K tomu, aby ignorovala Verin, natož aby se postavila Cadsuane, musela být dost rozrušená. "Jak jsi ji mohla nechat jít?" ptala se Cadsuane. "Jak ho bez ní máme najít?" Aha, takže o to šlo.
Cadsuane se dál skláněla nad vyšívacím kruhem a dělala malé stehy. "Můžeš počkat, až se vrátí," pronesla klidně.
Elza zaťala ruce v pěst. "Jak můžeš být tak chladná?" vyjela. "Je to Drak Znovuzrozený! Toto místo pro něj může být smrtelná past! Musíš -!" Zuby jí cvakly, když Cadsuane zvedla prst. Víc neudělala, ale od ní to stačilo.
"Už jsem ten tvůj výlev snášela hodně dlouho, Elzo. Můžeš jít. Hned!"
Elza zaváhala, ale vlastně neměla na vybranou. Stále celá rudá udělala pukrle, pěsti zaťaté do sukní, a vyrazila z místnosti bez dalšího otálení.

Cadsuane si položila výšivku do klína a opřela se. "Uděláš mi čaj, Verin?"
Verin sebou proti své vůli trochu trhla. Druhá sestra se na ni ani jednou nepodívala. "Jistě, Cadsuane." Na čtyřnohém podstavci na servírovacím stolku stál stříbrný čajník a čaj byl naštěstí ještě teplý. "Bylo moudré nechat Alannu jít?"
"Těžko jsem jí mohla zabránit, aniž bych dovolila, aby kluk zjistil víc, než by měl, ne?" optala se.
Verin si dávala načas, když čaj nalévala do šálku z tenkého modrého porcelánu. Nebyl to porcelán Mořského národa, ale byl velmi jemný. "Máš tušení, proč ze všech míst přišel zrovna do Far Maddingu?
Málem jsem si spolkla jazyk, když jsem si uvědomila, že důvodem, proč přestal skákat sem a tam, by mohlo být to, že je tady. Jestli má v plánu něco nebezpečného, možná bychom se měly pokusit ho zarazit."
"Verin, může si dělat, cokoliv se mu zlíbí, naprosto cokoliv, pokud se dožije Tarmon Gai'donu. A dokud můžu být po jeho boku dost dlouho, abych ho zase naučila smát se a plakat." Zavřela oči, přetřela si spánky a povzdechla si. "Mění se v kámen, Verin, a jestli znovu nezjistí, že je člověk, tak vyhrát Poslední bitvu by nemuselo být o moc lepší než ji prohrát. Mladá Min mu řekla, že mě potřebuje. Tolik jsem z ní dostala, aniž bych vzbudila její podezření. Ale musím počkat, až on přijde za mnou. Viděla jsi, jak se s Alannou a ostatními nemazlí. Bude dost tvrdé ho učit, pokud o to požádá. Bojuje s radami, myslí si, že musí všechno udělat a naučit se sám, a jestli ho nedonutím o to usilovat, tak se to nenaučí vůbec."
Spustila ruce na výšivku v klíně. "Dneska mám zřejmě svěřovací náladu. To se mi obvykle nestává. Jestli někdy skončíš s tím čajem, mohla bych se ti svěřit ještě s něčím."
"Aha ano, ovšem." Verin rychle naplnila druhý šálek a malou fiólu vrátila do kapsáře neotevřenou. Bylo dobré být si Cadsuane konečně jistá. "Dáš si med?" zeptala se popleteně. "Nikdy si to nepamatuju."

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Očekávání

Elain, kráčející s Egwain přes zahnědlý Trávník v Emondově Roli, změny rozesmutnily. Egwain jimi zřejmě byla zcela ohromena. Když se poprvé objevila v Tel'aran'rhiodu, visel jí na zádech dlouhý cop, měla prosté vlněné šaty, ze všech věcí, a zpod sukní jí vykukovaly pevné boty. Elain usoudila, že takové šaty nosívala, když ještě žila ve Dvouříčí. Nyní měla tmavé vlasy k ramenům a sepjaté čepečkem z jemné

krajky, oděv měla stejně nákladný jako Elain, modré šaty vyšívané na živůtku, vysokém límci, manžetách a lemu sukně stříbrem. A pevné boty nahradily stříbrem vyšívané aksamitové střevíčky. Elain se nemusela soustředit na to, aby se její jezdecké šaty ze zeleného hedvábí neměnily, snad dokonce do trapné módy, avšak její přítelkyně tu změnu určitě provedla schválně.
Doufala, že Rand Emondovu Roli stále miluje, ale již to nebyla ta vesnice, kde s Egwain vyrůstali. Nebyli zde žádní lidé, tady ve světě snů, ale nebylo pochyb, že z vesnice se zatím stalo slušně velké a bohaté město, kde nejméně jeden ze tří domů byl z omítnutého kamene, některé měly dokonce dvě poschodí a víc střech kryly tašky všech možných odstínů než došky. Některé ulice byly dlážděné, dlažební kámen byl hladký a nový, ještě neošlapaný, a kolem celého města stála silná kamenná hradba s věžemi a železem zpevněnou bránou, jaká by se hodila i pro hraniční město. Za hradbami byly mlýny, pily, slévárna a veliké tkalcovské dílny na sukno i koberce a uvnitř hradeb pak dílny výrobců nábytku, hrnčířů, švadlen, bednářů, zlatníků a stříbrotepců a vystavené zboží bylo často stejně kvalitní jako v Caemlynu, třebaže vzory občas pocházely z Arad Domanu či Tarabonu.
Vzduch byl svěží, ale ne chladný, a prozatím tu nebylo po sněhu ani památky. Slunce zde stálo v nadhlavníku, i když Elain doufala, že v bdělém světě je stále ještě noc. Chtěla se trochu prospat, než bude muset ráno vstát. Posledních pár dní byla stále unavená. Bylo třeba vykonat tolik věcí a měla na to tak málo hodin. S Egwain chodily sem, poněvadž nebylo příliš pravděpodobné, že by je tady našel nějaký špeh, ale Egwain se zdržela a prohlížela si změny, jež se udály s jejím rodištěm. A Elain měla vlastní důvody, kromě Randa, proč chtěla Emondovu Roli vidět. Potíž, jedna z potíží, byla v tom, že v bdělém světě mohla uplynout hodina, zatímco ve světě snů to bylo pět či deset, ale stejně dobře to mohlo být obráceně. V Caemlynu již mohlo být ráno.
Egwain se zastavila na kraji návsi a zadívala se na široký kamenný most, klenoucí se přes rychle se rozšiřující potok vytékající zpod kamenné skály a dost prudký, aby člověku podrazil nohy. Uprostřed návsi stál mohutný mramorový sloup, na němž byla vytesaná jména, a dvě vysoké žerdi s kamennými podstavci. "Památník na bitvu," zamumlala - "Kdo by si něco takovýho představil v Emondově Roli? I když Moirain kdysi povídala, že na tomhle místě došlo k velký bitvě, za trollockých válek, když padl Manetheren."
"Bylo to v historii, kterou jsem studovala," poznamenala Elain tiše a zadívala se na žerdi. Teď byly prázdné. Tady Randa necítila. Stále ho měla v hlavě, stejně jako Birgitte, pevný uzlík emocí a tělesných pocitů, které bylo teď ještě těžší vyložit, když byl tak daleko, ale tady v Tel'aran'rhiodu nepoznala, kterým směrem je. A to jí vadilo, i když to byla drobnost. Scházel jí.
Na žerdích se objevily praporce a zůstaly jen na tak dlouho, aby se jednou líně zavlnily. Na dost dlouho, aby na jednom rozeznala rudého orla v letu na modrém poli. Ne jen tak nějakého rudého orla. Toho Rudého orla. Kdysi, když toto místo v Tel'aran'rhiodu navštívila s Nyneivou, měla dojem, že ho zahlédla, ale usoudila, že se musela zmýlit. Pan Norry ji nutil chovat se správně. Milovala Randa, ale jestli někdo na místě, kde vyrůstal, začal vytahovat Manetheren z jeho starého hrobu, bude to muset vzít na vědomí, jakkoliv ho to bude bolet. Ten prapor a jméno měly stále dost velkou moc, aby ohrozily Andor.
"Slyšela jsem o změnách od Bode Cauthonové a ostatních novicek z domova," pokračovala Egwain a mračila se na domy kolem návsi, "ale o něčem takovým se nezmiňovala." Většina domů byla z kamene. Vedle rozlehlých kamenných základů nějaké mnohem větší budovy, kde uprostřed vyrůstal mohutný dub, stál docela maličký hostinec, ale na druhé straně těch základů byla téměř dokončena budova, jež vypadala na mnohem větší hostinec, a nade dveřmi již byl umístěn vývěsní štít se jménem U LUČIŠTNÍKŮ. "Ráda bych věděla, jestli je táta ještě starostou. Je máma v pořádku? A co moje sestry?"
"Vím, že zítra přesouváš vojsko," řekla Elain,, jestli už není zítra, ale určitě by sis mohla najít pár hodin a navštívit to tady, až se dostaneš k Tar Valonu." Cestování takové věci usnadňovalo. Možná by sem sama mohla někoho poslat. Kdyby znala někoho, komu by to mohla svěřit. Kdyby mohla postrádat někoho, komu mohla věřit.
Egwain jenom zavrtěla hlavou. "Elain, musela jsem nechat ženy, se kterýma jsem vyrůstala, zpráskat proutkem, protože nevěřily, že jsem amyrlin, nebo, pokud tomu uvěřily, tak proto, že si myslely, že můžou porušovat pravidla, poněvadž mě znají." Náhle se jí na ramenou objevila sedmipruhá štóla. Dokud

si jí s úšklebkem nevšimla a nenechala ji zase zmizet. "Asi bych se nedokázala postavit někomu z Emondovy Role jako amyrlin," dodala smutně. "Zatím ne." Otřásla se a zesílila hlas. "Kolo se otáčí, Elain, a všechno se mění. Musím si na to zvyknout. Zvyknu si na to." Mluvila skoro jako Siuan Sanche, jako Siuan v Tar Valonu, než se všechno změnilo. Štóla neštóla, Egwain mluvila jako amyrlin. "Určitě ti nemám poslat pár vojáků Garetha Brynea? Aspoň tolik, aby ti pomohli zabezpečit Caemlyn."

Náhle je obklopil třpytný sníh a sahal jim po kolena. Vytvářel i bílé hromádky na střechách, jako by pořádně nasněžilo. Nebylo to poprvé, co se něco takového stalo, a ony prostě nedovolily, aby se jich zima dotkla, místo aby si představily pláště a teplejší šaty.

"Do jara proti mně nikdo nevytáhne," namítla Elain. V zimě aspoň vojska nepostupovala, pokud tedy některé nemělo výhodu cestování jako to Egwainino. Sníh zakryl všechno a tam, kde roztál, bylo bláto. Hraničáři nejspíš vytáhli na jih, protože si mysleli, že letos zima vůbec nepřijde. "Kromě toho, až dorazíš k Tar Valonu, budeš potřebovat všechny muže."

Egwain jen kývla, aniž by nabídku zopakovala. I když za sebou měli měsíc plný verbování, Gareth Bryne měl stále jen asi polovinu vojáků, o nichž jí řekl, že potřebuje k dobytí Tar Valonu. Podle Egwain byl připravený začít s tím, co měl, ale jí to očividně dělalo starosti. "Musím rozhodnout pár těžkých věcí, Elain. Kolo tká, jak si kolo přeje, ale stejně to musím rozhodnout sama."

Elain z náhlého popudu došla blíž a prudce ji objala. Jakmile se jí dotkla, sníh zmizel. Zůstaly po něm jen vlhké skvrny na šatech. Obě se zapotácely, jako by tancovaly, a málem upadly.

"Vím, že se rozhodneš správně," prohlásila Elain a proti své vůli se zasmála. Egwain se k ní nepřipojila. "Taky doufám," pronesla vážně, "protože ať už se rozhodnu jakkoliv, lidi kvůli tomu budou umírat." Poplácala Elain po ruce. "No, ty to alespoň chápeš, viď? Obě bychom se měly vrátit do postele." Zaváhala, než pokračovala. "Elain, jestli za tebou Rand zase přijde, musíš mi dát vědět, co říkal, jestli ti nějak nenaznačil, co hodlá dělat nebo kam hodlá jít."

"Povím ti všechno, co budu moct, Egwain." Elain pocítila píchnutí viny. Řekla Egwain všechno - skoro všechno - jenom ne to, že se s Min a Aviendhou s Randem spojily. Věžový zákon nezakazoval to, co udělaly. Když se jí opatrně vyptala, Vandene to potvrdila. Akorát nebylo tak úplně jasné, jestli by jim to bylo povoleno. Přesto zaslechla jednoho arafellského žoldnéře, kterého naverbovala Birgitte, jak říká: "Co není zakázaný, je dovolený." To připomínalo jedno z Liniiných starých rčení, třebaže Elain pochybovala, že by její chůva kdy byla tak povolná. "Dělá ti starosti, Egwain. Teda víc než obvykle. To poznám. Proč?"

"Mám k tomu důvod, Elain. Špehové hlásí velmi znepokojivé řeči. Jsou to jenom řeči, teda doufám, ale pokud ne..." Teď byla hotová amyrlin, malá štíhlá žena, která vypadala silná jako ocel a vysoká jako hora. Z tmavých očí jí svítilo odhodlání. "Vím, že ho miluješ. Já ho miluju taky. Ale nesnažím se vyléčit Bílou věž jen proto, aby mohl uvázat Aes Sedai na řetěz jako damane. Spi sladce a hezké sny, Elain. Příjemné sny jsou mnohem cennější, než si lidi uvědomují." A s tím byla pryč, zpátky v bdělém světě.

Elain tam chvíli jen stála a dívala se na místo, kde před chvílí byla Egwain. O čem to mluvila? Rand by něco takového nikdy neudělal! I kdyby jen z lásky k ní, neudělal by to! Zapátrala v tom tvrdém uzlíčku v hlavě. Když byl tak daleko, ty zlaté žíly zářily jen v jejích vzpomínkách. Určitě by to neudělal. Ustaraně vystoupila ze sna zpátky do svého spícího těla.

Potřebovala se vyspat, ale jakmile se vrátila do těla, padly jí na víčka sluneční paprsky. Kolik bylo hodin? Musela jít na schůzky, plnit povinnosti. Chtěla by spát měsíce. Chvíli s povinností zápasila, ale povinnost vyhrála. Měla spoustu práce. Každý den. Otevřela oči a měla pocit, jako by měla pod víčky prach, jako kdyby vůbec nespala. Jenže podle sklonu paprsků již slunce vyšlo před hodnou chvílí. Mohla zůstat ležet. Povinnost. Aviendha se zavrtěla a Elain ji prudce šťouchla do žeber. Když musí být vzhůru ona, tak se tu Aviendha rozhodně nebude povalovat.

Aviendha se probudila s trhnutím a hmátla po noži, který měla položený na stolku u postele. Ale než se dotkla jílce, ruku spustila. "Něco mě probudilo," zamumlala. "Myslela jsem, že je to Shaido -Podívej se na slunce! Proč jsi mě nechala spát tak dlouho?" chtěla vědět a lezla z postele. "To, že můžu zůstat s tebou -" Chvíli mluvila tlumeně, jak si přetahovala přes hlavu pomačkanou noční košili, "- ještě neznamená, že mě Monaelle nezpráská proutkem, pokud si bude myslet, že jsem líná. To tady hodláš proležet celý den?"

Elain se zaúpěním slezla z postele. Essande už čekala u dveří do oblékárny. Nikdy Elain nevzbudila, pokud si Elain nevzpomněla, že jí to má dát příkazem. Elain se podvolila tiché péči bělovlasé služebné. Aviendha se zatím oblékala sama, avšak mlčení Essandy bohatě nahrazovala posměšnými poznámkami o tom, že když si na sebe někdo nechává natahovat šaty, musí si opět připadat jako dítě, a jak by Elain nakonec mohla zapomenout, jak se sama obléknout, a mohla by potřebovat někoho, kdo by ji oblékl. Totéž dělala každé ráno od chvíle, kdy spolu začaly spát v posteli. Připadalo jí to tuze legrační. Elain neříkala nic, jen odpověděla své oblékačce na její návrh, co by si měla vzít, až měla nakonec zapnutý i poslední perleťový knoflíček a prohlížela se v zrcadle.
"Essande," řekla pak nedbale, "má Aviendha připravené šaty?" Jemné modré sukno se stříbrnou výšivkou bude stačit na všechno, co ji dneska čekalo.
Essande se rozzářila. "Všechny ty hezké hedvábné a krajkové šaty urozené paní Aviendhy, má paní? No ano. Jsou všechny vykartáčované, vyčištěné, vyžehlené a uklizené." Ukázala na šatníky u zdi.
Elain se přes rameno usmála na Aviendhu. Ta na šatníky zírala, jako by v nich byly zmije, pak polkla a honem si dotočila tmavý složený šátek kolem hlavy.
Když Elain propustila Essande, poznamenala: "Čistě pro případ, že bys je potřebovala."
"No dobře," zamumlala Aviendha a připnula si stříbrný náhrdelník. "Už žádné vtipy o té ženě, která tě oblíká."
"Dobře. Jinak jí nařídím, aby začala oblékat tebe. Tak to by bylo teprve zábavné."
Aviendha tiše bručela něco o lidech, kteří nedokážou vzít vtip, a očividně nesouhlasila. Elain zpola čekala, že se bude dožadovat, aby se všechny ty šaty vyhodily. Trochu ji překvapilo, že na to Aviendha už dávno nedohlédla sama.
Snídani měly nachystanou v obývacím pokoji. Aviendha dostala šunku s rozinkami, vajíčka vařená se sušenými švestkami, sušenou rybu připravenou s piniovými jádry, čerstvý chleba s máslem a čaj zahuštěný medem. No, nebyl úplně zahuštěný, ale skoro to tak vypadalo. Elain nedostala žádné máslo na chleba, do čaje jen trochu medu a místo ostatního horkou ovesnou kaši s bylinami, které měly být zvlášť zdravé. Necítila se těhotná, ať už Min řekla Aviendze cokoliv, akorát že to řekla i Birgitte, když spolu všechny tři popíjely. Její strážce, Dyelin a Reene Harforová ji odsoudili k dietě "vhodné pro čekající se ženu". Když si poslala do kuchyně pro nějaký pamlsek, jaksi nikdy nedorazil, a když tam proklouzla sama, kuchařky po ní vrhaly tak přísné pohledy, že raději zase vyklouzla s prázdnýma rukama. Svařeného vína, sladkostí a dalších věcí, které již nesměla, vlastně ani nelitovala - alespoň ne moc, jenom když Aviendha polykala dortíky a pudinky - ale každý v paláci věděl, že je těhotná. A to pochopitelně znamenalo, že věděli, jak k tomu došlo, když už ne s kým. Muži se nechovali tak hrozně, kromě toho, že to věděli, a ona věděla, že to oni vědí, ale ženy se to ani nenamáhaly skrývat. Ať už to přijaly, nebo byly proti, polovina se na ni dívala, jako by byla uličnice, a druhá polovina se tvářila přemýšlivě. Elain se donutila spolykat kaši - nebyla tak hrozná, vážně, ale moc ráda by si dala kousek té šunky, již si Aviendha krájela, nebo trochu vajíček se švestkami - cpala si hrudkovitou kaši do úst a skoro se těšila, až jí začne být ráno špatně a bude se moci o nevolnosti podělit s Birgitte.
Dnešním prvním návštěvníkem kromě Essande byl podle palácových žen hlavní kandidát na otcovství stěží počatého dítěte.
"Má královno," pozdravil kapitán Mellar a rozmáchle zamával kloboukem. "První úředník očekává radost Tvé Milosti." Jeho tmavé oči říkaly, že jemu se nikdy nebude zdát o lidech, které zabil, a krajkou lemovaná šerpa přes prsa a krajky u krku a na zápěstích ten tvrdý dojem jen zdůrazňovaly. Aviendha si lněným ubrouskem otřela mastnou bradu a bezvýrazně ho pozorovala. Dvě gardistky stojící u dveří se slabě zaškaredily. Mellar už měl pověst, že štípe gardistky do zadku, přinejmenším ty hezčí, nemluvě o pohrdlivých řečech, které o nich šířil po hospodách. To druhé bylo v očích gardistek mnohem horší.
"Ještě nejsem královna, kapitáne," pravila Elain rázně. Vždycky se s ním snažila mluvit co nejvíc k věci. "Jak pokračuje verbování do mé osobní stráže?"
"Zatím jen dvaatřicet, má paní." Stále držel klobouk, když si položil obě ruce na meč, a jeho nedbalý postoj se moc nehodil do přítomnosti ženy, jíž říkal královno. A jeho úsměv taky ne. "Urozená paní Birgitte má přísné zásady. Jen málo žen jim odpovídá. Dej mi deset dní a najdu ti sto mužů, kteří budou lepší než ony a ty jim budeš stejně drahá jako mně."

"Myslím, že ne, kapitáne Mellare." Dalo jí práci skrýt led v hlase. Musel slyšet řeči týkající se jich dvou. Myslel si snad, že jen proto, že je nepopřela, by ho mohla považovat za... přitažlivého? Odstrčila poloprázdnou misku s kaší a potlačila zachvění. Zatím dvaatřicet? Počty poměrně rychle narůstaly. Některé z hledaček rohu, jež se dožadovaly své hodnosti, usoudily, že sloužit v Elainině osobní stráži je jistá pocta. Přiznávala, že ženy nemohou být všechny dnem i nocí ve službě, ale ať už Birgitte říkala cokoliv, stovka skutečně vypadala přehnaně. Avšak přesto se zabejčila pokaždé, když Elain navrhla, že jich bude méně. "Prosím, vyřiď prvnímu úředníkovi, že může jít dál," sdělila mu. Předvedl další rozmáchlou úklonu.

Vstala a vydala se za ním. Když otevíral křídlo dveří s vyřezávanými lvy, položila mu ruku na rámě a usmála se. "Ještě jednou ti děkuji za záchranu života, kapitáne," pravila, a tentokrát dost hřejivě.

A ten muž se na ni drze uculil! Gardistky zíraly přímo před sebe, ztuhlé, ty, jež viděla na chodbě, než se za ním dveře zavřely, stejně jako ty uvnitř, a když se Elain otočila, Aviendha ji pozorovala téměř stejně bezvýrazně jako předtím Mellara. Ale to málo výrazu u ní vyjadřovalo čirý úžas. Elain si povzdechla. Došla ke své sestře, objala ji a tišeji promluvila do ucha. Ženám ze své osobní stráže svěřovala i věci, které neřekla skoro nikomu jinému, avšak s jistými záležitostmi se jim svěřit nemohla. "Viděla jsem tam procházet komornou, Aviendho. Komorné klevetí víc než muži. A čím víc lidí si bude myslet, že to dítě je Doilina Mellara, tím bude ve větším bezpečí. Bude-li to nutné, nechám ho, aby mě třebas i štípal do zadku."

"Chápu," pravila Aviendha pomalu a zamračila se do talíře, jako by tam viděla něco víc než jen vajíčka a švestky, a začala se v jídle vrtat lžící.

Pan Norry přednesl svou obvyklou směsici obyčejných záležitostí týkajících se chodu paláce a města, kousíčků ze své korespondence s hlavními městy v cizině a informací získaných od kupců, bankéřů a dalších lidí, kteří měli jednání v zahraničí, ale první zpráva pro ni byla zdaleka nejdůležitější, když už ne nejzajímavější.

"Dva nejvýznačnější bankéři ve městě jsou... přístupní, má paní," hlásil tím suchým hlasem. Držel si koženou slohu na úzkých prsou a úkosem sledoval Aviendhu. Stále si nemohl zvyknout na její přítomnost, když podával hlášení. Ani na gardistky. Aviendha na něho vycenila zuby a on zamrkal a odkašlal si do dlaně. "Pan Hoffley a paní Andscaleová zprvu poněkud... váhali, ale znají trh s kamencem stejně dobře jako já. Nebylo by bezpečné říkat, že jejich truhlice nyní patří tobě, ale zařídil jsem, že do palácové pokladnice bude převedeno dvacet tisíc zlatých korun a v případě potřeby přijdou další."

"Sděl to urozené paní Birgitte," nakázala mu Elain skrývajíc úlevu. Birgitte ještě nezískala dost nových gardistů, aby udrželi město velké jako Caemlyn, natož cokoliv jiného, ale Elain nemohla čekat, že do jara uvidí důchody ze svých statků, a žoldnéři byli nákladní. Teď o ně nepřijde kvůli nedostatku zlata, dokud za ně Birgitte nenajde náhradu. "Dále, pane Norry?"

"Obávám se, že je třeba věnovat přednostní pozornost stokám, má paní. Krysy se v nich množí, jako kdyby bylo jaro, a..."

Smotal to všechno dohromady, podle toho, co považoval za nejnaléhavější. Norry zřejmě považoval za osobní selhání, že ještě nezjistil, kdo osvobodil Elenii a Naean, i když od té události neuběhl ani týden. Cena obilí nehorázně stoupla, stejně jako všechny ostatní potraviny, a začínalo být zřejmé, že opravy palácové střechy potrvají déle a budou stát víc, než zedníci zprvu odhadovali, ale jídlo v zimě vždycky podražilo a zedníci vždycky stáli víc, než na začátku tvrdili. Norry přiznal, že jeho poslední zprávy z Nových Brém jsou několik dní staré, ale Hraničáři se zjevně rozhodli zůstat, kde byli, čemuž nerozuměl. Každé vojsko, natož tak velké, jak bylo údajně to jejich, už muselo vyjídat krajinu dohola. Elain také netušila proč, ale byla ráda, že to tak je. Prozatím. Povídačky, že Aes Sedai v Cairhienu odpřisáhly věrnost Randovi, alespoň odůvodňovaly Egwaininy starosti, i když vypadalo vysoce nepravděpodobně, že by nějaká sestra něco takového udělala. To byla podle Norryho nejméně důležitá zpráva, ona však měla jiný názor. Rand si nemohl dovolit znepřátelit sestry, které šly za Egwain. Nemohl si dovolit znepřátelit si kteroukoliv Aes Sedai. Ale zřejmě si vždycky našel způsob, jak to udělat.

Halwina Norryho brzy nahradila Reene Harforová. Kývla na gardistky u dveří a na Aviendhu se usmála. Pokud si ta obtloustlá prošedivělá žena někdy nebyla jistá, proč Elain Aviendhu oslovuje sestro, nedala to najevo. A teď se zdálo, že to upřímně schvaluje. Ale úsměvy neúsměvy, její hlášení bylo mnohem

ponuřejší než hlavního úředníka.
"Jon Skellit je v žoldu rodu Arawnů, má paní," začala s výrazem dost přísným i na kata. "Už dvakrát ho viděli, jak přijímá měšec od lidí, o nichž je známo, že podporují Arawny. A není pochyb, že Ester Norhamová je v něčím žoldu. Nekrade, ale má pod volným prknem v podlaze schovaných přes padesát korun ve zlatě a včera v noci přidala dalších deset."
"Vyřiď to s nimi jako s ostatními," přikázala Elain smutně. První panská zatím zcela jistě odhalila devět špehů a čtyři z nich zaměstnávali lidé, jež zatím nedokázala odhalit. To, že Reene vůbec nějaké našla, stačilo, aby se Elain rozzlobila, ale lazebník a kadeřnice byli něco víc. Oba byli ve službách její matky. Škoda že nepovažovali za vhodné přenést svou věrnost i na Morgasinu dceru.
Aviendha se zaškaredila, když paní Harforová slíbila, že to udělá, jenže vyhazovat špehy ani je zabíjet, jak navrhovala Aviendha, prostě nemělo smysl. Jenom by je nahradili špehové, které neznala. Špeh je nástrojem tvého nepřítele, dokud ho neodhalíš, říkala máti, ale pak je tvým nástrojem. Když odhalíš špeha, radil jí Tom, zabal ho do plínek a krm lžičkou. Lidem, kteří ji zradili, bylo "dovoleno" odhalit, co Elain chtěla, aby odhalili, ale ne všechno byla pravda, jako třeba počet lidí, které Birgitte zverbovala.
"A ty další věci, paní Harforová?"
"Zatím nic, má paní, ale nevzdávám se naděje," odvětila Reene ještě ponuřeji. "Nevzdávám se naděje."
Po jejím odchodu přišly dvě delegace kupců. Nejdříve se objevila početná skupina Kandořanů s náušnicemi s drahými kameny a stříbrnými cechovními řetězy přes prsa a hned po nich půl tuctu Illiánců jen s kouskem výšivky na jinak střízlivých kabátech a šatech. Použila jeden z menších přijímacích pokojů. Na nástěnných kobercích vedle mramorového krbu byly lovecké výjevy, ne stříbrný lev, a leštěné deštění nebylo vyřezávané. Byli to kupci, ne diplomaté, i když několika se zřejmě poněkud dotklo, že jim jen nabídla víno a nenapila se s nimi. A všichni se také dívali úkosem na dvě gardistky, jež za nimi přišly do místnosti a postavily se vedle dveří, ale pokud touto dobou ještě neslyšeli nic o úkladech o její život, tak museli být hluší jako poleno. Za dveřmi čekalo dalších šest gardistek.
Kandořané si potají prohlíželi Aviendhu, když zrovna pozorně neposlouchali Elain, a Illiánci se pohledu na ni docela vyhýbali. Přítomnost Aielanky určitě považovali za významnou, i když jenom seděla v rohu na podlaze a mlčela, ale všichni kupci, ať Kandořané či Illiánci, chtěli jediné: ujištění, že Elain nerozzlobí Draka Znovuzrozeného natolik, aby se pletl do obchodu a poslal svá vojska a své Aiely sužovat Andor, třebaže to neřekli nahlas. Ani se nezmínili o tom, že jak Aielové, tak Dračí legie mají velké tábory jen pár mil od Caemlynu. Jejich zdvořilé dotazy na její další plány, když teď z Caemlynu odstranila Dračí praporec a Praporec Světla, stačily. Řekla jim, co říkala každému, že Andor se spojí s Drakem Znovuzrozeným, ale není jeho dobytým územím. Na oplátku jí mlhavě popřáli všechno nejlepší a navrhli, že budou z celého srdce podporovat její nároky na Lví trůn, aniž by něco takového skutečně vyslovili. Nakonec chtěli, aby je v Andoru přijímali, ať už bude korunu nosit kdokoliv, kdyby ona neuspěla.
Když se Illiánci odpoklonkovali, Elain zavřela oči a lehce si třela spánky. Do oběda se ještě musela setkat s delegací sklářů a pěti dalšími delegacemi kupců či řemeslníků později. Měla velmi rušný den, plný nejasných otřepaných frází a obojakosti. A když byly Nyneiva a Merilille pryč, musela dnes večer opět učit hledačky větru, což byla přinejlepším méně příjemná zkušenost než nejhorší setkání s kupci. Mohla by mít trochu času prostudovat ter'angrialy, které přivezly z Ebú Daru, než bude tak unavená, že už neudrží oči otevřené. Bylo trapné, když ji musela Aviendha málem nosit do postele, ale nemohla s tím přestat. Bylo třeba toho tolik udělat a za celý den nebylo dost času.
Do návštěvy sklářů zbývala ještě hodina, jenomže Aviendha nelítostně odmítla její návrh, že by se mohla podívat na věci z Ebú Daru.
"To tě na to umluvila Birgitte?" chtěla vědět Elain, když ji její sestra málem odvlekla po úzkém kamenném schodišti. Před nimi šly čtyři gardistky a další se couraly za nimi a okatě si nevšímaly toho, co se mezi oběma ženami děje. I když měla Elain dojem, že Rasoria Domanche, podsaditá hledačka rohu s modrýma očima a žlutými vlasy, jaké se občas mezi Taireny objevovaly, se usmívá.
"Copak ji potřebuju, aby mi říkala, že trávíš moc času v domě a málo spíš?" odsekla Aviendha opovržlivě. "Potřebuješ na čerstvý vzduch."
Vzduch tady na vysoko položeném sloupořadí byl rozhodně svěží. A studený, i když slunce ještě stálo dost vysoko na šedivé obloze. Mezi hladkými sloupy vál chladný vítr, takže gardistky, jež tu stály

připravené bránit ji před holuby, si musely pevně držet klobouky. Elain zvráceně odmítla zimu cítit.
"Dyelin s tebou mluvila," zavrčela a otřásla se. Dyelin tvrdila, že žena čekající dítě potřebuje každý den dlouhou procházku. A taky Elain hned připomínala, že dědička nedědička, je prozatím skutečně jen hlavou rodu Trakandů, a když si hlava rodu Trakandů bude chtít promluvit s hlavou rodu Taravinů, může při tom dusat po palácových chodbách, nebo vůbec ne.
"Monaelle porodila sedm dětí," opáčila Aviendha. "Říká, že musíš chodit na čerstvý vzduch." Přestože měla jen loktuši přes ramena, nedávala najevo, že by vítr cítila. Ale Aielové v tom byli stejně dobří jako sestry, když přišlo na to nevšímat si živlů. Elain si položila ruce na ramena a zamračila se.
"Přestaň trucovat, sestro," napomenula ji Aviendha a ukázala dolů na dvůr před stájemi, který byl vidět přes střechy s bílými taškami. "Hele, Reanne Corlyová už kontroluje, jestli se vrátila Merilille Ceandevin."
Na nádvoří se objevila známá kolmá světelná čára a otočila se do díry ve vzduchu půldruhého sáhu vysoké a stejně tak široké.
Elain se zamračila na Reanninu hlavu. Ona přece netrucovala. Možná neměla Reanne naučit cestovat, protože rodinka ještě nebyly Aes Sedai, ale žádná z ostatních sester nebyla dost silná, aby tkanivo zvládla sama, a když se to směly naučit hledačky větru, tak těch pár žen z rodinky na to podle ní mělo právo taky. Kromě toho nemohla dělat všechno sama. Světlo, bývaly zimy takhle studené, než se naučila nevnímat horko a zimu?
K jejímu překvapení projela průchodem Merilille a setřásala si sníh z tmavého krzna, a za ní následovali gardisté v přílbách, kteří s ní před sedmi dny odjeli. Zaida a hledačky větru byly kvůli jejímu zmizení velmi protivné, mírně řečeno, ale šedá skočila po příležitosti uniknout jim alespoň na chvíli. Bylo nutné se po ní každý den podívat a otevírat průchod na stejném místě, přesto ji Elain nečekala ještě nejméně týden.
Když na nádvoří vjel poslední z deseti gardistů v červených pláštích, štíhlá šedá sestra slezla na zem, předala otěže štolbovi a spěchala do paláce tak rychle, že jí žena na nádvoří jen stačila uhnout z cesty.
"Já se těším z čerstvého vzduchu," prohlásila Elain a měla co dělat, aby jí necvakaly zuby, "ale jestli už je Merilille zpátky, musím dolů." Aviendha zvedla obočí, jako by nějaký úhybný manévr čekala celou dobu, ale ke schodům zamířila jako první. Návrat Merilille byl důležitý a podle jejího spěchu Aes Sedai přinášela buď velmi dobré, nebo naopak velmi špatné zprávy.
Než Elain se svou sestrou dorazila do obývacího pokoje - se dvěma gardistkami, samozřejmě, které se postavily vedle dveří - Merilille již byla tam. Provlhlý plášť přehodila přes opěradlo křesla, světle šedé jezdecké rukavičky měla strčené za pásem a černé vlasy potřebovaly učesat. S tmavými kruhy pod očima vypadala stejně unaveně, jako se Elain cítila.
I když nahoru přišla hodně rychle, nebyla Merilille sama. Birgitte, zadumaně se mračící, se opírala o krbovou římsu. A mačkala si zlatý cop skoro jako Nyneiva. Dneska měla pytlovité tmavozelené kalhoty a krátký červený kabát, což byla dost strašná kombinace. A kapitán Mellar se Elain rozmáchle uklonil a mávl kloboukem s bílým chocholem. Neměl tu co dělat, ale ona ho tu nechala a dokonce mu věnovala velmi hřejivý úsměv. Velmi hřejivý.
Baculatá mladá komorná, jež právě položila velký stříbrný podnos na servírovací stolek, zamrkala a vykulila oči na Mellara, než se vzpamatovala a s pukrletem odešla. Elain se usmívala, dokud se dveře nezavřely. Byla ochotná udělat cokoliv, co ochrání její dítě. Na podnose stálo pro každého horké víno a slabý čaj pro ni. No, aspoň byl horký.
"Měla jsem štěstí," povzdechla si Merilille, jakmile se posadila, a vrhla po Mellarovi nejistý pohled. Znala příběh o tom, jak Elain zachránil život, ale odešla dřív, než začaly ty klevety. "Ukázalo se, že Reanne svůj průchod otevřela jen pět mil od Hraničářů. Ti se za celou dobu, co tam dorazili, nepohnuli." Nakrčila nos. "Nebýt počasí, tak by byl ten zápach latrin a koňského hnoje hrozný. Měla jsi pravdu, Elain. Jsou tam všichni čtyři vládci, ve čtyřech táborech pár mil od sebe. A v každém táboří vojsko. První den jsem našla Shienarce a po většinu času jsem mluvila s Easarem Shienarským a ostatními třemi. Každý den jsme se sešli v jiném táboře."
"Doufám, že ses taky koukala," podotkla Birgitte uctivě od krbu. Ke každé Aes Sedai se chovala uctivě kromě k té, s níž byla spojena. "Kolik jich je?"
"Přesné číslo těžko dostaneš," vložil se do hovoru Mellar a mluvil, jako kdyby ani nic jiného nečekal. Pro jednou se neusmíval. Zadíval se do svého vína a pokrčil rameny. "Ale ať řekneš cokoliv, asi by to mohlo

mít nějakou cenu. Jestli jich tam je dost, tak možná začnou sami hladovět, než dokážou ohrozit Caemlyn. I to největší vojsko na světě je bez jídla a píce jenom tolik a tolik chodících mrtvol." Zasmál se. Birgitte se na něho mračila jako ďas, ale Elain lehce zvedla ruku a dala jí znamení, aby byla zticha.
"Jídla nemají nadbytek, kapitáne," řekla Merilille chladně a narovnala se i přes to, jak byla očividně unavená, "ale zatím ani nehladovějí. Já bych nespoléhala na to, že je porazí hlad, když na to přijde."
Chvíli nebyla ve společnosti Mořského národa a už nevypadala neustále polekaná, a přes aessedaiovské sebeovládání bylo zřejmé, že došla k názoru, že se jí Doilin Mellar nelíbí bez ohledu na to, komu zachránil život. "A co se počtů týče, řekla bych, že jich je něco přes dvě stě tisíc, a silně pochybuji, že by někdo kromě jejich důstojníků mohl být přesnější. A i když jsou hladoví, stejně je to hodně mečů."
Mellar pokrčil rameny, upřené pohledy Aes Sedai ho nijak nerozrušily.
Merilille se na něj už znovu nepodívala, ale ani ho příliš okatě neignorovala. Jenom jako by se pro ni stal kusem nábytku, když pokračovala. "Je s nimi nejméně deset sester, Elain, i když si dali hodně práce, aby to přede mnou skryli. Řekla bych, že to nebudou přívrženkyně Egwain, i když to ještě neznamená, že patří k Elaidě. Obávám se, že hodně sester zřejmě sedí stranou, dokud potíže ve Věži neskončí." Znovu si povzdechla, a tentokrát to možná nebylo únavou.
Elain s úšklebkem odložila šálek. Z kuchyně neposlali žádný med a ona neměla čaj ráda hořký. "Co chtějí, Merilille? Tedy ti vládci, ne sestry." Deset sester znamenalo, že vojsko je desetkrát nebezpečnější, zvlášť pro Randa. Ne, pro každého. "Určitě tam v tom sněhu nesedí jen tak pro radost."
Šedá rozhodila rukama. "Z dlouhodobého hlediska můžu jen hádat. Z krátkodobého se chtějí setkat s tebou, a to co nejdříve. Když dorazili do Nových Brém, vyslali jezdce do Caemlynu, ale v této roční době to může trvat ještě nejméně týden, než sem dorazí. Tenobia Saldejská si nechala uklouznout, nebo to aspoň předstírala, že vědí, že máš nějaké spojení nebo alespoň dobře znáš jistou osobu, o kterou se očividně zajímají. Nějak vědí o tom, že jsi byla ve Falme, když tam došlo k jistým událostem." Mellar se zmateně zamračil, ale nikdo mu to neosvětlil. "Kvůli těm sestrám jsem jim neodhalila cestování, ale řekla jsem, že se můžu s odpovědí vrátit hodně rychle."
Elain si vyměnila pohled s Birgitte, jež pokrčila rameny, i když v jejím případě to nebylo ani z nestrannosti, ani z opovržení. Největší díra v Elaininých nadějích na to, že Hraničáře využije, aby zapůsobili na její soupeřky, byla v tom, jak k těm vládcům přistupovat, když byla stále jen hlava rodu Trakandů a dědička zesnulé královny. Birgitte možná krčila rameny z vděčnosti za to, že se díra zavřela, ale Elain se divila, kde ti lidé z Hraničních států zjistili, co věděl jen velmi omezený kruh lidí. A když to věděli oni, tak kolik dalších ještě? Bude chránit své nenarozené dítě.
"Byla bys ochotná se tam okamžitě vrátit, Merilille?" zeptala se. Druhá sestra to přijala ochotně, jen trochu vykulila oči, což ukazovalo, že snese jakýkoliv zápach, pokud se bude moci ještě chvíli vyhýbat hledačkám větru. "Tak půjdeme spolu. Jestli se se mnou chtějí brzy sejít, tak to nemůže být dřív než dneska." Na to, aby setkání odkládala, věděli příliš mnoho. Nic nesmělo ohrozit její dítě. Nic!

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Překvapení pro královny a krále

Samozřejmě to nebylo tak jednoduché, jako říci, že půjde.
"Tohle ale není moudré, sestro," poznamenala temně Aviendha, když se Merilille odplížila občerstvit. Opravdu se plížila. Než vyšla ze dveří, rozhlédla se po Mořském národě. Když sestra silná jako Elain řekla jdi, Merilille šla. Aviendha, s rukama zkříženýma na prsou a loktuší ovinutou tak, že silně připomínala moudrou, stála nad Elain u jejího psacího stolu. "Je to velice nemoudré."
"Moudrý?" zavrčela Birgitte; stála rozkročená a s rukama v bok. "Moudrý? Ta holka by nepoznala, co je ‚moudrý', ani kdyby ji to kouslo do nosu! K čemu ten spěch? Ať Merilille udělá, co dělají šedý vždycky, a za pár dní zařídí jednání. Královny se nenechávají překvapovat rády a králové to vyloženě nesnášejí. Věř mi, poznala jsem to na vlastní kůži. Najdou si způsob, jak tě donutit, abys litovala." Ze strážcovského pouta se nesl hněv a rozčilení.
"Já je chci přistihnout nepřipravené, Birgitte. Mohlo by mi to pomoct zjistit, kolik toho o mně vědí." S úšklebkem odstrčila stránku plnou kaněk a z intarzované krabičky na papíry z růžového dřeva si vzala nový list. Únava ji s Merilillinými novinkami přešla, jenže psaní vyžadovalo pevnou ruku, a to jí dělalo potíže. A také bylo třeba napsat ta správná slova. Tohle nebyl dopis od dědičky Andoru, ale od Elain Trakandovny, Aes Sedai ze zeleného adžah. Museli vidět to, co chtěla, aby viděli.
"Snaž se do ní, zatraceně, vemluvit trochu zdravého rozumu," zabručela Birgitte. "Pro případ, že to nedokážeš, měla bych dát dohromady prokletej doprovod."
"Žádný doprovod, Birgitte. Kromě tebe. Aes Sedai a její strážce. A samozřejmě taky Aviendha." Elain se při psaní zarazila a usmála se na svou sestru, která se ale neusmála na ni.
"Znám tvou odvahu, Elain," podotkla Aviendha. "Obdivuju tvou odvahu. Avšak i Sha'mad Conde ví, kdy má být opatrný!" Ona že mluví o opatrnosti? Aviendha by opatrnost nepoznala, ani kdyby... no... kdyby ji kousla do nosu!
"Aes Sedai a její strážce?" vykřikla Birgitte. "Říkala jsem ti, už nemůžeš pobíhat po světě za dobrodružstvím!"
"Žádný doprovod," prohlásila Elain přísně a namočila brk pro další pokus. "Tohle není dobrodružství. Jinak se to prostě zařídit nedá." Birgitte rozhodila rukama, zavrčela několik kleteb, ale nic, co by už Elain neslyšela.
K jejímu úžasu Mellar nic nenamítal proti tomu, že má zůstat ve městě. Setkání se čtyřmi vládci bude stěží tak nudné jako setkání s kupci, ale on prosil, aby tady mohl zůstat a plnit své povinnosti, když ho s sebou nepotřebuje. Elain byla spokojená. Kdyby se tam objevil kapitán královské gardy, mohli by si Hraničáři myslet, že je dědičkou, dřív než chtěla. Nemluvě o tom, že by se na ni mohl culit.
Nezájem kapitána Mellara ale nesdílel zbytek její osobní stráže. Jedna z gardistek zřejmě běžela hned zatepla za Caseille, protože vysoká Afarellanka vrazila do obývacího pokoje, když Elain ještě psala, a dožadovala se toho, aby mohla Elain doprovodit s celou stráží. Birgitte ji nakonec musela vyhodit, aby ji umlčela.
Birgitte zjevně pro jednou poznala, že se Elain zviklat nenechá, a tak odešla s Caseille, aby se mohla převléknout. No, tedy vyrazila, mumlajíc kletby, a práskla za sebou dveřmi, ale aspoň že odešla. Člověk by si myslel, že si ráda sundá ten generálský kabát, ale pouto bylo ozvěnou jejích kleteb. Aviendha neklela, ale pokračovala ve výtkách. Všechno ale bylo třeba udělat tak narychlo, že měla Elain dobrý

důvod si jí nevšímat.
Byla povolána Essande a začala rozkládat vhodné šatstvo, zatímco Elain do sebe předčasně cpala oběd. Neposlala si pro něj, udělala to Aviendha. Monaelle zřejmě tvrdila, že vynechávat jídla je stejně špatné jako jíst příliš. Paní Harforové bylo sděleno, že skláře bude muset zvládnout sama, stejně jako ostatní delegace, a tak se trochu škaredila, když se klaněla. Před odchodem ohlásila, že pro palác získala kozy. Elain potřebuje pít kozí mléko a hodně. Careane zasténala, když slyšela, že dnes večer bude hledačky větru učit ona, ale aspoň neříkala nic o Elainině dietě. Elain vlastně doufala, že se do večera vrátí, ale také čekala, že bude tak unavená, jako by tu lekci již odučila. Vandene jí také neradila. Elain studovala státy na hranici s Mornou stejně jako všechny ostatní země, to patřilo k jejímu vzdělání, a svůj záměr s bělovlasou zelenou, která Hraniční státy také dobře znala, probírala, ale byla by ji moc ráda vzala s sebou. Někdo, kdo v Hraničních státech skutečně žil, by si mohl všimnout drobností, které jí uniknou. Neodvažovala se však udělat víc než položit pár otázek na poslední chvíli, když ji Essande oblékala, jen aby se ujistila ve věcech, které jí Vandene již řekla. Uvědomila si, že se ani ujišťovat nepotřebuje. Soustředila se stejně, jako když Birgitte napínala luk.
Konečně bylo třeba přivést Reanne, která se opět snažila přesvědčit bývalou sul'dam, že i ona dokáže usměrňovat. Reanne to tkanivo na dvoře splétala ode dne, kdy Merilille odjela, a tak dokázala průchod snadno otevřít na stejném místě v Brémském lese. V paláci nebyly žádné mapy té oblasti, které by byly dost dobré, aby na nich mohla Merilille označit rozmístění táborů, a kdyby průchod spletla Elain či Aviendha, mohl se otevřít deset i víc mil dál od tábora, místo na malé mýtině, již znala Reanne. V Brémském lese přestalo sněžit, než se šedá vrátila, ale stejně by deset mil ve sněhu znamenalo nejméně další dvě hodiny na cestě. Elain to chtěla vyřídit co nejrychleji. Rychlost. Všechno muselo být velice rychle.
Mořský národ musel zjistit, že se v paláci něco děje, když gardistky pobíhaly po chodbách se zprávami a sháněly tu či onu osobu, avšak Elain zajistila, aby se nic nedozvěděly. Kdyby se Zaida rozhodla jít taky, byla schopná nechat některou ze svých hledaček větru udělat vlastní průchod, kdyby ji Elain odmítla, a paní vln byla komplikací, jíž by se ráda vyhnula. Ta ženská se již chovala, jako by v paláci měla stejná práva jako Elain. Její snaha chovat se zpupně by mohla všechno zničit stejně jistě, jako kdyby se na ni Mellar uculoval.
Spěchat zřejmě nebylo v Essandině moci, jenže všechno ostatní běželo jako po másle, a když bylo slunce přímo v nadhlavníku, vjížděla Elain na Ohnivákovi do sněhu v Brémském lese. Pokud by to letěla divoká husa, bylo by to skoro padesát leguí na sever od Caemlynu, ale průchodem jen krok. Hvozd byl hustý, samá vysoká borovice, kalina a dub, a také stromy se šedými větvemi, které shodily listí. Místy se objevovaly velké palouky, na kterých ležel bílý koberec sněhu zcela neposkvrněný, kromě stop Merilillina běžícího koně. Merilille jela napřed s dopisem a Elain, Aviendha a Birgitte ji po hodině následovaly, aby jí daly čas dorazit k Hraničářům před nimi. Silnice z Caemlynu do Nových Brém ležela několik mil na západ. Tady mohly být tisíc leguí od nejbližšího lidského obydlí.
Pro Elain bylo oblékání stejně důležité jako výběr zbroje. Plášť měla lemovaný kuninou kvůli teplu, z tmavozeleného sukna, měkkého, ale silného, a jezdecké šaty měla ze zeleného hedvábí a bez ozdob. Pokud nedojde na tasené zbraně, tak tohle byla zbroj, v níž Aes Sedai čelily vládcům. Jediným viditelným šperkem byla malá jantarová brož ve tvaru želvy, a pokud to někdo považoval za výstřední, tak ať. Vojsko Hraničářů jako past sahalo mimo možnosti jejích sokyň, dokonce i mimo možnosti Elaidy, ale těch deset sester - deset nebo víc - by mohlo být Elaidiných. Nehodlala se nechat svázat do rance a odvézt do Bílé věže.
"Ještě se můžeme vrátit bez vyvolání toh, Elain." Aviendha, celá zamračená, stále nosila aielský oděv a jediný stříbrný náhrdelník a těžký slonovinový náramek. Její podsaditý ryzák byl o dlaň nižší než Ohnivák či Birgittin hubený bělouš Šíp a mnohem mírnější, i když jezdila mnohem lépe než kdysi. V sedle měla nohy v tmavých punčochách od kolen dolů holé, ale vypadala, že je jí teplo, nebýt loktuše omotané kolem hlavy. Na rozdíl od Birgitte nepřestávala v pokusech Elain od jejího záměru odradit. "Překvapení je moc hezké, ale budou si tě vážit víc, když budou muset vyjít na půl cesty."
"Těžko můžu Merilille opustit," namítla Elain trpělivěji, než se cítila. Možná už nebyla unavená, ale necítila se ani zvlášť svěží, a rozhodně nebyla připravená snášet nějaké otravování. Nechtěla ale na Aviendhu

štěkat. "Mohla by se cítit trochu hloupě, stát tam a ohlašovat, že přicházím, a já bych nepřišla. Horší, já bych se cítila hloupě."
"Lepší cítit se hloupě než se chovat jako hlupák," zamumlala Birgitte zpola pro sebe. Tmavý plášť měla za sebou roztažený a složitě pletený cop jí visel zpod kapuce skoro až k pasu. Chlad a nárazový vítr, který občas rozvířil čerstvě napadaný prašan, vzala na vědomí jen natolik, že si natáhla kapuci, takže jí rámovala obličej. Nechtěla, aby jí něco bránilo ve výhledu. Kryt na pouzdře na luk mělo udržet tětivu v suchu a pouzdro měla pověšené hezky na dosah. Návrh, že by si mohla vzít meč, se setkal s takovým rozčilením, jako kdyby Elain o totéž požádala Aviendhu. Birgitte uměla zacházet s lukem, ale tvrdila, že kdyby se pokusila vytáhnout meč, mohla by se pobodat. Přesto by její krátký zelený kabát v kteroukoliv jinou roční dobu splynul s lesem, a kupodivu měla i široké kalhoty stejné barvy. Byla teď strážcem, ne hlavním kapitánem královniny gardy, ale ten titul jí nečinil takovou radost, jak se dalo čekat. Z pouta se neslo rozčilení i ostražitost.
Elain si povzdechla, dech se jí srážel před ústy. "Vy dvě víte, čeho tu chci dosáhnout. Víte to od chvíle, kdy jsem se rozhodla. Tak proč se mnou najednou zacházíte, jako bych byla vyfouknutá ze skla?"
Obě ženy si vyměnily pohledy, čekaly, až promluví ta druhá, a potom se zase podívaly před sebe. Elain to došlo.
"Až se moje dítě narodí," pronesla suše, "můžete se jí obě přihlásit za kojnou." Pokud to bude "ona". Pokud jim to Min řekla, tak se jim to oběma ztratilo ve vínem opojených vzpomínkách na tu noc. Možná by bylo lepší mít nejdřív syna, aby mohl začít s výcvikem, než přijde na svět sestra. Ale dcera by jí mohla zabezpečit nástupnictví, kdežto syn jediňáček by byl odstrčen, a jakkoliv by jich chtěla mít víc, nic neříkalo, že další přijde. Světlo jí dej víc Randových dětí, ale musela být praktická. "Já sama kojnou nepotřebuju."
Aviendze sluncem osmahlé líce potemněly ještě více rozpaky. Birgittin výraz se nezměnil, ale poutem se soukal stejný pocit.
Jely pomalu a skoro dvě hodiny sledovaly Merililliny stopy. Elain už si říkala, že nejbližší tábor musí být blízko, když Birgitte náhle ukázala dopředu a řekla: "Shienarci," a pak uvolnila luk v pouzdře. Ostražitost v poutu spolkla rozčilení i všechno ostatní. Aviendha sáhla na svůj nůž, jako by se chtěla ujistit, že ho stále má.
Pod stromy vedle Merililliny stopy čekali muži na koních, tak nehybní, až je Elain málem považovala za nějaká přírodní skaliska, dokud nerozeznala zvláštní hřebeny na jejich přilbicích. Jejich koně neměli zbroj, jakou shienarská těžší zvířata často nosívala, ale muži sami byli v plátové a kroužkové zbroji, s dlouhými meči na zádech, a další meče a palcáty jim visely u pasů a na sedlech. Pozorovali je tmavýma očima a ani nemrkli. Jeden kůň švihl ocasem a ten pohyb působil překvapivě.
Když trojice žen dojela blíž a zastavila, promluvil muž s ostře řezanými rysy a drsným hlasem. Hřeben na jeho přilbici vypadal jako úzká křídla. "Král Easar tě ujišťuje o tvém bezpečí, Elain Sedai, a já také. Jsem Kayen Yokata, pán Fal Eisen, a kéž mě opustí mír a Morna spolkne moji duši, ublíží-li v našem táboře něco tobě či komukoliv, kdo je s tebou."
To nebylo tak povzbudivé, jak by si byla Elain přála. Všechny záruky jejího bezpečí dávaly jen jasně najevo, že o tom byly jisté pochyby, a ještě být mohly. "Potřebuje snad Aes Sedai ujištění od Shienarců?" zeptala se. Začala provádět cvičení novicky, vedoucí ke klidu, a uvědomila si, že to ani nepotřebuje. Zvláštní. "Smíš nás vést, urozený pane Kayene." On jen kývl a otočil koně.
Někteří Shienarci se podívali po Aviendze, poznali Aielanku, ale většina se prostě jen mlčky zařadila za ně. Ticho během jejich krátké jízdy narušovalo jen křupání vrstvy tvrdšího sněhu pod čerstvě napadaným. Elain měla pravdu. Shienarský tábor byl blízko. Už zahlédla hlídky, na koních a v plné zbroji, a brzy poté dorazili do tábora samotného.
Byl umístěný mezi stromy a vypadal větší, než si myslela. Všude stály stany a hořely ohně, byly zde řady uvázaných koní a vozů, kam až oko dohlédlo. Když se svým doprovodem projížděla kolem, vojáci zvědavě vzhlédli. Byli to tvrdí muži s vyholenými hlavami, měli jen pramen vlasů na temeni, občas jim spadal až k ramenům. Jen málokterý měl na sobě zbroj, ale zbroj i zbraně měli vždycky položené hezky po ruce. Nepáchlo to tady tolik, jak popisovala Merilille, i když pod odérem toho, co se vařilo v kotlích, rozeznávala slabý zápach latrín a koňského hnoje. Nikdo nevypadal hladově, mnozí však byli hubení.

Nebyla to ale hubenost způsobená hladověním, prostě to byli muži, kteří na sobě nikdy neměli příliš mnoho tuku. Všimla si, že nad ohněm se neotáčejí žádné rožně. Maso bylo určitě těžší získat než obilí, i když koncem zimy bylo i obilí hůř k sehnání. A kroupová polévka člověka neposílila tolik co masový vývar. Museli brzy vyrazit. Nikde nebylo možné na dlouho uživit čtyři takhle velká vojska. Musela jen zajistit, aby se pohnuli správným směrem.

Ne všichni tady byli vojáci s vyholenou hlavou, i když i ostatní muži vypadali dost tvrdě. Šípaři vyráběli šípy, koláři pracovali na vozech, kováři okovávali koně, práči míchali obsahem velkých kotlů, ženy, jež se ohánějí jehlami, mohly být švadleny nebo manželky. Za vojskem šla vždycky velká síla lidí, občas jich bylo tolik co samotných vojáků. Elain ale neviděla nikoho, kdo by vypadal na Aes Sedai. Sestry by si těžko vyhrnuly rukávy a míchaly dřevěnými plácačkami prádlem nebo že by si natáhly záplatované vlňáky a štupovaly prodřené spodky. Proč se schovávají? Odolala touze uchopit pravý zdroj a natáhnout saidar skrze želví angrial, připíchnutý na prsou. Jednu bitvu po druhé, a nejdřív musela bojovat za Andor.

Před větším stanem než ostatní v dohledu, ze světlého plátna, Kayen sesedl a sundal ji na zem. Zaváhal, má-li totéž udělat pro Birgitte a Aviendhu, ale Birgitte jeho nesnáze vyřešila tak, že plavně sesedla a předala otěže čekajícímu vojákovi, a Aviendha zase ze sedla málem spadla. V jízdě se zlepšila, ale nasedání a sesedání jí stále dělalo potíže. Mračíc se kolem, zda se jí někdo nesměje, uhladila si bachraté sukně a pak si odvinula loktuši z hlavy a hodila si ji přes ramena. Birgitte se dívala, jak odvádějí jejího koně, jako by litovala, že si předtím nevzala od sedla luk a toulec. Kayen odhrnul stanovou chlopeň a uklonil se.

Elain se ještě naposledy nadechla, aby se uklidnila, a jako první vstoupila. Nesměla jim dovolit, aby v ní viděli prosebnici. Nebyla tu, aby prosila nebo se bránila. Občas, řekl jí Gareth Bryne, když byla ještě malá, budeš stát proti přesile a nebudeš mít cestu ven. Vždycky udělej to, co bude tvůj nepřítel očekávat nejméně, Elain. V takovém případě musíš zaútočit. Od začátku musela zaútočit.

Uvnitř k ní po kobercích připlula Merilille. Malá šedá se neusmívala přímo úlevou, ale nebylo pochyb, že Elain vidí velmi ráda. Kromě ní zde bylo ještě pět osob, dvě ženy a tři muži, a z těch byl jeden sluha, podle ohnutých nohou a zjizvené tváře to byl starý kavalerista, jenž přišel pro pláště a rukavice - a při pohledu na Aviendhu zamrkal - a potom odešel k dřevěnému stolu, na kterém byl stříbrný podnost s vysokým džbánem a poháry. Ostatní čtyři lidé vládli zemím v Hraničních státech. Stálo tu několik táborových křesílek bez opěradel a čtyři velká ohřívadla s řeřavými uhlíky. Tohle nebylo přijetí, jaké by mohla čekat dědička Andoru, s dvořany a mnoha sloužícími a jalovými hovory, než začnou vážnější diskuse, kdy by měli vládci u ramene své rádce. Našla tu to, v co doufala.

Léčení Merilille zbavilo kruhů pod očima, ještě než opustila palác, a ona nyní Elain představila s prostou důstojností. "Tohle je Elain z rodu Trakandů ze zeleného adžah, jak jsem vám říkala." To a nic víc. Elain od Vandene věděla dost, aby jednotlivé vládce před sebou poznala.

"Vítám tě, Elain Sedai," pravil Easar Shienarský. "Mír a Světlo tě provázej." Byl malý, vysoký jako ona, štíhlý, v kabátě bronzové barvy, a bez vrásek, třebaže mu po straně hlavy visel pramen úplně bílých vlasů. Elain se mu podívala do smutných očí a připomněla si, že je považován za moudrého vládce a zkušeného diplomata a také skvělého vojáka. Na nic z toho ale nevypadal. "Smím ti nabídnout víno? Koření není čerstvé, ale s věkem získává větší říz."

"Přiznávám, že když nám Merilille sdělila, že dnes přijdeš až z Caemlynu, pochybovala bych o ní, nebýt Aes Sedai." Ethenielle z Kandoru byla o dlaň vyšší než Merilille, obtloustlá, a černé vlasy měla prošedivělé. Přes její úsměv na ní však nebylo nic mateřského. Halila ji královská důstojnost stejně jako modré sukno. Oči měla také modré, jasné a otevřené.

"Jsme rádi, že jsi přišla," dodával Paitar Arafelský překvapivě hlubokým a zvučným hlasem, což Elain kupodivu udělalo radost. "Musíme s tebou probrat hodně věcí." Vandene tvrdila, že je to nejpohlednější muž v Hraničních státech, a možná jím kdysi dávno i byl, ale věk mu obličej zbrázdil hlubokými vráskami a na hlavě mu zůstal jenom věneček krátkých šedých vlasů. Byl však vysoký a širokoplecí, v zeleném odění, a vypadal silný. A ne jako hlupák.

Ostatní nesli svůj věk s půvabem, Tenobia Saldejská se potom chlubila svým mládím, když už ne svou krásou, protože měla orlí nos a široká ústa. Šikmé, téměř purpurové oči měla ve stejné úrovni jako Elain a byly její největší ozdobou. Možná jedinou. Ostatní, i když vládli státům, se oblékali prostě, ona však

měla světle modré šaty pošité perlami a safíry a další safíry měla ve vlasech. To se hodilo ke dvoru, ale ne do tábora. A kde se ostatní chovali zdvořile... "Pod Světlem, Merilille Sedai," vyhrkla Tenobia vysokým hlasem a zamračila se, "vím, že mluvíš pravdu, ale tohle vypadá spíš jako dítě než jako Aes Sedai. A nezmínila ses, že si přivede černookého Aiela."
Easarův výraz se nezměnil, ale Paitar stiskl rty a Ethenielle dokonce zašla tak daleko, že po Tenobii vrhla pohled, jenž by se hodil k matce. Velmi rozčilené a nespokojené matce.
"Černooký?" zamumlala zmateně Aviendha. "Já nemám černé oči. Než jsem překročila Dračí stěnu, viděla jsem černé oči jenom u jednoho formana."
"Víš, že mluvím pouze pravdu, Tenobie, a máš mé slovo," prosila Merilille.
Elain ji umlčela posunkem. "Stačí, že víš, že jsem Aes Sedai, Tenobie. Toto je má sestra Aviendha z klanu Devět údolí Taardad Aielů." Aviendha se na ně usmála, tedy vycenila zuby. "Tohle je můj strážce, urozená paní Birgitte Trahelion." Birgitte předvedla krátkou úklonu, až se jí cop zhoupl.
Jedno představení vyvolalo stejně tolik polekaných pohledů jako druhé - Aielanka že je její sestra? její strážce že je žena? - ale Tenobia a ostatní vládli zemím na kraji Morny, kde mohly noční můry skutečně kráčet za denního světla a každý, kdo se jimi nechal příliš polekat, jako by byl mrtvý. Elain jim však nedala příležitost se plně vzpamatovat. Zaútoč, než zjistí, co děláš, říkal Gareth Bryne, a útoč, dokud je nezaženeš na útěk nebo neprorazíš.
"Můžeme tedy považovat zdvořilosti za dokončené?" zeptala se a z podnosu, jejž jí podal onen starý voják, si vzala pohár, z něhož se neslo aroma svařeného vína. Z pouta strážce se vyhrnula opatrnost a Aviendha se na pohár také podívala úkosem, ona však nehodlala pít. Byla jenom ráda, že nic neřekly.
"Jenom hlupák by si myslel, že jste urazili takovou cestu, abyste napadli Andor," pokračovala, došla ke křeslům a posadila se. Vládci nevládci, neměli jinou možnost než jít za ní či jí hledět na záda. Na Birgittina záda, protože ta se postavila za ni. Aviendha se jako obvykle poskládala na podlahu a sukně rozložila do úhledného vějíře. Šli za ní. "Přivádí vás Drak Znovuzrozený," pravila. "Tuto audienci u mne jste si vyžádali, protože jsem byla ve Falme. Otázkou je, proč je to pro vás tak důležité? Myslíte si, že vám povím víc o tom, co se stalo, než vědí ostatní? Valerský roh zazněl, mrtví hrdinové z pověstí vyjeli proti seanchanským vetřelcům a Drak Znovuzrozený bojoval se Stínem na obloze, kde je každý viděl. Víte-li tohle, víte tolik co já."
"Návštěvu?" vyhrkla Tenobia nevěřícně a zarazila se při sedání. Křesílko zavrzalo, když dosedla. "Nikdo nežádal audienci! I kdybys už seděla na andorském trůně -!"
"Držme se věci, Tenobie," přerušil ji mírně Paitar. On zůstal stát a upíjel víno. Elain byla ráda, že vidí vrásky na jeho tváři, jeho hlas by jinak ženě pěkně mátl myšlení, Ethenielle po Tenobii vrhla další pohled, než se posadila, a cosi si zamumlala. Elain měla dojem, že slyší slovo "svatba" vyslovené s lítostí, ale to nedávalo smysl. V každém případě hned obrátila pozornost k Elain. "Jindy by se mi tvá dravost líbila, Elain Sedai, ale padnout do léčky, kterou pomáhal uchystat jeden z tvých vlastních spojenců, není zrovna radost." Tenobia se zamračila, třebaže se na ni Ethenielle tentokrát nepodívala. "To, co se stalo ve Falme," sdělila královna Kandoru Elain, "není tak důležité jako to, co z toho vzešlo. Ne, Paitare, musíme jí říct, co je třeba. Už stejně ví příliš, aby se dalo dělat něco jiného. Víme, že jsi ve Falme byla společnicí Draka Znovuzrozeného, Elain. Snad přítelkyní. Máš pravdu, nepřišli jsme sem dobývat. Přišli jsme najít Draka Znovuzrozeného. A celou tu cestu jsme urazili, jen abychom zjistili, že nikdo neví, kde se nalézá. Víš ty, kde je?"
Elain skryla úlevu nad neomalenou otázkou. Nikdy by se jí na to nezeptali, kdyby si mysleli, že je něčím víc než společnicí či přítelkyní. Mohla být stejně neomalená. Zaútoč a útoč dál. "Proč ho chcete najít? Vyslanci nebo poslové mohou dopravit každou zprávu, kterou byste mu chtěli poslat." Což bylo stejně dobré jako otázka, proč přivedli tak velká vojska.
Easar si víno nevzal a stál tu s rukama v bok. "Kolem Morny se bojuje válka se Stínem," pronesl zachmuřeně. "K Poslední bitvě dojde v Morně, pokud ne v samotném Shayol Ghulu. A on si Hraničních států nevšímá a místo toho se soustředí na země, kde myrddraala neviděli od trollockých válek."
"Car'a'carn sám rozhodne, kde tančit s oštěpy, mokřiňane," ohrnula pysk Aviendha. "Jestli jdete za ním, tak budete bojovat, kde vám řekne." Nikdo se na ni ani nepodíval, všichni sledovali Elain. A nikdo nevyužil otevření, jež jim Aviendha nabídla.

Elain se donutila klidně dýchat a bez mrkání se jim dívala do očí. Vojsko Hraničních států byla příliš velká past, aby ji Elaida uchystala pro Elain z rodu Trakandů, ale Rand al'Thor, Drak Znovuzrozený, mohl být něco jiného. Merilille si poposedla, ale držela se příkazů. Bez ohledu na to, kolik smluv šedá sestra dohodla, jakmile Elain začne, má být zticha. Z pouta od Birgitte se nesla důvěra. Rand byl jako kámen, nečitelný a vzdálený. "Víte o vyhlášení, které ohledně něj vydala Bílá věž?" zeptala se tiše. Touto dobou už to museli vědět.

"Věž odsuzuje každého, kdo se přiblíží k Draku Znovuzrozenému jinak než skrze Věž," odpověděl Paitar stejně klidně. Konečně se posadil a upřel na ni vážný pohled. "Jsi Aes Sedai. To přece jistě znamená totéž."

"Věž se plete do všeho," zamručela Tenobia. "Ne, Ethenielle, tohle řeknu! Celý svět ví, že je Věž rozdělená. Jdeš za Elaidou, nebo za vzbouřenkyněmi, Elain?"

"Svět málokdy ví to, co si myslí, že ví," podotkla Merilille hlasem, který jako by snížil teplotu ve stanu. Drobná žena, která se rozběhla, když jí to Elain nařídila, a kvičela, když se na ni podívaly hledačky větru, se narovnala a čelila Tenobii jako Aes Sedai, hladkou tvář stejně mrazivou jako tón. "Záležitosti Věže jsou jen pro zasvěcené Věže, Tenobie. Jestli se chceš něco dozvědět, požádej, aby tvé jméno zapsaly do knihy novicek, a za dvacet let se můžeš něco málo dozvědět."

Její osvícené Veličenstvo, Tenobia si Bashere Kazadi, štít severu a meč Mornské hranice, hlava rodu Kazadi, urozená paní ze Shahayni, Asnelle, Kunwaru a Ganai, se na Merilille mračila se zuřivostí vánice. A neřekla nic. Elainina úcta k ní nepatrně stoupla.

Merilillina neposlušnost jí nevadila. Zachránila ji před snahou se vykrucovat tak, aby to vypadalo, že mluví jen pravdu. Egwain říkala, že se musejí snažit žít tak, jako by již složily tři přísahy, a teď a tady Elain cítila jejich váhu. Tady nebyla dědičkou Andoru, zápolící o nárok na matčin trůn, ne jenom to. Byla Aes Sedai ze zeleného adžah, jež má víc důvodů dávat si pozor na pusu než jen to, že by chtěla něco skrýt.

"Nemůžu vám říct, kde přesně je." To byla pravda, protože by jim mohla udat jen hrubý směr, zhruba směrem k Tearu, a netušila, jak daleko je. Byla to pravda, protože jim nedůvěřovala ani natolik, aby jim sdělila aspoň tohle. Musela se mít na pozoru, co jim řekne a jak. "Vím, že tam zřejmě hodlá nějakou dobu zůstat." Nepohnul se již celé dny, poprvé od chvíle, kdy od ní odešel, zůstal na jednom místě déle než půl dne. "Povím vám, co můžu, ale jen pokud budete souhlasit, že do týdne vytáhnete na jih. Jestli tu zůstanete o moc déle, dojde vám kromě masa i ječmen. Slibuji, že budete pochodovat za Drakem Znovuzrozeným." Aspoň pro začátek.

Paitar potřásl holou hlavou. "Ty chceš, abychom vstoupili do Andoru? Elain Sedai - nebo tě mám teď oslovovat urozená paní Elain? - přeji ti požehnání Světla pro tvé usilování o andorskou korunu, ale ne tolik, abych poslal své muže, aby za ni bojovali."

"Elain Sedai a urozená paní Elain jsou jedno a totéž," sdělila jim. "Nežádám vás, abyste za mě bojovali. Vlastně z celého srdce doufám, že Andorem protáhnete, aniž byste vůbec museli vytáhnout zbraň."

Zvedla stříbrný pohár a zvlhčila si rty, aniž by se napila. Od strážce pocítila záblesk opatrnosti a proti své vůli se zasmála. Aviendha ji sledovala koutkem oka a mračila se. I teď hodlaly dohlížet na budoucí matku.

"Jsem ráda, že to někomu připadá zábavné," pronesla Ethenielle trpce. "Snaž se uvažovat jako jižan, Paitare. Tady hrají hru rodů a podle mě je v tom ona tuze dobrá. Asi by měla být, já slyšela, že daes dae'mar vynalezly Aes Sedai."

"Uvažuj strategicky, Paitare." Easar si Elain pozorně prohlížel a usmíval se. "Vytáhneme ke Caemlynu jako vetřelci, takže to uvidí každý Andořan. Zima je tu možná mírná, ale stejně budeme na cestu potřebovat celé týdny. A až tam dorazíme, ona již proti nám spojí dost andorských rodů, aby získala Lví trůn. Přinejmenším bude mít dost velkou sílu, aby se proti ní už nikdo nedokázal postavit." Tenobia si poposedla a s mračením si urovnávala suknice, ale když se podívala na Elain, konečně se tvářila uctivě.

"A až dorazíme ke Caemlynu, Elain Sedai," přidala se Ethenielle, "ty... vyjednáš... že opustíme Andor bez boje." To nebyla otázka. "Skutečně velmi chytré."

"Jestli půjde všechno podle plánu," doplnil Easar a úsměv ho přešel. Aniž by se podíval, natáhl ruku a starý voják mu do ní vložil pohár s vínem. "Bitvy tak ale vycházejí málokdy, i tyhle bez krveprolévání,

myslím."
"Já bych moc ráda, kdyby k žádnému krveprolití nedošlo," ujistila jej Elain. Světlo, nesmělo, jinak místo aby zachránila svou zemi před občanskou válkou, uvrhla by ji do něčeho horšího. "Budu pracovat na tom, aby to tak dopadlo. A od vás očekávám totéž."
"Čirou náhodou nevíš, kde je můj strýc Davram, Elain Sedai?" zeptala se najedou Tenobia. "Davram Bashere? Ráda bych s ním mluvila, stejně jako s Drakem Znovuzrozeným."
"Urozený pán Davram je kousek od Caemlynu, Tenobie. Nemůžu ti ale slíbit, že tam ještě bude, až dorazíte. Totiž, pokud souhlasíte?" Elain se donutila zase dýchat, aby zakryla svou úzkost. Teď už se nemohla vrátit. Byla si jistá, že oni na jih vyrazí, ale bez té dohody by krev nakonec tekla.
Dlouho bylo ve stanu jen ticho. Ethenielle si vyměnila pohled s oběma králi.
"Pokud uvidím svého strýce," vyhrkla Tenobia ohnivě, "tak souhlasím."
"Na mou čest, že souhlasím," přidal se rozhodně Easar a Paitar hned dodával, byť mírnějším tónem: "Pod Světlem, souhlasím."
"Takže jsme se dohodli," vydechla Ethenielle. "A teď tvoje část, Elain Sedai. Kde najdeme Draka Znovuzrozeného?"
Elain pocítila vzrušení a nepoznala, je-li to radost, či strach. Dokázala, pro co sem přišla, podstoupila nebezpečí pro sebe i pro Andor, a jen čas ukáže, zda se rozhodla správně. Odpověděla bez váhání. "Jak už jsem vám říkala, nemůžu povědět, kde přesně je. Ale pátrání v Murandy bude úspěšné." Pravda, i když pokud z toho nějaký úspěch vzejde, bude její, ne jejich. Egwain dnes vytáhla z Murandy a vzala s sebou vojsko, které udržovalo Arathelle Renshar a ostatní šlechtice na jihu. Když Hraničáři vytáhnou na jih, možná přinutí Arathelle, Luana a Pelivara rozhodnout se tak, jak Dyelin věřila, že se rozhodnou, a podpoří ji. Světlo dej.
Kromě Tenobie se Hraničáři netvářili kdoví jak nadšeně, když zjistili, kde hledat Randa. Ethenielle si dlouze vydechla, znělo to skoro jako povzdech, a Easar jen prostě kývl a zamyšleně našpulil rty. Paitar vypil polovinu vína, poprvé se skutečně napil. Skutečně to vypadalo, že i když chtěli Draka Znovuzrozeného najít, na setkání s ním se právě netěšili. Tenobia, na druhou stranou, zavolala na vojáka, aby jí přinesl víno, a dál mlela o tom, jak chce vidět svého strýce. Elain by nenapadlo, že ta žena chová rodinné city.
V tuto roční dobu přicházela noc brzy a zbývalo jen pár hodin světla, jak poukázal Easar, když jim nabízel nocleh. Ethenielle navrhla, že její stan bude pohodlnější, ale netvářili se zrovna zklamaně, když Elain prohlásila, že musí okamžitě odjet.
"Pozoruhodné, že dokážeš urazit tak velkou vzdálenost tak rychle," zamumlala Ethenielle. "Slyšela jsem, jak Aes Sedai mluví o něčem, čemu se říká cestování. Ztracené nadání?"
"Setkali jste se na své cestě s mnoha sestrami?" opáčila Elain.
"S několika," přiznala Ethenielle. "Aes Sedai jsou, zdá se, všude." Dokonce i Tenobia se náhle tvářila bezvýrazně.
Elain si od Birgitte nechala obléknout plášť a kývla. "To jsou. Necháte nám přivést koně?"
Žádná žena nepromluvila, dokud nebyly zase hluboko v lese. Pach koní a latrin v táboře byl slabý, ale v jeho nepřítomnosti působil vzduch v lese velmi svěže a sníh vypadal běleji.
"Jsi zamlklá, Birgitte Trahelion," podotkla Aviendha a pobídla ryzáka do žeber. Byla přesvědčená, že se zvíře zastaví, pokud do něj přestane kopat.
"Strážce nemluví za svou Aes Sedai, on jen zatraceně poslouchá a hlídá jí záda," zavrčela Birgitte suše. Nebylo pravděpodobné, že by v lese takhle blízko shienarského tábora byl někdo, kdo by je mohl ohrozit, ale ona měla luk připravený a prohlížela okolí.
"Byl to mnohem uspěchanější způsob vyjednávání, než nač jsem zvyklá, Elain," ozvala se Merilille. "Obvykle tyto záležitosti trvají několik týdnů, pokud ne měsíců, než se dojde k dohodě. Měla jsi štěstí, že to nejsou Domanci. Nebo Cairhieňané," přiznala uvážlivě. "Hraničáři jsou roztomile otevření a přímočaří. S nimi se jedná snadno."
Otevření a přímočaří? Elain kroutila hlavou. Chtěli najít Randa, ale skrývali proč. A také tajili přítomnost sester. Aspoň půjdou pryč od něj, jakmile je dostane až do Murandy. To by prozatím mělo stačit, ale ona ho chtěla varovat, jakmile přijde na to, jak to provést, aniž by ho ohrozila. Dávej na něho pozor,

Min, pomyslela si. Dávej na něho pozor kvůli nám.
Několik mil od tábora zastavila koně a pozorně si prohlížela les. Zvlášť za nimi. Slunce se dotýkalo vrcholků stromů. Kolem proběhla bílá liška a zmizela. Něco se mihlo na holé šedé větvi, pták nebo veverka. Z oblohy se najednou snesl tmavý orel a vzápětí se ozvalo tiché vykvíknutí, jež náhle skončilo. Nikdo je nesledoval. Starosti jí nedělali Shienarci, nýbrž ty utajené sestry. Únava, která ji rychle přešla s Merilillinými zprávami, se teď, když byla schůzka s Hraničáři vyřízena, vrátila. Chtěla se co nejdřív dostat do postele, ale nechtěla to natolik, aby sestrám, jež neznala, prozradila cestování.
Mohla splést průchod na palácové nádvoří, ale jenom s rizikem, že zabije někoho, kdo tamtudy bude procházet, až se bude otevírat, a tak ho spletla na jiné místo, které znala stejně dobře. Byla tak unavená, že jí dalo dost práce vytvořit tkanivo, tak unavená, že si na angrial připnutý na šatech vzpomněla, teprve když se ve vzduchu objevila stříbrná čára a otevřela se na pláň porostlou zhnědlou trávou, utlučenou nedávnými sněhy. Pláň byla jižně od Caemlynu, kam ji Gareth Bryne brával na přehlídky královniny gardy.
"To tady budeš jen tak zírat?" ozvala se Birgitte.
Elain zamrkala. Aviendha a Merilille ji ustaraně pozorovaly. Birgitte z tváře nic nevyčetla, ale z pouta se nesla i starost.
"Jen jsem se zamyslela," namítla Elain a pobídla Ohniváka průchodem. Postel bude nádherná.
Ze starého cvičiště k vysoké klenuté bráně ve světlé městské hradbě to byl jenom kousek cesty. Dlouhé tržnice, lemující cestu k bráně, byly v tuto hodinu prázdné, ale bystré stráže tady hlídaly stále. Dívaly se na ni a ostatní, aniž by ji poznaly. Nejspíš to byli žoldnéři. Ti ji nepoznají, dokud ji neuvidí na Lvím trůně. S pomocí Světla a se štěstím ji tam uvidí.
Rychle se smrákalo, obloha tmavla a stíny na ulicích se dloužily. Venku bylo jen pár lidí, kteří spěchali dokončit své povinnosti, než budou moci jít domů na večeři a k teplému ohni. Po ulici před nimi klusali nosiči s kupeckými nosítky natřenými tmavým lakem a po chvíli se na druhé straně objevil velký hasicí vůz, tažený osmispřežím, a jeho železem obitá kola na dlažbě hlasitě rachotila. Zase někde hořelo. To se nejčastěji stávalo v noci. Kolem projela na koních hlídka čtyři gardistů, aniž by se na ni muži dvakrát podívali. Nepoznali ji, stejně jako muži u brány.
Při jízdě se potácela v sedle a myslela na postel.
Ohromeně si uvědomila, že ji zvedají ze sedla. Otevřela oči, aniž by si vzpomínala, že je zavřela, a zjistila, že ji Birgitte drží v náručí."Dej mě dolů," řekla unaveně. "Chodit ještě můžu."
"Ty se ani nepostavíš," zavrčela Birgitte. "Buď zticha a drž."
"Nemůžeš s ní mluvit!" křičela Aviendha.
"Opravdu se musí vyspat, pane Norry," prohlásila Merilille přísně. "Musí ti to stačit zítra."
"Odpusť, ale zítra to nestačí," opáčil Norry a kupodivu mluvil sám velmi rázně. "Musím s ní naléhavě mluvit hned!"
Elain se kymácela hlava, když ji zvedla. Halwin Norry si jako obvykle držel na prsou koženou složku, ale ten suchý mužík, jenž mluvil o korunovaných hlavách stejně suchým tónem jako o opravách střechy, málem poskakoval, aby se dostal přes Aviendhu a Merilille, jež ho držely za ruce.
"Postav mě, Birgitte," zopakovala Elain, a jako druhý div, Birgitte poslechla. Ale dál ji podpírala, za což jí byla Elain vděčná. "Co se děje, pane Norry? Pusť ho, Aviendho. Merilille?"
Hlavní úředník vyrazil, jakmile ho pustily. "Brzy po tvém odchodu dorazila zpráva, má paní," hlásil a vůbec to neznělo suše. Ustaraně vraštil obočí. "Jsou tu čtyři vojska... Malá, měl bych teď asi říct. Světlo, vzpomínám si, když pět tisíc mužů bylo vojsko." Pohladil si holou hlavu, takže si rozcuchal chomáčky bílých vlasů za ušima. "Ke Caemlynu se od východu blíží čtyři malá vojska," pokračoval obvyklejším tónem. Skoro. "Obávám se, že tady budou tak do týdne. Dvacet tisíc mužů. Možná třicet. Nevím to jistě." Zpola k ní natáhl složku, jako by jí chtěl ukázat papíry uvnitř. Byl rozčilený.
"Kdo?" zeptala se. Na východě měla panství a síly Elenia a také Naean. Ale ani jedna by nedokázala zvednout dvacet tisíc mužů. A sníh a bláto je měly zadržet až do jara. "Mělo by" ještě most nepostaví, jako by slyšela Liniin slabý hlásek.
"To nevím, má paní," přiznal Norry. "Zatím ne."
Na tom však nezáleželo, usoudila Elain. Ať to byl kdokoliv, přicházel teď. "Chci, abys hned za rozbřesku

začal nakupovat potraviny, které najdeš v okolí, a přivezl je do města. Birgitte, ať praporečník vyhlásí, že každý žoldnéř, který se zapíše do čtyř dnů ke gardě, dostane odměnu, všichni ostatní pak musejí opustit město. A nech také vydat prohlášení lidu, pane Norry. Ať každý, kdo bude chtít odejít před začátkem obležení, odejde. Sníží to také počet hladových úst a mohlo by to získat pár mužů ke gardě navíc."
Odstrčila Birgitte a vyrazila ke svým komnatám. Ostatní museli jít za ní. "Merilille, ať se to dozví rodinka a Atha'an Miere. Možná budou taky chtít odejít, než to začne. Mapy, Birgitte. Nech do mých komnat poslat dobré mapy. A ještě něco, pane Norry..."
Na spánek ani únavu nebyl čas. Musela bránit město.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Dárek v plátěném pytli

Ráno poté, co Mat slíbil pomoc Teslyn, pokud to půjde - a Joline a té Edesině, kterou ještě ani okem nespatřil! - ohlásila Tylin, že odjíždí z města.
"Suroth mi ukáže, kolik Altary ovládám teď, holoubku," řekla. Její nůž byl zaražený do sloupku u postele a oba ještě leželi v pomačkaných pokrývkách, Mat jen se šátkem zakrývajícím jizvu na krku, ona tak, jak přišla na svět. A pleť měla hladkou jako satén. Dlouhým, nazeleno nalakovaným nehtem mimoděk sledovala jeho ostatní jizvy. Různými způsoby jich získal pěknou sbírku, i když ne proto, že by se tomu snad nesnažil vyhnout. Jeho kůže by na dražbě moc nepřinesla, to bylo jisté, jenže Tylin jizvy fascinovaly.
"Vlastně to nebyl nápad. Tuon si myslí, že mi to... pomůže... když to uvidím na vlastní oči a ne jenom na mapě, a co ta holka navrhne, to Suroth udělá. Ale ráda by to byla udělala už včera. Povezeme se na

to'raken, takže to zvládneme rychle. Zřejmě urazí až sto mil za den. Ach, netvař se tak nešťastně, selátko. Nebudu tě nutit lézt na ty tvory."
Mat si oddechl úlevou. Ale nevadila mu vyhlídka na let. Ten by se mu vlastně mohl docela líbit. Jenomže když opustí Ebú Dar na delší dobu, jen Světlo ví, jestli Teslyn nebo Joline nebo dokonce ta Edesina nezačnou být netrpělivé a neudělají nějakou hloupost, nebo s jakou pitomostí přijde Beslan. Beslan mu dělal stejné starosti jako ty ženské. Tylin, vzrušená představou, že poletí na jednom ze seanchanských zvířat, připomínala orla ještě víc než obvykle.
"Budu pryč jenom týden, cukroušku. Hmmm." Zeleným nehtem sledovala půl lokte dlouhou a svraštělou jizvu, jež se mu táhla přes žebra. "Mám tě uvázat k posteli, abych věděla, že budeš v pořádku, než se vrátím?"
Mat její šibalský úsměv opětoval jedním ze svých nejpodmanivějších, ale dalo mu to práci. Byl si celkem jistý, že žertuje, ale ne úplně. Dneska mu vybrala šaty tak jasně rudé, až z nich bolely oči. Jenom na kabátě a na plášti byly kytičky, pak měl svůj černý kabát a šátek. A vedle bílé krajky u krku a na zápěstí vypadal zbytek ještě rudější. Přesto si je oblékl, jak se nemohl dočkat, až vypadne z komnat. S Tylin bylo moudré nebýt si ničím jistý. Nakonec by nemusela žertovat.
Jak se ukázalo, Tylin Surothinu netrpělivost v nejmenším nepřeháněla. Za dvě hodiny podle drahocenných hodin v Tylinině obývacím pokoji, daru od Suroth, už doprovázel královnu do přístavu. No, Suroth a Tylin jely v čele asi dvacítky urozených, kteří je měli doprovázet, a sbírky só'džin s polovinou hlavy vyholenou, klanících se urozeným a na všechny ostatní koukajících svrchu, a on jel za nimi na Okovi. "Mazlíček" altarské královny nemohl jet s urozenými, k nimž nyní patřila i Tylin. Ne že by byl dědičným sluhou nebo někým na stejné úrovni.
Urození a většina só'džin se vezla na skvělých zvířatech, štíhlých klisnách s klenutými šíjemi a drobným krokem a mohutných valaších s ohnivýma očima a silnými kohoutky. Jeho štěstí zřejmě nemělo na koňské dostihy naprosto žádný vliv, přesto by byl vsadil Oka proti kterémukoliv z nich. Klabonosý ryzák nevypadal nic moc, ale Mat si byl jistý, že by dokázal předběhnout skoro všechna ta ukázková zvířata na krátkou vzdálenost a na dlouhou by je předhonil všechna. Po tak dlouhé době ve stájích byl Oko hravý, když už nemohl běhat, a vyžadovalo to veškerou Matovu obratnost - no, obratnost, k níž nějak přišel s těmi vzpomínkami jiných mužů - aby ho zvládl. Ale v polovině cesty k přístavu už ho poměrně dost bolela zraněná noha v kyčli. Jestli měl Ebú Dar brzy opustit, bude to muset být po moři nebo s Lucovým cirkusem. Měl dobrou představu, jak toho chlapa donutit odjet před příchodem jara, kdyby na to přišlo. Sice to byla nejspíš dost nebezpečná představa, ale neměl moc na vybranou. Druhá možnost byla ještě o něco nebezpečnější.
Vzadu nebyl sám. Za ním ve dvoustupu pochodovalo přes padesát lidí. Naštěstí měli přes průsvitné šaty, které obvykle nosívali, silnou vlnu. Někteří vedli soumary s proutěnými koši plnými lahůdek; urození se bez svých sluhů prostě neobešli. Vlastně si zřejmě mysleli, že s tak malým počtem budou špatně spát. Da'covale málokdy zvedli oči od dlažby a tvářili se pokorně. Kdysi viděl, jak jednoho da'covale, žlutovlasého muže asi v jeho věku, poslali na bičování, a ten si ozlomkrk běžel pro nástroj vlastního trestu. Nesnažil se to odkládat ani se někde schovat, natož se tomu vyhnout. Mat takovým lidem nerozuměl ani za mák.
Před ním jelo šest sul'dam, v krátkých rozdělených sukních jim byly vidět kotníky. U jedné dvou to byly moc hezké kotníky, ale seděly v sedlech, jako by taky patřily k urozeným. Kapuce plášťů se štítky s blesky jim visely na záda a pláště se vlnily ve větru, jako by jim zima nevadila, nebo se je neodvažovala obtěžovat. Dvě si vedle koně vedly na vodítku damane.
Mat si ty ženy nenápadně prohlížel. Jedna damane, malá, se světle modrýma očima, byla stříbrným a'damem spojena s obtloustlou sul'dam s olivovou pletí, kterou viděl, jak vede na procházku Teslyn. Tmavovlasá damane odpovídala na jméno Pura. Na její hladké tváři byla jasně patrná aessedaiovska bezvěkost. Mat Teslyn tak úplně nevěřil, když tvrdila, že se z ní stala skutečná damane, ale když se prošedivělá sul'dam sklonila v sedle a něco pověděla ženě, která bývala Rymou Galfrey, Pura se zasmála a nadšeně zatleskala.
Mat se zachvěl. Kdyby se jí pokusil sundat a'dam z krku, zatraceně jistě by volala o pomoc. Světlo, o čem to uvažuje? Už tak bylo dost zlé, že má na krku tři Aes Sedai, za něž musí vytahovat slaninu z ohně -

Světlo ho spal, zřejmě do toho spadl pokaždé, kdykoliv se otočil! - už to bylo dost zlé, aniž by uvažoval o tom, že jich z Ebú Daru dostane víc.
Ebú Dar byl velkým námořním přístavem, bylo tady možná největší přístaviště ve známém světě, a mola vypadala jako dlouhé šedé kamenné prsty, jež ukazovaly z nábřeží vedoucího podél celého města. Skoro všechna kotviště zabrala seanchanská plavidla všech velikostí. Posádky v ráhnoví nadšeně jásaly, když kolem projížděla Suroth, hromobití hlasů volalo její jméno. Muži na ostatních lodích mávali rukama a taky křičeli, i když mnozí asi nevěděli, koho vlastně zdraví. Nepochybně si mysleli, že se to od nich čeká. Na těch plavidlech vítr vanoucí přístavem zvedal zlaté včely Illianu, půlměsíc Tearu a zlatého jestřába Mayeneru. Rand zřejmě kupcům nenařídil, že mají přestat obchodovat se Seanchany drženými přístavy, nebo se sem ti kupci dostali za jeho zády. Matovi se zablýskly barvy před očima, až musel zatřást hlavou. Většina kupců by obchodovala i s vrahem své matky, pokud by jim to přineslo zisk.
Nejjižnější molo bylo prázdné a seanchanští důstojníci s tenkými chocholy na lakovaných přílbách čekali, aby mohli Suroth a Tylin předat na velkou veslici, jež tu na ně čekala. Tylin ještě Mata naposledy políbila a skoro mu vyrvala vlasy, jak mu stahovala hlavu dolů poté, co ho štípla do zadku, jako by se nikdo nedíval! Suroth se netrpělivě mračila, dokud se Tylin neusadila v lodici, a nepřestala se mračit i potom. Ukazovala prstem Alwhin, své só'džin, a ta neustále přelézala lavice, jak jí podávala to či ono.
Důstojníci se zbylým urozeným hluboko poklonili, ale ti si museli dolů po žebřících slézt sami jen s pomocí svých só'džin. Sul'dam pomohly do člunů damane a bíle oděným lidem nepomohl nikdo naložit koše a sebe. Brzy už čluny mířily přes přístav k místu, kde byli, jižně od Rahadu, drženi rakeni a to'raken, proplétaly se mezi rozlezlou zakotvenou flotilou seanchanských lodí a desítkami zajatých plavidel Mořského národa. Hodně z nich zřejmě bylo předěláno a mělo žebrované seanchanské plachty a jiné lanoví. I na nich byly seanchanské posádky. Kromě hledaček větru, na něž se snažil nemyslet, a několika těch, kteří byli prodáni, byli všichni přeživší Atha'an Miere v Rahadu a s ostatními da'covale čistili zanesené kanály. A s tím on nemohl nic dělat. Nic jim nedlužil, měl toho již tak na talíři víc, než mohl zvládnout, a stejně nemohl nic udělat. A tím to končilo!
Chtěl okamžitě odjet, aby už měl lodě Mořského národa za sebou. Nikdo v přístavu mu nevěnoval sebemenší pozornost. Důstojníci odešli, jakmile čluny odrazily. Někdo, nevěděl kdo, odvedl nákladní koně. Námořníci vyšplhali do ráhnoví a vraceli se ke své práci a příslušníci cechu nakladačů už tlačili dlouhá těžká kolečka naložená žoky, bednami a sudy. Kdyby ale odjel příliš brzy, Tylin by mohlo napadnout, že chce vyjet z města, a poslala by pro něj, a tak Oka postavil na konec mola a mával jako naprostý idiot, dokud nebyla tak daleko, že ho bez dalekohledu nemohla vidět.
Přes bolest v noze jel pomalu podél celého nábřeží. Pohledu na přístav se vyhýbal. Střízlivě odění kupci se dívali, jak nakládají či vykládají jejich náklad, a občas podstrčili měšec někomu v zelené kožené vestě, aby se s jejich zbožím zacházelo opatrněji, či ho doručili rychleji, i když dělníci pracovali ze všech sil. Jižané se zřejmě vždy pohybovali poklusem, dokud slunce nestálo v nadhlavníku, kdy se tady dala na slunci smažit vajíčka, a jak teď byla obloha šedá a od moře vál prudký vítr, bude zima, ať už bude slunce stát kdekoliv.
Když se Mat dostal na úroveň Mol Hara, napočítal víc než dvacet sul'dam hlídkujících v přístavu s damane. Strkaly nos do člunů odplouvajících k zakotveným lodím, jež nebyly seanchanské, a lezly na připlouvající plavidla, připravená zakotvit, i na ta, jež vytahovala kotvy. Byl si docela jistý, že tu budou. Takže zbýval Valan Luca. Jediná další možnost byla příliš riskantní, aby se dala použít jinak než v nouzi nejvyšší. Luca také nebyl žádná jistota, ale byla to jediná skutečná možnost, která mu zbývala.
V Tarasinském paláci slezl z Oka a zpod sedla vytáhl svou hůl. Nechal štolbu koně odvést a odkulhal dovnitř. Noha ho skoro neunesla. Možná by ho bolesti zbavila horká lázeň. Potom snad bude moci myslet. Lucu bylo třeba překvapit, ale než dojde na Lucu, musel překonat ještě pár malých problémů.
"Aha, tady jsi," řekl Noal a zjevil se přímo před ním. Mat stařík jen párkrát zahlédl od chvíle, kdy ho dostal do postele, ale teď vypadal odpočatě a měl vykartáčovaný šedý kabát, což byl div, když člověk vzal v úvahu, že každý den zmizel ve městě a vracel se do paláce až v noci. Upravil si kousek krajky na manžetách a důvěrně se usmál, čímž odhalil mezery mezi zuby. "Něco plánuješ, urozený pane Mate, a já bych ti rád nabídl své služby."
"Zrovínka hodlám přestat zatěžovat svou nohu," prohlásil Mat co nejlhostejněji. Noal vypadal docela

neškodně. Podle Harnana vyprávěl před spaním příběhy, které Harnan a ostatní Rudé paže přímo hltali, dokonce i ten o místě zvaném Shibouya, údajně až za Aielskou pustinou, kde ženy, které můžou usměrňovat, mají tetované obličeje, za víc než tři sta zločinů je trest smrti a pod horami žijí obři větší než ogierové, s tvářemi pod břichem. Tvrdil, že tam byl. Nikdo, kdo vykládal takové pohádky, nemohl být nebezpečný. Na druhou stranu, když ho Mat jedinkrát viděl zacházet s těmi dlouhými dýkami, které nosil pod kabátem, rozhodně vypadal nebezpečně. Podle toho, jak s nimi zacházel, bylo zřejmé, že je na ně zvyklý. "Jestli naplánuju něco jinýho, vzpomenu si na tebe."

Noal, stále s úsměvem, si poklepal ze strany na nos. "Ještě mi nevěříš. To je pochopitelný. Ale kdybych ti chtěl nějak ublížit, stačilo by zůstat tu noc stranou. Máš to v očích. Už jsem viděl velký muže, co mají něco za lubem, a zločince černý jako Jáma smrti. Pak se jim v očích objeví ten výraz, když plánují něco nebezpečnýho, o čem nechtějí nic vědět."

"Mám jenom unavený oči," zasmál se Mat a opřel se o hůl. Tak velcí muži mají něco za lubem? Ten stařík je nejspíš viděl v té své Shibouye s obry. "Za tu noc ti jsem vděčný, to víš. Kdybych pro tebe mohl ještě něco udělat, tak si řekni. Ale teď si jdu dát horkou koupel."

"Pije ten gholam krev?" zeptal se Noal a chytil za ruku Mata, jenž již kulhal pryč.

Světlo, přál si, aby se o tom nezmínil tam, kde ho stařík slyšel. Přál si, aby mu o tom tvorovi Birgitte nikdy nebyla řekla. "Proč se ptáš?" Gholamové se živili krví. Nic jiného nejedli.

"Včera v noci našli dalšího muže s rozervaným hrdlem, akorát že tentokrát na něm ani na povlečení nebyla krev. Neříkal jsem ti o tom? Byl v hostinci u Moldinské brány. Jestliže ten tvor opustil město, tak je zpět." Podíval se za Mata a někomu se hluboko uklonil. "Kdybys změnil názor, jsem ti vždycky k dispozici," pronesl tišeji, když se narovnával.

Mat se ohlédl přes rameno. Pod zlaceným kandelábrem tu stála Tuon a pozorovala ho přes závoj. Tedy aspoň se na něj dívala. Letmo na něj pohlédla? Jako vždycky se ve chvíli, kdy si jí všiml, otočila a odplula, jen jí plisované sukně tiše šustily. Dnes s sebou nikoho neměla.

Podruhé toho dne se Mat zachvěl. Škoda že ta holka neodjela se Suroth a Tylin. Když muž dostane bochník chleba, nemá si stěžovat, že schází pár drobků, ale Aes Sedai a Seanchané, gholam, který mu jde po krku, starci, kteří všude strkají nos, a hubené holky, jež na něj civí, z toho by dostal psotník snad každý. Možná by neměl plýtvat časem, ale nahřívat si nohu.

Když si poslal Lopina pro zbytek svých šatů v Beslanově skříni na hračky, cítil se mnohem lépe. A Nerim šel najít Juilina. Noha ho bolela jako ďas a při chůzi kulhal, ale pokud nechtěl plýtvat časem, tak by se měl dát do práce. Chtěl z Ebú Daru zmizet dřív, než se Tylin vrátí, a tím získá deset dní. Méně, čistě pro jistotu.

Když se ve dveřích do ložnice udeřil chytač zlodějů do čela, Mat se právě v té chvíli prohlížel v Tylinině vysokém stojacím zrcadle. Rudý... oděv... byl nacpaný v šatníku s ostatními hábity, které mu dala. Třeba je využije její příští mazlíček. Oblékl si ten nejprostší kabátec, jaký vlastnil, z kvalitního modrého sukna bez jediného stehu výšivky. Na takový kabát mohl být muž hrdý, aniž by na něj všichni civěli. Slušný kabát.

"Možná kousek krajky," zamumlal a přejel si prstem po límci košile. "Jen kousíček." Když na to přišlo, tak to byl vážně tuze obyčejný kabát. Skoro střízlivý.

"Já o krajkách nic nevím," podotkl Juilin. "Proto sis mě zavolal?"

"Ne, jasně že ne. Čemu se tak křeníš?" On se jen nekřenil, usmíval se doslova od ucha k uchu. "Jsem šťastný, to je všechno. Suroth je pryč a já jsem šťastný. Jestli ses mě nechtěl ptát na krajky, tak na co teda?"

Krev a zatracený popel! Ta žena, o kterou se zajímal, musela být jedna ze Surothiných da'covale! Jedna z těch, které zůstaly tady. Žádný jiný důvod k tomu, aby se staral, jestli tu Suroth je nebo není, mít nemohl, natož aby byl kvůli tomu šťastný. A on jí chtěl sebrat jednu z jejího majetku! No, ve srovnání s párkem damane to nakonec možná nebylo tak hrozné.

Dokulhal k Juilinovi, položil mu ruku kolem ramen a odvedl ho do obývacího pokoje. "Potřebuju šaty pro damane na ženu asi takhle velkou," ukázal si zhruba k rameni, "a hubenou." Předvedl Juilinovi svůj nejvážnější úsměv, ale jeho veselí znatelně přešlo. "Taky potřebuju troje šaty sul'dam a a'dam. A napadlo mě, že chlap, kterej ví nejlíp, jak něco ukrást, aby ho při tom nechytili, bude chytač zlodějů."

"Já jsem chytač zlodějů," zavrčel Juilin a setřásl Matovu ruku, "ne zloděj!"
Mat se přestal usmívat. "Juiline, víš, že jedinej způsob, jak dostat ty sestry z města, je, když si stráže budou myslet, že jsou pořád damane. Teslyn a Edesina na sobě mají, co je zapotřebí, musíme však převlíknout Joline. Suroth se vrátí za deset dní. Jestli do tý doby nezmizíme, tak až odejdem, ta tvoje krasavice zůstane z největší pravděpodobnosti jejím majetkem." Nemohl se zbavit pocitu, že pokud nebudou pryč do té doby, neodejde nikdo z nich. Světlo, v tomhle městě by se mohl člověk v domě utřást k smrti.
Juilin vrazil pěsti do kapes svého tmavého tairenského kabátu a zlobně se na něj mračil. Vlastně se mračil skrze něj na něco, co se mu rozhodně nelíbilo. Nakonec udělal obličej a zabručel: "Nebude to snadné."
V následujících dnech nebylo nic snadné. Služebné se jeho novým šatům smály. Vlastně jeho starým šatům. Křenily se a v jeho doslechu se sázely, jak rychle se dokáže převlíknout, až se Tylin vrátí - většina si zřejmě myslela, že poběží chodbami a bude ze sebe všechno strhávat, jakmile uslyší, že přichází - ale on jim nevěnoval pozornost. Kromě té části o Tylinině návratu. Když se o něm zmínila první služka, málem vyskočil z kůže, protože se polekal, že se opravdu vrací.
Většina žen a skoro všichni muži usoudili, že když změnil šaty, hodlá odejít. Utéci, říkali nesouhlasně, a dělali, co mohli, aby mu překáželi. V jejich očích byl on mastí na Tylinin bolavý zub a nechtěli, aby se vrátila a pokousala je za to, že je pryč. Kdyby nezajistil, že Lopin nebo Nerim budou pořád v Tylinin ých komnatách hlídat jeho věci, šaty by byly zmizely znovu, a Oko setrval ve stájích jen díky Vaninovi a Rudým pažím.
Mat je v jejich přesvědčení ještě utvrzoval. Až odejde a zároveň zmizí dvě damane, lidé si to určitě budou spojovat, ale když byla Tylin pryč a jeho záměr uprchnout před jejím návratem jasný, aspoň z toho nebude nikdo vinit ji. Každý den, ať pršelo anebo svítilo slunce, projížděl Oka kolem stájí, každý den o něco déle, jako by se mu snažil zlepšit kondici. Což také byla pravda, jak si uvědomil. Noha i bok ho stále bolely, ale usoudil, že by zvládl až deset mil, než bude muset sesednout. No, osm mil určitě.
Když bylo hezky, sul'dam často braly damane na procházku tam, kde cvičil. Seanchanky věděly, že není Tylinin ým majetkem, ale na druhou stranu slyšel, jak ho některé nazývají její hračkou! Tylinina tretka, tak mu říkaly, jako by to bylo jméno! Nebyl pro ně dost důležitý, aby zjišťovaly, zda má jiné. Pro ně člověk buď byl da'covale, nebo ne, a tahle polovičatost je nekonečně bavila. Projížděl se za smíchu sul'dam a snažil se sám sobě namluvit, že je to prospěšné. Čím víc lidí bude moci říct, že pracoval na svém útěku před Tylinin ým návratem, tím lépe pro ni. Jenom to nebylo příliš příjemné pro něj.
Občas mezi prováděnými damane zahlédl tváře Aes Sedai, kromě Teslyn tu byly tři, ale netušil, jak vypadá ta Edesina. Mohla to být ta malá bledá žena, která mu připomínala Moirain, nebo ta vysoká se stříbřitě plavými vlasy nebo ta štíhlá černovláska. Jak tak pluly vedle sul'dam, mohly se procházet o své vůli, nebýt lesklého obojku kolem jejich krku a vodítka vedoucího k zápěstí sul'dam. Teslyn se tvářila stále zachmuřeněji a zírala upřeně před sebe. Pokaždé se také tvářila odhodlaněji. A taky možná vylekaně. Začal si kvůli ní a její netrpělivosti dělat starosti.
Rád by ji byl uklidnil - nepotřeboval, aby mu ty staré vzpomínky připomínaly, že odhodlání ve spojení se strachem může lidi zabít, jenomže ony to potvrzovaly - chtěl ji uklidnit, ale neodvažoval se znovu přiblížit ke kotcům v podkroví. Tuon dál stávala za ním, když se otočil, a zírala na něj nebo po něm letmo koukla nebo co to dělala, a mnohem častěji, než aby mu to nevadilo. Ale ne zas tak často, aby si začal myslet, že ho sleduje. Proč by to dělala? Ale bylo to poměrně často. Občas s ní byla její só'džin Selucia a tu a tam i Anath, i když ta divná vysoká žena zřejmě z paláce po nějaké době zmizela, přinejmenším nebyla vidět na chodbách. Zaslechl, že je v "ústraní", ať už to znamenalo cokoliv, a on si jen přál, aby tam byla vzala i Tuon. Pochyboval, že by ta holka podruhé uvěřila, že nese cukroví hledačkám větru. Možná ho chtěla pořád koupit. Pokud ano, tak stále nechápal proč. Nikdy nepochopil, co přitahuje ženu k muži - zjevně měly oči navrch hlavy kvůli těm nejobyčejnějším chlapíkům - ale věděl, že ať už říká Tylin cokoliv, on sám není žádný krasavec. Ženy lhaly, aby dostaly muže do postele, a lhaly ještě víc, když už ho tam měly.
V každém případě byla Tuon jen protivná, jako moucha v uchu. Nic víc. Na to, aby se začal potit, by to chtělo víc než kvákající báby nebo civící holky. Avšak Tylin, ač byla pryč, na to stačila. Kdyby se vrátila a chytila ho, jak se připravuje zmizet, mohla by změnit názor na jeho prodej. Nakonec nyní byla sama

vznešenou paní a on si byl zcela jistý, že si brzy vyholí vlasy do úzkého pruhu, jako správná seanchanská vysoce urozená. A kdo ví, co udělá pak? Z Tylin se trochu potil, ale z toho ostatního byl potem přímo zlitý.
Dál poslouchal, když mu Noal a občas i Tom vykládali o gholamových vraždách. Každou noc došlo k nové, i když nikdo kromě těch dvou a jej si to zřejmě nespojil. Mat se co nejvíc držel na otevřeném prostranství a pokud možno mezi lidmi. Přestal spát v Tylinině posteli a nikdy nespal dvě noci po sobě na stejném místě. Když to znamenalo strávit noc na seníku u stájí, ať si, nespal na seníku poprvé, i když si nevzpomínal, že by ho kdy seno tolik píchalo přes šaty. Přesto bylo lepší spát v seně než si nechat podříznout krk.
Toma vyhledal hned poté, co se rozhodl osvobodit Teslyn, a našel ho v kuchyni, jak nad kuřetem v medu klábosí s kuchařkami. Tom vycházel stejně dobře s kuchaři jako se sedláky, kupci a šlechtici. Dokázal vyjít s každým, tenhle Tom Merrilin, posbírat všechny drby a poskládat si je do celkového obrázku. Dokázal se na věci podívat úkosem a viděl věci, jež ostatním unikly. Jakmile dojedl kuře, přišel s jediným způsobem, jak dostat Aes Sedai přes stráže. Tehdy to celé vypadalo skoro snadné. Ale jen chvilku. Protože vzápětí se vynořily další překážky.
Juilin se na věci díval stejně pokřiveným způsobem, možná že to způsobila léta chytání zlodějů. Mat se s nimi občas v noci sešel v maličkém pokojíku v čeledníku, kde oba bydleli, a snažili se vymyslet, jak ty překážky překonat. A z těch se Mat opravdu zapotil.
Při první schůzce, večer po Tylinině odjezdu, se Beslan vydal hledat Toma. Naneštěstí nejdřív poslouchal u dveří a zaslechl dost, aby ho nebylo možné nějak ukecat. A na velké neštěstí se chtěl také zúčastnit. Dokonce jim řekl, jak to udělat.
"Povstání," tvrdil, sedě na trojnožce mezi dvěma úzkými postelemi. V přecpané místnosti byl ještě stojan s umyvadlem a otlučeným bílým džbánem a bez zrcadla. Juilin seděl jen v košili na své posteli a tvářil se bezvýrazně. Tom ležel na druhé posteli a zamračeně si prohlížel klouby na ruce. Mat se tedy opíral o dveře, aby dovnitř někdo nevrazil. Nevěděl, má-li se smát, nebo plakat. Tom o téhle bláhovosti zřejmě věděl celou dobu a snažil se kluka zchladit. "Lidé povstanou, když jim podám zprávu," pokračoval Beslan. "S přáteli jsme mluvili s muži po celém městě. Jsou připravení bojovat!"
Mat si povzdechl a přešlápl, aby ulevil bolavé noze. Tušil, že až Beslan dá zprávu, povstane jen sám se svými přáteli. Většina lidí byla víc ochotná o bojování mluvit než ho provádět, zvlášť když měli za soupeře vojáky. "Beslane, v kejklířských příbězích porážejí vojska pacholci s vidlema a pekaři s dlažebníma kostkama, protože chtějí být svobodní." Tom zafrkal, až se mu zavlnily bílé kníry. Mat si ho nevšímal. "Ve skutečným životě se pacholci a pekaři nechají akorát tak zabít. Já poznám dobrý vojáky, když je vidím, a Seanchané jsou hodně dobří."
"Když s Aes Sedai osvobodíme i ostatní damane, budou bojovat s námi!" namítal Beslan.
"Nahoře v podkroví musí být nejmíň dvě stovky damane, Beslane, a většina z nich jsou Seanchanky. Osvoboď je, a ať se ti to líbí nebo ne, každá z nich ze všeho nejdřív poletí najít nějakou sul'dam. Světlo, nemůžeme věřit ani všem ženám, co nejsou Seanchanky!" Mat zvedl ruku, aby zarazil Beslanovy námitky. "A my nemáme jak zjistit, který můžem věřit a který ne. A i kdyby ano, ty ostatní bychom museli zabít. A já si nedovolím zabít ženu, jejíž jedinej zločin je, že je na vodítku. Ty ano?" Beslan odvrátil zrak, ale tvářil se odhodlaně. Rozhodně se nevzdával.
"Ať už nějakou damane osvobodíme nebo ne," pokračoval Mat, Jestliže lidi povstanou, Seanchané změní Ebú Dar v jatka. Oni povstání potlačují tvrdě, Beslane. Velmi tvrdě! Mohli bychom zabít všechny ty damane v podkroví, a oni by si prostě přivedli další z táborů. Až by se tvoje máma vrátila, našla by uvnitř hradeb trosky a před nima tvou hlavu naraženou na kůl. Její by se k tý tvý brzy připojila. Určitě si nemyslíš, že by uvěřili, že nevěděla, co má její syn v pácu, že ne?" Světlo, nevěděla to? Ta ženská byla dost kurážná, aby to zkusila. Nemyslel si, že by byla tak pitomá, ale...
"Říká, že jsme myši," podotkl Beslan trpce. ,"Když kolem procházejí psi, myši tiše leží, jinak je sežerou,'" ocitoval. "Nelíbí se mi být myš, Mate."
Mat začal dýchat trochu klidněji. "Lepší být živá myš než mrtvá, Beslane." Což možná nebyl nejdiplomatičtější způsob, jak to podat - Beslan se na něj zašklebil - ale byla to pravda.
Povzbuzoval Beslana, aby se s nimi scházel, jen aby ho trochu udržel na uzdě, ale princ přicházel

málokdy, takže připadlo na Toma, aby se pokusil zchladit jeho nadšení, pokud to půjde. Dokázal Beslana přesvědčit jen k tomu, aby slíbil, že povstání nesvolá dřív, než budou oni měsíc pryč, aby měli čas vyváznout. To sice nebylo uspokojivé, ale lepší něco než nic. Všechno ostatní vypadalo tak, že po dvou krocích narazili na kamennou zeď. Nebo na poplašný drát.
Juilinova milá ho měla pěkně v hrsti. Jí zřejmě nevadilo, že vyměnil tairenské šaty za zelenobílou livrej sluhy nebo že nespí, aby mohl strávit dvě noci zametáním podlahy kousek od schodiště nahoru ke kotcům. Na sluhu s koštětem se nikdo nepodívá dvakrát, dokonce ani ostatní sluhové. V Tarasinském paláci jich bylo dost, aby se navzájem neznali, a když viděli muže v livreji s koštětem, usoudili, že ho má mít. Juilin strávil zametáním dva celé dny a nakonec ohlásil, že sul'dam prohlížejí kotce hned ráno a těsně po setmění a mezitím chodí tam a zpátky, ale v noci nechávají damane na pokoji.
"Slyšel jsem, jak jedna sul'dam říká, jak je ráda, že není v táboře, kde..." Juilin ležel na tenkém slamníku a musel se odmlčet, jak zíval. Tom seděl na kraji postele, takže stolička zůstala Matovi. Bylo to lepší než stát, ale jen o trochu. Většina lidí už v tuto hodinu spala. "Kde musí v noci stávat na stráži," dokončil chytač zlodějů, když zase mohl mluvit. "Prý je taky ráda, když může nechat damane spát celou noc, takže jsou s východem slunce svěží."
"Takže to musíme províst v noci," zamumlal Tom a pohladil si knír. Nebylo třeba dodávat, že všechno, co se v nocí šustne, přitahuje pozornost. Seanchané v noci hlídkovali v ulicích, což občanská garda nikdy nedělala. Gardisty bylo také možné podplatit, dokud je Seanchané nerozpustili. Nyní budou v noci hlídat nejspíš smrtonoši a každý, kdo by se pokusil podplatit je, by se nemusel ani dožít soudu.
"Už jsi našel nějaký a'dam, Juiline?" optal se Mat. "Nebo šaty? Dostat šaty přece nemůže být tak těžký jako a'dam."
Juilin znovu zívl. "Budu je mít, až budou k mání. Nenechávají je jen tak se povalovat, víš."
Tom odhalil, že prostě provést damane bránou není možné. Nebo to spíš, jak dobrovolně přiznal, zjistila Riselle. Jeden z vyšších důstojníků, kteří bydleli u Tulačky, měl zřejmě pěkný hlas, který se jí velice líbil.
"Někdo s urozených může vzít damane ven bez otázek," hlásil Tom při další schůzce. Tentokrát oba s Juilinem seděli na postelích. Mat začal tu stoličku nenávidět. "Nebo aspoň pár. Ale sul'dam potřebuje rozkaz podepsaný a zpečetěný někým z urozených, důstojníkem od kapitána výš nebo der'sul'dam. Stráže u brány a v přístavu mají seznam všech pečetí ve městě, který platí, takže si nemůže prostě jen nějakou vybrat a myslet si, že ji vezmou. Potrebuju kopii toho správnýho příkazu se správnou pečetí. Otázkou zůstává, kdo budou naše tři sul'dam."
"Co třeba Riselle?" navrhl Mat. Nevěděla, co provádějí, a prozradit jí to bude nebezpečné. Tom jí kladl všechny možné otázky, jako by se učil žít pod seanchanskou vládou, a ona se svého seanchanského přítele velice ráda vyptala, ale možná by už nebyla tak ráda, aby riskovala, že její hezká hlavička skončí na kůlu. Mohla udělat horší věci než jen říci ne. "A co ta tvoje dámička, Juiline?" Uvažoval o třetí. Požádal Juilina, aby našel šaty sul'dam, které by padly Setalle Ananové, i když zatím neměli možnost jí je vyzkoušet. Byl u Tulačky jen jednou od chvíle, kdy do kuchyně vrazila Joline, aby se ujistil, že chápe, že dělá, co se dá. Sice to nepochopila, ale panímámě Ananové se podařilo utišit její hněv dřív, než začala ječet. Bude z ní skvělá sul'dam pro Joline.
Juilin nejistě pokrčil rameny. "Měl jsem už tak dost práce přesvědčit Theru, aby se mnou utekla. Je teď... bojácná. Časem jí můžu pomoct to překonat - vím, že můžu - ale nemyslím, že by měla na něco jako předstírání, že je sul'dam."
Tom se zatahal za kníry. "Není pravděpodobný, že by Riselle opustila město. Zřejmě se jí hlas praporečního generála urozeného pána Yamady líbí natolik, že se za něj rozhodla vdát." Lítostivě si povzdechl. "Obávám se, že z toho zdroje už žádné informace nebudou." A on si už nebude moci pokládat hlavu na její ňadra, říkal jeho výraz. "No, oba zkuste vymyslet, koho můžem požádat. A zařiďte, ať se můžu kouknout na ty rozkazy."
Podařilo se mu najít správný inkoust a papír a byl připraven napodobit libovolnou ruku a pečeť. K pečetím choval opovržení. Tvrdil, že je dokáže napodobit každý s řípou a nožem. Psát jako někdo jiný tak, aby si dotyčný sám myslel, že to napsal, bylo umění. Ale nikdo z nich nedokázal vykutat kopii rozkazů s potřebnou pečetí. Jako s a'damy, ani rozkazy Seanchané nenechávali jenom tak se někde povalovat. Dva kroky a kamenná zeď. A tak uplynulo šest dní. Zbývaly jim ještě čtyři. Mat měl pocit, že

od Tylinina odjezdu uběhlo šest let a do jejího návratu zbývají pouhé hodiny.
Sedmého dne zastavil Mata na chodbě Tom, jakmile se mládenec vrátil z projížďky. Usmíval se, jako by jenom tak plácal, bývalý kejklíř mluvil potichu, tak aby procházející sluhové slyšeli jen mumlání. "Podle Noala zabíjel gholam včera v noci zase. Hledači dostali rozkaz najít toho vraha, i kdyby kvůli tomu museli přestat jíst a spát, ale nemůžu přijít na to, kdo ten rozkaz vydal. Vlastně už to, že ten rozkaz dostali, je asi tajemstvím. Ale už teď mají v podstatě připravený skřipce a nahřívají železa."
I když Tom mluvil potichu, Mat se rozhlédl, zda je někdo neposlouchá. Jediná osoba v dohledu byl podsaditý šedovlasý Narvin. Měl na sobě livrej, ale nikam nespěchal a ani nic nenesl. Sluhové tak vysoko postavení jako Narvin nic nenosili ani nespěchali. Když si všiml, jak se Mat rozhlíží na všechny strany, zamračil se. Mat by na něj rád zaprskal, ale místo toho předvedl svůj nejkouzelnější úsměv a podmračený Narvin odešel. Mat si byl jistý, že za prvním pokusem dostat Oka ze stájí je on.
"O těch hledačích ti řekl Noal?" zašeptal nevěřícně, jakmile byl Narvin dost daleko.
Tom odmítavě mávl rukou. "Ovšemže ne. Jenom o tom zabíjení. I když zřejmě něco slyšel a ví, co to znamená. To je vzácný nadání. Rád bych věděl, jestli opravdu byl v Shaře," přemítal. "Říkal, že..." Mat se na něj zamračil tak zlostně, až si Tom odkašlal. "No, to později. Mám i jiný zdroje než oplakávanou Riselle. Několik z nich jsou naslouchači. A ti zjevně vážně vědí všechno."
"Ty jsi mluvil s naslouchači?" Matův hlas zněl jako rezavý pant. Měl dojem, že mu zrezavěly hlasivky!
"Na tom vůbec nic není, dokud nezjistí, že to víš," smál se Tom. "Mate, u Seanchanů musíš předpokládat, že jsou všichni naslouchači. Tak zjistíš, co chceš vědět, aniž bys řekl něco špatného do špatného ucha." Zakašlal a pohladil si kníry, ale ten úsměv, tak sebepodceňující, až si skoro říkal o chválu, se mu zakrýt nepodařilo. "Já prostě jenom u dvou u tří vím, kdo ve skutečnosti jsou. V každém případě víc informací nikdy neuškodí. Chceš odejít, než se Tylin vrátí, ne? Když je pryč, vypadáš poněkud... opuštěný."
Mat dokázal jen sténat.
Té noci gholam udeřil znovu. Lopin a Nerim mu to vyklopili, ještě než dojedl svou rybí snídani. Tvrdili, že je na nohou celé město. Poslední oběť, ženu, objevili v ústí uličky, a najednou začali lidé mluvit a dávat si dohromady jednu vraždu s druhou. Pobíhal tady nějaký šílenec a lidé požadovali, aby bylo v noci v ulicích víc seanchanských hlídek. Mat odstrčil talíř, hlad ho přešel. Víc hlídek. A jako kdyby to nestačilo, jestli se to dozví Suroth, mohla by se vrátit dřív a Tylin přivést s sebou. Přinejlepším mohl počítat jen se dvěma dny. Bál se, že vyklopí i to, co již pozřel.
Dopoledne strávil tím, že přecházel - kulhal - po Tylinině ložnici a snažil se něco vymyslet, cokoliv, co by mu dovolilo vykonat nemožné ve dvou dnech. A noha ho vlastně bolela méně. Přestal nosit hůl, snažil se zesílit. Usoudil, že by po vlastních zvládl tak dvě tři míle, než by si musel odpočinout. Tedy bez delšího odpočinku.
V poledne mu Juilin přinesl jedinou dobrou zprávu, již slyšel za celý věk. Vlastně to nebyla zpráva. Byl to plátěný pytel s dvojími šaty, ovinutými kolem stříbrného a'damu.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Další plán

Sklep u Tulačky byl velký, s trámovým stropem, ale působil stejně přecpaně jako Tomův a Juilinův pokoj, i když tu bylo jen pět lidí. Kahan na obráceném sudu vrhal mihotavé stíny. O kus dál už byly jen stíny. Ulička mezi policemi a drsnými kamennými zdmi byla stěží dost široká, aby tudy prošel sud, ale proto to tu nepůsobilo tak přecpaným dojmem.
"Žádala jsem tě o pomoc, ne o smyčku kolem krku," řekla Joline chladně. Po týdnu v péči panímámy Ananové a na Enidině kuchyni už nevypadala tak ztrhaně. Rozedrané šaty, které na ní Mat předtím viděl, nahradilo dobré modré sukno s krajkou u krku a na zápěstí. V nejasném světle, s tváří zpola ve stínu, vypadala vzteky bez sebe, jako by se Matovi snažila vyvrtat díry do hlavy. "Kdyby se něco zvrtlo - cokoliv! - byla bych bezmocná!"
Nehodlal to snášet. Člověk nabídne z dobroty srdce - no skoro - pomoc a hele, kam se dostane. Doslova jí zatřásl a'damem pod nosem. Kroutil se mu v ruce jako dlouhý stříbrný had a leskl se ve světle. Obojek a náramek zaškrábaly o kamennou podlahu a Joline popadla tmavé sukně a couvla, aby se jich ani nedotkla. Podle toho, jak se tvářila, to mohla být zmije. Mata napadlo, jestli jí padne. Obojek vypadal větší než její štíhlá šíje. "Panímáma Ananová ti to sundá, jakmile budeš za hradbama," zavrčel. "Jí snad věříš, ne? Riskovala krk, když tě tu schovala. Povídám ti, že je to jediná cesta!" Joline umíněně zvedla bradu a panímáma Ananová si cosi rozzlobeně mumlala.
"Ona si to nechce vzít," podotkl za Matem naprosto bezvýrazně Fen.
"Jestli si to nechce vzít, tak si to nevezme," dodal ještě bezvýrazněji Blaeric vedle Fena.
Jolinini tmavovlasí strážci byli na dva tak rozdílné muže jako dva hrášky v hrnci. Fen, s šikmýma tmavýma očima a bradou, kterou by se dal štípat kámen, byl o fous menší než Blaeric a možná trochu širší v prsou a ramenou, ale mohli by bez obtíží nosit navzájem svoje šaty. Fenovi visely rovné černé vlasy až k ramenům. Modrooký Blaeric měl vlasy hodně krátké a o něco světlejší. Blaeric byl Shienarec a oholil si i uzel na temeni a nechával si růst vlasy, aby se vyhnul pozornosti, ale nelíbilo se mu to. Fen, Saldejec, toho kromě Joline neměl zrovna moc v lásce. Ti dva mluvili stejně, uvažovali stejně a stejně se i pohybovali. Nosili ošumělé košile a prosté vlněné vesty, které jim visely do půli stehen, ale každý, kdo by si je spletl s dělníky, dokonce i v tak špatném osvětlení, by musel být slepý. Ve dne, ve stájích, kde je panímáma Ananová nechávala pracovat... Světlo! Dívali se na Mata, jako by se lvi dívali na kozu, která na ně vycenila zuby. Pohnul se, aby je neviděl ani koutkem oka. Nože, které měl poschovávané různě po těle, ho příliš neuklidňovaly, když je měl v zádech.
"Jestli ho neposlechneš, Joline Mazo, tak poslechneš mě." Setalle si dala ruce v bok a postavila se štíhlé Aes Sedai, jen jí oříškové oči plály. "Hodlám tě dostat zpátky do Bílý věže, i kdybych tam musela dojít pěšky a celou cestu tě strkat! Možná mi cestou ukážeš, co to znamená být Aes Sedai. Stačila by mi malá ukázka dospělýho chování. Zatím tu vidím jen novicku, co fňuká do polštáře a má záchvaty vzteku!"
Joline na ni kulila velké hnědé oči, jako kdyby nevěřila vlastním uším. Mat si nebyl jistý, jestli věří svým. Hostinské neskáčou Aes Sedai po krku. Fen zabručel a Blaeric zamumlal něco, co rozhodně nebyla lichotka.
"Nemusíš chodit dál než mimo dohled stráží u bran," vysvětloval Mat Setalle rychle a doufal, že odvrátí výbuch, k němuž se zřejmě chystala Joline. "Necháš si kapuci staženou..." Světlo, musí ji dostat do jednoho z těch fajnových plášťů! No, když dokáže Juilin ukrást a'dam, dokáže ukrást i zatracený plášť...
"...a strážní uvidí akorát další sul'dam. Do rána můžeš být zpátky a nikdo nic nepozná. Leda bys trvala na tom, že si necháš ten svatební nůž." Zasmál se svému vtipu, ona však ne.
"Myslíš, že můžu zůstat někde, kde ženy mění ve zvířata jenom proto, že dokážou usměrňovat?" vyjela a vyrazila k němu, až stála těsně před ním. "Myslíš, že bych tu nechala svou rodinu?" Pokud se na Joline mračila, tak po něm přímo vrhala blesky. Pravdou bylo, že o tomhle nikdy neuvažoval. Rozhodně by damane rád osvobodil, ale proč na tom tolik záleželo jí? Bylo však jasné, že záleží. Ruka jí sjela k dlouhé zakřivené dýce u pasu a pohladila ji. Ebúdarci nebrali urážky na lehkou váhu a ona byla v tomto ohledu čistou Ebúdarkou. "Dva dny poté, co dorazili Seanchané, jsem začala jednat o prodeji Tulačky, když jsem viděla, co jsou zač. Byla bych už dávno všechno předala Lydel Elonidové, ale pozdržela jsem to, protože Lydel by se moc nelíbilo mít Aes Sedai ve sklepě. Až budeš připravený odejít, můžu odevzdat

klíče a jít s tebou. Lydel začíná být netrpělivá," dodala a významně se přes rameno podívala na Joline.
A co jeho zlato? chtěl se zeptat rozčileně. Nechala by ho Lydel si je vzít, náhle do klína spadlé dědictví pod kamenem v podlaze? Ale dusit se začal z něčeho jiného. Náhle se viděl, jak má na krku celou rodinu panímámy Ananové včetně ženatých synů a vdaných dcer s dětmi a možná i pár tetiček, strýčků, bratranců a sestřenic. Celé desítky. Možná nebyla zdejší rodačka, ale její manžel měl příbuzné po celém městě. Blaeric ho praštil do zad tak tvrdě, až se zapotácel.
Ukázal mu zuby a doufal, že to bude Shienarec brát jako děkovný úsměv. Blaericův výraz se nezměnil. Zatracení strážci! Zatracené Aes Sedai! A dvakrát zatracené hostinské!
"Panímámo Ananová," začal opatrně, "vzhledem k tomu, jak se hodlám z Ebú Daru dostat, mám místo jen pro pár lidí." Ještě jí neřekl o Lucově cirkuse. Pořád existovala možnost, že se mu ho nepodaří přesvědčit. A čím víc lidí by musel brát s sebou, tím těžší by to přesvědčování bylo. "Jakmile budeme pryč z města, vrátíš se sem. Jestli už musíš odejít, tak odjeď na manželově rybářským člunu. Jakmile Seanchané zjistí, že jsou pryč dvě damane, tak vletí na každýho, kdo se pokusí odejít."
"Dvě?" ozvala se ostře Joline. "Teslyn a kdo ještě?"
Mat sebou trhl. Nechtěl si to nechat uklouznout. Měl Joline na háčku, byla urážlivá, umíněná a rozmazlená. Cokoliv, kvůli čemu by si začala myslet, že to celou věc ztíží, by ji mohlo přimět pokusit se o nějaký vlastní praštěný nápad. Něco, co by nepochybně zničilo všechny jeho plány. Kdyby se pokusila uprchnout sama, určitě by ji chytily, a ona by bojovala. A jakmile by Seanchané zjistili, že mají ve městě přímo pod nosem Aes Sedai, znovu by zesílili pátrání po marath'damane, hlídek by v ulicích bylo víc než kvůli "šílenému vrahovi", a nejhorší ze všeho bylo, že by mohli ještě ztížit průchod bránou.
"Edesina Azzedin," přiznal váhavě. "Víc o ní nevím."
"Edesina," řekla Joline pomalu a lehce svraštila obočí. "Slyšela jsem, že -" Ať už slyšela cokoliv, cvakla zuby a upřela na něj zuřivý pohled. "Drží ještě další sestry? Jestli má být Teslyn volná, tak jim nenechám žádnou jinou sestru!"
Matovi dalo dost práce necivět na ni s otevřenou pusou. Urážlivá a rozmazlená? Díval se na lvici hodící se k Blaericovi a Fenovi. "Věř mi, nenechám v kotcích žádnou Aes Sedai, pokud tam nebude chtít zůstat," vypravil ze sebe co nejtrpčím hlasem. Pořád ale byla umíněná. Mohla by trvat na tom, že se pokusí zachránit i ty druhé dvě jako Pura. Světlo, nikdy se neměl zaplést s Aes Sedai, a na varování nepotřeboval žádné staré vzpomínky! Jeho vlastní mu docela stačily, děkuji pěkně.
Fen ho prstem tvrdě dloubl do levé lopatky. "Dávej si pozor na jazyk," pronesl varovně.
Blaeric ho dloubl do pravé lopatky. "Nezapomínej, s kým mluvíš!"
Joline nad jeho tónem několikrát zafrkala, ale dál to nechala plavat.
Mat cítil, jak se mu vzadu na krku, asi v místě, kam by ho zasáhla katova sekera, uvolňuje uzlík. Aes Sedai si s ostatními lidmi hrály jako kočka s myší, ale nečekaly, že někdo proti nim použije jejich vlastní triky.
Otočil se k Setalle. "Panímámo Ananová, jistě vidíš, že čluny tvýho muže jsou mnohem lepší -"
"To je možný," přerušila ho, "akorát že Jasfer odplul se všemi deseti čluny a s celým příbuzenstvem už před třemi dny. Čekám, že jestli se někdy vrátí, cech si s ním bude chtít vážně promluvit. Nemá vozit pasažéry. Mají namířeno do Illianu, kde na mě počkají. Já rozhodně nehodlám chodit až do Tar Valonu, víš."
Tentokrát sebou Mat škubl. Kdyby se mu nepodařilo přesvědčit Lucu, hodlal se vrátit k Jasferovým člunům. Byla to nebezpečná možnost, pravda, víc než nebezpečná. Možná šílená. Sul'dam v přístavu by nejspíš chtěly ověřit každý rozkaz, který by posílal damane na rybářské čluny, zvlášť v noci. Ale nepouštěl čluny z hlavy. No, bude muset Lucu pořádně ohnout, tak tvrdě, jak bude nutné.
"Tys nechala svou rodinu vyjet v této době?" Joline z hlasu čišela nevíra a opovržení. "Když zuří nejhorší bouře?"
Panímáma Ananová, zády k Aes Sedai, hrdě zvedla hlavu, ale nebyla to hrdost na sebe. "Věřím Jasferovi, že v případě potřeby vpluje i do chřtánu cemaros. Věřím mu tolik, jako ty svým strážcům, zelená. Víc."
Joline se náhle zamračila, zvedla lampu a posvítila si hostinské do tváře. "Nesetkaly jsme se už někde? Občas, když ti nevidím do obličeje, mi tvůj hlas připadá povědomý."

Místo odpovědi Setalle vzala Matovi a'dam a zápolila s plochým článkovaným náramkem na konci kulatého stříbrného vodítka. Celá věc byla vytvořená ze článků, složených dohromady tak chytře, že nebylo vidět, jak to bylo uděláno. "Klidně to můžeme vyzkoušet."
"Vyzkoušet?" opáčil Mat a ty oříškové oči mu věnovaly zničující pohled.
"Ne každá žena může být sul'dam. To už bys měl vědět. Já doufám, že můžu, ale měly bychom to zjistit včas." Zamračila se na umíněně zavřený náramek a obrátila ho v ruce. "Víš, jak se to rozepíná? Nemůžu ani najít, kde se to rozepíná."
"Ano," přitakal Mat chabě. Když jedinkrát hovořil se Seanchany o sul'dam a damane, tak se opatrně vyptával na to, jak je používají v bitvě. Nikdy ani nepomyslel na to, jak se vlastně sul'dam vybírají. Možná s nimi bude muset bojovat - ty staré vzpomínky mu nedovolovaly přestat uvažovat o tom, jak takové bitvy vést - ale rozhodně nehodlal žádné verbovat. "Radši to vyzkoušíme hned." Místo... Světlo! Spony pro něj byly jednoduchou záležitostí, ta na náramku jednodušší. Stačilo prostě stisknout správné místo nahoře a dole, ne úplně naproti vodítku. Dalo se to udělat jednou rukou, a náramek se otevřel s kovovým cvaknutím. Obojek byl trochu složitější a vyžadoval obě ruce. Položil prsty na správná místa po stranách vodítka, zatlačil, otočil a zatáhl, přičemž nepolevoval v tlaku. Nestalo se nic, dokud neotočil oběma konci proti sobě. Potom se obojek rozdělil hned vedle vodítka a cvaklo to hlasitěji než prve. Prosté. Ovšem přijít na to mu v paláci trvalo skoro hodinu i s tím, co Juilin zahlédl. Tady ho ale nikdo nepochválil. Nikdo se ani nepodíval, jako by neudělal nic, co oni nedokázali!
Setalle si náramek připnula na zápěstí a obtočila si vodítko kolem předloktí, načež zvedla obojek. Joline na něj hleděla s odporem a mačkala si sukně.
"Chceš se odsud dostat?" zeptala se hostinská tiše.
Joline se po chvíli narovnala a zvedla bradu. Setalle jí ho zapnula se stejným hlasitým cvaknutím jako při rozepínání. S tou velikostí se musel mýlit, padl jí dokonale. Joline zkřivila rty, to bylo všechno, ale Mat skoro cítil, jak se Blaeric a Fen za ním napjali. Zadržel dech.
Obě ženy, bok po boku, udělaly krok a prošly kolem Mata. Ten začal opět dýchat. Joline se nejistě mračila. Pak udělala druhý krok.
A s výkřikem se zhroutila na podlahu a svíjela se v bolestech. Nevypravila ze sebe ani slovo, jen stále hlasitěji sténala. Stočila se do klubíčka a končetiny, dokonce i prsty se jí kroutily v podivných úhlech. Setalle padla na kolena, jakmile se Joline složila, a natáhla se po obojku, ale Blaeric s Fenem byli rychlejší, i když se chovali divně. Blaeric si klekl, zvedl si kvílející Joline na prsa a začal jí masírovat krk, no tohle. Fen jí hmatal po rukou. Setalle konečně rozepnula obojek a dřepla si, avšak Joline sebou dál škubala a fňukala a její strážci na ní dál pracovali, jako by jí masírovali křečové žíly. A vrhali ledové pohledy po Matovi, jako by to byla jeho vina.
Mat viděl, jak jeho skvělé plány leží v troskách, a mužů si moc nevšímal. Nevěděl, co udělat dál, kde začít. Tylin se mohla vrátit už pozítří a on si byl jistý, že musí být pryč, než bude zpátky.
Protáhl se kolem Setalle a poplácal ji po rameni. "Řekni jí, že zkusíme něco jinýho," zamumlal. Ale co? Zvládat a'dam očividně mohla jen žena se schopnostmi sul'dam.
Hostinská ho dohonila ve tmě u schodiště vedoucího do kuchyně, kde si bral klobouk a plášť. Pevné prosté sukno bez výšivek. Muž se bez výšivek obejde. Jemu rozhodně nescházely. A všechny ty krajky! Rozhodně ne!
"Máš už nějaký další plán?" zeptala se. Ve tmě nerozeznal její tvář, ale stříbrný a'dam se stejně leskl. Osahávala si náramek na zápěstí.
"Vždycky mám další plán," zalhal a rozepnul jí náramek. "Alespoň nemusíš riskovat krk. Jak tě zbavím Joline, můžeš se vydat za manželem."
Jen zabručela. Tušil, že ví, že žádný plán nemá.
Chtěl se vyhnout šenku plnému Seanchanů, a tak vyšel ven kuchyní a přes dvůr u stájí na Mol Hara. Nebál se, že by si ho někdo všiml nebo se divil, co tam dělá. V těch ošuntělých šatech ho zřejmě brali za poslíčka hostinské, když přišel dovnitř. Ale mezi Seanchany byly tři sul'dam a dvě s damane. Začínal se bát, že bude muset nechat Teslyn a Edesinu s obojky, a teď právě nechtěl žádnou damane ani vidět.
Krev a zatracenej popel, slíbil jenom, že to zkusí!
Slabé slunce ještě stálo dost vysoko na obloze, ale zvedal se vítr od moře, plný soli a slibující déšť.

Nebýt smrtonošů pochodujících přes náměstí, lidí, ne ogierů, tak všichni na Mol Hara spěchali dokončit, co měli v plánu, než začne pršet. Když dorazil k vysoké polonahé soše královny Nariene, kdosi mu položil rukuna rameno.
"Bez těch módních šatů jsem tě zprvu nepoznal, Mate Cauthone."
Mat se otočil a uviděl toho podsaditého illiánského só'džin, jehož viděl v den, kdy se v jeho životě znovu objevila Joline. Nebylo to příjemné spojení. Kulatolící chlapík vypadal divně, jak měl plnovous a chyběla mu polovina vlasů, a navíc se třásl, ze všech věcí, jen v košili.
"Ty mě znáš?" zeptal se Mat opatrně.
Hromotluk se na něho zářivě usmál. "Ať se picnu, to víš, že jo. Kdysi jsi na mý lodi podnikl pozoruhodnou cestu s trolloky a Shadar Logothem na jedný straně a myrddraalem a Bílým Mostem v plamenech na druhý. Bayle Domon, pane Cauthone. Už si vzpomínáš?"
"Vzpomínám." Jistým způsobem. Většinu té cesty si pamatoval jenom matně, díry v paměti mu zaplnily vzpomínky těch druhých mužů. "Budem si někdy muset sednout ke svařenýmu vínu a popovídat si o starých časech." Což se nikdy nestane, pokud Domona uvidí jako první. Vzpomínky, které mu na tu plavu zůstaly, byly jaksi podivně nepříjemné, jako vzpomínky na smrtelnou chorobu. Ovšem on byl nemocný, v jistém smyslu. Další nepříjemná vzpomínka.
"Na to už čas nebude," zasmál se Domon, položil Matovi ruku kolem ramen a otočil ho zpátky k Tulačce.
Pokud se s ním nechtěl prát, neviděl Mat způsob, jak uniknout, a tak šel. Rvačka na ulici nebyla vhodným způsobem, jak se vyhnout nežádoucí pozornosti. Navíc si nebyl jistý, jestli by vyhrál. Domon vypadal tlustý, ale byla to vrstva tuku na tvrdých svalech. A pití se nemohlo zvrtnout. Kromě toho, nebyl snad Domon něco jako pašerák? Možná znal cesty z Ebú Daru a ven, které neznali ostatní, a po troše uvážlivého vyptávání by mu je mohl prozradit. Zvlášť nad vínem. V kapse měl Mat naditý měšec a nevadilo by mu, kdyby celý padl na to, že toho chlapíka opije jako šumaře o Letnicích. Opilí lidé mluví.
Domon ho prohnal šenkem, klaně se napravo nalevo urozeným a důstojníkům, kteří si ho téměř nevšímali, ale nešel do kuchyně, kde by je Enid mohla nechat sednout na lavici v koutku. Místo toho Mata vedl ke schodům bez zábradlí. Dokud Mata nezavedl do pokoje nahoře, Mat si myslel, že si Domon jde pro kabát a plášť. V krbu tu hořel oheň, ale Matovi náhle bylo více zima než venku.
Domon za nimi zavřel dveře a postavil se před ně s rukama zkříženýma na prsou. "Jsi v přítomnosti kapitána zelených urozené paní Egeanin Tamarath," odříkal a potom dodal normálním hlasem: "Tohle je Mat Cauthon."
Mat se z Domona podíval na vysokou ženu sedící ztuhle na židli se šprušlovým opěradlem. Dnes měla krásné plisované šaty světle žluté a přes ně roucho s vyšívanými květinami, ale vzpomněl si na ni. Bledý obličej měla tvrdý a modré oči stejně dravčí jako Tylin. Usoudil však, že Egeanin nejde po polibcích. Ruce měla štíhlé, ale na nich měla šermířské mozoly. Neměl příležitost zeptat se, o co tu jde, a nebylo to ani nutné.
"Můj só'džin mi sdělil, že víš, co je nebezpečí, pane Cauthone," řekla, jakmile Domon zavřel pusu. Její pomalý způsob mluvy stále působil rezolutně a velitelsky, ale také byla urozená. "Potřebuji takové muže jako posádku pro svou loď a platím dobře, ve zlatě, ne ve stříbře. Jestli znáš další jako ty, tak je najmu. Musí ale umět držet jazyk za zuby. Moje záležitosti jsou jen moje věc. Bayle zmínil další dvě jména. Tom Merrilin a Juilin Sandar. Pokud je některý z nich zde v Ebú Daru, ráda bych využila i jejich služeb. Oni mě znají a vědí, že mi můžou důvěřovat i svými životy. A ty také, pane Cauthone."
Mat se posadil na druhou židli v místnosti a odhrnul si plášť. Neměl sedět ani v přítomnosti jednoho z méně urozených - jak ukazoval její sestřih podle hrnce a nazeleno nalakované nehty na malíčcích - potřeboval však přemýšlet. "Ty máš loď?" zeptal se, aby získal čas. Egeanin rozzlobeně otevřela ústa. Vyptávat se urozených se mělo dělat opatrně.
Domon zabručel a zavrtěl hlavou a ona se na chvíli zatvářila ještě rozzlobeněji, ale pak ji mračení přešlo. Na druhou stranu Mata provrtávala očima jako nebozezy, vstala a s rukama v bok se před ním rozkročila. "Nejpozději koncem jara budu mít plavidlo, jakmile mi z Cantorinu přivezou moje zlato," pronesla ledovým hlasem.
Mat si povzdechl. No, vlastně stejně nebyla naděje, že by mohl vzít Aes Sedai na loď patřící

Seanchanovi, ne doopravdy. "Odkud znáš Toma a Juilina?" O Tomovi jí mohl říct Domon, ale, Světlo, odkud mohla znát Juilina?
"Kladeš moc otázek," sdělila mu a otočila se. "Obávám se, že tě nakonec nepotřebuji. Bayle, pošli ho ven." To poslední byl rezolutní rozkaz.
Domon se nepohnul. "Řekni mu to," vybízel ji. "Dřív nebo později se bude muset všechno dozvědět, nebo kvůli němu budeš v ještě větším nebezpečí než teď. Řekni mu to." I na só'džin mu zřejmě hodně procházelo. Seanchané hodně dali na to, aby majetek zachovával své místo. Vlastně i všichni ostatní. Egeanin nemohla být ze čtvrtiny tak tvrdá, jak vypadala.
V této chvíli však vypadala velice tvrdě, kopala si do sukní, přecházela sem a tam a mračila se na Domona a Mata. Nakonec se zastavila. "V Tanchiku jsem jim trochu pomohla," přiznala. Po chvíli dodala: "A dvěma ženám, které byly s nimi, Elain z rodu Trakandů a Nyneivě z rodu al'Mearů." Upřeně si ho prohlížela, chtěla zjistit, zda ta jména zná.
Matovi se stáhl hrudník. Ne bolestí, bylo to spíš, jako by se díval, jak kůň, na něhož vsadil, běží k cíli s ostatními v závěsu, aniž by ještě bylo o výsledku rozhodnuto. Co ve Světle dělaly Nyneiva a Elain v Tanchiku, že potřebovaly pomoc od Seanchana a dostaly ji? Tom a Juilin byli na podrobnosti skoupí. Navíc na tom nezáleželo. Egeanin chtěla muže, kteří zachovají její tajemství a nevadí jim nebezpečí. Ona sama byla v nebezpečí. A urozeným hrozilo jen máloco, kromě jiných urozených a... "Jdou po tobě hledači," řekl.
To, jak zvedla hlavu, na potvrzení stačilo, a dala ruku dolů, jako by sahala po meči. Domon přešlápl a zaťal velké pěsti. Oči upíral na Mata. Oči náhle tvrdší než Egeanininy. Už nevypadal legračně, vypadal nebezpečně. Náhle Mata napadlo, že nemusí z pokoje odejít živý.
"Jestliže se potřebuješ dostat od hledačů, můžu ti pomoct," řekl rychle. "Budeš se muset dostat někam, kde to Seanchané neovládají. Tam, kde jsou, tě hledači můžou najít. A nejlepší bude dostat se tam co nejrychleji. Vždycky můžeš získat další zlato. Jestli tě hledači dřív nedostanou. Tom mi řekl, že se kvůli něčemu můžou přetrhnout. Rozpalují železa a připravují skřipce."
Egeanin tu chvíli jen stála a zírala na něj. Konečně si vyměnila dlouhý pohled s Domonem. "Možná by bylo lepší odjet co nejdřív," vydechla. Avšak okamžitě začala mluvit rázně. Pokud se na chvíli tvářila ustaraně, tak ji to hned přešlo. "Hledači mi, myslím, nezabrání opustit město, ale myslím, že mě můžou sledovat k něčemu, co chtějí víc než mě. Budou mě sledovat, a dokud neopustím země držené Rhyagelle, můžou nařídit vojákům, aby mě zatkli, což udělají, jakmile si uvědomí, že hodlám jít do zemí, které ještě nejsou posbírané. A tehdy budu potřebovat schopnosti tvého přítele Toma Merrilina, pane Cauthone. A tak musím hledačům zmizet z očí. Možná to zlato z Cantorinu nedostanu, ale mám dost, abych tě za tvou pomoc dobře odměnila. Tím si můžeš být jist."
"Říkej mi Mat," požádal ji a předvedl svůj nejlepší úsměv. Dokonce i tvrdé ženy změkly pod jeho nejlepším úsměvem. No, nezměkla viditelně - pokud něco, tak se lehce zamračila - ale jednou z věcí, kterou o ženách věděl, byl účinek jeho úsměvu. "Vím, jak zařídit, abys zmizela. Nemá smysl čekat, víš. Hledači by se mohli rozhodnout tě zatknout už zítra." Teď zasáhl cíl. Netrhla sebou - tušil, že sebou trhá jen málokdy - ale skoro kývla. "Je tu jenom jedna věc, Egeanin." Tohle by mu pořád mohlo vybuchnout do obličeje jako jedna z Aludřiných rachejtlí, ale neváhal. Občas člověk prostě musí hodit kostky. "Nepotřebuju žádný zlato, ale potřebuju tři sul'dam, který budou držet zavřenou pusu. Myslíš, že bys je mohla sehnat?"
Po chvíli, která se táhla jako hodiny, kývla, a on se usmál. Jeho kůň přešel první.
* * *
"Domon," řekl Tom hluchým hlasem přes troubel fajfky. Ležel s tenkým polštářem přeloženým pod hlavou a vypadal, že studuje slabý modrý opar visící ve vzduchu. Místnost neměla okna a jediná lampa poskytovala bídné světlo. "A Egeanin."
"A ona je teď urozená." Juilin seděl na kraji své postele a civěl do zčernalé hlavičky své fajfky. "Nevím, jestli se mi to líbí."
"Chcete říct, že jim nemůžem věřit?" chtěl vědět Mat a bezstarostně přitlačil palcem na tabák. S kletbou hned ucukl a strčil si popálený palec do pusy. Znovu si mohl vybrat mezi stáním a stoličkou, ale pro jednou mu stolička nevadila. Jednání s Egeanin trvalo jen chvilku, ale Tom se do paláce vrátil až po

setmění a Juilin se objevil ještě později. Ani jednoho ta zpráva nepotěšila tolik, jak Mat čekal. Tom si jen povzdechl, že si konečně pořádně prohlédl jednu z přijatelných pečetí, ale Juilin se zamračil, kdykoliv se podíval na ranec ležící v rohu, kam ho hodil. Nebylo zatraceně nutné, aby se takhle choval jenom proto, že už šaty sul'dam nepotřebovali. "Povídám vám, že jsou oba kvůli hledačům strachem bez sebe," pokračoval Mat, když ho palec přestal tolik bolet. Možná ne úplně bez sebe, ale přesto byli vyděšení. "Egeanin je možná urozená, ale ani nemrkla, když jsem jí řekl, nač ty sul'dam potřebuju. Jenom řekla, že zná tři, který udělají, co potřebujem, a může je mít připravený zítra."
"Poctivá ženská, tahle Egeanin," přemítal Tom. Občas vyfoukl kroužek kouře. "Divná, pravda, ale je to taky Seanchanka. Myslím, že ji má ráda dokonce i Nyneiva, a vím, že Elain určitě ano. A ona má ráda je. I když věří, že jsou Aes Sedai. V Tanchiku byla moc užitečná. Moc užitečná. Víc než schopná. Vážně bych moc rád věděl, jak přišla k tomu, že povýšila mezi urozený, ale ano, myslím, že jí můžem věřit. A Domonovi taky. Tenhle Domon je zajímavej."
"Pašerák," zamumlal Juilin přezíravě. "A teď patří jí. Só'džin jsou víc než jen majetek, víš. Jsou i tací, kteří říkají urozeným, co mají dělat." Tom zvedl huňaté obočí. Jen to, ale chytač zlodějů po chvíli pokrčil rameny. "Domon je asi důvěryhodný," připustil neochotně. "Na pašeráka."
Mat zafrkal. Možná žárlili. No, on byl ta'veren a oni s tím museli žít. "Takže odcházíme zítra v noci. Jediná změna plánu je v tom, že budeme mít tři opravdický sul'dam a jednu z urozených, aby nás dostala přes bránu."
"A tyto sul'dam vezmou tři Aes Sedai z města, nechají je jít a ani je nenapadne vyvolat poplach," zamumlal Juilin. "Kdysi, když byl Rand al'Thor v Tearu, jsem viděl, jak vyhozená mince pětkrát po sobě přistála na hraně. Nakonec jsme odešli a nechali ji tak na stole. Stát se asi může cokoliv."
"Buď jim věříš, Juiline, nebo nevěříš," zavrčel Mat. Chytač zlodějů se zamračil na ranec v rohu a Mat potřásl hlavou. "S čím vám v Tanchiku pomohli, Tome? Krev a popel, nedělejte na mě vy dva zase ty oči! Víte to a oni to vědí a já bych se to mohl dozvědět taky."
"Nyneiva řekla, že to nemáme prozradit nikomu," namítl Juilin, jako by na tom opravdu záleželo. "Elain řekla, že nemáme. Slíbili jsme to. Jako bychom složili přísahu."
Tom zakroutil hlavou na polštáři. "Okolnosti věci mění, Juiline. A v každým případě to nebyla přísaha." Vyfoukl tři dokonalé kroužky kouře, jeden uvnitř druhého. "Pomohli nám získat a zbavit se něčeho jako mužskej a'dam, Mate. Černý adžah ho zjevně chtěly použít na Randa. Už chápeš, proč to chtěly Nyneiva s Elain udržet pod pokličkou. Kdyby se rozneslo, že něco takovýho existuje, Světlo ví, jaký příběhy by z toho vzešly."
"Kdo se stará o to, co lidi povídají?" Mužský a'dam? Světlo, kdyby ho černé adžah dostaly na Randův krk, nebo Seanchané... Opět mu před očima zavířily barvy a musel na Randa přestat myslet. "Klepy neuškodí... nikomu." Tentokrát žádné barvy. Mohl se jim vyhnout, dokud nemyslel na... Barvy opět zavířily a on zaskřípal zuby o troubel.
"To není pravda, Mate. Příběhy mají moc. Příběhy kejklířů, eposy bardů i klepy z ulice. Rozvířují vášně a mění způsob, jakým lidi nahlížejí svět. Dneska jsem slyšel, že Rand prý přísahal věrnost Elaidě a že je v Bílý věži. Ten chlapík tomu věřil, Mate. Co když tomu začne věřit, řekněme, dost Tairenů? Tairenové Aes Sedai nesnášejí. Správně, Juiline?"
"Někteří," přiznal Juilin a pak dodal, jako by to z něj Tom páčil. "Většina. Ale z nás se s Aes Sedai setkal jen málokdo. Co platil ten zákon, zakazující usměrňování, do Tearu přišlo jen pár Aes Sedai, a to ještě málokdy hlásaly, co jsou zač."
"To není podstatný, můj skvělý, Aes Sedai milující tairenský příteli. A na každý pád to dává váhu mýmu argumentu. Tear je věrný Randovi, teda alespoň šlechtici, protože se bojí, že by se jinak vrátil, ale když uvěří, že ho drží Věž, tak by se možná vrátit nemohl. Když uvěří, že je nástrojem Věže, bude to jenom další důvod, proč se obrátit proti němu. Když těm dvěma věcem uvěří dost Tairenů, bude to, jako kdyby Tear opustil hned potý, co vytáhl Callandor. A to je jenom jeden drb a jenom Tear, ale stejně tolik škod může napáchat v Cairhienu nebo v Illianu nebo kdekoliv. Nevím, jaký řeči by mohly vzniknout o mužským a'damu ve světě s Drakem Znovuzrozeným a asha'many, ale jsem moc starej na to, abych to chtěl zjišťovat."
Mat to v podstatě pochopil. Muž se vždycky snaží přimět toho, kdo velí vojákům stojícím proti němu,

aby uvěřil, že dělá něco úplně jiného, než doopravdy dělá, že jde někam, kam rozhodně chodit nehodlá, a nepřítel se o totéž snaží s ním, tedy pokud se aspoň trochu vyzná v řemesle. Občas mohly být obě strany tak zmatené, že se stávaly velmi zvláštní věci. Občas docházelo k tragédiím. Shořela města, která nikdo nechtěl spálit, akorát že žháři věřili něčemu, co nebyla pravda, a umíraly tisíce lidí. Ze stejného důvodu byla ničena úroda a při následujícím hladomoru zahynuly desítky tisíc lidí.
"Takže nebudu nikde vykládat o tom a'damu pro mužský," prohlásil. "Ale napadlo někoho říct o tom... jemu?" Změť barev. Možná by si jich mohl prostě nevšímat nebo si na ně zvyknout. Zmizely stejně rychle, jako se objevily, a nebolely. Jenom neměl rád věci, kterým nerozuměl. Zvlášť když mohly mít něco společného s jedinou silou. Stříbrná liščí hlava pod košilí ho před jedinou silou chránila, ale ta ochrana měla tolik děr co jeho vzpomínky.
"Zrovna jsme se spolu moc nestýkali," podotkl Tom suše a zahýbal obočím. "Elain a Nyneiva asi našly nějaký způsob, jak mu to dát vědět, pokud to považují za důležitý."
"Proč by měly?" odpověděl Juilin a se zabručením si stáhl botu. "Ten krám je na mořském dně." Zamračeně botu hodil na rance šatů v rohu. "Necháš nás aspoň trochu se vyspat, Mate? Zítra se nejspíš nevyspíme vůbec, a já bych se rád vyspal aspoň každou druhou noc."
Té noci se Mat rozhodl spát v Tylinině posteli. Ne kvůli starým časům. Ta představa mu byla k smíchu, i když na to, aby to byla legrace, se nesmál tak moc. Ale byla to dobrá péřová matrace a polštáře vycpané husím peřím, což bylo rozhodně lepší než seník, když člověk nevěděl, kde se příště pořádně vyspí.
Potíž byla v tom, že nemohl usnout. Ležel tam potmě, ruku pod hlavou, šňůru medailonku otočenou kolem zápěstí, jak byl připravený pro případ, že by škvírou pode dveřmi proklouzl gholam, ale nebyl vzhůru kvůli gholamovi. Nemohl přestat uvažovat o svém plánu. Byl to dobrý plán, a jednoduchý, tak jednoduchý, jak to za daných okolností bylo možné. Akorát že žádná bitva nešla podle plánu. Velcí kapitáni si svou pověst vysloužili nejen vymýšlením skvělých plánů, ale také proto, že dokázali zvítězit i poté, kdy se jejich plány začaly rozpadat. Takže když se v oknech objevily první ranní paprsky, on tam ještě ležel, otáčel medailonkem v prstech a snažil se vymyslet, co se zvrtne.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Studené, velké kapky deště

Přišel chladný úsvit, vycházející slunce zakrývaly mraky a od Bouřlivého moře vál vítr, který chřestil okenními tabulkami. V příbězích by to nebyl den vhodný pro velkolepou záchranu a únik. Byl to den pro vraždu. To nebyla příjemná představa, když člověk doufal, že se dožije dalšího rána. Ale ten plán byl jednoduchý. Když teď mohl využít seanchanskou urozenou, nemohlo se snad nic pokazit. Mat se o tom

snažil sám sebe přesvědčit.
Když se oblékal, Lopin mu přinesl snídani, chleba, šunku a nějaký tvrdý žlutý sýr. Nerim balil poslední kousky oblečení, jež měly jít do hostince, včetně několika košil, které mu dala ušít Tylin. Byly to nakonec dobré košile a Nerim tvrdil, že by se s tou krajkou dalo něco udělat, i když to od něj jako obvykle znělo, jako by nabízel, že mu ušije rubáš. Ten smutný šedovlasý chlapík to s jehlou a nití uměl, jak Mat dobře věděl. Už Matovi zašil dost ran.
"S Nerimem vyvedeme Olvera brankou na odpadky vzadu," odříkával Lopin s přehnanou trpělivostí s rukama sepjatýma v pase. Sloužící v paláci jedli dobře a tmavý tairenský kabát mu byl přes břicho těsnější než předtím. Vlastně ani rozšířený spodek kabátu nebyl tolik rozšířený jako kdysi. "A nikdy tam není nikdo kromě strážných, dokud vozy s odpadky odpoledne nevyvezou, a oni jsou zvyklí, že tamtudy vynáším věci mého pána, takže si nás nebudou všímat. U Tulačky pak vyzvedneme zlato mého pána a zbytek jeho šatů a Mewyn, Fergin a Gorderan se tam s námi sejdou s koňmi. S Rudými pažemi pak odpoledne provezeme mladého Olvera Daleirskou bránou. Mám v kapse žetony z loterie na koně včetně obou nákladních, můj pane. Na Velké severní silnici je opuštěná stáj, je to asi míli na sever od Nebeského okruhu, kde budeme čekat, dokud neuvidíme mého pána. Doufám, že si příkazy mého pána pamatuju správně."
Mat dojedl sýr a oprášil si ruce. "Myslíš, že tě nutím to opakovat moc často?" řekl a oblékl si kabát. Prostý tmavozelený kabát. Když člověk dělal to, nač se on chystal dnes, tak chtěl být nenápadný. "Chci se ujistit, že si to pamatuješ. A nezapomeň, jestli mě neuvidíte do zítřejšího rána, tak pojedete, dokud nenajdete Talmanese a Bandu." Poplach vypukne ráno při prohlídce kotců, a jestli do té doby nebude venku z města, tak nejspíš zjistí, jestli jeho štěstí zahrnuje i to, že zastaví katovu sekeru. Řekli mu, že je jeho osudem zemřít a opět žít - bylo to proroctví, nebo skoro - ale byl si docela jistý, že se to již stalo.
"Jistě, můj pane," pronesl Lopin mírně. "Stane se, jak můj pán přikazuje."
"Zajisté, můj pane," zamumlal Nerim, jako obvykle pohřebním tónem. "Můj pán přikazuje a my posloucháme."
Mat tušil, že lžou, ale dva tři dny čekání jim neublíží, a tou dobou už jim bude určitě jasné, že nepřijde. Metwyn a ostatní vojáci je v případě potřeby přesvědčí. Ti tři možná šli za Matem Cauthonem, ale nebyli tak hloupí, aby položili hlavu na špalek, kdyby už on přišel o tu svoji. Z nějakého důvodu si ale nebyl jistý Lopinem a Nerimem.
Olverovi odchod od Riselle nevadil tolik, jak se Mat obával. To téma nanesl, když chlapci pomáhal sbalit jeho věci, které měly být odneseny do hostince. Všechny Olverovy věci byly úhledně naskládány na úzkou postel v bývalé trucovně, malém obývacím pokoji, když to ještě byly Matovy komnaty.
"Bude se vdávat, Mate," vykládal Olver trpělivě, jako kdyby někomu vysvětloval něco, co je úplně jasné. Otevřel úzkou vyřezávanou krabičku, kterou mu dala Riselle, aby se ujistil, že je dravčí pírko v bezpečí, a pak ji zavřel a nacpal do koženého tlumoku, který si ponese sám. To pírko ochraňoval, jako by to byl měšec s dvaceti zlatými korunami a hrstí stříbra. "Nemyslím, že by se jejímu manželovi líbilo, kdyby mě dál učila číst. Já být jejím manželem, tak jí to nedovolím."
"Aha," řekl Mat. Když se jednou Riselle rozhodla, konala velice rychle. Její svatba s praporečním generálem Yamadou byla veřejně ohlášena včera a měla se odehrát zítra, i když podle zvyku se obvykle od ohlášek do obřadu měsíc čekalo. Yamada byl možná dobrý generál - Mat ho neznal - ale proti Riselle a jejímu nádhernému poprsí prostě neměl šanci. Dnes se byli podívat na jednu vinici v Rhiannonských kopcích, kterou jí ženich kupoval jako svatební dar. "Jenom mě napadlo, že bys mohl chtít - já nevím - vzít ji s náma nebo tak něco."
"Nejsem dítě, Mate," ohradil se Olver. Obalil látkou svůj želví krunýř a přidal ho do tlumoku. "Ale budeš se mnou hrát hady a lišky, že jo? Riselle hraje ráda a ty už vůbec nemáš čas." Kromě šatů, které Mat balil do pláště a které přijdou do proutěného koše, měl chlapec v tlumoku ještě náhradní spodky, čisté košile a punčochy. A hru hadi a lišky, kterou mu udělal jeho zesnulý otec. Olver za svých deset roků již ztratil víc než většina lidí za celý život. Stále ale věřil, že člověk může hady a lišky vyhrát i bez porušení pravidel.
"Budu," sliboval Mat. Udělá to, pokud se mu podaří dostat se z města. Už teď rozhodně porušil dost pravidel, aby si zasloužil vyhrát. "Ty se hlavně postarej o Vichra, dokud tam nedorazím." Olver se křenil

od ucha k uchu, což u něj bylo doslova. Kluk toho nohatého šimla miloval skoro stejně jako hady a lišky.
Naneštěstí byl Beslan další, kdo si zjevně myslel, že hadi a lišky se dají vyhrát.
"Dneska v noci," zavrčel, jak tak přecházel před krbem v Tylinině obývacím pokoji. Oči měl dost studené, aby přehlušily teplo stoupající z krbu, a ruce měl sepjaté za zády, jako by je držel co nejdál od úzkého meče. Zdobené hodiny na mramorové krbové římse s vyřezanými vlnami odbily čtyřikrát za druhou hodinu po ránu. "Kdybych to věděl pár dní dopředu, mohl jsem zařídit něco velkolepého!"
"Já nechci nic velkolepýho," opáčil Mat. Nechtěl od něj vůbec nic, ale Beslan před chvílí náhodou zahlédl Toma, když vklouzl na dvůr u Tulačky. Tom šel zabavit Joline, dokud Egeanin večer nepřivede své sul'dam, aby jí uklidnil nervy a bavil ji po dvorském způsobu, ale hostinec mohl navštívit z nejrůznějších důvodů. No, možná jich nebylo tolik, když tam bylo plno Seanchanů, ale několik jich mít mohl určitě.
Jenže Beslan po něm skočil jako kachna po brouku a odmítal zůstat stranou. "Bude docela stačit, když s kamarády zapálíš nějaký to seanchanský skladiště u Přístavní silnice. Ale až po půlnoci, jasný? Lepší bude o hodinu později než o chviličku dřív." S trochou štěstí se do půlnoci dostane z města. "To odláká jejich pozornost na jih, a sám víš, jak jim ztráta zásob uškodí."
"Říkal jsem, že to udělám," ohradil se Beslan kysele, "ale nemůžeš říct, že zapalování ohňů je zrovna působivé gesto."
Mat se posadil, rukama se opřel o lenochy křesla vyřezávaného do podoby bambusu a zamračil se. Jeho pečetní prsten kovově cvakal, jak poklepával prsty. "Beslane, až ty ohně zahoří, tebe určitě uvidí v hostinci, viď?" Mladík se zaškaredil. "Beslane?"
Beslan rozhodil rukama. "Já vím, já vím. Nesmím ohrozit matku. Uvidí mě. O půlnoci budu namol jako manžel hostinské! Můžeš se vsadit, že mě uvidí! Akorát že to není moc hrdinské, Mate. Já se Seanchany válčím, ať už je na tom matka jakkoliv."
Mat měl co dělat, aby si nepovzdechl. Téměř se mu to podařilo.
Samozřejmě neexistoval způsob, jak utajit, když tři Rudé paže odvedly koně ze stájí. Dvakrát toho rána si všiml, jak služky předávají peníze jiným, a v obou případech žena, jež peníze odevzdávala, se na něj zlobně zamračila, když si ho všimla. I když Vanin a Harnan byli stále usazeni v kasárnách za stájemi, palác věděl, že Mat Cauthon brzy odejde, a sázky již byly vyplaceny. Musel jen zajistit, že nikdo nezjistí jak brzy, než bude příliš pozdě.
Vítr celé dopoledne sílil, ale on si nechal nasedlat Oka a jezdil v kruhu po nádvoří, trochu se choulil v sedle a držel si plášť u těla. Jel pomaleji než obvykle a Okovy podkovy líně, plouživě cinkaly po dlažbě. Občas se Mat zamračil na houstnoucí mraky na obloze a zakroutil hlavou. Ne, Mat Cauthon nebyl rád, když musel být venku za špatného počasí. Mat Cauthon by zůstal někde v teple a suchu, dokud se obloha nevyčistí, ano, to by udělal.
Sul'dam provázející damane v kruhu po dvoře také věděly, že brzy odjede. Služky se možná se Seanchankami nebavily přímo, ale co věděla jedna žena, to se vždycky brzy dozvěděly všechny v okruhu několika mil. Ani lesní požár se nešíří suchým lesem tak rychle jako klepy mezi ženami. Jedna vysoká žlutovlasá sul'dam se podívala jeho směrem a zakroutila hlavou. Jiná malá a podsaditá sul'dam se zasmála nahlas, tmavá byla jako Mořský národ. Byl prostě Tylinina tretka.
Sul'dam mu starosti nedělaly, Tylin ano. Několik dní až do dnešního rána neviděl damane cvičit. Dnes nechávaly sul'dam pláště volně vlát ve větru, ale damane si ty svoje držely u těla, jen Teslynin šedý plášť povlával sem a tam a ona na nerovném dláždění občas klopýtla. Oči měla vykulené a ustarané. Občas zalétla pohledem k baculaté černovlasé sul'dam, jež držela druhý konec jejího vodítka, a pokaždé si nejistě olízla rty.
Matovi se stáhl žaludek. Kam se podělo její odhodlání? Jestli se už začínala hroutit pod...
"Je všechno v pořádku?" zeptal se Vanin, když Mat sesedl a podal mu Okovy otěže, Rozpršelo se, padaly studené, velké kapky, a sul'dam se smíchem hnaly své svěřenkyně dovnitř, aby se nenamočily. Některé damane se smály taky a Mata z toho mrazilo. Vanin nehodlal riskovat, že by se někdo mohl začít divit, proč tu stojí na dešti a baví se. Sklonil se, zvedl Okovi levou přední nohu a prohlížel podkovu.
"Vypadáš kapku bledší než obvykle."
"Všechno je v pořádku," sdělil mu Mat. V noze a kyčli ho dost pobolívalo, ale příliš to nevnímal, stejně

jako sílící déšť. Světlo, jestli se teď Teslyn složí... "Hlavně si to pamatuj. Jak dnes v noci uslyšíš v paláci křik nebo cokoliv, co bude vypadat na potíže, tak s Hamanem nečekejte. Hned odjedete a najdete Olvera. Bude -"
"Já vím, kde ten malej uličník bude." Pustil Okovi nohu, narovnal se a odplivl si dírou mezi zuby. Po tvářích mu stékal déšť. "Harnan není tak blbý, aby si neuměl natáhnout boty, a já taky vím, co dělat. Ty se hlavně postarej o svůj díl a zařiď, ať to tvoje štěstí funguje. Tak pojď, chlapče," dodal o něco přívětivěji k Okovi. "Mám pro tebe trochu ovsa. A pro sebe horkou rybí polívku."
Mat věděl, že by se měl také najíst, jenže měl pocit, jako kdyby spolkl kámen a na jídlo už mu nezbývalo místo. Dokulhal do Tylininých komnat, přehodil provlhlý plášť přes křeslo a chvíli jen stál a zíral do rohu, kde byl vedle jeho luku opřen i černý oštěp. Chtěl se pro ashandarei vrátit až nakonec. Urození už by měli být všichni v posteli, když vyrazí, a služebnictvo také, vzhůru zůstanou snad jen stráže, ale on nehodlal riskovat, že ho někdo uvidí dřív, než to bude nutné. Dokonce i Seanchané, kteří mu říkali Tretka, si všimnou, až uprostřed noci ponese po chodbách zbraň. Dobrý černý tis nebylo skoro možné mimo Dvouříčí najít a navíc tu dělali luky příliš krátké. Luk bez tětivy měl být o dvě dlaně vyšší než muž, který ho napíná. Nakonec by ho tu možná měl nechat. Jestli na to dojde, bude potřebovat na ashandarei obě ruce, a chvilka, než pustí luk, by mohla být ta, jež ho zabije.
"Všechno půjde podle plánu," řekl nahlas. Krev a popel, mluvil jako ten tupohlavý Beslan! "Nechci se probojovávat z toho zatraceného paláce!" A byl skoro stejně vtipný. Štěstí v kostkách byla moc pěkná věc. Ale záleželo na štěstí v jiných věcech, které mohly člověka zabít.
Lehl si do postele, zkřížil nohy a prohlížel si luk a oštěp. Dveře do obývacího pokoje byly otevřené, takže slyšel, jak hodiny pomalu odtikávají čas. Světlo, dneska v noci bude svoje štěstí nutně potřebovat. Světlo za okny sláblo tak pomalu, až málem vstal a šel se podívat, jestli se snad nezastavilo slunce, ale konečně šedavé světlo ztmavlo do purpurového šírání a pak nastala tma. Hodiny odbily dvakrát a pak už se ozývalo jen šumění deště a svist větru. Dělníci, kteří ještě vzdorovali počasí, již balili nástroje a odcházeli domů. Nikdo nepřišel zapálit lampy, ani se postarat o oheň. Nikdo nečekal, že tu bude, protože tu spal včera. Oheň v krbu v ložnici postupně vyhasl. Všechno už se rozběhlo. Olver byl v té staré stáji, ještě měla větší část střechy. Hodiny odbily první noční hodinu a po necelém týdnu se ozvala čtyři cinknutí o druhé.
Mat vstal z postele a v černočerné tmě hmatal po pokoji. Podařilo se mu otevřít okno. Silný vítr hnal déšť skrz složitou bílou mříž. Mat byl vzápětí celý mokrý. Měsíc byl schovaný za mraky a město bylo jen tmou a deštěm. Dokonce se ani neblýskalo. Déšť a vítr zřejmě zhasily všechny pouliční lampy. Až odejdou z paláce, noc je všechny skryje. A každá hlídka, která je v tomhle počasí uvidí, si je pořádně prohlédne. Zachvěl se, jak mu vítr pronikl mokrým pláštěm, a zavřel okno.
Posadil se do jednoho z těch jako bambus vyřezávaných křesel, lokty se opřel o kolena a díval se na hodiny nad vyhaslým krbem. Ve tmě je sice neviděl, ale slyšel, jak tíkají. Nehýbal se, ale když odbila další hodina, trhl sebou. Mohl jenom čekat. Za chvilku Egeanin představí Joline její sul'dam. Tedy pokud se jí opravdu podaří najít tři, které udělají, co jim řekne. Pokud Joline nezpanikaří, až jí dají a'dam. Tom, Joline a ostatní z hostince se s ním sejdou těsně předtím, než dorazí k Dal Eiře. A jestli se tam nedostane, pustí se Tom zase do vyřezávání řípy. Byl si jistý, že je svým zfalšovaným rozkazem přes bránu dostane. Aspoň budou mít naději, kdyby se rozdělili. Bylo tu příliš mnoho kdyby. A na cokoliv jiného bylo příliš pozdě.
Cink, hodiny měly tentýž zvuk, jako když lžičkou udeříte o křišťál. Cink. Asi touto dobou se Juilin vydá za svou milovanou Therou a Beslan s trochou štěstí začíná někde s pořádným pitím. Mat se zhluboka nadechl, vstal a po hmatu si zkontroloval nože v rukávech, pod kabátem a v holínkách, i ten, který měl vzhůru nohama vzadu za límcem. Pak odešel z pokoje. Bylo příliš pozdě na cokoliv jiného než na pokračování v tom, co již začalo.
Prázdné chodby byly jen matně osvětlené. Hořel jen jeden kandelábr ze tří či čtyř, kaluže světla se světlými stíny mezi nimi. Jeho kroky se hlasitě rozléhaly na dlaždicích i mramorových schodech. Nebylo moc pravděpodobné, že by byl tak pozdě někdo vzhůru, ale kdyby ho někdo uviděl, nesměl se tvářit, že trucuje. Strčil si palce za opasek a pomalu se loudal. Nebylo to o nic horší než krást koláče z okenního parapetu. Vlastně, když na to tak myslel, mezi těmi útržkovými vzpomínkami, jež mu zůstaly na dětství,

zřejmě byla jedna či dvě, týkající se toho, jak ho právě za tohle stáhli z kůže.
Vyšel na chodník se sloupořadím u stájí a vyhrnul si límec, jak mezi kanelovanými bílými sloupy hnal vítr déšť. Zatracený déšť! Člověk se mohl utopit, i když ještě vlastně nevyšel ven. Lampy na stěnách byly zhasnuté, hořely jen ty dvě nad bránou, jediné zářící body v lijavci. Strážné za branou už nerozeznal. Seanchanský oddíl bude stát nehybně, jako by to bylo příjemné odpoledne. Ebúdarci nejspíš taky. Nelíbilo se jim, když se před nimi někdo předváděl. Po chvíli vešel do předpokoje, aby ho déšť nepromočil úplně. Na nádvoří se nic nehýbalo. Kde všichni jsou? Krev a zatracenej popel, kde...?
V bráně se objevili jezdci vedení dvěma pěšími se svítilnami na tyčích. V dešti je nedokázal spočítat, ale bylo jich mnoho. Budou mít seanchanští poslové světlonoše? V tomhle počasí možná ano. Ošklíbl se a couvl do předpokoje. Slabé světlo jediného kandelábru za ním stačilo, aby se noc venku změnila v černou pokrývku, přesto vyhlížel ven. Za pár minut se objevily čtyři postavy zabalené do plášťů, spěchající ke dveřím. Pokud to jsou poslové, projdou kolem, aniž by si ho všimli.
"Tvůj muž Vanin je dost hrubý," ohlásila Egeanin, jakmile byla za sloupy, a shrnula si kapuci. Ve tmě byla její tvář jen stínem, ale chlad v jejím hlase stačil, aby věděl, co uvidí, ještě než vstoupila do předpokoje, když ho přinutila couvnout. Měla svraštěné obočí a její modré oči připomínaly ledové nebozezy. Za ní šel zachmuřený Domon a vytřásal si z pláště vodu, potom párek sul'dam, jedna bledá a světlovlasá, druhá s dlouhými hnědými vlasy. Víc toho neviděl, protože stály se sklopenými hlavami a zrak upíraly těsně před své nohy. "Neřekl jsi mi, že s sebou má dva muže," pokračovala Egeanin, svlékajíc si rukavice. Zvláštní, jak její pomalá mluva zněla rázně. Nedala mu příležitost vmáčknout do toho jediné slovo. "Nebo že s námi půjde i panímáma Ananová. Naštěstí vím, jak se přizpůsobit. Plány vždy potřebují přizpůsobení, jakmile kotva oschne. Když už mluvíme o suchu, už jsi byl venku? Doufám, že ses nenechal nikde vidět."
"Co tím myslíš, že jsi přizpůsobila plán?" chtěl vědět Mat a prohrábl si vlasy. Světlo, že ale bylo mokro!
"Já měl všechno připravený!" Proč ty sul'dam stojí jako sochy? Pokud někdy viděl sochy zpodobňující neochotu, tak to byla tahle dvojka. "A kdo jsou ti další tam?"
"Lidé z hostince," vysvětlovala Egeanin netrpělivě. "Například potřebuji vhodný doprovod, aby to pro hlídky na ulicích vypadalo správně. Ti dva - strážci? - jsou svalnatí chlapíci. Jsou z nich skvělí světlonoši. A také nehodlám riskovat, že je ztratíme. Lepší bude, když se budeme od začátku držet pohromadě."
Otočila hlavu a sledovala jeho pohled k sul'dam. "To jsou Seta Zarbey a Renna Emain. Nejspíš doufají, že zítra už jejich jména zapomeneš."
Bledá žena sebou trhla při jméně Seta, takže ta druhá musela být Renna. Ani jedna nezvedla hlavu. Co na ně vlastně Egeanin měla? Ne že by na tom záleželo. Záleželo jen na tom, že jsou tady a připravené udělat, co bude třeba.
"Nemá smysl tu stát," prohlásil Mat. "Dáme se do toho." Nechal její změny plánů přejít bez dalších poznámek. Nakonec, když ležel v té posteli u Tylin, rozhodl se, že nějaké to riziko stojí za vyzkoušení.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Co říkali Aelfinnové

Když ji Mat doprovodil ke kotcům, seanchanská šlechtična vyjádřila překvapení a byla nemálo podrážděná. Seta a Renna pochopitelně znaly cestu a on si měl jít pro plášť a to ostatní, co chtěl vzít s sebou. Sul'dam je se sklopenýma očima následovaly špatně osvětlenými chodbami. Domon šel vzadu, jako by ty dvě poháněl. Cop, který mu visel po straně, se houpal, jak se otáčel za každou křižovatkou chodeb. Občas si sahal k pasu, jako by tam chtěl najít meč nebo obušek. Kromě nich nebyl na

chodbách nikdo.
"Musím tu vyřídit jednu drobnost," sdělil Mat Egeanin, jak nejledabyleji mohl, a usmál se na ni. "Nemusíš se tím zatěžovat. Bude to chvilička." Jeho nejlepší úsměv na ni zřejmě neudělal o nic větší dojem než včera u ní v hostinci.
"Jestli mi to teď pokazíš -" zavrčela hrozivě.
"Hlavně ty nezapomeň, kdo tohle naplánoval," zamumlal a ona zabručela. Světlo, ženy si zřejmě vždycky myslely, že do toho prostě můžou vpadnout a všechno převzít, a odvedou pak lepší práci než muž, jehož práce to byla!
Aspoň si už dál nestěžovala. Vyšli nahoru a pak po úzkém tmavém schodišti do podkroví. Tady svítilo ještě méně lamp než na chodbách a bludiště úzkých chodbiček mezi pokojíčky bylo změtí stínů. Nikde se nic nehýbalo a Mat začal dýchat lehčeji. Byl by dýchal ještě lépe, kdyby si Renna nevydechla s očividnou úlevou.
Se Setou věděly, kde jsou které damane ustájené, a i když vyloženě nespěchaly, rozhodně se nezdržovaly a hned zamířily dál, možná proto, že měly Domona neustále za patami. Nebyl to zrovna obraz vzbuzující důvěru. No, kdyby přání byli koně, žebráci by jezdili. Muž se musí spokojit s tím, co má. Zvlášť když nemá na vybranou.
Egeanin mu věnovala poslední tvrdý pohled a znovu zavrčela, než se vydala za ostatními, až za ní plášť vlál. Zaškaredil se za ní. Podle toho, jak ta ženská chodila, by ji považoval za muže, nemít na sobě šaty. Měl tu něco k vyřízení a možná to nebyla zrovna drobnost. Bylo to něco, do čeho se mu nechtělo. Světlo, pokoušel se sám sobě to rozmluvit! Ale udělat to zatraceně musel. Jakmile Egeanin zmizela za rohem s Domonem a ostatními, vyrazil k nejbližšímu pokojíku, o němž si pamatoval, že tam je jedna hledačka větra.
Nezvučně otevřel dřevěné dveře a vklouzl do tmy uvnitř. Žena spící uvnitř chrápala, jako když pilou řeže. Mat šel pomalu dál, až kolenem narazil na postel, potom rychle hmatal po pokrývkách, až našel hlavu, právě včas, aby jí zacpal pusu, protože se probudila.
"Chci, abys mi něco pověděla," zašeptal. Krev a popel, co když si spletl pokoj? Co když to vůbec není hledačka větru, ale jedna z těch prokletých Seanchanek? "Co bys udělala, kdybych ti sundal ten obojek?" Zvedl ruku a zadržel dech.
"Osvobodila bych svoje sestry, zlíbí-li se Světlu, aby se to stalo." I potmě poznal přízvuk Mořského národa a začal zase dýchat. "Světlo dej, nějak bychom se dostaly přes přístav k místu, kde drží naše lidi, a co nejvíc jich osvobodily." Mluvila potichu, ale s každým slovem se rozohňovala. "Zlíbí-li se Světlu, vzali bychom si zpět své lodi a probojovali si cestu na moře. Hned! Jestli je to trik, tak mě za to potrestej a hotovo, nebo mě za to zabij. Už jsem se málem vzdala a ta hanba mě bude pálit navěky, ale tys mi připomněl, kdo jsem, a já se teď už nikdy nevzdám. Slyšíš mě? Nikdy!"
"A když tě požádám, abys počkala tři hodiny?" zeptal se, stále nad ní skloněný. "Vzpomínám si, že Atha'an Miere dokážou měřit běh času na minuty." Ta vzpomínka nebyla jeho, ale teď mu patřila, vzpomínka na to, jak se přepravoval na plavidle Atha'an Miere z Allorallen do Barashty, a jednu ženu Mořského národa s jasnýma očima, která plakala, když ho odmítla následovat na břeh.
"Kdo jsi?" zašeptala.
"Jmenuju se Mat Cauthon, jestli to znamená nějaký rozdíl."
"Já jsem Nestelle din Sakura Jižní hvězda, Mate Cauthone." Slyšel, jak plivla, a věděl, co dělá. Taky si plivl do dlaně a jejich dlaně se potmě našly. Ona ji měla stejně mozolnatou jako on a stejně pevný stisk.
"Počkám," slíbila. "A budu si tě pamatovat. Jsi velký a dobrý člověk."
"Jsem jenom hazardní hráč," sdělil jí. Dovedla mu ruku k článkovanému obojku kolem krku, jenž otevřel s kovovým cvaknutím. Velmi zhluboka se nadechla.
Stačilo jen položit její prsty na správná místa a jednou jí ten trik ukázat, pochopila to hned, ale on ji přiměl ho třikrát zavřít a otevřít, než byl spokojený. Když už to dělal, mohl zajistit, aby to udělal zcela správně. "Tři hodiny, jak nejpřesněji to odhadneš," připomněl jí.
"Jak nejpřesněji to odhadnu," slibovala šeptem.
Mohla všechno pokazit, ale pokud nemohl trochu riskovat, tak kdo? Byl přece ten chlapík, co má štěstí. Možná se to poslední dobou moc neprojevovalo, ale našel Egeanin, právě když ji pořeboval. Mat

Cauthon měl stále štěstí.
Vyklouzl z místnosti stejně rychle, jako vstoupil, a zavřel dveře. A málem si spolkl jazyk. Civěl na záda široké šedovlasé ženy v šatech s červenými štítky. Za ní stála Egeanin se zdviženou hlavou a Teslyn, stříbrným a'damem spojená s Rennou. Po Domonovi, Setě ani té Edesině, kterou ještě neviděl, nebylo nikde ani stopy. Egeanin vypadala zuřivě jako lvice nad kořistí, ale Teslyn třeštila oči a třásla se, strachy úplně zpitomělá, a Renna měla zkřivené rty, jako by se měla každou chvíli pozvracet.
Mat se ani neodvažoval dýchat, když opatrně popošel k šedovlasé stařeně a natáhl ruce. Kdyby ji přemohl, než vykřikne, mohli by ji schovat... Kam? Seta a Renna ji budou chtít zabít. Ať už na ně Egeanin měla cokoliv, tahle žena by je mohla označit.
Egeanin se mu nad ramenem sul'dam podívala do očí, než se druhé ženě opět podívala do obličeje. "Ne!" řekla ostře. "Teď není čas měnit plány. Vznešená paní Suroth řekla, že mohu použít každou damane, kterou budu chtít, der'sul'dam.."
"Ovšem, má paní," opáčila šedovlasá bába trochu zmateně. "Jen jsem poukázala na to, že Tessi ještě není úplně vycvičená. Vlastně jsem se na ni přišla podívat. Už se moc hezky zlepšuje, má paní, ale..."
Mat, stále bez dechu, po špičkách couval. Protáhl se tmou k úzkým schodům a opíral se rukama o stěny. Nevzpomínal si, jestli některý schod nevrže, ale některé věci stojí za to riskovat a jindy člověk prostě na své štěstí netlačí. Takhle se dožije vysokého věku, což si Mat vždycky přál.
Pod schody se zastavil a dýchal, dokud se mu neuklidnilo srdce. Tedy alespoň trochu. Možná se mu neuklidní až do zítra. Nebyl si jistý, zda se ještě někdy dokáže nadechnout, aniž by si vzpomněl na tu stařenu. Světlo! Jestli si Egeanin myslí, že má věci pěkně v rukou, tak zatraceně dobře, ale stejně, Světlo! Musí mít kolem krků těch sul'dam oprátky! Její plán? Rozhodně měla pravdu, že není času nazbyt. Rozběhl se.
Běžel, dokud ho prudce nezabolelo v boku, a potom doklopýtal k tyrkysem vyloženému stolu. Aby neupadl, chytil se letního goblénu a kus hedvábí se utrhl od žluté mramorové římsy. Vysoká váza z bílého porcelánu na stolku se převrhla a rozbila se na modročervených dlaždicích. Pak už jen kulhal. Ale kulhal, jak nejrychleji to šlo. Kdyby se někdo objevil, aby zjistil, co je to za hluk, tak Mata Cauthona nad střepy stát neuvidí, ani v nejbližších dvou chodbách.
Dokulhal až do Tylininých komnat a už byl v polovině cesty do ložnice, než si uvědomil, že tu jsou zapálené lampy. V krbu v ložnici také znovu hořel oheň. Tylin, s rukama za zády, si rozepínala knoflíčky. Když vstoupil, podívala se na něj a zamračila se. Tmavozelené jezdecké šaty měla pomačkané. Z ohně vyletěla do komína sprška jisker.
"Ještě jsem tě tu nečekal," vybreptl a snažil se přemýšlet. Když uvažoval o tom, co by se mohlo zvrtnout, ani ve snu ho nenapadlo, že se Tylin vrátí dřív. Jako by mu v tom okamžiku zamrzl mozek.
"Suroth zjistila, že z Murandy zmizelo nějaké vojsko," odpověděla Tylin pomalu a narovnala se. Mluvila nepřítomně, tomu, co říkala, nevěnovala pozornost, na rozdíl od Mata Cauthona, jemuž ji věnovala cele. "Netuším, co to bylo za vojsko ani jak může vojsko zmizet, ale ona se rozhodla, že návrat je nutný. Všechny jsme nechaly tam a přiletěly jsme tak rychle, jak rychle nás to zvíře neslo, jenom my dvě a žena, která ho vedla. Potom jsme si vzaly koně a z přístavu jsme přijely samy. Ona dokonce šla rovnou do toho hostince naproti, kde má všechny důstojníky, místo aby přišla sem. Myslím, že dneska už ani nehodlá spát, a nenechá ani..."
Odmlčela se, připlula k němu a přejela rukou po jeho prostém zeleném kabátě. "Potíž v tom mít za mazlíčka lišáka," zamumlala, „je, že si dřív nebo později vzpomene, že je lišák." Upírala na něj tmavé oči a najednou ho popadla za vlasy a stáhla si ho k polibku, z něhož se mu zkroutily prsty v botách. "To je," vydechla, když ho konečně pustila, "abych ti ukázala, jak mi budeš chybět." Bez sebemenší změny výrazu mu vrazila facku, až se mu zajiskřilo před očima. "A tohle je za to, že ses chtěl vypařit, když jsem byla pryč." Přehodila si havraní vlasy přes rameno a otočila se k němu zády. "Rozepni mi knoflíčky, můj hezký lišáčku. Dorazily jsme tak pozdě, že jsem už nechtěla budit komorné, ale s těmi nehty se to prostě rozepnout nedá. Ještě poslední společná noc a zítra tě pošlu pryč."
Mat si mnul tvář. Mohla mu zlomit zub! Konečně mu zase naskočily myšlenky. Jestliže je Suroth u Tulačky, tak není v Tarasinském paláci, kde by mohla vidět něco, co by neměla. Jeho štěstí stále fungovalo. Musel se bát jen té ženy před sebou. Jediný způsob byl skočit do toho rovnýma nohama.

"Odcházím dneska v noci," prohlásil a sundal ruce z Tylininých ramen. "A beru s sebou párek Aes Sedai z podkroví. Pojď se mnou. Pošlu Toma a Juilina, aby našli Beslana, a -"
"Jít s tebou?" vydechla nevěřícně, poodešla a otočila se k němu. Na hrdé tváři měla opovržlivý výraz. "Holoubku, já se nechci stát tvým mazlíčkem a nehodlám se stát uprchlíkem. Ani nepřenechám Altaru tomu, koho si za mě Seanchané vyberou. Jsem královna Altary, Světlo mi pomáhej, a neopustím svou zemi teď. Opravdu se chceš pokusit osvobodit Aes Sedai? Přeji ti úspěch, musíš-li to udělat - a sestrám taky - ale je to zřejmě dobrý způsob, jak si nechat narazit hlavu na kůl, cukroušku. Je to příliš hezká hlava, aby ti ji usekli a natřeli dehtem."
Snažil se ji znovu uchopit za ramena, ale ona couvla s tak pronikavým pohledem, že dal ruce dolů. Mluvil však velice naléhavě. "Tylin, zařídil jsem, aby všichni věděli, že odcházím a nemůžu se dočkat, abych zmizel, než se vrátíš, takže Seanchané budou vědět, že jsi s tím neměla nic společnýho, ale takhle -"
"Vrátila jsem se a překvapila tě," přerušila ho rázně, "a tys mě svázal a strčil pod postel. Až mě ráno objeví, budu na tebe hrozně naštvaná. Rozhořčená!" Usmála se, ale oči se jí leskly, už teď neměla k rozhořčení daleko, ať už říkala co chtěla o liškách a o tom, jak ho pošle pryč. "Vypíšu na tebe odměnu a řeknu Tuon, že si tě může koupit, jestli tě chytí, pokud tě pak bude ještě chtít. Ve svém hněvu budu dokonalá vysoce urozená. Uvěří mi, kačírku. Už jsem řekla Suroth, že si chci oholit vlasy."
Mat se chabě usmál. On jí rozhodně věřil. Vážně by ho prodala, kdyby ho chytili. "Ženy jsou jako bludiště šípků v noci," znělo staré rčení, a dokonce ani ony neznají cestu.
Tylin trvala na tom, že na své svázání dohlédne osobně. Zjevně na to byla pyšná. Musel ji svázat pruhy nařezanými z jejích sukní, jako by ho překvapila a on ji přepral. Uzly musely být pevné, takže neunikne, jakkoliv se bude snažit, a taky že se snažila, jakmile ji svázal, zmítala se tak prudce, jako by se opravdu snažila osvobodit. Možná se i snažila. Když se jí to nepovedlo, zaprskala. Kotníky a zápěstí jí musel stáhnout k sobě a od krku k noze od postele uvázat smyčku, aby se nemohla překulit přes místnost a na chodbu. A samozřejmě taky nemohla křičet. Když jí do pusy jemně zatlačil hedvábný šátek a převázal jiným, usmála se, oči jí však hořely. Bludiště šípků v noci.
"Budeš mi scházet," řekl potichu, když ji strkal pod postel. Ke svému úžasu si uvědomil, že opravdu bude. Světlo! Honem si vzal plášť, rukavice a oštěp a cestou ven sfoukl lampy. Ženy dokázaly muže do toho bludiště zaplést dřív, než si to uvědomil.
Chodby byly prázdné a tiché, zněly tu jen jeho kroky, ale veškerá úleva ho přešla, když dorazil do předpokoje u dvora před stájemi.
Jediný zapálený kandelábr vrhal mihotavé světlo na květované goblény, ale Juilin a jeho žena tady nebyli, ani Egeanin a ostatní. Když se tolik zdržel s Tylin, všichni už zde na něho měli čekat. Za sloupořadím lilo jako z konve, černá opona deště všechno zakrývala. Mohli už zajít do stájí? Tahle Egeanin zřejmě měnila plány, kdykoliv se jí zachtělo.
Tiše zabručel, přehodil si plášť přes ramena a už chtěl vyjít do deště. Pro dnešní noc už měl ženských plné zuby.
"Takže ty chceš odejít. To nemůžu dovolit, Tretko."
S kletbou se otočil na patě a uviděl Tuon, tvářící se pod průhledným závojem velmi přísně. Úzký kroužek, který jí držel závoj na vyholené hlavě, byl samý ohnivý opál a perla, a dalším pokladem byl její opasek a dlouhý náhrdelník. Byla to opravdu skvělá chvíle všímat si šperků. Co tady ve Světle dělá? Krev a popel, jestli začne volat stráže, aby ho zastavily...
Zoufale po ní chmátl, ale ona se mu vykroutila a vyrazila mu ashandarei, až ho zabrnělo v zápěstí. Čekal, že uteče, ale ona do něj místo toho začala bušit klouby rukou a sekala do něj hranami ruky. Mat měl rychlé ruce, podle Toma nejrychlejší, jaké kdy viděl, ale teď měl co dělat, aby se jí ubránil, na to, že by ji chytil, úplně zapomněl. Kdyby se jí tolik nesnažil zabránit, aby mu zlomila nos - nebo možná něco jiného, na takovou mrňavou holku měla pěkně pádné ruce - nebýt toho, byla by mu celá ta věc k smíchu. Byl mnohem vyšší, i když sám nebyl nějak nadprůměrně vysoký, ale ona na něj vletěla se soustředěným vztekem, jako kdyby byla vyšší a silnější a čekala, že ho přepere. Z nějakého důvodu se po chvíli usmála, a kdyby nevěděl své, byl by řekl, že si ho ty vlahé oči prohlížejí s nadšením. Světlo ho spal, myslet v takové chvíli na to, jak je hezká, bylo stejně hrozné jako oceňovat její šperky!
Náhle couvla a oběma rukama si upravila kroužek, který jí držel závoj. Teď se rozhodně netvářila

nadšeně, nýbrž soustředěně. Rozkročila se, aniž od něj odtrhla pohled, a začala si pomalu zvedat bílé plisované sukně nad kolena.
Nechápal, proč už nekřičí o pomoc, věděl však, že ho chce nakopnout. No, ne, pokud k tomu bude moci něco říci! Skočil po ní a potom se všechno událo naráz. Bolest v boku ho srazila na koleno. Tuon si vytáhla sukně skoro k bokům a vykopla štíhlou nohou v bílé punčoše. Kop mu šel nad hlavu, jak ji náhle cosi zvedlo do vzduchu.
Mat byl nejspíš stejně překvapený jako ona, když viděl, jak ji Noal popadl oběma rukama, ale zareagoval rychleji než ona. Když otevřela pusu, aby konečně zakřičela, Mat se vyškrábal na nohy a začal jí cpát mezi zuby závoj, jen shodil kroužek s drahokamy na zem. Ona pochopitelně nespolupracovala tak jako Tylin. Jen to, že ji pevně držel za bradu, ho zachránilo před kousnutím. Rozzlobeně vrčela a v očích měla vztek, jaký neviděl, ani když na něj útočila. Kroutila se Noalovi v rukou a kopala, ale ten svraštělý stařík ji držel a vyhýbal se jejím patám. Rozhodně neměl problémy ji zvládnout.
"Míváš takový potíže se ženami často?" optal se mírně a předvedl v úsměvu chybějící zuby. Měl svůj plášť a svoje věci v ranci na zádech.
"Pořád," opáčil Mat kysele a zavrčel, když ho kolenem zasáhla do bolavé kyčle. Podařilo se mu rozvázat si jednou rukou šátek a převázal tak Tuon pusu, do níž měla nacpaný závoj, i za cenu, že ho kousla do palce. Světlo, co s ní bude dělat?
"Nevěděl jsem, zda máš tohle v plánu," řekl Noal a ani moc nesupěl přes to, jak se mu tam mrňavá holka kroutila v ruce, "ale jak vidíš, já dnes v noci odcházím taky. Říkal jsem si, že tohle by mohlo být brzy nepříjemný místo pro někoho, kdo ti poskytl postel."
"Moudrý rozhodnutí," přitakal Mat. Světlo, mělo ho napadnout Noala varovat.
Mat se spustil na kolena a vyhýbal se přitom Tuoniným kopancům - tedy většině z nich - na dost dlouho, aby ji chytil za nohy. Vytáhl z rukávu nůž, nařízl jí lem šatů a odtrhl dlouhý pruh, jímž jí svázal kotníky. Bylo dobře, že si to před chvílí nacvičil s Tylin. Nebyl zvyklý svazovat ženy. Utrhl další pruh látky, sebral z podlahy kroužek s drahokamy a se zabručením se zvedl. Tentokrát to bolelo víc, protože ho nakopla oběma nohama, až mu bokem projel oheň. Když jí vrátil kroužek na hlavu, podívala se mu rovnou do očí. Přestala se zbytečně svíjet, ale nebála se. Světlo, na jejím místě by si znečistil spodky.
Konečně dorazil Juilin, v plášti a s plnou výbavou, s mečem a lamačem mečů u pasu a tenkou bambusovou holí v ruce. Do něho byla zavěšená štíhlá tmavovlasá žena v tenkém bílém rouše, jež da'covale nosili venku. Byla hezká, taková našpulená, ale tak o pět šest let starší, než Mat čekal. Měla velké, tmavé oči a pokorný výraz. Při pohledu na Tuon vykvíkla a pustila Juilina, jako kdyby byl rozpálená trouba, a s hlavou mezi koleny se hned složila na podlahu u dveří.
"Musel jsem Theru k útěku přemluvit znovu od začátku," povzdechl si chytač zlodějů a ustaraně se na ni podíval. Dál své zpoždění nevysvětloval a podíval se na to, co držel Noal. Postrčil si dozadu tu směšnou kuželovitou rudou čapku a poškrábal se na čele. "A co uděláme s ní?" zeptal se prostě.
"Necháme ji ve stájích," odpověděl Mat. Udělají to, pokud Vanin přesvědčil štolby, aby ho s Harnanem pustili postarat se o koně poslů, kteří přijeli. Doteď to vypadalo jen jako něco navíc, co ani nebylo nutné. Doteď. "Na seníku. Do rána by ji neměli najít, než půjdou pro seno."
"A já myslel, že ji chceš unýst," povzdechl si Noal, postavil Tuon na zem a přehmátl výš. Malá žena, s hlavou zdviženou, se dál nevzpírala. I s roubíkem v ústech nebylo pochyb, co cítí. Odmítla bojovat ne proto, že to bylo beznadějné, ale proto, že se rozhodla nebojovat.
Chodbou vedoucí k předpokoji se ozvaly kroky a byly stále hlasitější. Mohla to být konečně Egeanin. Nebo, podle toho, jak se noc vyvíjela, smrtonoši. Ogierové.
Mat všem honem ukázal, ať se stáhnou do rohu, a pak si dokulhal pro oštěp. Juilin vytáhl Theru na nohy a odvlekl ji do rohu, kde se přikrčila. On se postavil před ni a uchopil hůl oběma rukama. Jako zbraň vypadala uboze, ale chytač zlodějů ji uměl skvěle používat. Noal odtáhl Tuon do druhého rohu, pustil jí jednu ruku a sáhl si pod kabát, kde měl své dlouhé nože. Mat se rozkročil uprostřed místnosti, zády k lijavci venku, s ashandarei před sebou. Ať přijde kdokoliv, stejně by nemohl poskakovat po místnosti, jak mu v boku po kopanci od Tuon hořel oheň, ale kdyby došlo na nejhorší, aspoň pár lidí poznačí.
Když dovnitř vrazila Egeanin, úlevou se o oštěp opřel. Za ní přišly dvě sul'dam a Domon. Mat konečně

uviděl Edesinu, i když si nevzpomínal, že by ji viděl, když se damane cvičily. Byla štíhlá, moc hezká i v těch šedých šatech, a vlasy jí spadaly k pasu. Přes a'dam, jenž vedl k Setinu zápěstí, se tvářila klidně. Aes Sedai na vodítku, možná, ale Aes Sedai, která si je jistá, že to vodítko bude brzy dole. Teslyn, na druhou stranu, byla jen třesoucím se uzlíčkem dychtivosti. Olizovala si rty a zírala na dveře od stáje. Renna a Seta dotáhly obě Aes Sedai za Egeanin a celou dobu se dívaly na stáj.

"Musela jsem uklidnit tu der'sul'dam," řekla Egeanin, jakmile vstoupila do místnosti. "Ty své svěřenkyně chrání." Všimla si Juilina a Thery a zamračila se. Neměl důvod jí o Theře něco vykládat, ne, když už stejně byla ochotná pomáhat damane, ale překvapení ve vlněných šatech se jí očividně nezamlouvalo. "Když viděla Setu a Rennu, tak to pochopitelně pár věcí změnilo," pokračovala, "ale -" Zrak jí padl na Tuon a ona se odmlčela, jako by jí slova odřízli nožem. Egeanin byla od přírody bledá, jenže teď zbledla ještě víc. Tuon se na ni mračila se zuřivostí kata. "Ach, Světlo!" zachraptěla Egeanin a padla na kolena. "Ty blázne! Položit ruku na Dceru Devíti měsíců znamená smrt pomalou torturou!" Obě sul'dam zalapaly po dechu a bez váhání si klekly, a nejenže stáhly obě Aes Sedai dolů, ale pevně popadly i obojky a'damů a strhly je obličejem na podlahu.

Mat zachrčel, jako by ho Tuon právě nakopla do břicha. Měl pocit, jako by to udělala. Dcera Devíti měsíců. Aelfinnové mu řekli pravdu, jakkoli se mu to nelíbilo. Zemře a bude žít znovu, pokud se to už nestalo. Vzdá se poloviny světa na světě, aby zachránil svět, a nechtěl ani pomyslet na to, co tohle znamená. Ožení se... "Je to moje žena," řekl potichu. Někdo se začal dusit. Měl dojem, že to je Domon. "Cože?" vykvíkla Egeanin a otočila se k němu tak rychle, až ji cop plácl přes tvář. Nikdy by si nepomyslel, že dokáže kvičet. "To nemůžeš říkat! To nesmíš říkat!"

"Proč ne?" opáčil. Aelfmnové vždycky dávají pravdivé odpovědi. Vždycky. "Je to moje žena. Ta vaše zatracená Dcera Devíti měsíců je moje manželka!"

Zírali na něho, všichni kromě Juilina, jenž si strhl čapku a zíral do ní. Domon zavrtěl hlavou a Noal se tiše zasmál. Egeanin spadla brada. Obě sul'dam civěly, jako by byl úplný blázen, šílený a nebezpečný. Tuon zírala, ale s naprosto nečitelným výrazem, vše, co si myslela, se skrývalo za těma jejíma tmavýma očima. Ach, Světlo, co uděla? Například by se mohli pohnout, než...

Do místnosti vrazila Selucia a Mat zaúpěl. Copak sem přijde celý palác? Domon se ji pokusil chytit, ale ona ho oběhla. Baculatá zlatovlasá só'džin nebyla tak majestátní jako obvykle, lomila rukama a tvářila se uštvaně. "Odpusť, že mluvím," vyhrkla ustrašeně, "ale to, co děláte, je víc než šílené." Se zaúpěním si dřepla mezi klečící sul'dam a ruce jim položila na ramena, jako by u nich hledala ochranu. Modrýma očima přeskakovala po místnosti. "Ať už jsou znamení jakákoliv, tohle se stále dá napravit, jen když budete souhlasit, že se stáhnete."

"Jen klid, Selucie," snažil se ji uklidňovat Mat. Nepodívala se na něj, on však stejně dělal uklidňující gesta. V žádné ze svých vzpomínek nenašel způsob, jak jednat s hysterickou ženou. Kromě toho, že by se schoval. "Nikdo nikomu neublíží. Nikomu! Máš mý slovo. Tak se uklidni."

Z nějakého důvodu se zatvářila ohromeně, potom si však klekla a složila ruce do klína. Náhle ji strach přešel, opět byla vznešená jako královna. "Poslechnu tě, pokud neublížíš mé paní. Jestli to uděláš, zabiju tě."

Od Egeanin by ho to zarazilo. Od téhle malé, baculaté ženské se smetanovou pletí to hodil za hlavu. Světlo ví, že ženské jsou nebezpečné, ale usoudil, že komornou ještě zvládne. Aspoň už nebyla hysterická. Zvláštní, jak se to tak u žen objevovalo a zase je to přecházelo.

"Asi chceš říct, že je na tom seníku necháme obě, viď?" ozval se Noal.

"Ne," odmítl Mat a podíval se na Tuon. Ona jeho pohled opětovala, ale nepoznal, nač myslí. Malá žena, hubená jako kluk, když on měl rád ženy s trochou masa na těle. Dědička seanchanského trůnu, když jemu ze šlechtičen naskakovala husí kůže. Žena, která ho chtěla koupit a teď mu nejspíš chtěla vrazit nůž mezi žebra. A ona měla být jeho ženou. Aelfinnové vždycky dávali pravdivé odpovědi. "Berem je s sebou," prohlásil.

Konečně se Tuon nějak zatvářila. Usmála se, jako by náhle odhalila nějaké tajemství. Usmála se a on se zachvěl. Ach Světlo, jak se zachvěl.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Kus moudrosti

U Zlatého kola byl velký hostinec hned za Avhařiným trhem, s dlouhým šenkem plným malých stolků. Dokonce i v poledne tu byl obsazený jen jeden stolek z pěti, obvykle tu nějaký kupec z ciziny seděl naproti ženě ve střízlivých barvách s vlasy do drdolu nebo svázanými na šíji. Ženy byly také obchodnice nebo bankéřky. Ve Far Maddingu muži do banky nesměli. Všichni cizinci v šenku byli muži, protože pokud by přišla nějaká obchodnice, vzaly by ji do ženské místnosti. Z kuchyně se nesla vůně ryb a skopového a občas někdo u stolu zavolal na šenkýře, čekající v řadě vzadu. Jinak všichni mluvili potichu. Hluk deště zvenčí byl hlasitější.

"Jsi si jistý?" zeptal se Rand a vzal si od šenkýře s hranatou bradou, jehož si vzal stranou, své pomačkané obrázky.

"Myslím, že je to on," vykládal chlapík nejistě a otíral si ruce do dlouhé zástěry se žlutě vyšitým kolem od vozu. "Vypadá to jako on. Měl by se brzy vrátit." Zalétl pohledem za Randa a povzdechl si. "Měl by sis koupit pití nebo jít. Panímáma Gallgerová nemá ráda, když mluvíme, místo abychom pracovali. A už vůbec by nechtěla, abych mluvil o jejích hostech."

Rand se ohlédl přes rameno. Ve žlutě natřeném oblouku vedoucím do ženské místnosti stála hubená žena s velkým slonovinovým hřebenem vraženým do tmavého drdolu. Z toho, jak přehlížela šenk - zpola jako královna přehlížející svou říši, zpola jako selka přehlížející svá pole, a v obou případech nespokojená s ubohým obchodem, jenž tu probíhá - bylo jasné, že je to hostinská.

"Svařené víno," objednal si Rand a podal muži pár mincí, měďáky za víno a stříbrňák za informaci, jakkoliv byla neověřená. Od chvíle, kdy zabil Rochaida a Kisman utekl, uběhl už víc než týden, a za celou tu dobu to bylo poprvé, kdy jako odpověď na malůvky dostal víc než pokrčení ramen či zavrtění hlavou.

Vedle byl tucet prázdných stolů, ale on chtěl být v rohu, odkud viděl, kdo přichází, aniž by byl sám viděn. Jak se proplétal mezi stoly, zachytil útržky konverzace.

Vysoká bledá žena v tmavozeleném hedvábí vrtěla hlavou před podsaditým mužem v těsně padnoucím černém tairenském kabátě. Díky ocelově šedému drdolu vypadala z boku trochu jako Cadsuane. Muž vypadal jako vytesaný z kamene, ale na tmavém hranatém obličeji měl ustaraný výraz. "S Andorem si nemusíš dělat starosti, pantáto Admiro," uklidňovala ho. "Věř mi, Andořané budou křičet a hrozit meči, ale nikdy nedojde na skutečný boj. Cairhien tě na daních skásne pětkrát víc než Far Madding. Mysli na dodatečné výdaje." Tairen se zaškaredil, jako by na ně myslel. Nebo si říkal, jestli jeho zájmy jsou opravdu stejné jako její.

"Slyšela jsem, že tělo bylo celé černé a nafouklé," vykládal hubený bělovousý Illiánec v tmavomodrém kabátě u dalšího stolu. "Slyšel jsem, že ho radní nechaly spálit." Významně zvedl obočí a poklepal si na nos. Připomínal lasičku.

"Kdyby ve městě byl mor, pantáto Azereosi, radní by to již ohlásily," namítla štíhlá žena naproti němu klidně. Stočené vlasy jí držely dva zdobené slonovinové hřebeny, byla hezká takovým liščím způsobem a vyrovnaná jako Aes Sedai, i když v koutcích hnědých očí měla jemné vrásky. "Vážně ti radím, neobchoduj v Lugardu. Murandy je velmi nestabilní. Šlechtici nikdy nedovolí, aby si Roedran vybudoval vojsko. A jsou do toho zapletené Aes Sedai, jak jsi určitě slyšel. Jen Světlo ví, co udělají ony." Illiánec nejistě pokrčil rameny. Dneska si nebyl nikdo moc jistý tím, co udělají Aes Sedai, pokud vůbec někdy. Kandořan se šedými pruhy v rozdělené bradce a velkou perlou v levém uchu se nakláněl k podsadité ženě v tmavošedém hedvábí s černými vlasy staženými do těsného drdolu na temeni. "Slyšel jsem, že Drak Znovuzrozený byl korunovaný za krále Illianu, panímámo Shimelová." Zamračil se. "Vzhledem k vyhlášení Bílé věže uvažuju, že na jaře pošlu vozy podél Erinin do Tearu. Poříční silnice je možná nebezpečnější, ale v Illianu se kožešiny neprodávají zas tak skvěle, abych to chtěl riskovat."
Podsaditá žena se usmála, na tak kulatou osobu dost chabě. "Já slyšela, že v Illianu ho od chvíle, kdy převzal korunu, skoro neviděli, pantáto Posavino. Na každý pád to s ním Věž vyřídí, jestli to už neudělala, a dneska ráno jsem dostala zprávu, že Tearský Kámen je v obležení. Za takové situace bys tam asi nechtěl obchodovat s kožešinami, že ne? Ne, Tear není bezpečný." Vrásky na čele pantáty Posaviny se prohloubily.
Rand došel ke stolku v rohu, přehodil plášť přes opěradlo židle a posadil se zády ke zdi. Šenkýř s hranatou bradou přinesl cínový pohár s horkým vínem, chvatně poděkoval za stříbro a odběhl, aby vyřídil objednávku od jiného stolu. Oheň ve dvou velkých krbech dodával do místnosti teplo, ale pokud si někdo všiml, že si Rand nechal rukavice, nepodíval se po něm dvakrát. Rand předstíral, že hledí do poháru na stole, a sledoval dveře vedoucí na ulici.
Většina toho, co vyslechl, ho příliš nezajímala. Podobných věcí už slyšel plno a občas věděl víc než lidé, jež poslouchal. Elain například souhlasila s tou bledou ženou a tvrdila, že zná Andor lépe než kterákoliv obchodnice z Far Maddingu. Ale obléhání Kamene byla novinka. Přesto si s tím zatím nemusel dělat těžkou hlavu. Kámen nikdy nepadl, jen když ho napadl on, a věděl, že Alanna je někde v Tearu. Cítil její skok z místa nad Far Maddingem někam mnohem dál na sever a potom, o den později, někam daleko na jihovýchod. Byla dost daleko, aby nepoznal, je-li v Haddon Mirku či ve městě Tear samotném, přesto věřil tomu, že je buď tam, nebo tam, s dalšími čtyřmi sestrami, jimž důvěřoval. Jestli Merana a Rafela dostaly od Mořského národa to, co chtěl, tak to od Tairenů získají také. Rafela byla Tairenka a to by mělo pomoci. Ne, svět se bez něj ještě chvíli obejde. Musí.
Z ulice přišel dlouhán v dlouhém mokrém plášti s kapuci staženou do čela a Rand ho pohledem provázel ke schodům vzadu. Muž vyrazil nahoru a cestou si shodil kapuci, takže se objevil věchýtek bílých vlasů a bledý, zarudlý obličej. Nemohl to být ten, koho měl sloužící na mysli. Jeho by si s Peralem Torvalem nikdo nespletl.
Rand se opět zadíval do vína a hlavou mu táhly neveselé myšlenky. Min a Nyneiva odmítly strávit v ulicích byť jedinou hodinu, jak to Min vyjádřila, a tušil, že Alivia se s ukazováním obrázků taky zrovna nepřetrhne. Pokud dělala vůbec něco. Všechny tři odjely na den z města do kopců, usoudil z pouta s Min. Byla kvůli něčemu velice vzrušená. Ty tři věřily, že když se Kismanovi nepovedlo zabít Randa, uprchl, a ostatní odpadlíci buď odešli s ním, nebo sem vůbec nedorazili. Všechny se ho už celé dny snažily přemluvit k odchodu. Aspoň že to Lan nevzdával.
Proč by nemohly ty ženy mít pravdu? pošeptal mu vztekle Luis Therin. Tohle město je horší než vězení. Není tu žádný pravý zdroj Proč by tu zůstávali? Proč by tady zůstal jakýkoliv duševně zdravý muž? Měli bychom odjet za tu bariéru, alespoň na den, na pár hodin. Světlo, alespoň na pár hodin! Hlas se neovladatelně, divoce smál. Ach, Světlo, proč mám v hlavě šílence? Proč? Proč?
Rand Luise Therina rozzlobeně potlačil do tlumeného bzučení, jako když kolem letí kousalka. Napadlo ho, že ženy na projížďce doprovodí, jen aby znovu ucítil pravý zdroj, i když jen Min z toho byla nadšená. Nyneiva a Alivia by nepřiznaly, proč se chtějí projet, když ranní obloha vypadala na déšť, který nyní padal venku. A nebylo to poprvé, co odjely. Asi chtěly cítit pravý zdroj, usoudil Rand. Znovu pít z jediné síly, byť jen nakrátko. No, on snese, že nemůže usměrňovat. Snese! Musí, aby mohl zabít muže, kteří se pokusili zabít jeho.
Tohle není rozumný důvod! křičel Luis Therin a překonal Randovy snahy ho umlčet. Ty se bojíš! Když tě

nevolnost přemůže ve chvíli, kdy se pokusíš získat přístup k ter'angrialu, mohlo by tě to zabít nebo něco horšího! Mohlo by nás to zabít všechny! sténal.
Randovi vystříklo víno na ruku a zmáčelo mu rukáv. Pustil pohár. Už od začátku nebyl dokonale kulatý a Rand usoudil, že ho neohnul natolik, aby si toho někdo všiml. On se nebojí! Odmítal se nechat ovládat strachem. Světlo, nakonec bude muset zemřít. Už to přijal.
Snažili se mě zabít a já je za to chci mít mrtvé, pomyslel si. Jestliže to chvíli potrvá, tak ať, třeba ta nevolnost do té doby přejde. Světlo tě spal, musím se dožít Poslední bitvy. Luis Therin se v jeho hlavě smál bláznivěji než předtím.
Přišel další dlouhán, tentokrát dveřmi od stájí hned za schody nahoru. Vytřepal si z pláště kapky deště, shodil si kapuci a zamířil ke dveřím do ženského pokoje. Měl pohrdlivě ohrnuté rty, ostrý nos a pohledem opovržlivě přelétl lidi u stolů. Vypadal trochu jako Torval, ale tak o dvacet let starší a o třicet liber těžší. Nahlédl pod žlutý oblouk a zavolal vysokým, afektovaným hlasem s illiánským přízvukem.
"Panímámo Gallgerová, zítra odjíždím. Brzy, takže za zítřek nebudu nic platit, jasné?" Torval byl z Tarabonu.
Rand si vzal plášť, víno nechal stát na stole a neohlížel se.
Polední obloha byla zatažená, déšť sice trochu polevil, ale jen trochu, a navíc vál nárazový vítr od jezera, což stačilo, že byly ulice téměř prázdné. Rand si jednou rukou držel plášť u těla, aby byl aspoň trochu v suchu, a druhou rukou si držel kapuci, aby mu ji nesebral vítr. Kapky deště hnané větrem ho na tváři studily jako led. Minula ho nosítka, nosičům visely promočené vlasy na záda a boty jim čvachtaly v kalužích. Po ulicích se ploužilo pár lidí, zabalených až po bradu v pláštích. Do večera ještě zbývalo několik hodin, on ale prošel kolem hostince U Srdce na pláni, aniž by zašel dovnitř, a minul i hostinec U Tří maredských paní. Říkal si, že je to deštěm. Za takového počasí nemohl chodit od hospody k hospodě. Ale věděl, že sám sobě lže.
Ulicí naproti němu šla jakási malá žena, zachumlaná v tmavém plášti, a náhle zamířila přímo k němu. Když se zastavila před ním a zvedla hlavu, viděl, že je to Verin.
"Takže nakonec jsi tady," řekla. Pršelo jí na tvář, ale nevšímala si toho. "Tvoje hostinská si myslela, že chceš jít na Avharin, ale nebyla si jistá. Obávám se, že panímáma Keeneová nevěnuje příchodům a odchodům mužů velkou pozornost. A tak jsem tady a mám promočené boty i punčochy. Zamlada jsem se docela ráda procházela v dešti, ale zřejmě to někde cestou ztratilo svůj půvab."
"Poslala tě Cadsuane?" zeptal se a snažil se nemluvit nadějně. Držel si pokoj u Hlavy radní i po Alannině odchodu, aby ho Cadsuane našla. Stěží ji mohl přimět, aby se o něj začala zajímat, kdyby ho musela hledat po hospodách. Zvlášť když nedávala najevo, že by ho hledala.
"Ach ne, to by nikdy neudělala." Verin už samotná ta myšlenka zřejmě překvapila. "Jenom mě napadlo, že bys to chtěl slyšet. Cadsuane odjela s děvčaty." Zamyšleně se zamračila a naklonila hlavu na stranu. "I když bych asi Alivii neměla říkat děvče. Zajímavá žena. Na novicku příliš stará, škoda. Ano, veliká škoda. Vstřebává vše, co ji kdo naučí. Myslí si, že zná téměř všechny způsoby, jak někoho zničit s pomocí jediné síly, ale skoro nic jiného nezná."
Zatáhl ji stranou, kde jim přesah střechy jednoposchoďového kamenného domu poskytoval jakýs takýs úkryt před deštěm, když už ne před větrem. Cadsuane že je s Min a ostatními? Možná to nic neznamená. Už viděl, jak Nyneiva Aes Sedai přímo fascinuje, a podle Min byla Alivia ještě silnější. "Co bych měl vědět, Verin?" zeptal se tiše.
Malá kulatá Aes Sedai zamrkala, jako kdyby zapomněla, že mu chtěla něco říci, a pak se náhle usmála. "Aha, ano. Seanchané. Jsou v Illianu. Ne ve městě, ještě ne. Není třeba blednout. Ale překročili hranice. Podél pobřeží i ve vnitrozemí si budují opevněné tábory. O vojenských otázkách toho moc nevím. Když čtu historii, bitvy vždycky přeskakuju. Ale zdá se mi, že ať už jsou ve městě nebo ne, určitě míří tam. Tvoje bitvy je zřejmě ani moc nezpomalily. Proto nečtu o bitvách. Zdá se, že málokdy něco změní z dlouhodobého hlediska, jen z krátkodobého. Jsi v pořádku?"
Musel se přinutit otevřít oči. Verin na něj zírala jako boubelatý špaček. Všechen ten boj, všichni ti mrtví, které zabil, a ono to nic nezměnilo. Nic!
Ona se mýlí, mumlal Luis Therin. Bitvy můžou změnit historii. Neznělo to moc nadšeně. Potíž je, že občas nepoznáš, jak se ta historie změní, dokud není příliš pozdě.

"Verin, když půjdu za Cadsuane, bude se mnou mluvit? O něčem jiném než o tom, jak se jí nelíbí moje chování? Na ničem jiném jí zřejmě nezáleží."
"Ach, Rande. Obávám se, že Cadsuane je v jistých věcech zastánkyní tradic. Nikdy jsem neslyšela, že by muže skutečně označila za povýšence, ale..." Zamyšleně si položila prsty na rty, pak kývla. "Myslím, že si poslechne, co jí budeš chtít říct, pokud se ti podaří smazat ten špatný dojem, jaký jsi na ni udělal. Nebo ho aspoň trochu rozmazat. Tituly a koruny udělají dojem jen na málokterou sestru, Rande, a na Cadsuane nejmíň ze všech. Mnohem víc jí záleží na tom, jestli ti lidé jsou hlupáci nebo ne. Když jí předvedeš, že nejsi hlupák, bude poslouchat."
"Tak jí řekni..." Zhluboka se nadechl. Světlo, nejradši by Kismana, Dashivu a všechny ostatní uškrtil holýma rukama! "Řekni jí, že zítra odjíždím z Far Maddingu a doufám, že pojede se mnou jako moje rádkyně." Luis Therin si při první části vydechl úlevou, ale kdyby byl víc než hlas, byl by Rand řekl, že pak ztuhl. "Řekni jí, že přijímám její podmínky. Omlouvám se za své chování v Cairhienu a v budoucnu se budu snažit chovat slušně." Ani ho to moc nežralo. No, trochu, ale pokud se Min nemýlila, tak Cadsuane potřeboval, a Min se ve svých vidmách nemýlila nikdy.
"Takže jsi tu našel, co jsi tu hledal?" Zamračil se na ni a ona se na něj usmála a poplácala ho po ruce. "Kdybys byl do Far Maddingu přišel a myslel si, že můžeš město získat, když prostě jenom ohlásíš, kdo jsi, byl bys odešel, jakmile ti došlo, že tady nemůžeš usměrňovat. Takže tu něco hledáš, nebo někoho."
"Možná jsem našel, co jsem potřeboval," ucedil. Jenom ne to, co chtěl.
"Tak večer přijď do Barsallského paláce na Výšinách, Rande. Každý ti řekne, kde ho najít. Jsem si docela jistá, že tě vyslechne." Přesunula si plášť a zřejmě si poprvé všimla, jak ho má mokrý. "No tohle. Musím se jít usušit. A tobě radím udělat totéž." Pootočila se k odchodu, ale ještě se na něho ohlédla. Ani nemrkla. A náhle vůbec nemluvila nepřítomně. "Mohl bys dopadnout mnohem hůř než mít za rádkyni Cadsuane, Rande, jenže pochybuju, že bys mohl dopadnout líp. Jestliže to přijme a ty opravdu nejsi hlupák, budeš jejím radám naslouchat." Odplula do deště jako velmi obtloustlá labuť.
Občas mě ta žena děsí, zamumlal Luis Therin a Rand kývl. Cadsuane ho neděsila, před ní se měl na pozoru. Měl se na pozoru před každou Aes Sedai, jež mu nesložila přísahu, kromě Nyneivy. A ani tou si nebyl vždy tak docela jistý.
Než došel ty dvě míle k Hlavě radní, přestalo pršet, zato zesílil vítr a znamení nade dveřmi, kde byla přísně se tvářící žena s korunkou první radní, skřípalo v závěsech. Šenk byl menší než u Zlatého kola, ale deštění bylo vyřezávané a leštěné a stoly pod červenými stropními krámy nebyly tak natlačené na sebe. Dveře do ženského pokoje byly také červené a vyřezávané jako složitá krajka, stejně jako římsy nad krby ze světlého mramoru. U Hlavy radní si šenkýři spínali vlasy leštěnými stříbrnými sponami. Byli tady jen dva, stáli u dveří do kuchyně, a hosté tu byli jenom tři, cizí kupci, kteří seděli každý sám a zabraný do svého vína. Možná to byli soupeři, protože se po sobě občas zamračili. Jeden, už dost šedivý, měl tmavošedý hedvábný kabát, a další, hubený, s tvrdou tváří, nosil v uchu červený kámen velký jako holubí vejce. Zdejší hostinec ubytovával movitější cizí kupce a těch ve Far Maddingu v současnosti nebylo moc.
Když vstoupil, hodiny na krbu v ženském pokoji - podle Min byly stříbrné - odzvonily celou malými zvonečky, a chvíli po něm se objevil Lan. Strážce se mu podíval do očí a zavrtěl hlavou. No, Rand ani nečekal, že je ještě najde. Dokonce i pro ta'veren to mohlo být nesplnitelné.
Jakmile se usadili s horkým vínem na červené lavici u krbu, pověděl Rand Lanovi, jak se rozhodl a proč. To podstatné. "Kdybych je teď dostal do rukou, tak bych je zabil a pokusil se uniknout, ale zabít je nic nezmění. Nezmění to dost," opravil se a zamračil se do plamenů. "Můžu čekat, že je najdu další den, a strávit tím celé týdny. Měsíce. Akorát že svět nepočká na mě. Myslel jsem si, že už je dávno vyřídím, ale události se ženou rychleji, než jsem čekal. A to jsou jenom ty, o kterých něco vím. Světlo, co se asi děje, co nevím, protože jsem neslyšel, jak o tom nějaký kupec plácá nad vínem?"
"Nemůžeš vědět všechno," upozornil ho Lan klidně, "a část toho, co víš, je stejně vždycky špatná. Možná ta nejdůležitější část. A kus moudrosti je v tom, že tohle víš. A kus kuráže je v tom, že stejně jdeš dál."
Rand si natáhl nohy k ohni. "Řekla ti Nyneiva, že s ostatními doprovázejí Cadsuane? Vyjely si z města." Nebo se už vracely. Cítil, jak se Min blíží. Bude tu za chvíli. Stále byla kvůli něčemu vzrušená, a ten pocit

sílil a slábl, jako by se snažila ovládat.
Lan se usmál, což bylo vzácné, nebyla-li poblíž Nyneiva. Avšak úsměv mu nedostoupil k očím. "Zakázala mi ti to říct, ale když už to víš... Přesvědčily s Min Alivii, že jestli dokážou upoutat Cadsuaninu pozornost, mohly by ji přivést blíž k tobě. Zjistily si, kde bydlí, a požádaly ji, aby je učila." Úsměv pohasl, strážce měl tvář jako vytesanou ze žuly. "Moje žena se kvůli tobě obětovala, ovčáku," dodal tiše. "Doufám, že na to nezapomeneš. Moc toho neřekne, ale myslím, že Cadsuane s ní zachází, jako kdyby byla jednou z přijatých, nebo možná mladších novicek. A víš, jak to Nyneiva těžko snáší."
"Cadsuane zachází s každým jako s mladší novickou," zamumlal Rand. Povýšený? Světlo, jak vůbec má s tou ženou jednat? Ale musel na to přijít. Seděli mlčky a hleděli do ohně, až jim z bot začala stoupat pára.
Pouto Randa varovalo, takže se otočil, právě když od stájí přišla Nyneiva a za ní Min a Alivia. Vytřásaly si vodu z plášťů a upravovaly rozdělené suknice a mračily se na vlhké skvrny, jako by čekaly, že se pojedou projet v dešti a zůstanou suché. Nyneiva měla jako obvykle svůj ter'angrial, opasek, náhrdelník, náramky a prsteny a ten divný angrial ve tvaru náramku a prstenů.
Min se dál upravovala, když se podívala na Randa a usmála se. Nijak ji pochopitelně nepřekvapilo, že je tady. Z pouta se linulo teplo jako laskavé prsty, i když se stále snažila potlačit překvapení. Druhé dvě ženy si jich všimly až po chvíli, ale pak hodily pláště sluhovi, aby jim je odnesl do pokojů, a připojily se k nim u krbu, kde natáhly ruce k teplu.
"Líbila se vám projížďka v dešti s Cadsuane?" zeptal se Rand a napil se sladkého vína. Min se na něj podívala a z pouta vyjel pocit viny, ale tvářila se jen rozhořčeně. Skoro se udusil svým vínem. Jak může být to, že se ona schází s Cadsuane za jeho zády, jeho chyba? "Přestaň se už mračit na Lana, Nyneivo," řekl, když zase mohl mluvit. "Pověděla mi to Verin." Nyneiva přenesla zamračený pohled na něj a on jen potřásl hlavou. Slyšel, jak ženy říkají, že to, ať už bylo "to" cokoliv, byla vždycky mužova chyba, ale občas tomu zřejmě skutečně věřily! "Omlouvám se za všechno, čím jste kvůli mně musely projít," pokračoval, "ale už to nebude nutné. Požádal jsem ji, aby mi dělala rádkyni. Vlastně jsem požádal Verin, aby jí řekla, že ji chci požádat. Dneska večer. S trochou štěstí zítra odjede s námi." Čekal překvapení a úlevu, ale opět ho převezly.
"Pozoruhodná žena, tahleta Cadsuane," poznamenala tiše Alivia a uhladila si prošedivělé zlaté vlasy. Z jejího chraplavého hlasu bylo znát, že na ni Aes Sedai udělala dojem. "Přísná úkolářka, umí učit."
"Občas uvidíš les, tupče, když tě do něj dovedou za nos," prohlásila Min a zkřížila ruce na prsou. Z pouta se nesla pochvala, ale usoudil, že to není kvůli tomu, že se rozhodl dál odpadlíky nehledat.
"Nezapomeň, že chce omluvu za Cairhien. Ber ji jako tetu, která nesnese žádný hlouposti, a budeš s ní vycházet skvěle."
"Cadsuane není tak hrozná, jak vypadá." Nyneiva se mračila na druhé dvě ženy a ruku zvedla k copu, i když ony se na ni jen podívaly. "No, není! Vysvětlíme si... rozdílný názory... časem. Bude to chtít čas. Trochu času."
Rand si vyměnil pohled s Lanem, jenž jen lehce pokrčil rameny a napil se. Rand si pomalu vydechl. Nyneiva měla s Cadsuane rozdílné názory, které si časem vysvětlí, Min v ní viděla přísnou tetu a Alivia přísnou učitelku. Pokud znal Nyneivu, tak kvůli ní budou lítat jiskry. Ale zůstanou na krku jemu. Taky se napil.
Muži u stolu nebyli dost blízko, aby je slyšeli, pokud by nekřičeli, ale Nyneiva ztišila hlas a naklonila se k Randovi. "Cadsuane mi ukázala, co dělají dva mý ter'angrialy," pošeptala mu rozjařeně. "Vsadím se, že ty ozdoby, co nosí, jsou taky ter'angrialy. Ty moje poznala, jakmile na ně sáhla." S úsměvem si pohladila jeden ze tří prstenů na pravé ruce, ten se zeleným kamenem. "Věděla jsem, že tohle zachytí, když někdo usměrní saidar na tři míle daleko, když to nastavím, jenže ona mi řekla, že to zachytí i saidín. Zřejmě si myslí, že by mi to mělo i říct, kterým směrem to bylo, ale nepřišly jsme na to jak."
Alivia se otočila a hlasitě zafrkala, ale také ztišila hlas: "A tys byla ráda, když to nedokázala. Viděla jsem to na tobě. Jak můžeš být ráda, že něco nevíš?"
"Jen když ona neví vše," zamumlala Nyneiva a zamračila se na ni, ale vzápětí se už zase usmívala. "Nejdůležitější, Rande, je tohle." Položila ruce na opasek s drahokamy. "Říká tomu ‚studna'." Trhl sebou, jak se mu cosi otřelo o obličej, a ona se zahihňala. Nyneiva se opravdu hihňala! "Je to studna," smála se s

prsty přes pusu, "nebo sud. Plný saidaru. Není moc velký, ale k naplnění stačí, když skrze něj uchopím saidar, jako by to byl angrial. Není to nádhera?"
"Nádhera," pronesl bez většího nadšení. Takže Cadsuane se tady prochází s vlasy plnými ter'angrialů, co, a nejspíš je mezi nimi i jedna z těch "studní", jinak by ji nepoznala. Světlo, myslel si, že nikdo nikdy nenašel dva ter'angrialy, které by dělaly totéž. Sejít se s ní dnes večer by bylo hodně špatné, kdyby nevěděl, že dokáže usměrňovat dokonce i tady.
Už chtěl požádat Min, aby šla s ním, když do místnosti vrazila panímáma Keeneová a bílý drdol měla utažený tak pevně, jako by se snažila stáhnout si kůži z obličeje. Na Randa a Lana vrhla podezíravý, nesouhlasný pohled a našpulila rty, jako by uvažovala, co zase dělají špatně. Viděl ji, jak stejné pohledy vrhá po kupcích v hostinci. Aspoň po mužích. Kdyby tu ubytování nebylo tak pohodlné a jídlo tak dobré, žádné hosty by nejspíš neměla.
"Tohle bylo dnes ráno doručeno pro tvého manžela, panímámo Farshawová," řekla a podala Min dopis zapečetěný červeným voskem. Pak zvedla špičatou bradu. "A ptala se po něm nějaká žena."
"Verin," řekl Rand rychle, aby předešel otázkám a té ženštiny se co nejdřív zbavil. Kdo věděl, že mu má sem poslat dopis? Cadsuane? Jeden z asha'manů s ní? Možná některá jiná sestra? Zamračil se na složený čtverec papíru v Minině ruce a nemohl se dočkat, až hostinská vypadne.
Min zkřivila rty a nedívala se na něj tak významně, až věděl, že se usmívá kvůli němu. Pobavení kapalo i z pouta. "Děkuju, panímámo Keeneová. Verin je přítelkyně."
Ta špičatá brada se zvedla ještě víc. "Jestli chceš něco vědět, panímámo Farshawová, když máš hezkýho manžela, musíš hlídat také jeho přítelkyně."
Min se dívala, jak žena odchází červeným obloukem, a v očích jí jiskřilo veselí. Měla co dělat, aby se nerozesmála. Místo aby dopis dala Randovi, zlomila palcem pečeť a otevřela ho, jako by se v tomhle šíleném městě narodila.
Mírně se zamračila, ale záblesk z pouta bylo jediné varování, jehož se mu dostalo. Zmačkala dopis a otočila se ke krbu. Rand vyrazil z lavice a sebral jí ho dřív, než ho mohla hodit do plamenů.
"Nebuď hloupý," řekla a chytila ho za zápěstí. Dívala se na něj, tmavé oči smrtelně vážné. Totéž se neslo i z pouta. "Prosím, nebuď hloupý."
"Slíbil jsem Verin, že se pokusím nebýt," pravil, ale Min se neusmála.
Rand uhladil papír. Dopis byl psán pavoučím písmem, které nepoznal, a nepoznal ani podpis.

Vím, kdo jsi, a přeji ti štěstí, jenže také chci, abys odešel z Far Maddingu. Drak Znovuzrozený za sebou zanechává jen smrt a zkázu. Už taky vím, proč jsi tady. Zabil jsi Rochaida a Kisman je taky mrtvý. Torval a Gedwyn se ubytovali nad ševcem jménem Zeram na Modrokapří ulici hned nad Illiánskou bránou. Zabij je a odejdi a nechej Far Madding na pokoji.

Hodiny v ženském pokoji odbily celou. Do setkání s Cadsuane ještě zbývalo mnoho hodin.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Modrokapří ulice

Min seděla se zkříženýma nohama na posteli, což v jezdeckých šatech nebylo tak pohodlné jako ve spodcích, a pohrávala si s nožem, který převalovala přes hřbety prstů. Tom jí řekl, že to není naprosto k ničemu, ale občas to upoutalo pozornost, takže lidé začali dávat pozor, aniž by musela udělat něco víc. Uprostřed pokoje Rand držel svůj meč v pochvě, prohlížel si přeříznuté mírové pouto a jí nevěnoval sebemenší pozornost. Dračí hlavy na hřbetech rukou se mu třpytily kovově rudě a zlatě.
"Musíš přiznat, že to je past," zavrčela na něj. "Lan to připouští. I poloslepý kozel v Seleisinu má víc rozumu, než aby vlezl do pasti! Jenom hlupák líbá sršně a kouše oheň!'" ocitovala.
"Past vlastně není past, když víš, že tam je," opáčil nepřítomně a ohnul konec jednoho z přecvaknutých drátů, aby byl v jedné rovině s druhým koncem. "Když víš, že tam je, tak taky uvidíš cestu, takže to nakonec past vůbec není."
Hodila nůž vší silou. Přeletěl mu před obličejem a zarazil se do dveří. Trochu nadskočila, když si vzpomněla, jak to udělala naposledy. No, teď na něm neleží a Cadsuane taky nepřijde. Světlo toho chlapa spal, ten zamrzlý uzlík pocitů v její hlavě se ani nezachvěl, když nůž letěl kolem, dokonce ani překvapením ne! "I když uvidíš jen Gedwyna a Torvala, budeš vědět, že se tam schovávají i ostatní. Světlo, mohlo by tam na tebe čekat padesát najatých mečů!"
"Ve Far Maddingu?" Přestal se dívat na nůž ve dveřích, ale jen proto, že zavrtěl hlavou a znovu se jal zkoumat mírové pouto. "Pochybuju, že v celém městě budou i dva žoldnéři, Min. Věř mi, nehodlám se tu nechat zabít. Pokud neuvidím, jak se ta past spouští, aniž bych v ní uvízl, tak se k ní ani nepřiblížím."
Nebál se o nic víc než kámen! A měl asi tolik rozumu! Nehodlal se nechat zabít, jako by to někdy někdo hodlal!
Min slezla z postele a otevřela noční stolek, odkud vytáhla řemen, který panímáma Keeneová dávala do každého pokoje, i když je pronajímala cizincům. Byl dlouhý jako její paže a široký jako dlaň, na jednom konci bylo dřevěné držadlo a na druhém byl rozdělený do tří pruhů. "Kdybych na tebe vzala tohle, třeba by ti to vyčistilo nos na dost dlouho, abys ucítil, co máš před sebou!" zavřískla.
Tehdy vstoupili Nyneiva, Lan a Alivia. Nyneiva a Lan měli pláště a Lan meč u boku. Nyneiva si sundala všechny šperky kromě jednoho náramku s drahokamy a opasku s drahokamy, studny. Lan za nimi zavřel dveře, zatímco Nyneiva a Alivia zíraly na Min s řemenem zdviženým nad hlavou.
Min řemen honem hodila na podlahu a kopla ho pod postel. "Nechápu, proč to Lana necháváš dělat, Nyneivo," prohlásila, jak nejrázněji dovedla. V té chvíli to zrovna moc rázné nebylo. Proč lidé vždycky vejdou v té nejhorší chvíli?
"Sestra občas musí věřit v úsudek svýho strážce," opáčila Nyneiva chladně a sundala si rukavice. Její

obličej jako by patřil porcelánové panence, podle toho, kolik pocitů se na něm zračilo. Ach, byla Aes Sedai až po konečky prstů u nohou.
On není tvůj strážce, je to tvůj manžel, chtěla ji Min upozornit, a aspoň na něj můžeš dohlídnout. Já nevím, jestli se se mnou můj strážce někdy ožení, a vyhrožoval mi, že mě sváže, jestli se já pokusím jít s ním! Ne že by se kvůli tomu hádala. Když se chtěl chovat jako zabedněný osel, tak existovaly lepší způsoby, jak ho zachránit, než pokoušet se do někoho vrazit nůž.
"Jestli to máme udělat, ovčáku," podotkl Lan ponuře, "tak bychom se do toho měli pustit, dokud je ještě světlo." Modré oči měl studenější než obvykle a tvrdé jako leštěné kameny. Nyneiva se na něj podívala tak ustaraně, až ji Min skoro politovala. Skoro.
Rand se opásal mečem, hodil na sebe plášť a obrátil se k ní. Obličej měl stejně tvrdý jako Lan a modrošedé oči skoro stejně studené, ale ten zmrzlý kámen v její hlavě žhnul žílami z ohnivého zlata. Nejradši by mu vrazila ruce do načerněných vlasů, jež mu spadaly k ramenům, a bez ohledu na přítomné ho políbila. Místo toho zkřížila ruce na prsou a zvedla bradu, aby bylo jasné, že nesouhlasí. Nehodlala dovolit, aby tu zemřel, a nehodlala dovolit, aby si začal myslet, že se vzdá jenom proto, že je tak umíněný.
Nepokusil se ji obejmout. Kývl, jako kdyby opravdu pochopil, a vzal si ze stolku rukavice. "Vrátím se, hned jak to půjde, Min. Pak půjdeme za Cadsuane." Ty zlaté žíly žhnuly dál, i když, s Lanem v závěsu, odešel.
Nyneiva se ve dveřích zastavila. "Dohlídnu na ně na oba, Min. Alivie, prosím, zůstaň s ní a dohlídni na to, aby neudělala nějakou pitomost." Byla to chladná, důstojná a ovládající se Aes Sedai. Dokud se nepodívala do chodby. "Světlo je spal!" vykvíkla. "Oni odcházejí!" A rozběhla se, aniž by za sebou dveře zavřela.
Alivia je zavřela. "Nezahrajeme si něco, aby nám líp ubíhal čas, Min?" Posadila se na stoličku před krbem a z kapsáře vytáhla provázek. "Kolíbku?"
"Ne, díky, Alivie," odmítla Min a málem potřásala hlavou nad její dychtivostí. Rand se možná smířil s tím, co chtěla Alivia udělat, ale Min se rozhodla, že ji musí lépe poznat, a to, co odhalila, bylo překvapující. Na povrchu byla bývalá damane dospělá žena, vypadala na střední věk, vážná, odhodlaná, dokonce zastrašující. Nyneivu tedy rozhodně zastrašila. Nyneiva málokdy říkala prosím, Alivii ale ano. Jenže z ní damane udělali ve čtrnácti a láska k dětským hrám nebyla její jediná zvláštnůstka.
Min by tu byla ráda měla hodiny, i když jediný hostinec, který by si uměla představit s hodinami v každém pokoji, by byl pro krále a královny. Pod Aliviiným pozorným dohledem přecházela sem a tam, v hlavě počítala vteřiny a snažila se odhadnout, jak dlouho Randovi a ostatním potrvá dostat se z dohledu hostince. Když usoudila, že uběhlo dost času, vzala si plášť.
Alivia vyrazila ke dveřím a dala si ruce v bok. Na jejím výrazu nebylo nic dětinského. "Ty za nimi nepůjdeš," protáhla rázně. "To by teď jenom vyvolalo potíže, a to já nedovolím." S těma modrýma očima a zlatými vlasy jí připomínala tetu Ranu, i když ta měla úplně jinou barvu očí a vlasů, ale vždycky zřejmě věděla, kdy člověk hodlal udělat něco špatného, a vždycky dohlédla na to, aby to už nikdy udělat nechtěl.
"Pamatuješ na to, jak jsme si povídaly o mužích, Alivie?" Druhá žena zrudla a Min honem dodala: "Myslím o tom, jak ne vždycky uvažují hlavou?" Často slýchala, jak ženy ohrnují nos nad tím, že nějaká žena neví nic o mužích, ale nikdy se s takovou ženou nesetkala, dokud nepotkala Alivii. Ona opravdu nevěděla nic! "Rand se i beze mě dostane do spousty potíží. Já jdu najít Cadsuane, a pokud mě budeš chtít zastavit..." Zvedla zaťatou pěst.
Alivia se na ni jen mračila, až konečně řekla: "Zajdu si pro plášť a půjdu s tebou."
* * *
Na Modrokapří ulici nebyla žádná nosítka ani sloužící v livreji a žádný kočár by se do téhle úzké, kroutící se uličky nevešel. Po obou stranách stály kamenné krámy a domy s břidlicovými střechami, většinou dvouposchoďové, občas těsně vedle sebe, občas s úzkým průchodem mezi sebou. Dláždění bylo kluzké deštěm a studený vítr se Randovi snažil sebrat plášť, ale lidé opět vyšli ven. Tři pouliční gardisté, jeden s chytací holí na rameni, pohlédl na Randův meč a pak si šel po svém. Na druhé straně ulice se dům ševce Zerama zvedal do výše tří poschodí, nepočítaje podkroví pod špičatou střechou.

Hubený mužík skoro bez brady hodil Randovu minci do měšce a dřívkem zvedl masovou paštiku s hnědou kůrkou z grilu na dřevěné uhlí, který měl na svém trakaři. Tvář měl vrásčitou, tmavý kabát rozedraný a dlouhé, prošedivělé vlasy stažené řemínkem. Pohledem zalétl k Randovu meči a hned zase uhnul. "Proč se ptáš na ševce? Tohle je nejlepší skopový." Když se usmál, brada mu málem úplně zmizela, a najednou byl velice uhýbavý. "Ani sama první radní nejídá líp."
Když jsem byl malý, jedněm masovým koláčům se říkalo pirohy, poznamenal Luis Therin. Kupovali jsme je na venkově a...
Rand si horký pokrm přehazoval z ruky do ruky a ten hlas potlačil. "Rád bych věděl, jaký člověk mi šije boty. Například má rád cizince? Člověk neodvede nejlepší práci, když tě nemá v oblibě."
"Ano, panímámo," řekl bezbradý chlapík a uklonil se podsadité šedovlasé ženě, která šilhala. Zabalil čtyři paštiky do hrubého papíru, a než si vzal peníze, balíček jí podal. "S potěšením, panímámo. Světlo na tebe sviť." Beze slova se odkolébala a balíček držela pod pláštěm. Prodavač se za ní kysele zašklebil, než se zase obrátil k Randovi. "Zeram nikdá nebyl podezíravej, a i kdyby byl, Milsa by mu to nedovolila. To je jeho žena. Co odešlo jejich poslední dítě, Milsa pronajímá podkroví. Teda pokud najde někoho, komu nevadí, že je na noc zamčenej," zasmál se. "Milsa nechala udělat schodiště až nahoru, takže je soukromý, ale nezaplatila, aby nechala udělat nový dveře, takže schodiště jde rovnou z krámu, a ona nikomu nevěří natolik, aby nechala večer odemčíno. Budeš tu paštiku jíst, nebo se na ni budeš jenom koukat?"
Rand si kousl, utřel si horkou šťávu z brady a zašel pod přesah střechy malého nožířství. Lidé si kupovali něco k zakousnutí od pouličních prodavačů, masové paštiky, smažené ryby nebo papírové kornouty s pečeným hráškem. Tři čtyři muži stejně vysocí jako on a dvě tři ženy vysoké jako většina ostatních mužů na ulici mohli být Aielové. Ten bezbradý chlapík možná nebyl tak uhýbavý, jak vypadal, nebo možná že Rand od snídaně nic nejedl, nejraději by byl zbytek paštiky shltal a koupil si další, ale místo toho jenom pomalu žvýkal. Zeramovi se zřejmě vedlo dobře. Do krámu neustále chodili lidé, i když to nebyly zrovna davy, a většina si nesla boty ke správce. I kdyby nahoru pustil návštěvníky, aniž by hosty upozornil, později by je dokázal popsat, a možná i někteří z jeho zákazníků.
Jestli si od manželky ševce podkroví pronajali odpadlíci, nechat se zamknout na noc jim nemohlo moc vadit. Na jižní straně ševcův dům oddělovala úzká ulička od jednoposchoďové budovy, což by byl hodně nebezpečný skok, ale na druhé straně stál hned vedle dvouposchoďový dům s krejčovskou dílnou v přízemí. Zeramův dům měl okna jen vepředu - vzadu byla další ulička, kam se házelo smetí, Rand to již zkontroloval - ale musel existovat způsob, jak se dostat na střechu, protože břidlici bylo třeba občas vyměnit. A ze střechy na střechu krejčovství to bude jen skok, a pak bude třeba přeběhnout jen tři střechy k další nižší budově, dílně svíčkaře, odkud se dalo snadno seskočit na ulici nebo do uličky za domy. V noci to nebude příliš nebezpečné, vlastně ani ve dne ne, pokud se budou stále držet mimo ulici, a až slezou na zem, dají si pozor na hlídky. Modrokapří ulice se stáčela a nejbližší strážní podstavec nebyl v dohledu.
Do ševcovské dílny vešli dva muži a Rand se otočil a předstíral, že nahlíží výlohou z nekvalitního skla plného bublin do nožířství na vystavené nože a nůžky. Jeden muž byl vysoký, ale ne tak vysoký, aby to mohl být Aiel. Tváře jim zakrývaly kapuce a nenesli boty, a i když si pláště přidržovali oběma rukama, vítr jimi škubal natolik, že byly vidět meče v pochvách. Poryv větru strhl menšímu muži kapuci z hlavy. Hned si ji zase natáhl, ale škoda už byla napáchána. Charl Gedwyn začal nosit vlasy sepjaté na šíji stříbrnou sponou s velkým rudým kamenem, ale stále to byl ten tvrdý chlapík s vyzývavým pohledem. A jelikož tenhle byl Gedwyn, ten druhý musel být Torval. Rand byl ochoten si na to vsadit. Žádný z ostatních nebyl tak vysoký.
Rand počkal, až oba zajdou do krámu, olízal si z rukavic mastné drobky a šel hledat Nyneivu a Lana. Našel je, ještě než ho zatáčka ulice dovedla z dohledu ševcovského krámu. Svíčkařův dům, odkud se chtěl dostat na ulici, stál hned za ním, s uličkou po straně. Před ním se úzká ulice stáčela na opačnou stranu. O padesát kroků dál stál strážní podstavec s uličním gardistou, ale další tříposchoďová budova, truhlářství, přes uličku od svíčkaře, mu bránila ve výhledu.
"Torvala a Gedwyna poznalo půl tuctu lidí," hlásil Lan, "ale nikoho z ostatních." Mluvil potichu, i když se na ně žádný z kolemjdoucích ani nepodíval. Pohled na dva muže s meči pod pláštěm stačil, aby každý zrychlil.

"Řezník dole v ulici říkal, že u něho ti dva nakupují," dodávala Nyneiva, "ale vždycky jenom pro dva." Úkosem se podívala na Lana, jako by její slova byla skutečným důkazem.
"Viděl jsem je," opáčil Rand. "Teď jsou doma. Nyneivo, mohla bys mě s Lanem zvednout na tu střechu z uličky za domem?"
Nyneiva se zamračila na Zeramův dům a přejela rukou po opasku. "Jednoho po druhým bych mohla," řekla nakonec. "Ale spotřebuje to víc než polovinu toho, co ve studni je. Dolů vás už nedám."
"Nahoru to stačí," ujistil ji Rand. "Odejdeme přes střechy a slezeme hned za svíčkařem."
Pochopitelně namítala. Šli společně zpět k ševci. Nyneiva vždy odmítala všechno, co nevymyslela sama. "To vás mám jenom strčit na střechu a čekat?" mumlala a mračila se na všechny strany tak, že před ní lidé málem uskakovali. Ani oba muži s meči je tolik neděsili. Nyneiva vyndala ruku zpod pláště, aby ukázala náramek se světle červenými kameny. "Tohle mě pokryje zbrojí líp než ocel. Ani neucítím, když mě zasáhne meč. Myslela jsem, že dovnitř půjdu s váma."
"A uděláš co?" optal se Rand tiše. "Budeš je držet jedinou silou, abychom je mohli zabít? Zabiješ je sama?" Zamračila se na dlažbu.
Rand zašel za Zeramův krám, zastavil se před nízkým domem a nenápadně se rozhlédl. V dohledu nebyli žádní uliční gardisté, ale když Nyneivu postrčil do uličky, pohnul se rychle. Za Rochaidem také žádné gardisty neviděl.
"Jsi nějaká zamlklá," poznamenal za nimi Lan.
Nyneiva udělala tři kroky, než odpověděla, aniž by zpomalila nebo se ohlédla. "Prve mě to nenapadlo," přiznala tiše. "Brala jsem to jako dobrodružství, bojovat s temnými druhy, odpadlými asha'many, ale vy je tam půjdete popravit. Pokud to půjde, zabijete je dřív, než zjistí, že tam jste, že jo?"
Rand se ohlédl na Lana, ale starší muž jen pokrčil rameny, stejně zmatený jako on. Ovšemže je zabijí bez varování, pokud to jen trochu půjde. Tohle nebyl souboj, byla to poprava, jak to označila. Aspoň Rand z duše doufal, že to tak bude.
Ulička za domem byla jen o něco málo širší než ta, po níž přišli, v kamenité hlíně byly vyježděné koleje po vozech odvážejících odpadky, které tudy jezdily každé ráno. Kolem byly jen hladké kamenné zdi. Nikdo se nechtěl z okna dívat na vozy s odpadky.
Nyneiva se zadívala na zadní stěnu Zeramova domu a pak si náhle povzdechla. "Zabijte je ve spánku, jestli to půjde," řekla, na tak krutá slova velmi klidně.
Randovi se kolem prsou v podpaždí ovinulo cosi neviditelného a pomalu ho to zvedlo do vzduchu. Nakonec se dostal přes okraj střechy, kde neviditelný postroj zmizel a on dopadl na strmou střechu a na vlhké břidlici trochu uklouzl. Přikrčil se a popolezl po čtyřech. O chvíli později vedle něho přistál Lan. I strážce se přikrčil a nahlédl dolů do uličky.
"Je pryč," řekl nakonec, pootočil se k Randovi a ukázal: "Tudy se dá dostat dovnitř."
Byla to padací dvířka zasazená kousek pod hřebenem střechy, s kovovým okapem, aby na půdu nenatekla voda. Rand se spustil na zaprášenou půdu, matně osvětlenou otvorem v padacích dveřích. Chvíli zůstal viset za ruce, potom se pustil a dopadl na zem. Kromě křesla se třema nohama a otevřené truhly byla místnost stejně prázdná jako ta truhla. Zeram půdu zřejmě přestal používat ke skladování věcí, když jeho žena začala brát nájemníky.
Oba muži chvíli pátrali, než našli další, větší padací dveře. Byly zavřené. Lan ohmatal mosazné panty a šeptl, že sice nejsou namazané, ale nejsou rezavé. Rand vytáhl meč a kývl a Lan dveře rychle otevřel. Rand asi netušil, co ho čeká, když proskočil otvorem, přičemž se opřel o jednu ruku, aby svůj pád trochu zmírnil. Přistál zlehka na špičkách v místnosti, která zřejmě zaujala místo půdy, podle skříní a almar přistrčených ke zdi. Na nich byly naskládané dřevěné truhly a stoly a stoličky. Ale poslední, co čekal, byli dva mrtví muži ležící na podlaze, jako kdyby je sem někdo přitáhl a hodil na zem. Nafouknuté černé obličeje byly změněné k nepoznání, nicméně ten menší z nich měl ve vlasech stříbrnou sponu s velkým červeným kamenem.
Lan se nehlučně spustil dolů, podíval se na mrtvoly a zvedl obočí. To bylo vše. Jeho nikdy nic nepřekvapilo.
"Je tady Fain," šeptl Rand. A jako kdyby to vyslovení Fainova jména spustilo, rozbolely ho obě rány v boku, ta starší byla jako kruh ledu a novější jako ohnivá čára přes něj. "To on poslal ten dopis."

Lan ukázal mečem na padací dveře, avšak Rand zavrtěl hlavou. Chtěl ty odpadlíky zabít vlastní rukou, jenže když teď byli Torval a Gedwyn mrtví - a Kisman téměř jistě taky, to musela být ta nateklá mrtvola, o níž se zmiňoval kupec u Zlatého kola - uvědomil si, že je mu jedno, kdo je zabil, hlavně když jsou mrtví. Nezáleželo by ani na tom, kdyby Dashivu také vyřídil někdo cizí. Fain však byl něco jiného. Fain poštval trolloky na Dvouřičí a způsobil mu druhou, nehojící se ránu. Kdyby se mu Fain dostal na dosah, jeho by Rand nenechal odejít. Kývl na Lana, stejně jako nahoře, a s mečem v obou rukou se vydal ke dveřím. Když je druhý muž prudce otevřel, vrazil do velkého, osvětleného pokoje. U zdi stála postel a v krbu praskal oheň.

Zachránila ho jenom jeho rychlost. Koutkem oka zahlédl rychlý pohyb, něco ho zatahalo za plášť vlající za ním, a neohrabaně se otočil, aby odrazil výpad zakřivené dýky. Každý pohyb pro něj znamenal obrovskou námahu. Rány v boku už jen nepobolívaly, přímo ho drásaly; roztavené železo a samotná duše ledu se ho snažily rozervat na kusy. Luis Therin zavyl. Kvůli té agónii Rand nedokázal na nic myslet.

"Řekl jsem ti, že je můj!" zavřískl kostnatý mužík a uhnul před Randovým výpadem. Tvář měl zkřivenou vzteky a velký nos a uši, které jako by byly stvořeny ke strašení dětí, ale v očích měl jenom vraždu. S vyceněnými zuby připomínal lasičku posedlou záchvatem vražedné zuřivosti. Lasičku nakaženou vzteklinou, připravenou postavit se i levhartovi. S tou dýkou by mužík dokázal zabít libovolný počet levhartů. "Můj!" vřeštěl Padan Fain a opět uskočil, když do místnosti vrazil Lan. "Zabij toho šeredu!"

Teprve když se Lan otočil od Faina, uvědomil si Rand, že v místnosti je ještě někdo. Bledý čahoun, který se strážci ochotně postavil. Toram Riatin měl ztrhaný výraz, ale do tance s meči se pustil s půvabem mistra šermíře, jímž byl. Lan mu čelil se stejným půvabem a oba se dali do tance oceli a smrti.

Jakkoliv byl Rand překvapený, že vidí muže, který se pokusil získat cairhienský trůn, v odřeném kabátě ve Far Maddingu, nepřestával sledovat Faina, bývalého formana a nyní temného druha a něco mnohem horšího, jak ho kdysi dávno nazvala Moirain. Kvůli oslepující bolesti v boku Rand klopýtl, když na Faina zaútočil, a dupotu a řinčení oceli za sebou si nevšímal, stejně jako si nevšímal sténání Luise Therina ve své hlavě. Fain poskakoval sem a tam a snažil se dostat dost blízko, aby mohl použít dýku, která Randovi způsobila nikdy se nehojící ránu v boku. Celou dobu tiše klel, jak ho Rand udržoval mečem v uctivé vzdálenosti. Náhle se otočil a rozběhl se pryč.

Když Fain zmizel z místnosti, muka se vytratila v pouhé bodání, ale Rand ho přesto pronásledoval. Ve dveřích však uviděl, že se Fain nesnaží schovat. Stál a čekal na něj nad schody dolů, zakřivenou dýku připravenou. Velký rubín na jílci se třpytil a chytal světlo lamp stojících na stolech v místnosti bez oken. Jakmile Rand vstoupil do místnosti, oheň a led v jeho boku opět zesílily, až cítil, jak mu prudce buší srdce. Udržet se na nohou vyžadovalo železnou sílu vůle. A udělat krok bylo ještě mnohem těžší, on však ten krok udělal, a další.

"Chtěl jsem, aby věděl, kdo ho zabije," kňučel Fain mrzutě. Mračil se na Randa, ale jako by mluvil sám se sebou. "Chci, aby to věděl! Ale až bude mrtvý, přestane mě strašit ve snech. Ano. Tak já ho zastavím." S úsměvem zvedl volnou ruku.

Po schodech, s plášti přehozenými přes ruku, vyšli Torval a Gedwyn.

"Říkal jsem, že se k němu nepřiblížíme, dokud nezjistím, kde jsou ostatní," zavrčel Gedwyn. "M'Hael nás zabije, jestli..."

Rand bez přemýšlení stočil zápěstí v Sekání větru a ihned následovalo Otevírání vějíře.

Iluze oživlých mrtvol zase zmizela a Fain s výkřikem uskočil a po tváři mu tekla krev. Náhle naklonil hlavu na stranu, jako by poslouchal, a vzápětí, se zuřivým jekem, seběhl po schodech.

Užaslý Rand ho chtěl následovat, ale Lan ho chytil za ruku.

"Ulice se plní gardisty, ovčáku." Na levé straně kabátu měl tmavou, vlhkou skvrnu, ale meč měl v pochvě, důkaz, že v tanci byl on tím lepším. "Je čas vylézt na střechu, jestli máme odejít."

"V tomhle městě nemůže muž s mečem ani jít ulicí," zamumlal Rand a také vrátil meč do pochvy. Lan se nezasmál, jenže kromě kvůli Nyneivě se nesmál téměř nikdy. Zdola se od schodiště nesl křik a řev. Třeba Faina chytila uliční garda. Třeba ho pověsí za ty mrtvoly tady. Sice by to nebylo dost, ale muselo by to stačit. Rand už byl unavený ze všeho toho, co musel udělat.

V podkroví Lan vyskočil, zachytil se okraje padacích dveří a vytáhl se na střechu. Rand si nebyl jistý,

jestli to zvládne taky. Prudká bolest odešla s Fainem, ale měl pocit, jako kdyby ho do boku tloukli klacky. Když se připravoval ke skoku, strčil dolů hlavu Lan a natáhl k němu ruku.
"Možná nepůjdou rovnou nahoru, ovčáku, ale má smysl tady čekat?"
Rand se ho chytil za ruku a nechal se vytáhnout až k okraji střechy, kde se již mohl zachytit a vylézt nahoru. Přikrčeně přeběhli po vlhké střeše dozadu a přelezli hřeben. Na ulici mohli být gardisté, ale stále tady byla dost velká naděje, že se dostanou pryč, aniž by je někdo zahlédl, zvlášť pokud dokážou dát Nyneivě znamení, aby odvrátila pozornost.
Rand se dostal až na hřeben a Lanovi za ním uklouzla noha po břidlici, až to zaskřípělo. Rand se zkroutil a chytil ho za zápěstí, jenže Lan byl dost těžký, takže Rand sám také sklouzl. Oba se marně snažili volnou rukou něčeho zachytit, čehokoliv. Ani jeden nic neříkal. Lanovi sjely nohy přes okraj střechy, pak následoval i on. Rand se čehosi chytil, nevěděl, co to je, a nezáleželo mu na tom. Hlavou a rameny již přečníval okraj střechy a Lan mu visel na ruce dobře pět sáhů vysoko nad uličkou vedle nízkého domu.
"Pusť mě," vyzval jej Lan tiše a vzhlédl, oči měl chladné a tvrdé, tvář naprosto bezvýraznou. "Pusť mě."
"Až slunko zezelená," opáčil Rand. Kdyby ho dokázal povytáhnout, jen trošičku, aby se zachytil okraje střechy...
To, čeho se držel, se s prudkým křupnutím ulomilo a oba se zřítili do uličky.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Kolibříkovo tajemství

Nyneiva se snažila pokud možno nenápadně sledovat uličku vedle svíčkařství. Vrátila plochou zelenou stuhu zpátky na podnos pouliční prodavačky a strčila ruku do pláště, aby jí ho nesebral vítr. Byl to lepší plášť, než měli ostatní chodci, ale dost obyčejný, aby se na ni nikdo nedíval. Ale podívali by se, kdyby viděli její pásek. Ženy nosící šperky Modrokapří ulici nenavštěvovaly příliš často, ani nenakupovaly u pouličních prodavačů. Když osahala všechny stuhy a pentle na podnose, hubená prodavačka se už šklíbila, jenže Nyneiva si již od jiných prodavačů koupila tři pentle, dvě stuhy a balíček špendlíků, jen aby měla důvod se tu zdržet. Špendlíky se vždycky hodí, jen netušila, co bude dělat s tím ostatním.
Náhle zaslechla hluk, přicházel směrem od strážního podstavce, řehtačky uliční stráže byly stále hlasitější. Gardista slezl ze svého hřadu. Jeden chodec, míjející strážní podstavec, se zadíval do Modrokapří ulice a pak se honem přitiskl ke zdi domu, aby ho neušlapali běžící gardisté, mávající nad hlavou dřevěnými řehtačkami. Nebyla to obyčejná hlídka, dva nebo tři muži, ale hotový příval ozbrojených mužů, ženoucích se Modrokapří ulicí, a další se k nim připojovali. Lidi, kteří nestačili včas uhnout z cesty, prostě odstrkovali stranou a jednoho muže dokonce pošlapali, aniž by cestou přes něj zpomalili.
Prodavačka pentlí vysypala polovinu podnosu, jak se honem hnala stranou, a Nyneiva se stejně rychle přitiskla ke zdi vedle ní. Gardistů byla plná ulice, měli chytací hole a tyče, jež drželi jako píky. Otírali se o ni a strkali do ní. Prodavačka vykřikla, když jí vyrvali podnos z rukou, ale všichni gardisté zírali před sebe.
Když kolem proběhl poslední muž, Nyneiva byla o dobrých deset kroků dál, než kam se původně postavila. Prodavačka pentlí rozzlobeně křičela a hrozila pěstmi. Nyneiva si rozčileně urovnala plášť a už chtěla udělat něco víc než jen křičet. Skoro provedla...
Náhle jí zamrzl dech v hrdle. Uliční gardisté se všichni, asi stovka mužů, zastavili a křičeli na sebe, jako by náhle nevěděli, co dělat. Všichni stáli před ševcovskou dílnou. Ach, Světlo, Lan. A Rand také, vždycky Rand, ale v jejím srdci byl vždycky přednější Lan.
Nadechla se. Sto mužů. Dotkla se opasku, studny. Zůstala v něm méně než polovina saidaru, který tam uskladnila, ale mohlo by to stačit. Bude to muset stačit, i když zatím nevěděla přesně na co. Stáhla si kapuci do čela a zamířila k mužům před ševcovnou. Nikdo se na ni nepodíval. Mohla by...
Kdosi ji popadl, stáhl ji zpátky a otočil obráceným směrem.
Uvědomila si, že ji za jednu ruku drží Cadsuane a Alivia za druhou a obě s ní spěchaly pryč. Dál od domu ševce. Min, jdoucí vedle Alivie, vrhala ustarané pohledy přes rameno. Náhle sebou trhla. "On je... Myslím, že spadl," zašeptala. "Myslím, že je v bezvědomí, rozhodně je zraněný, nevím, jak vážně."
"Tady mu nijak neprospějeme, ani samy sobě," odtušila Cadsuane klidně. Zlaté ozdůbky visící jí na drdolu se houpaly pod kapuci, jak otočila hlavu a pátrala mezi lidmi před sebou. Volnou rukou si držela kapuci staženou do čela a plášť nechala vlát za sebou. "Chci odsud zmizet dřív, než někoho z těch chlapců napadne požádat všechny ženy, aby ukázaly obličej. Každá Aes Sedai, nalezená dnes u Modrokapří ulice, bude muset kvůli tomu dítěti odpovídat na spousty otázek."
"Pusťte mě!" vyjela Nyneiva a začala se vzpírat. Lan. Jestliže je Rand v bezvědomí, tak co Lan? "Musím se vrátit a pomoct jim!" Obě ženy ji táhly dál, ruce měly jako ze železa. Každý, koho minuly, se díval na ševcovskou dílnu.
"Už jsi udělala dost, holka jedna hloupá." Cadsuane měla hlas studený jako železo. "Říkala jsem ti o farmaddinských hlídacích psech. Pche! Svým usměrňováním tam, kde nikdo nedokáže usměrňovat, jsi způsobila paniku v radě. Jestli je gardisté chytili, tak to bylo kvůli tobě."
"Myslela jsem, že u saidaru to bude jedno," vypravila ze sebe Nyneiva chabě. "Byla to jenom troška a jenom chvilku. Myslela jsem, že si toho třeba nevšimnou."
Cadsuane po ní vrhla znechucený pohled. "Tudy, Alivie," řekla a táhla Nyneivu za roh kolem opuštěného strážního podstavce. V ulici postávaly hloučky vzrušených a brebentících lidí. Jakýsi muž zuřivě mával, jako kdyby měl chytací hůl. Jedna žena ukazovala na prázdný strážní podstavec a užasle vrtěla hlavou.
"Řekni něco, Min," prosila Nyneiva. "Nemůžem je jen tak opustit." Obrátit se na Alivii ji ani nenapadlo, protože vedle ní se Cadsuane tvářila málem mile.
"Ode mne soucit nečekej." Min sice mluvila potichu, ale stejně ledově jako Cadsuane. Když se podívala na Nyneivu, tak zamračeně, a hned uhnula pohledem. "Prosila jsem tě, abys mi pomohla jim to zarazit, ale tys musela bejt stejně umanutá jako oni. Teď se musíme spolíhat na Cadsuane."

Nyneiva frkla. "Co jsem mohla dělat? Mám ti připomínat, že Lan a Rand jsou za náma a každou chvíli se dostávají dál?"
"Chlapec není jediný, kdo potřebuje lekce ve slušném chování," zamumlala Cadsuane. "Ještě se mi neomluvil, ale řekl Verin, že to udělá, takže to asi můžu prozatím přijmout. Pche! Ten kluk mě už dostal do větších potíží než kterýchkoliv deset před ním. Udělám, co půjde, holka, což je mnohem víc, než bys dokázala ty, kdyby ses snažila přeprat uliční gardisty. Odteď uděláš přesně to, co ti řeknu, nebo nechám Alivii, aby si na tebe sedla!" Alivia kývla. A Min taky!
Nyneiva se zaškaredila. Ta žena se před ní měla sklánět! Přesto, host první radní mohl dokázat víc než obyčejná Nyneiva z al'Mearů, i kdyby si vzala prsten s Velkým hadem. Kvůli Lanovi se srovná i s Cadsuane.
Když se ale zeptala, co hodlá Cadsuane podniknout, aby muže osvobodila, jedinou odpovědí jí bylo: "Mnohem víc, než bych chtěla, holka, pokud vůbec něco dokážu. Ale dala jsem klukovi slib a já svoje sliby dodržuju. Doufám, že si to on bude pamatovat." A to pronášela hlasem jako led, takže to rozhodně nebyla odpověď, jež by vyvolávala důvěru.
* * *
Rand se probudil do tmy a bolesti. Ležel na zádech, rukavice byly pryč, a pod sebou cítil hrubý kavalec. Vzali mu také boty. Věděli, kdo je. Opatrně se posadil. Cítil se potlučený, každý sval v těle ho bolel, jako kdyby ho ztloukli, ale zřejmě neměl nic zlomeného.
Pomalu se postavil a hmatal podél stěny vedle kavalce. Vzápětí byl v rohu, pak přišly dveře pokryté železnými pásy. Ve tmě nahmatal malou klapku, ale nic, co by se dalo otevřít. Kolem klapky nepronikl ani paprsek světla. Luis Therin v jeho hlavě začal supět. Postupoval dál. Kamenná dlažba ho studila do bosých nohou. Téměř okamžitě narazil na další roh a pak na třetí, kde palcem u nohy narazil na něco, co na kamenné podlaze zarachotilo. S jednou rukou na zdi se sehnul. Byl to dřevěný kýbl. Nechal ho tam a dokončil okruh kobkou až ke dveřím. Byl v černé krychli tři kroky dlouhé a dva široké. Zvedl ruku a půl lokte nad hlavou narazil na strop.
Zavřený, supěl chraplavě Luis Therin. Zase je to jako truhla. Když nás ty ženy strčily do truhly. Musíme se dostat ven! zavyl. Musíme se dostat ven!
Rand si ječícího hlasu nevšímal a couval, až usoudil, že je asi uprostřed kobky, načež se se zkříženýma nohama posadil na zem. Byl nejdál od zdí, jak jen to bylo možné, a ve tmě se snažil si představit, že jsou dál, přesto měl stále pocit, že když natáhne ruce, dotkne se kamene. Začal se třást, jako by někdo neovladatelně třásl jeho tělem. Jako by měl stěny těsně kolem sebe a strop hned nad hlavou. Musel s tím bojovat, jinak by byl stejně šílený jako Luis Therin, než ho někdo pustí ven. Nakonec ho ven pustí, i kdyby ho jen předali tomu, koho si Elaida pošle. Kolik měsíců potrvá, než se zpráva dostane do Tar Valonu a Elaidini vyslanci se vrátí? Pokud jsou někde blíž než v Tar Valonu sestry věrné Elaidě, mohlo by to být rychlejší. Roztřásl se ještě víc, neboť si s hrůzou uvědomil, že doufá, že ty sestry jsou blíž, že už jsou ve městě, aby ho mohly vypustit z téhle truhly.
"Já se nevzdám!" zařval. "Budu tak tvrdý, jak jen bude nutné!" V tak omezeném prostoru jeho hlas duněl jako hrom.
Moirain zemřela, protože nebyl dost tvrdý, aby udělal, co bylo zapotřebí. Její jméno stálo vždycky v čele seznamu, jejž měl vyrytý v mozku, seznamu žen, které kvůli němu zemřely. Moirain z rodu Damodredů. Každé jméno na tom seznamu mu způsobovalo bolest, kvůli níž zapomínal na bolest tělesnou, zapomínal na kamenné zdi těsně za nataženýma rukama. Colavaere Saighan, která zemřela, protože jí sebral všechno, čeho si cenila. Liah, Děva oštěpu, Cosaida Chareen, kterou zabil vlastníma rukama, protože ho následovala do Shadar Logothu. Jendhilin, Děva, Miagoma z Chladného vrchu, která zemřela, protože chtěla mít tu čest strážit jeho dveře. Musel být tvrdý! Jedno po druhém si vyvolával ta jména z dlouhého seznamu a trpělivě ukovával svou duši v ohních bolesti.
* * *
Přípravy trvaly déle, než Cadsuane doufala, hlavně proto, že musela přesvědčovat mnohé lidi, že velkolepá záchrana v nejlepších tradicích kejklířských vyprávěnek nepřichází v úvahu, takže když procházela chodbami Radnice, již byla noc. Nesla se majestátně a nespěchala. Spěch u lidí vyvolával dojem, že je člověk nervózní, že mají navrch. A pokud někdy ve svém životě potřebovala mít od začátku

navrch, tak to bylo této noci.
Chodby by měly být v této době prázdné, avšak dnešní události změnily obvyklý běh věcí. Všude pobíhali úředníci v modrých kabátech a občas se zarazili a civěli na její doprovod. Bylo docela dobře možné, že ještě nikdy neviděli čtyři Aes Sedai pohromadě - nehodlala Nyneivě ten titul přiznat, dokud nesloží tři přísahy - a dnešní zmatek k jejich zmatku při pohledu na ně určitě ještě přispěl. Tři muži vzadu přitahovali skoro stejně tolik pohledů. Úředníci možná nevěděli, co znamenají černé kabáty a špendlíky na vysokých límcích, ale nebylo příliš pravděpodobné, že by mohli vidět v těchto chodbách tři muže s meči. V každém případě, s trochou štěstí, nikdo nepoletí sdělit Aleis, kdo přichází narušit uzavřené zasedání rady. Byla škoda, že nemohla ty muže přivést samotné, jenomže když to navrhla, dokonce i Daigian předvedla pevnou páteř. A veliká škoda, že se její společnice neovládaly stejně jako Merise a druhé dvě sestry.
"Toto nebude fungovat," mrmlala Nyneiva už asi podesáté. "Měli jsme na ně vletět hned na začátku!"
"Měli jsme si pospíšit," mumlala Min temně. "Cítím, jak se mění. Jestli byl předtím kámen, tak teď je jako železo! Světlo, co mu to dělají?" Šla s nimi jen proto, že znamenala spojení s chlapcem, neustále o něm podávala zprávy a každá byla neutěšenější než ta předchozí. Cadsuane jí neřekla, jak vypadají kobky, ne, když se holka zlomila, už jen když jí říkala, co mu udělaly sestry, jež ho unesly.
Cadsuane si povzdechla. Sebrala jen chatrné vojsko, ale i provizorní vojsko potřebuje disciplínu. Zvlášť když ho čeká bitva. Bývalo by to horší, kdyby nedonutila ženy Mořského národa zůstat na Výšinách.
"Tohle zvládnu i bez vás dvou, jestli to bude nutné," prohlásila rázně. "Ne, nic neříkej, Nyneivo. Ten pásek může nosit Merise nebo Corele stejně dobře jako ty. Takže jestli vy, děcka, nepřestanete kňučet, nechám Alivii, aby vás dovedla zpátky na Výšiny a dala vám něco, kvůli čemu byste mohly kňučet." To byl jediný důvod, proč s sebou vzala tu cizí divoženku. Alivia měla sklon chovat se převelice mírně k těm, na které se nemohla dívat svrchu, ale na ty dvě hašteřivé straky se dívala velice divoce.
Obě otočily hlavy ke zlatovlasé ženě a naštěstí zmlkly. Mlčely, ale spokojené nebyly. Min mohla skřípat zuby, co hrdlo ráčí, ale Nyneivino trucovité mračení Cadsuane rozčilovalo. Ta holka byla z dobrého materiálu, avšak její výcvik byl ukončen příliš brzy. Její schopnost léčit byla téměř zázračná a její schopnosti ve všem ostatním prostě hrůza. A ani nedostala lekci v tom, že co je třeba vydržet, se musí vydržet. Cadsuane s ní vlastně soucítila. Trochu. Tuto lekci nemohla každá dostat ve Věži. Ona sama, pyšná na nově získaný šátek i svou sílu, ji dostala od téměř bezzubé divoženky na statku v srdci Černých hor. Ano, sebrala opravdu velice chatrné vojsko, aby se pokusila postavit Far Madding na hlavu.
Předpokoj s modrými dlaždicemi před síní rady byl zpola zaplněný úředníky a posly, ale to byli jen úředníci a poslové. Úředníci zaváhali ve snaživém zmatku a čekali, až promluví ten druhý, ale poslové v červených kabátech, kteří věděli, že není namístě, aby něco říkali, couvali. Úředníci se před ní rozestupovali a žádný nespěchal, aby byl prvním, kdo otevře pusu. Přesto slyšela sborové zalapání po dechu, když otevřela vysoké dveře s vyřezanou rukou a mečem.
Poradní komnata nebyla velká. Dostatečně ji osvětlily čtyři kandelábry se zrcadly a na podlaze ležel velký tairenský koberec v červené, modré a zlaté barvě. Velký mramorový krb dodával příjemné teplo, i když se skleněnými dveřmi vedoucími na terasu cloumal vítr dost hlasitě, aby přehlušil vysoké zlacené illiánské hodiny na krbové římse. Třináct vyřezávaných a zlacených křesel, téměř trůnů, tvořilo oblouk otevřený směrem ke dveřím, a v každém seděla jedna ustaraná žena.
Aleis, uprostřed oblouku, se na Cadsuane a její malý průvod zamračila. "Toto sezení je uzavřené, Aes Sedai," řekla chladně a formálně. "Můžeme tě požádat, abys s námi pohovořila později, ale -"
"Víš, koho máte v kobce," přerušila ji Cadsuane.
Nebyla to otázka, nicméně Aleis se pokusila blufovat. "Myslím, že několik mužů. Opilce, různé cizince zatčené za rvačku nebo krádež, muže z Hraničních států, jehož zatkli právě dnes, který možná zavraždil tři muže. Nesleduji seznam zatčených osobně, Cadsuane Sedai." Nyneiva se při zmínce o muži zatčeném za vraždu nadechla a v očích jí nebezpečně zajiskřilo, ale aspoň měla dost rozumu, aby držela pusu zavřenou.
"Takže se pokusíte zatajit, že držíte Draka Znovuzrozeného," podotkla Cadsuane tiše. Doufala - upřímně doufala! - že díky Verinným přípravným pracím teď couvnou. Možná by se to ještě dalo provést jednoduše. "Můžu vás ho zbavit. Čelila jsem víc než dvaceti mužům, kteří dokázali usměrňovat. Já se ho

nebojím."
"Děkujeme ti za nabídku," opáčila Aleis uhlazeně, "ale raději se nejdřív spojíme s Tar Valonem." Myslela tím, že vyjednají cenu. No, co musí být, musí být. "Nechtěla bys nám říci, jak jsi zjistila -"
Cadsuane ji opět přerušila. "Možná jsem se o tom měla zmínit dřív. Ti muži za mnou jsou asha'mani."
Všichni tři popošli blíž, jak dostali nařízeno, a ona musela přiznat, že působí hrozivě. Prošedivělý Damer vypadal jako šedivý medvěd s bolavými zuby, hezounek Jahar připomínal elegantního, tmavého levharta a Ebenův upřený pohled vypadal s jeho mladistvou tváří obzvláště nebezpečně. Na radní rozhodně zapůsobili. Některé si poposedávaly, ale Cyprien otevřela pusu, což bylo s jejími vyčnívajícími zuby poněkud nešťastné. Sybaine, s vlasy šedými jako Cadsuane, se sesula a začala se ovívat štíhlou rukou a Cumere zkřivila rty, jako by jí bylo na zvracení.
Aleis však byla z tvrdšího materiálu, i když si přitiskla ruce na břicho. "Už jsem ti jednou řekla, že asha'mani mohou město volně navštěvovat, pokud budou dodržovat zákony. My se asha'manů nebojíme, Cadsuane, i když musím přiznat, že jsem překvapená, že tě vidím v jejich společnosti. Zvlášť vzhledem k nabídce, kterou jsi právě učinila."
Takže teď už to je jenom Cadsuane, co? Přesto litovala, že musí Aleis zlomit. Vedla Far Madding dobře, z dnešní noci by se však nemusela nikdy vzpamatovat. "Zapomínáš na to, co se tu dnes ještě stalo, Aleis? Někdo usměrnil přímo ve městě." Radní se opět ošily a nejedna se ustaraně zamračila.
"Pomatení." Veškerý chlad jí z hlasu zmizel a nahradil ho hněv a možná i náznak strachu. Oči se jí temně leskly. "Možná se strážkyně zmýlily. Nikdo z vyslýchaných neviděl nic, co by ukazovalo na -"
"I to, co považujeme za dokonalé, může mít chyby, Aleis." Cadsuane natáhla ze své studny a odměřeně odebrala ze saidaru. Měla v tom cvik, ten malý zlatý kolibřík neudržel zdaleka tolik co Nyneivin pásek. "Chyby mohou procházet bez povšimnutí celá staletí, než je někdo odhalí." Pramen vzduchu, který spletla, stačil, aby Aleis zvedl z hlavy korunku plnou drahokamů a položil ji na koberec před jejíma nohama. "Ale jakmile jsou objeveny, vypadá to, že každý, kdo se podívá, je dokáže najít."
Na korunku se upíralo třináct párů šokovaných očí. Všechny radní byly jako přimražené, málem nedýchaly.
"Mně to ani tak nepřipadá jako chyba, spíš jako dveře od stodoly," poznamenal Damer. "Myslím, že na tvé hlavě vypadá líp."
Kolem Nyneivy se náhle objevila záře saidaru a korunka přelétla k Aleis, jen se v poslední chvíli zpomalila, takže se jí na hlavě usadila, místo aby ji praštila. Aleis měla naprosto bezkrevný obličej. Světlo saidaru kolem holky ale nezmizelo. No, ať si svou studnu vyčerpá.
"Bude...?" Aleis polkla, když však pokračovala, hlas se jí stále lámal. "Bude stačit, když vám ho vydáme?" Ať už myslela Cadsuane nebo asha'many, to nebylo jasné možná ani jí samé.
"Myslím, že bude," odtušila Cadsuane klidně a Aleis se sesula jako loutka, které někdo přestřihne provázky. Jak byly šokované ukázkou usměrňování, ostatní radní si vyměnily tázavé pohledy. Pak se oči stáčely k Aleis, výrazy zpřísněly, některé radní kývly. Cadsuane se zhluboka nadechla. Slíbila chlapci, že ať udělá cokoliv, udělá to pro jeho dobro, ne pro dobro Věže nebo kohokoliv jiného, a teď pro jeho dobro zlomila dobrou ženu. "Moc mě to mrzí, Aleis," pravila. Už teď u mě máš hodně velký dluh, chlapče, pomyslela si.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

S Choedan Kal

Rand přejel široký kamenný most za Caemlynskou bránou. Ani se neohlédl. Slunce vypadalo jako bledě zlatá koule těsně nad obzorem, obloha byla bez mráčku a vzduch byl dost chladný, aby se mu u úst tvořila pára, a vítr od jezera mu škubal pláštěm. On však zimu necítil, jen jako něco vzdáleného a ne tak docela spojeného s ním. Sám byl studenější, než mohla být sebevětší zima. Stráže, které ho přišly včera večer vyzvednout z kobky, překvapilo, že se nepatrně usmívá. Usmíval se i teď, rty měl lehce zkřivené. Nyneiva mu vyléčila modřiny s použitím zbytku saidaru z pásku, ale důstojník v přílbě, který vyšel na silnici u paty mostu, podsaditý muž s tupými rysy, sebou při pohledu na něho trhl, jako by měl obličej stále oteklý a purpurový.

Cadsuane se naklonila ze sedla, aby muži řekla pár tichých slov a podala mu složený papír. On se na ni zamračil a začal číst, pak sebou trhl a užasle zazíral na lidi trpělivě čekající na koních za ní. Znovu začal číst od začátku a potichu pohyboval rty, jako kdyby si chtěl být jistý každým slovem. Nebylo divu. V rozkaze, zapečetěném a podepsaném všemi třinácti radními, stálo, že nemá kontrolovat mírová pouta ani prohledávat nákladní koně. Že je třeba úplně vymazat jména tohoto oddílu ze záznamů a rozkaz samotný spálit. Ve Far Maddingu nikdy nebyli, ani Aes Sedai, ani Atha'an Miere, nikdo z nich.

"Je po všem, Rande," podotkla Min mírně a zavedla svou mohutnou hnědku vedle jeho bělouše, i když už teď zůstávala tak blízko u něj jako Nyneiva u Lana. Lanovi vyléčila pohmožděniny a zlomenou ruku dřív, než obstarala Randa. Z Mininy tváře čišela ustaranost stejně jako z pouta. Pustila plášť a poplácala ho po ruce. "Už na to nemusíš myslet."

"Jsem Far Maddingu vděčný, Min." Jeho hlas byl naprosto bez emocí, vzdálený, jako býval, když za časných dní uchopil saidín. Dříve by k ní hovořil hřejivěji, teď to ale zjevně nedokázal. "Skutečně jsem tu našel, co jsem potřeboval." Kdyby mohl mít meč paměť, mohl by být vděčný výhni kovárny, ale nikdy by ho nemohl mít rád. Když je pustili dál, Rand naklusal po udusané silnici, aniž by se ohlédl, dokud mu stromy nezakryly výhled na město.

Silnice stoupala a kroutila se mezi zalesněnými kopci, kde jen borovice a kaliny byly zelené a většina větví holá a šedá, a najednou byl pravý zdroj opět tady, zdánlivě těsně mimo dohled. Pulsoval, kynul mu a plnil ho hladem. Bez uvažování se natáhl a naplnil prázdnotu v sobě saidínem, lavinou ohně, ledovou bouří, vše prošpikované špínou, z níž ho opět víc rozbolela větší rána v boku. Zakymácel se v sedle, jak se mu zatočila hlava a stáhl žaludek, zatímco se snažil jet na lavině, která se mu snažila sežehnout mysl, snažil se letět s bouří, která se pokoušela zmrazit mu duši. V mužské polovici jediné síly nebylo odpuštění ani lítost. Muž to buď překonal, nebo zemřel. Cítil, jak se všichni tři asha'mani za ním plní také, pijí ze saidínu jako muži, kteří se právě dostali z Pustiny a našli vodu. Luis Therin v jeho hlavě si vydechl úlevou.

Min dovedla koně tak blízko k němu, že se dotýkali koleny. "Jsi v pořádku?" zeptala se ustaraně. "Vypadáš nemocný."

"Je mi tak dobře jako dešťové vodě," odpověděl a nelhal jenom o svém žaludku. Byl jako ocel a k jeho vlastnímu překvapení to nebylo dost tvrdé. Hodlal ji poslat do Caemlynu s Alivií, aby ji chránila. Má-li mu ta zlatovlasá žena pomoci zemřít, mohl jí důvěřovat. Už to chtěl povědět, podíval se však do Mininých tmavých očí a zjistil, že není dost tvrdý, aby to vyslovil. Odbočil s koněm mezi holé stromy a přes rameno promluvil ke Cadsuane: "Tady to je."

Pochopitelně ho následovala. Všichni šli za ním. Harine ho skoro nepustila z očí na dost dlouho, aby se mohl trochu prospat. Nechtěl ji tu, ale kvůli tomu mu Cadsuane poskytla první radu. Uzavřel jsi s nimi dohodu, chlapče, je to stejné jako podepsat úmluvu. Nebo dát slovo. Dodrž ji, nebo jim řekni, že je zrušená. Jinak budeš jen jako zloděj. Byla neomalená a z jejího hlasu bylo jasné, jaký má názor na zloděje. Nikdy neslíbil, že se bude jejími radami řídit, ale tolik se zdráhala mu vůbec radit, že nechtěl riskovat, že ji zažene příliš brzy, a tak paní vln a druhé dvě ženy jely s Alivií před Verin a ostatními pěti Aes Sedai, které mu složily přísahu, a čtyřmi, jež doprovázely Cadsuane. Byl si jistý, že by ho opustila stejně radostně jako ony, možná radostněji.

Pro jiné oči než jeho se tohle místo, kde kopal, než odjel do Far Maddingu, nijak nelišilo od ostatních. On zde viděl tenký paprsek, stoupající jako světlo lucerny z vlhké prsti na zemi. Dokonce i jiný muž, který by uměl usměrňovat, by kolem toho paprsku prošel, aniž by věděl, že tam je. Nenamáhal se sesednout. Použil prameny vzduchu a serval silnou vrstvu tlejícího listí a větviček a odhrabal vlhkou hlínu, až odhalil dlouhý úzký ranec převázaný koženými řemeny. Když si poslal Callandor do ruky, na látce byly kousky hlíny. Neodvažoval se vzít ho do Far Maddingu. Bez pochvy by ho byl musel nechat v mostecké pevnosti, kde by byl jako nebezpečný prapor ohlašující jeho přítomnost. Nebylo pravděpodobné, že by na světě existoval jiný křišťálový meč, a příliš mnoho lidí vědělo, že Drak Znovuzrozený takový má. A když ho nechal tu, stejně skončil v tmavé kamenné krychli pod... Ne. To už bylo vyřízeno. Vyřízeno. Luis Therin supěl ve stínech jeho mysli.

Zastrčil si Callandor pod podpínku u sedla a pak otočil bělouše k ostatním. Koně skláněli ocasy kvůli větru, ale občas některý dupl nebo pohodil hlavou, jak už se nemohl dočkat, až se po tak dlouhé době strávené ve stáji trochu protáhne. Kožený tlumok, jejž měla Nyneiva přehozený přes rameno, se nehodil ke všem těm ter'angrialům s drahokamy, jež nosila. Snažila se skrýt strach, přesto se jí třásla brada. Cadsuane se na něj dívala nevzrušeně. Kapuce jí sklouzla na záda a občas jí silnější závan větru rozhoupal zlaté rybky, ptáčky, hvězdičky a měsíčky na drdolu.

"Chci odstranit špínu z mužské polovice pravého zdroje," oznámil.

Tři asha'mani, nyní v prostých tmavých kabátech a pláštích jako ostatní strážci, si vyměnili vzrušené pohledy, ale Aes Sedai se zavrtěly. Nesune zasupěla.

Cadsuanin výraz se sebeméně nezměnil. "S tímhle?" zeptala se a skepticky zvedla obočí na ranec pod jeho nohou.

"S Choedan Kal," odtušil. To jméno byl další dar od Luise Therina a leželo mu v hlavě, jako by tam bylo

odjakživa. "Ty je znáš jako obrovské sochy, sa'angrialy, jeden je zakopaný v Cairhienu a druhý na Tremalkingu." Harine při zmínce o ostrově Mořského národa trhla hlavou, až jí zlaté medailonky na řetízku od nosu zacinkaly. "Jsou příliš velké, aby se daly jen tak přemístit, ale já mám dva ter'angrialy, kterým se říká přístupové klíče. S jejich použitím lze napíchnout Choedan Kal z libovolného místa na světě."

Nebezpečně, sténal Luis Therin. Šílenství. Rand si ho nevšímal. V této chvíli byla důležitá jedině Cadsuane.

Její ryzák zastříhal černým uchem a působil tak vzrušeněji než jezdkyně na něm. "Jeden z těch sa'angrialů je vyrobený pro ženu," podotkla chladně. "Kdo navrhuješ, aby ho použil? Nebo ti ty klíče umožňují natáhnout z obou?"

"Nyneiva se se mnou spojí." Nyneivě věřil natolik, aby se s ní spojil, ale už žádné jiné. Byla Aes Sedai, ale bývala také vědmou v Emondově Roli. Musel jí věřit. Usmála se na něj a rázně kývla, brada se jí už netřásla. "Nesnaž se mi v tom zabránit, Cadsuane." Ta neřekla nic, jen si ho prohlížela a zvažovala ho.

"Odpusť, Cadsuane," přerušila mlčení Kumira a pobídla grošáka blíž. "Mladý muži, zvážil jsi možnost, že neuspěješ? Zvážil jsi následky neúspěchu?"

"Musím se zeptat na totéž," přidala se Nesune ostře. Seděla rovně jako svíčka a upírala na Randa své tmavé oči. "Podle všeho, co jsem četla, může pokus použít tyto sa'angrialy skončit katastrofou. Společně by mohly být dost silné, že by rozbily svět jako vajíčko."

Jako vajíčko! souhlasil Luis Therin. Nikdy je nikdo nevyzkoušel, nikdy se o to nikdo nepokusil. Tohle je šílenství! vřískal. Jsi šílený! Šílený!

"Jak jsem slyšel," sdělil Rand sestrám, "tak naposledy se jeden asha'man z padesáti zbláznil a musel být odklizen jako vzteklý pes. Dnes už to bude víc. Je v tom riziko, ale je to jen samé co kdyby a možná. Jestli se o to nepokusím, tak je jisté, že stále víc mužů zešílí, možná desítky, možná my všichni, a dřív nebo později jich bude příliš mnoho, aby je bylo snadné zabít. Líbilo by se ti čekat na Poslední bitvu se stovkou vzteklých asha'manů potulujících se krajinou? Nebo se dvěma stovkami? S pěti? A já budu možná mezi nimi? Jak dlouho to svět přežije?" Mluvil k oběma hnědým, ale pozoroval Cadsuane. Upírala na něj skoro černé oči a ani nemrkla. Potřeboval, aby zůstala při něm, ale jestli se mu to pokusí rozmluvit, odmítne její radu bez ohledu na následky. Jestli se ho pokusí zastavit... Saidín v něm zuřil.

"Provedeš to tady?" otázala se.

"V Shadar Logothu," sdělil jí a ona kývla.

"Vhodné místo," pravila, "když už máme riskovat, že zničíme svět."

Luis Therin ječel, jeho slábnoucí vytí se Randovi rozléhalo v lebce, jak hlas prchal do temných hlubin. Ale nebylo kde se skrýt. Nikde nebylo bezpečí.

Průchod, který spletl, se neotevřel do zničeného města Shadar Logoth samotného, ale na řídce zalesněný nerovný kopec pár mil na sever, kde koním cvakala kopyta na kamenité půdě. Stromy tu byly zakrnělé a na zemi ještě místy ležel sníh. Když Rand sesedl, jeho pozornost upoutalo místo v dálce, kdysi zvané Aridhol, vykukující nad vrcholky stromů, věže končící náhle zubatou linkou a bílé, cibulovité kupole, pod něž, kdyby byly celé, by se vešla i celá vesnice. Nedíval se dlouho. Přes čistou ranní oblohu se světlé kupole neleskly tak, jak by měly, jako by něco na rozlezlé trosky vrhalo stín. Dokonce i tak daleko od města ho druhá nikdy se nehojící rána v boku začala pobolívat silněji než obvykle. Ten šrám mu způsobila dýka Padana Faina, dýka, která pocházela ze Shadar Logothu. Rána netepala stejně jako ta větší, přes niž vedla, ale spíš jakoby střídavě.

Cadsuane se ujala velení a vydávala rázné rozkazy, jak se dalo čekat. Tak nebo tak, Aes Sedai tohle dělaly vždycky, když dostaly sebemenší příležitost, a Rand se jí v tom nepokoušel bránit. Lan, Nethan a Bassane zajeli mezi stromy na výzvědy a ostatní strážci běželi uvázat koně k nízkým větvím, aby nezavazeli. Min se postavila ve třmenech a přitáhla si k sobě Randovu hlavu, aby jej mohla políbit na oči. Pak se beze slova připojila k mužům u koní. Z pouta se linula láska k němu a důvěra tak naprostá, že se na ni užasle zadíval.

Eben přišel vzít Randova koně a zubil se od ucha k uchu. Jeho uši a nos jako by mu zabíraly polovinu obličeje, ale teď z něj byl spíš štíhlý než nemotorný mladík. "To bude nádhera, usměrňovat bez té špíny, můj pane Draku," vyhrkl vzrušeně. Rand si myslel, že mu může být tak sedmnáct, ale mluvil jako mladší.

"Když na ni pomyslím, tak je mi vždycky špatně." Odběhl s běloušem a stále se křenil.
Jediná síla v Randovi zuřila a špína, kazící čistý život saidínu, do něj pronikala jako zapáchající pramínky, přinášející šílenství a smrt.
Cadsuane kolem sebe shromáždila Aes Sedai, Alivii a hledačky větru Mořského národa. Harine hlasitě bručela, že je vyloučena, dokud ji Cadsuane namířeným prstem neposlala na druhou stranu kopce.
Moad, ve svém divném modrém kabátě, posadil Harine na balvan a tiše k ní mluvil, i když občas zabloudil pohledem na okolní stromy a sklouzl rukou k dlouhému slonovinovému jílci meče. Přišel Jahar a sundával obal z Callandoru. Křišťálový meč, s dlouhým jílcem a lehce zakřivenou čepelí, se zajiskřil v bledém světle. Na Merisin velitelský pokyn k ní přiběhl. Damer s Ebenem tam byli taky. Cadsuane použít Callandor nechtěla. Ale mohla by změnit názor.
"Ta ženská by dokázala učit trpělivosti i kameny!" zamručela Nyneiva, když došla k Randovi. Jednou rukou si pevně držela řemen tlumoku na rameni a druhou se tahala za cop, který jí visel zpod kapuce.
"Do Jámy smrti s ní, to říkám já! Jsi si jistý, že se Min nemůže aspoň tentokrát mýlit? No, asi ne. Ale stejně...! Přestaneš se pořád tak usmívat? Z tebe by i kočka znervózněla!"
"Mohli bychom začít," sdělil jí a ona zamrkala.
"Neměli bychom počkat na Cadsuane?" Nikoho by ani nenapadlo, že si před chviličkou na Aes Sedai stěžovala. Pokud něco, tak se úzkostlivě snažila ji nerozčílit.
"Udělá si, co chce, Nyneivo. S tvou pomocí já udělám, co musím."
Stále váhala, držela si tlumok na prsou a vrhala ustarané pohledy na ženy shromážděné kolem Cadsuane. Alivia skupinku opustila a spěchala k nim, držíc si plášť oběma rukama.
"Cadsuane říkala, že si musím vzít ty ter'angrialy, Nyneivo," pronesla tím protáhlým seanchanským tónem. "Nehádej se, není čas. Kromě toho ti nebudou k ničemu, jestli s ním budeš spojená."
Tentokrát byl pohled, který Nyneiva vrhla na ženy kolem Cadsuane, přímo vražedný, nicméně si prsteny a náramky s tlumenými kletbami sundala a podala je i s opaskem a náhrdelníkem Alivii. Po chvíli si povzdechla a sundala si i ten podivný náramek spojený plochými řetízky s prsteny. "Tohle si můžeš vzít taky. Asi nebudu potřebovat angrial, když mám použít nejsilnější sa'angrial, jaký byl kdy vyrobený. Ale chci je zpátky a všechny, jasný?" dodala ohnivě.
"Nejsem zloděj," sdělila jí škrobeně žena s orlím pohledem a nasadila si čtyři prsteny na prsty levé ruky. Zvláštní, angrial, který Nyneivě tak dokonale padl, sedl na ruku i jí. Obě ženy se na předmět zadívaly. Randovi došlo, že žádná nepočítá s možností, že by tu neuspěl. Rád by si byl stejně jistý. Přesto musel udělat, co musel.
"To tu hodláš čekat celý den, Rande?" zeptala se Nyneiva, když se Alivia pustila zpátky ke Cadsuane. Uhladila si plášť, posadila se na vyčnívající kámen, hodila si tlumok do klína a odhrnula koženou chlopeň.
Rand se se zkříženýma nohama posadil na zem před ni. Nyneiva vytáhla přístupové klíče, hladké bílé sošky půl lokte dlouhé, držící v ruce čirou kouli. Figurku vousáče v hábitu podala jemu, ženu v hábitu si položila k nohám. Obličeje sošek byly vážné, přísné a moudré věkem.
"Musíš se dostat až těsně k tomu, než uchopíš pravý zdroj," sdělila mu a uhladila si sukně, které uhladit nepotřebovaly. "Potom se s tebou můžu spojit."
Rand s povzdechem odložil vousáče a pustil saidín. Zuřící oheň a chlad zmizely, i mastná odpornost špíny, a s nimi jako kdyby se zmenšil i život, svět vybledl a zešedl. Opřel se rukama o zem kvůli nevolnosti, která udeří, až opět uchopí pravý zdroj, ale náhle se mu hlava zatočila jinou závratí. Na okamžik uviděl před očima nejasný obličej, jenž překryl Nyneivin, mužský obličej, téměř ho poznal. Světlo, kdyby se to někdy stalo, když skutečně sahal po saidínu... Nyneiva se k němu ustaraně sklonila.
"Teď," řekl a sáhl pro pravý zdroj skrze vousatého mužíka. Sáhl pro něj, ale neuchopil ho. Visel jen na krajíčku a nejradši by křičel bolestí, jak ho poblikávající plameny spalovaly, zatímco vyjící větry mu na kůži hnaly zrnka zmrzlého písku. Viděl, jak se Nyneiva prudce nadechla, a věděl, že to trvalo jen chviličku, ale on měl dojem, že trpí celé hodiny, než...
Zaplavil jej saidín, všechna ta roztavená zuřivost a ledová vřava, všechna ta ohavnost, a on nedokázal zvládnout ani vlásek. Viděl, jak to proudí od něho k Nyneivě. Cítit, jak ho to spaluje, cítit zrádné proudy a pohyby půdy, které ho mohly v okamžení zničit, cítit to vše, aniž by to mohl ovládat či s tím bojovat,

bylo agónií samo o sobě. Náhle si uvědomil, že ji cítí stejně, jako cítil Min, ale dokázal myslet pouze na saidín, jenž jím neovládané proudil.
Nyneiva se roztřeseně nadechla. "Jak vydržíš... tohle?" zeptala se chraplavě. "Všechen ten chaos, vztek a smrt. Světlo! Tak, teď se musíš snažit, jak nejvíc to půjde, abys zvládl prameny, zatímco já -" Jak se v té nikdy nekončící válce se saidínem zoufale snažil získat rovnováhu, poslechl, co mu říkala, a ona vyjekla a nadskočila. "Měl jsi počkat, než já..." začala rozzlobeně, ale pak pokračovala už jen podrážděně. "No, alespoň jsem se toho zbavila. Proč tak kulíš oči? To mě to sedřelo kůži!"
"Saidar," vydechl užasle. Byl tak... jiný.
Vedle vřavy saidínu byl saidar klidnou, hladce plynoucí řekou. Skočil do té řeky a náhle zápolil s proudy, které se ho snažily strhnout, s víry, jež se ho snažily stáhnout dolů. Čím víc se snažil, tím silnější proudy byly. Jen chvilička od chvíle, kdy se pokusil saidar ovládnout, a už měl pocit, že se v něm topí, že ho to unáší k věčnosti. Nyneiva mu řekla, co musí udělat, ale jemu to připadalo tak cizí, že tomu až doteď nevěřil. S námahou se přiměl přestat s proudy bojovat a vzápětí byla řeka opět klidná.
To byla první potíž, musel bojovat se saidínem a zároveň se poddat saidaru. První potíž a první klíč k tomu, co musel udělat. Mužská a ženská polovice pravého zdroje byly stejné a přitom naprosto jiné, přitahovaly a odpuzovaly, bojovaly proti sobě a zároveň pracovaly spolu, aby poháněly kolo času. Špína na mužské polovici měla i své dvojče na druhé straně. Rána, již mu způsobil Izmael, pulsovala zároveň se špínou a zranění od Fainovy čepele tepalo kontrapunktem společně se zlem, jež zabilo Aridhol.
Neohrabaně se pustil do jemné práce, kdy používal jen vlastní, nesmírnou sílu neznámého saidaru, aby ho dostal tam, kam chtěl. Spletl koryto, které se jedním koncem dotýkalo mužské polovice pravého zdroje a druhým města v dálce. Koryto muselo být vytvořeno z nepošpiněného saidaru. Jestli to bude fungovat, jak doufal, tak by se roura ze saidínu mohla rozbít, až by z ní začala špína prosakovat ven. Myslel na to aspoň jako na rouru, i když to tak nevypadalo. Tkanivo se vůbec nevytvořilo tak, jak čekal. Jako by měl saidar vlastní vůli, tkanivo nabralo záhyby a spirály, až mu připomínalo květinu. Nebylo tu nic k vidění, žádné velkolepé vlny snášející se z oblohy. Ve středu toho výtvoru ležel pravý zdroj. Pravý zdroj byl všude, dokonce i v Shadar Logothu. Koryto sahalo tak daleko, že si to ani neuměl představit, a přitom nemělo vůbec žádnou délku. Muselo to být koryto, bez ohledu na vzhled. Pokud nebylo...
Natáhl ze saidínu, bojoval s ním, zvládl jeho smrtonosný tanec, který tak dobře znal, a vtlačil ho do květnatého tkaniva saidaru. A on proplul skrz. Saidín i saidar - stejné a odlišné - se nemohly smísit. Proud saidínu se promáčkl skrz, pryč od saidaru okolo něj, a saidar na něj tlačil ze všech stran, stlačoval ho stále víc, nutil ho proudit rychleji. Čistý saidín, čistý až na tu špínu, se potom dotkl Shadar Logothu.
Rand se zamračil. Copak se zmýlil? Nic se nestalo. Akorát... Rány v jeho boku začaly pulsovat rychleji. Vypadalo to, že uprostřed ohnivé bouře a ledové zuřivosti saidínu se ta špína pohnula a přesunula. Byl to jenom nepatrný pohyb, jenž by mohl uniknout jeho pozornosti, pokud by se nesnažil najít cokoli. Lehké pohyby uprostřed chaosu, ale směřovaly všechny stejným směrem.
"Pokračuj," vybízela ho Nyneiva. Oči jí plály, jako by už jen to, že jí proudil saidar, bylo důvodem k radosti.
Natáhl víc z obou polovin pravého zdroje, posílil koryto, jak do něj vtlačil víc saidínu, a natahoval z jediné síly, až už nic, co udělal, nemohlo přinést víc. Chtěl křičet kvůli tomu, kolik toho v sobě měl. Bylo toho tolik, až měl dojem, že už sám neexistuje, že je tu jen jediná síla. Slyšel, jak Nyneiva úpí, ale zcela ho pohlcoval vražedný boj se saidínem.
* * *
Elza hladila prsten s Velkým hadem na levém ukazováku a zírala na muže, kterému přísahala, že mu bude sloužit. Seděl na zemi, tvářil se zachmuřeně a zíral přímo před sebe, jako kdyby neviděl ani tu divoženku Nyneivu, jež seděla přímo před ním a zářila jako slunce. Možná ji opravdu neviděl. Elza cítila saidar, jenž se prohánět skrz Nyneivu v proudech, o nichž se jí ani nesnilo. I všechny sestry z Věže dohromady by zvládly jen zlomek toho oceánu. Záviděla té divožence a zároveň si pomyslela, že by se mohla už ze samotné té radosti zbláznit. Přes chladné počasí se Nyneivě na čele perlil pot. Rty měla pootevřené a uchváceně civěla za Draka Znovuzrozeného.
"Obávám se, že to začne již brzy," ohlásila Cadsuane, odvrátila se od sedící dvojice, dala si ruce v bok a přelétla pohledem kopec. "Tohle ucítí až v Tar Valonu a možná i na druhém konci světa. Všichni na svá

místa."
"Pojď, Elzo," ozvala se Merise a náhle kolem ní vyskočilo světlo saidaru.
Elza se nechala vtáhnout do spojení s přísnou sestrou, ale trhla sebou, když Merise do kruhu přihodila svého asha'manského strážce. Byl snědě krásný, ale křišťálový meč v jeho rukou zářil slabým světlem a ona cítila neuvěřitelný, kypící proud, což musel být saidín. I když prameny ovládala Merise, z ohavnosti v saidínu se Elze obracel žaludek. Byl jako hromada odpadků tlejících v horkém létě. Druhá zelená byla přes svou přísnost milá žena, také ona však tiskla rty, jako by bojovala se zvracením.
Na kopci se všude tvořily kruhy, Sarene a Corele se spojily s tím stařík em Flinnem a Nesune, Beldeine a Daigian s mladým Hopwilem. Verin a Kumira dokonce vytvořily kruh s divoženkou Mořského národa. Byla vlastně dost silná a ony musely využít každého. Jakmile byl kruh vytvořen, přesunul se z kopce a zmizel mezi stromy, každý kruh jiným směrem. Alivia, velice podivná divoženka, jež zřejmě neměla žádné další jméno, vyrazila na sever, jen za ní plášť vlál, obklopená září jediné síly. Velmi znepokojující žena, s těmi vráskami kolem očí a neuvěřitelně silná. Elza by dala hodně za to, aby dostala do rukou jeden z těch ter'angrialů, které teď měla na sobě.
Alivia a tři kruhy postačí na ochranu kopce, bude-li to třeba, to nejdůležitější však bylo přímo na jeho vrcholku. Draka Znovuzrozeného bylo zapotřebí ochránit za každou cenu. Tento úkol na sebe vzala Cadsuane sama, samozřejmě, ale zůstal tu i Merisin kruh. Cadsuane musela mít vlastní angrial, podle toho, kolik saidaru nabrala, víc než Elza a Merise dohromady. I to však bledlo ve srovnání s jedinou silou protékající Callandorem.
Elza se podívala na Draka Znovuzrozeného a zhluboka se nadechla. "Merise, vím, že bych se neměla ptát, ale smím spojit prameny?"
Čekala, že bude muset prosit, ale vyšší žena váhala jen chvilku, než jí předala vedení. A vzápětí Merise změkly rty, i když se jim nikdy nedalo říkat měkké. Elzu naplnil oheň, led a špína a ona se otřásla. Za každou cenu se musel Drak Znovuzrozený dožít Poslední bitvy. Za každou cenu.
* * *
Barmellin vezl vůz po zasněžené silnici do Tremonsienu a říkal si, jestli mu stará Maglin v Devíti Kruzích zaplatí, co chtěl za slivovici, již vezl na voze. Moc v to nedoufal, se stříbrem pěkně skrblila, tahle Maglin, slivovice nebyla kdovíjak dobrá a takhle pozdě v zimě by mohla chtít počkat do jara, aby dostala lepší. Náhle mu den připadal velmi jasný. Skoro jako v poledne v létě, místo jako v zimě po ránu. A nejdivnější bylo, že záře jako by vycházela z obrovské jámy u silnice, kde dělníci z města až do loňska kopali. Měla tam být nějaká obrovská socha, ale nikdy ho to nezajímalo natolik, aby se tam šel podívat. Teď, skoro proti své vůli, zastavil kobylku a slezl. Sněhem se doploužil na kraj jámy. Byla padesát sáhů hluboká a desetkrát širší a on si musel zastínit oči oběma rukama před září, jež vycházela zdola. Mhouřil oči a nahlížel mezi prsty, takže rozeznal zářící kouli, připomínající druhé slunce. Náhle mu došlo, že to musí být jediná síla.
S přiškrceným výkřikem se odšoural sněhem zpátky k vozu, vyškrábal se na kozlík a plácl Nisu opratěmi, hned jak ji otočil zpátky ke svému statečku. Hodlal zůstat doma a všechnu slivovici vypít sám. Do poslední kapky.
* * *
Timna, zamyšleně se procházející, nevnímala ladem ležící pole pokrývající až na jeden všechny okolní kopce. Tremalking byl velký ostrov a takhle daleko od moře nebyla ve větru ani stopa po soli, ale jí dělali starosti Atha'an Miere. Odmítli vodní cestu, a přesto byla Timna jedním z průvodců vybraných k tomu, aby je chránili pokud možno i před nimi samými. To teď bylo těžké, když mezi nimi zavládl zmatek kvůli tomu jejich Coramoorovi. Na ostrově jich zůstalo jen pár. Dokonce i guvernéři, vždycky rozčilení, když museli být dál od moře, stejně jako Atha'an Miere, ho vypluli hledat na každém plavidle, jaké našli. Její pozornost najednou upoutal jeden nezoraný kopec. Ze země vyčnívala velká kamenná ruka držící čirou kouli velkou jako dům. A ta koule zářila jako nádherné letní slunce.
Atha'an Miere se jí úplně vykouřili z hlavy. Timna sebrala plášť, posadila se na zem a usmála se při pomyšlení, že možná vidí naplnění věštby a konec iluze.
* * *
"Jestli jsi opravdu jedna z Vyvolených, tak ti budu sloužit," pravil vousatý muž před Cyndane

pochybovačně, ona ho ale přestala poslouchat.
Cítila to. Tolik saidaru nataženého na jediném místě bylo jako maják, který dokázala ucítit a zaměřit každá žena na světě, jež uměla usměrňovat. Takže on si našel ženu, aby mohl využít i druhý přístupový klíč. Ona by se s ním byla postavila i Velikému pánu - samotnému Stvořiteli! Byla by se s ním podělila o moc, nechala by ho vládnout světu po svém boku. A on její láskou opovrhl, opovrhl jí!
Ten hňup drmolící vedle ní byl důležitým mužem ve věcech, na kterých záleželo tady a teď, ona však neměla čas zajistit jeho spolehlivost a bez ní ho tady nemohla nechat a drmolit, ne, když cítila, jak Moridin hladí cour'souvra držící její duši. Jako břitva tenký pramen vzduchu chlapíkovi přeřízl vousy, když mu usekával hlavu. Další pramen strčil jeho tělo zpátky, aby jí krev, tryskající mu z krku, nepotřísnila šaty. Než tělo či hlava dopadly na zem, spředla si ještě průchod. Maják, podle kterého se mohla zaměřit, jí kynul.
Vstoupila do lesnaté pahorkatiny se zbytky sněhu pod holými větvemi, ověšenými zahnědlými liánami, a uvažovala, kam ji ten maják přivedl. Nebylo to důležité. Ten maják zářil někde na jih od ní, bylo to dost saidaru, aby jedinou ranou zničil celý kontinent. Bude tu, on a ta žena, s níž se ji rozhodl zradit. Pečlivě natáhla z jediné síly, aby spředla síť pro jeho smrt.
* * *
Z bezmračné oblohy sjel blesk, jaký Cadsuane nikdy neviděla, ne klikaté čáry, avšak stříbromodrá kopí, která zasáhla kopec tam, kde stála, ale zasáhla jen převrácený štít, který setkala, a vybuchla s ohlušujícím řevem padesát loktů nad její hlavou. Dokonce i pod štítem vzduch zapraskal a jí se úplně zježily vlasy na hlavě. Bez pomoci angrialu, který vypadal jako maličký ťuhýk, visící jí z drdolu, by štít ani neudržela.
Na tenkém řetízku měla pověšeného dalšího zlatého ptáčka, vlaštovku, a řetízek držela v ruce. "Tam." Ukázala směrem, jímž jakoby ptáček letěl. Škoda že nepoznala, jak daleko někdo jedinou sílu usměrnil ani jestli to byl muž, či žena, ale směr bude muset stačit. Doufala, že nedojde k žádným... nehodám. Byli tam i její lidé. Jestli ale s útokem přišlo varování, nemohlo být pochyb.
Jakmile to slovo vypustila z úst, z lesa na severu vyletěla plamenná fontána a pak další a další, v klikaté lince mířící k severu. Callandor v Jaharových rukou zářil jako oheň. Z napětí v Elzině tváři a ze způsobu, jakým si mačkala suknice, bylo kupodivu jasné, že prameny usměrňuje ona.
Merise popadla chlapce za černou kštici a zatřepala mu hlavou. "Klidně, hezounku můj," zamumlala. "Jen klidně, můj milý siláku." On se na ni okouzlujícně usmál.
Cadsuane lehce zavrtěla hlavou. Pochopit vztah kterékoliv sestry k jejímu strážci bylo obtížné, zvlášť mezi zelenými, ale nedokázala si ani představit, co se děje mezi Merise a jejími chlapci.
Ona však soustředila pozornost na jiného kluka. Nyneiva se kymácela a sténala v extázi, jak jí proudilo zcela neuvěřitelné množství saidaru. Rand však seděl jako kámen a po tvářích se mu řinul pot. V očích měl prázdný výraz, připomínaly safíry. Uvědomoval si vůbec, co se děje kolem něj?
Volavka na řetízku se otočila.
"Tam," řekla Cadsuane a ukázala k troskám Shadar Logothu.
* * *
Rand už Nyneivu neviděl. Neviděl nic, necítil nic. Plul v mořích plamenů, škrábal se přes hroutící se hory ledu. Špína byla jako nesmírný oceán při přílivu a snažila se ho strhnout s sebou. Kdyby to přestal ovládat byť jenom na okamžíček, sebrala by všechno, co jej tvořilo, a odnesla by to korytem pryč. Stejně špatné, nebo možná horší, i přes vlny špíny proudící tím podivným květem, bylo, že se skvrna na mužské polovici pravého zdroje nezmenšovala. Byla jako olej na vodě, vrstva tak tenká, že si jí muž všiml, teprve když se dotkl povrchu, ale pokrývala celou rozlehlost mužské polovice a byla sama oceánem. Musel se udržet. Musel. Ale jak dlouho? Jak dlouho se mohl držet?
* * *
Kdyby dokázal odčinit, co al'Thor udělal s pravým zdrojem, říkal si Demandred, když vstupoval průchodem do Shadar Logothu, kdyby to odčinil prudce a naráz, mohlo by to druhého muže zabít nebo to v něm aspoň spálit schopnost usměrňovat. Jakmile si uvědomil, kde je přístupový klíč, došlo mu, co má al'Thor v plánu. Byl to skvělý plán, to mu rád přiznal, i když byl zároveň šíleně nebezpečný. Luis Therin byl rovněž skvělý plánovač, i když ne tak skvělý, jak si všichni mysleli. Zdaleka ne tak skvělý jako Demandred sám.

Jenomže stačil jeden pohled na pobořené ulice a on změnil názor. Vedle něj se zvedala světlá kupole, jejíž rozbitý vrcholek byl ve výšce padesáti sáhů či víc, a nad ní byla dopolední obloha. Ale od rozbitého okraje kupole až dolů na ulici byly temné stíny, jako by se tu již stmívalo. Město se... třáslo. Cítil to.
V lese vybuchl oheň, výbuchy spletené ze saidínu, takže vyhazovaly do vzduchu hořící stromy, a blížily se k němu, jenže on již splétal průchod. Proskočil jím a nechal ho zmizet, načež se co nejrychleji rozběhl mezi popínavkami obrostlými stromy, prošlapával si cestu sněhem a zakopával o kameny skryté v prsti, avšak nezpomalil, ani na chvíli ne. Předivo bylo z opatrnosti obrácené, jenže to byla i ta první, a on byl voják. Při běhu slyšel výbuchy, jak čekal, a věděl, že se blíží k místu, kde byl jeho průchod, stejně jistě, jako zamířily k němu v troskách města. Ale teď byly dost daleko, aby ho nijak neohrožovaly. Bez zpomalení zamířil k přístupovému klíči. S tím, jaké množství saidínu jím proudilo, to mohla klidně být ohnivá šipka na obloze, ukazující na al'Thora.
Tak. Pokud někdo v tomhle prokletém věku neobjevil nějakou další neznámou schopnost, musel al'Thor získat zařízení, ter'angrial, který dokázal zachytit mužské usměrňování. Z toho, co věděl o tom, čemu nyní lidé říkali Rozbití, kdy byl on sám uvězněn v Shayol Ghulu, každá žena, která by uměla vyrobit ter'angrial, by se snažila vytvořit takový, jenž by to dokázal. Ve válce druhá strana vždycky přichází s něčím, co člověk nečeká, a on se tomu musí postavit. On byl ve válčení vždycky dobrý. Nejdřív se musel dostat blíž.
Znenadání napravo před sebou zahlédl mezi stromy nějaké lidi a schoval se za šedý kmen. Jakýsi plešatý stařík s věnečkem bílých vlasů kulhal mezi dvěma ženami. Jedna byla hezká takovým tím divokým způsobem, druhá byla neobyčejná krasavice. Co dělají tady v lese? Co jsou zač? Al'Thorovi přátelé, nebo jen lidé ve špatný čas na špatném místě? Nechtěl je rovnou zabít, ať už byli kdokoliv. Každé použití jediné síly by al'Thora varovalo. Bude muset počkat, dokud nepřejdou. Stařík otáčel hlavu, jako by mezi stromy něco hledal, ale Demandred pochyboval, že by tak sešlý dědek měl dobrý zrak.
Náhle se muž zastavil a ukázal rovnou na Demandreda. A vzápětí Demandred zoufale odháněl síť saidínu, která na jeho ochrany udeřila mnohem tvrději, než by měla, tak tvrdě, jako by to bylo jeho vlastní předivo. Ten kulhavý dědek byl asha'man! A nejméně jedna z těch žen musela být to, co se v dnešním věku vydávalo za Aes Sedai, a spojená s mužem v kole.
Pokusil se sám zaútočit a rozdrtit je, ale stařík po něm bez váhání vrhal jednu síť za druhou, a on měl co dělat, aby je odrazil. Ty, které zasáhly stromy, je obklopily plameny nebo rozervaly kmeny na třísky. Demandred byl generál, skvělý generál, ale generálové nemuseli bojovat bok po boku s muži, jimž veleli! S prskáním začal ustupovat mezi hořícími stromy a výbuchy. Pryč od klíče. Dřív nebo později se stařík musí unavit, a potom se Demandred postará o al'Thora a konečně ho zabije. Pokud se tam dřív nedostane někdo z ostatních. Upřímně doufal, že ne.
* * *
Sukně vytažené ke kolenům a s kletbami běžela Cyndane od svého průchodu, jakmile ho vytvořila. Slyšela, jak se k tomu místu blíží výbuchy, ale tentokrát si uvědomila, proč míří přímo na ni. Utíkala dál a při běhu zakopávala o liány pod sněhem a vrážela do stromů. Nenáviděla lesy! Byli tu někteří z ostatních - viděla, jak ty šlehající plameny míří i jinam než na ni, a cítila, jak na víc než jednom místě někdo spřádá saidar, a spřádá ho pěkně vztekle - ale modlila se k Velikému pánu, aby se k Luisi Therinovi dostala první. Uvědomila si, že ho chce vidět umírat, a proto se musela dostat blíž.
* * *
Osan'gar se krčil za padlým kmenem a funěl, jak předtím běžel. Ty měsíce, kdy se vydával za Corlana Dashivu, ho nepřiměly, aby měl tělesná cvičení raději. Výbuchy, které ho téměř zabily, utichly a pak začaly znovu někde v dálce. Osan'gar se opatrně zvedl, aby mohl vyhlédnout nad kmen. Ne že by si myslel, že mu ten kus dřeva poskytne ochranu. Nikdy nebyl voják, ne doopravdy. Jeho nadání, jeho génius, bylo někde jinde. On vytvořil trolloky a tím i myrddraaly, kteří z nich vznikli, a množství dalších tvorů, kteří otřásli světem a proslavili jeho jméno. Přístupový klíč žhnul saidínem, ale cítil, jak na různých místech někdo používá menší množství.
Čekal, že tady před ním budou ostatní Vyvolení, a doufal, že by mohli ten úkol dokončit, než dorazí on sám, jenže očividně to nezvládli. Al'Thor si zjevně přivedl některé z těch asha'manů a podle množství saidínu, které šlo do výbuchů, jež se na něj zaměřily, přinesl si i Callandor. A možná i některé ze svých

zkrocených takzvaných Aes Sedai.
Znovu se přikrčil a kousl se do rtu. Tenhle les byl velice nebezpečné místo, nebezpečnější, než čekal, a rozhodně se nehodil pro jeho génia. Ale zůstávalo faktem, že ho Moridin děsil. Ten muž ho děsil vždycky, od samého začátku. Už předtím, než je zavřeli do Vrtu, byl posedlý mocí, a od chvíle, kdy se osvobodili, si zřejmě myslel, že on je Veliký pán. Moridin by nějak zjistil, kdyby utekl, a zabil by ho. Horší, jestli al'Thor uspěje, Veliký pán by se mohl rozhodnout, že zabije oba dva a Osan'gara s nimi. Na tom, jestli zemřou oni, mu ani za mák nezáleželo, zato na tom, jestli zemře on, mu záleželo hodně.
Neuměl odhadovat čas podle slunce, ale zřejmě se blížilo poledne. Zvedl se ze země, pokusil se dostat hlínu z šatů a potom se znechuceně vzdal, a začal přebíhat od stromu ke stromu, tak jak si představoval, že vypadá nenápadné přemisťování. Přebíhal směrem ke klíči. Třeba ho vyřídí jeden z ostatních dřív, než se dostane příliš blízko, ale pokud ne, třeba najde příležitost stát se hrdinou. Samozřejmě opatrně.
* * *
Verin se zamračila na zjevení procházející mezi stromy nalevo od ní. Žádný jiný výraz pro ženu, jdoucí lesem v drahokamech a róbě, která měnila barvu od černé po bílou, přičemž procházela celou barevnou škálou a občas i zprůsvitněla, ji nenapadal! Žena nespěchala, ale mířila ke kopci, kde byl Rand. A pokud se Verin příliš nemýlila, byla jednou ze Zaprodanců.
"To na ni budeme jen tak koukat?" šeptala Shalon vztekle. Byla rozčilená, že ona nemůže spojovat vlákna, jako by se síla divoženky u Aes Sedai nepočítala, a hodiny dusání po lese její náladu zrovna nevylepšily.
"Musíme něco udělat," dodala Kumira tiše a Verin kývla.
"Právě jsem přemýšlela co." Štít, rozhodla se. Zajatý Zaprodanec by mohl být užitečný.
Použila veškerou sílu svého kruhu, setkala štít a šokovaně se dívala, jak se odrazil. Žena již držela saidar, i když kolem ní nesvítilo žádné světlo, a byla neuvěřitelně silná!
A pak už neměla čas myslet na nic, když se zlatovlasá žena otočila a začala usměrňovat. Verin tkaniva neviděla, ale věděla, kdy bojuje o holý život, a zašla příliš daleko, než aby tu zemřela.
* * *
Eben přes sebe přehodil plášť a přál si, aby uměl lépe ignorovat chlad. Prostý chlad ignorovat dokázal, ale ne vítr, který se zvedl, co slunce prošlo nadhlavníkem. Tři sestry propojené s ním nechávaly pláště prostě vlát, jak se snažily vidět na všechny strany zaráz. Kruh vedla Daigian - usoudil, že kvůli němu - ale natahovala tak zlehka, že skoro necítil šepot saidínu, jenž jím proudil. Nechtěla mu čelit, dokud nebude muset. Zvedl jí kapuci zase na hlavu a ona se na něj usmála. Z pouta se nesla její náklonnost k němu, a doufal, že obráceně to jde taky. Usoudil, že časem by tuhle malou Aes Sedai mohl milovat.
Proud saidínu v dálce za ním smýval usměrňování ostatních, ale cítil ostatní, kteří vládli jedinou silou. Kdesi došlo k boji a oni čtyři se zatím jen procházeli. Vlastně mu to ani moc nevadilo. Byl u Dumajských studní a bojoval se Seanchany a zjistil, že bitvy jsou mnohem větší legrace v knížkách než doopravdy. Vadilo mu ale, že nedostal vedení kruhu. Jaharovi ho nesvěřily taky, ale Eben usoudil, že se Merise baví tím, že Jahara nechává žonglovat s koláčem na nose. Damer ale vedení svého kruhu dostal. To, že byl o pár let starší - no, o víc než pár, byl starší než Ebenův táta - nebyl důvod, aby se na něj Cadsuane dívala, jako kdyby byl –
"Pomůžete mi? Zřejmě jsem se ztratila a koně jsem ztratila taky." Žena, která vyšla zpoza stromu před nimi, neměla ani plášť. Místo toho měla šaty z tmavozeleného hedvábí, s tak hlubokým výstřihem, že jí bylo vidět málem na břicho. Překrásný obličej rámovaly vlny černých vlasů, a když se usmála, zajiskřilo jí v zelených očích.
"Tohle je na projížďku zvláštní místo," podotkla Beldeine podezíravě. Hezká zelená nebyla ráda, když Cadsuane určila do vedení Daigian, a využila každé možnosti, aby mohla vyjádřit svůj názor na Daigianina rozhodnutí.
"Nechtěla jsem jezdit tak daleko," řekla žena a popošla blíž. "Vidím, že jste všechny Aes Sedai. S... pacholkem? Víte, kvůli čemu je všechen ten zmatek?"
Náhle se Ebenovi vytratila krev z tváří. To, co cítil, nebylo možné! Zelenooká žena se překvapeně zamračila a on udělal to jediné, co mohl.
"Ona drží saidín!" zaječel a vrhl se na ni. Cítil, jak Daigian zhluboka natahuje z jediné síly.

* * *

Cyndane při pohledu na ženu stojící sto kroků před ní mezi stromy zpomalila. Byla to vysoká žlutovlasá žena, která se jenom dívala, jak se blíží. Jak cítila boj s jedinou silou na jiných místech,byla ostražitá a zároveň z toho čerpala naději. Ta žena měla prosté sukno, ale kupodivu na sobě měla spoustu drahokamů, jako by byla veliká dáma. Se saidarem v sobě Cyndane viděla slabounké vrásky v koutcích ženiných očí. Takže to není jedna z těch takzvaných Aes Sedai. Ale kdo to tedy je? A proč tu stojí, jako kdyby mohla Cyndane zahradit cestu? Vlastně na tom ani moc nezáleželo. Kdyby usměrnila, uvolnila by si cestu, ale měla čas. Klíč stále zářil jako maják jediné síly. Luis Therin stále žil. Jakkoliv se druhá žena tvářila dravě, nůž na ni bude stačit, pokud si opravdu myslela, že jí může v něčem bránit. A čistě pro případ, že by byla tím, čemu říkali divoženka, si pro ni Cyndane připravila malý dárek, obrácenou síť, kterou neuvidí, dokud nebude příliš pozdě.

Najednou kolem druhé ženy vzplálo světlo saidaru, ale Cyndane z ruky vyletěla přichystaná ohnivá koule, dost malá, aby unikla pozornosti, jak doufala, ale dost na to, aby propálila díru do téhle ženy, která – Ve chvíli, kdy se koule k té ženě dostala dost blízko, aby jí ožehla šaty, se síť ohně rozpletla. Ta žena nic neudělala, síť se prostě rozpadla! Cyndane ještě nikdy neslyšela o ter'angrialu, jenž by mohl zničit síť, ale muselo to tak být.

Pak na ni ta žena udeřila a Cyndane zažila druhý šok. Byla silnější, než bývala Cyndane předtím, kdy ji chytili Aelfinnové a Eelfinnové! To bylo nemožné, žádná žena nemohla být silnější. Musela mít taky angrial. Šok trval jen tak dlouho, než prořízla ženiny prameny. Ona ani nevěděla, jak je obrátit. Snad to bude dostatečná výhoda. Uvidí Luise Therina umírat! Vyšší žena sebou trhla, když ji udeřily přeťaté prameny, ale i když přešlápla, usměrnila znovu. Prskající Cyndane bojovala dál a země se jí zvedla pod nohama. Uvidí ho umřít! Uvidí!

* * *

Vysoký kopec nebyl zrovna blízko přístupovému klíči, ale klíč přesto Moghedien zářil v hlavě tak jasně, až zatoužila jen po maličkém doušku z toho nesmírného proudu saidaru. Držet tolik, i tisícinu toho množství, by byla hotová extáze. Toužila po tom, ale tenhle stromy porostlý vršek bylo nejdál, kam až hodlala jít. Jenom hrozba, když Moridin pohladil její cour'souvra, ji donutila vůbec sem cestovat, a příchod zdržovala a modlila se, aby to skončilo, než bude muset jít. Vždycky pracovala potají, jenže stejně musela prchat, jakmile dorazila, a na několika místech v lese před ní pod odpolední oblohou plály a šlehaly blesky a ohně spletené ze saidaru a další, jež musel vytvořit saidin. Z hořících stromů stoupaly černé sloupy dýmu a bylo slyšet hromové výbuchy.

Kdo bojoval, kdo přežil, kdo zemřel, o nic z toho se nestarala. Jen ji napadlo, že by bylo příjemné, kdyby to Cyndane nebo Graendal nezvládly. Moghedien se tu nehodlala motat uprostřed bitvy. A jako by to už nestačilo, stále tady bylo to, co stálo za zářícím klíčem, obrovská zploštělá kupole černě uprostřed lesa, jako kdyby tu zkameněla noc. Trhla sebou, když po tom tmavém povrchu proběhla vlnka a kupole se viditelně zvedla. Bylo by šílenství přibližovat se k tomu, ať to bylo cokoliv. Moridin se nedozví, co tu udělala nebo neudělala.

Poodešla zpátky, dál od zářícího klíče a podivné kupole, a posadila se, aby dál dělala to, co v minulosti dělávala tak často. Pozorovala ze stínů a přežila.

* * *

Rand v duchu ječel. Byl si jistý, že ječí, že ječí Luis Therin, ale v tom řevu svůj hlas neslyšel. Proplouval jím celý ten ohavný oceán špíny a syčel nedočkavostí. Narážely do něj přílivové vlny hnusu. Sápaly se po něm zuřící poryvy kalu. Jediný důvod, proč ještě věděl, že drží jedinou sílu, byla ta špína. Saidin se mohl přesouvat, rozlévat se, chystat se ho zabít, a on by to ani nepoznal. Ta hnilobná záplava zalévala všechno ostatní a on se jen zuby nehty držel, aby ho to nesmetlo také. Špína se pohybovala. Na ničem jiném teď nezáleželo. Musel vydržet!

* * *

"Co mi můžeš říct, Min?" Cadsuane se i přes únavu držela na nohou. Držet ten štít skoro celý den by vyčerpalo každého.

Na kopec už nějakou dobu nikdo nezaútočil a vlastně jediné aktivní usměrňování, jež cítila, pocházelo od Nyneivy a kluka. Elza neustále chodila kolem dokola, stále propojená s Merise a Jaharem,ale v této

chvíli neměla na práci nic jiného než obhlížet okolní krajinu. Jahar seděl na kameni a v ohbí lokte mu slabě svítil Callandor. Merise se posadila na zem vedle něj, hlavu měla opřenou o jeho koleno, a on ji hladil.
"No, Min?" dožadovala se Cadsuane.
Dívka rozzlobeně vzhlédla z prohlubně, kam ji Tomas a Moad s Harine strčili. Muži měli alespoň dost rozumu, aby uznali, že tohoto boje se zúčastnit prostě nemůžou. Harine se mrzutě mračila a nejednou bylo nutné, aby jeden z mužů chytil Min a zabránil jí dostat se k mladému al'Thorovi. Museli jí dokonce sebrat nože, když se je na ně pokusila použít.
"Vím jenom, že žije," zamumlala, "a myslím, že ho něco bolí. Akorát že když cítím dost na to, abych si myslela, že ho něco bolí, tak musí být v agónii. Pusť mě k němu."
"Teď by ses jenom pletla do cesty."
Nevšímajíc si jejího rozčileného úpění se Cadsuane vypravila k místu, kde seděli Rand s Nyneivou, ale nedívala se na ně. I ze vzdálenosti několika mil vypadala černá kupole obrovská, zvedala se do výše několika set sáhů. A zvětšovala se. Povrch vypadal jako z černé oceli, i když se v odpoledním slunci neleskl. Pokud něco, tak světlo jako by kolem kupole spíš sláblo.
Rand seděl stejně jako na začátku, jako nehybná, nevidoucí socha, jen po tvářích se mu řinul pot. Pokud byl v agónii, jak tvrdila Min, tak to na něm nebylo vidět. A pokud byl, tak Cadsuane stejně nevěděla, co s tím dělat, co by se s tím odvážila udělat. Jakkoliv ho teď vyrušit by mohlo mít katastrofální následky. Cadsuane se podívala na stoupající černočernou kupoli a zabručela. Vlastně vůbec ho s tím nechat začít mohlo mít katastrofální následky.
Nyneiva se zaúpěním sklouzla ze svého kamenného sedátka na zem. Šaty měla celé propocené a vlasy se jí lepily na zmáčený obličej. Víčka se jí chabě chvěla a prsa se jí prudce zvedala, jak zoufale lapala po dechu. "Už ne," zafňukala. "Už to nevydržím."
Cadsuane zaváhala, na což nebyla právě zvyklá. Ta holka nemohla opustit kruh, dokud ji mladý al'Thor nepropustí, ale pokud nebyly Choedan Kal nějak poškozené, stejně jako Callandor, měla by být chráněna, aby nenabrala příliš velké množství jediné síly a neublížila si. Až na to, že fungovala jako koryto pro větší množství saidaru, než by zvládla celá Bílá věž i s použitím všech angrialů a sa'angrialů, jež vlastnila. Ale po těch hodinách, co jí ten proud protékal, ji mohlo zabít prosté tělesné vyčerpání. Cadsuane si k ní klekla, položila vlaštovku na zem vedle sebe, vzala její hlavu do dlaní a zmenšila množství saidaru, které vkládala do štítu. Léčit uměla jenom průměrně, ale mohla holku zbavit aspoň trochy únavy, aniž by sama padla na hubu. Velmi dobře si uvědomovala, jak štít nad nimi zeslábl, a na tvoření tkaniva tedy neplýtvala časem.
* * *
Osan'gar se vyškrábal na kopec, lehl si na břicho, odplazil se za strom a usmál se. Odsud, se saidínem v sobě, viděl jasně protější hřeben i lidi na něm. Nebylo jich tolik, kolik čekal. Jedna žena obcházela kolem vrcholu a dívala se mezi stromy, avšak ostatní se nehýbali. Narishma seděl se zářícím Callandorem v rukou a jakási žena se mu opírala hlavou o koleno. Pokud viděl, byly tam další dvě ženy, jedna klečela nad druhou, ale pořádně na ně neviděl přes záda jiného muže. Nemusel mu vidět do tváře, aby poznal al'Thora. Klíč ležel na zemi vedle něho, takže nemohlo být pochyb. Pro Osan'garovy oči zářil jasně. Pro něj byl jasnější než slunce, než tisíc sluncí. Co všechno by s ním dokázal on! Škoda že ho bylo třeba zničit spolu s al'Thorem. Ale až bude al'Thor mrtvý, mohl by si vzít alespoň Callandor. Nikdo jiný mezi Vyvolenými nevlastnil ani angrial. Dokonce i Moridinovi by nahnal strach, kdyby ten křišťálový meč získal. Nae'blis? Až zničí al'Thora a odčiní vše, co tu provedl, bude Nae'blisem jmenován Osan'gar. Tiše se zasmál a setkal odřivous. Koho by kdy napadlo, že z něho nakonec bude hrdina?
* * *
Elza pomalu obcházela kopec a prohlížela si lesy kolem. Náhle koutkem oka zachytila jakýsi pohyb a zastavila se. Pootočila hlavu, ale ne až ke kopci, na němž ten záblesk zahlédla. Den byl pro ni velmi těžký. V zajetí mezi aielskými stany v Cairhienu jí došlo, že je prvořadé, aby Drak Znovuzrozený dosáhl Poslední bitvy. Najednou jí to bylo tak naprosto jasné, až ji zarazilo, že to neviděla předtím. Teď jí to bylo jasné, tak jasné jako díky saidaru obličej muže, jenž se pokoušel schovat na tom kopci za stromem. Dneska musela bojovat s Vyvolenými. Veliký pán určitě pochopí, pokud některého z nich zabije, ale

Corlan Dashiva byl jen jedním z těch asha'manů. Dashiva zvedl ruku ke kopci, na němž stála, a ona natáhla, jak nejvíc mohla, z Callandoru v Jaharových rukou. Saidín jí k ničení připadal docela vhodný. Druhý kopec obklopila obrovská, planoucí ohnivá koule - rudá, zlatá a modrá. Když zmizela, druhý kopec končil hladce o deset sáhů níž, než měl hřeben původně.

* * *

Moghedien si nebyla jistá, proč zůstává tak dlouho. Do setmění zbývaly už jen asi dvě hodiny a v lese byl klid. Kromě klíče už necítila, že by někdo usměrňoval saidar. To ovšem neznamenalo, že by někdo někde nepoužíval malé množství, ale nic jako ta smršť, jež tu zuřila před chvílí. Bitva skončila, ostatní Vyvolení byli mrtví nebo poraženi prchali. Bylo jasné, že jsou poraženi, protože klíč stále zářil. Úžasné, že Choedan Kal přežily nepřetržité používání tak dlouho a na takové úrovni.

Moghedien ležela na kopci s bradou v dlaních a pozorovala velikou kupoli. Černá ji již déle nevystihovala. Nyní vypadala jako polokoule, zvedající se jako hora i dvě míle či víc k obloze. Kolem ležela silná vrstva stínu, která jako by vysávala poslední světlo ze vzduchu. Nechápala, proč se vůbec nebojí. Kupole mohla růst, dokud by nepohltila celý svět, nebo možná rozbít svět, jak to podle Aran'gar mohla udělat. Pokud by k tomu došlo, nebylo by bezpečí nikde, žádné stíny, kde by se Pavoučice mohla skrýt.

Najednou z té hladké, tmavé kupole cosi vylezlo, vypadalo to jako plamen, pokud by plamen mohl být černý, a potom další a ještě jeden, až celá kupole vřela temným ohněm. Řev, jako deset tisíc hromobití, ji donutil zacpat si uši a začít křičet, i když to v té vřavě nebylo slyšet, a potom se kopule zbortila do sebe, do jediného místa, do nicoty. Zavyl vítr, hnal se ke zmizelé kupoli a ji táhl s sebou po kamenité zemi, i když se zoufale snažila zachytit, narážela do stromů, zvedalo ji to do vzduchu. Kupodivu se vůbec nebála. Usoudila, že pokud přežije tohle, už se nikdy nebude bát.

* * *

Cadsuane pustila předmět, který býval ter'angrialem, na zem. Už se tomu nedalo říkat soška ženy. Obličej byl moudrý a vyrovnaný jako vždy, ale soška byla přelomená vedví a na jedné straně byla bublina, jako z roztaveného vosku, včetně ruky držící křišťálovou kouli, jež nyní ležela rozbitá kolem zničené sošky. Mužská soška byla celá, už ji měla schovanou v sedlové brašně. Callandor byl také zabezpečený. Lepší bude nenechávat lákadlo jen tak se povalovat na kopci. Tam, kde býval Shadar Logoth, nyní byla obrovská prostora uprostřed lesa, dokonalý kruh s průměrem, že ani v zapadajícím slunci neviděla druhý konec.

Lan, vedoucí do kopce svého pokulhávajícího válečného oře, vraníkovy otěže pustil, když uviděl Nyneivu ležící na zemi a zakrytou až po bradu pláštěm. Mladý al'Thor ležel vedle ní, rovněž zakrytý pláštěm, a u něj byla stočená Min, s hlavou položenou na jeho hrudi. Oči měla zavřené, ale podle toho, jak se usmívala, tak nespala. Lan se na ně ani nepodíval, doběhl k Nyneivě, padl vedle ni na kolena a něžně ji zvedl hlavu. Ani se nepohnula, stejně jako kluk.

"Jsou jenom v bezvědomí," hlásila mu Cadsuane. "Corele říkala, že bude lepší nechat je vzpamatovat se po svém." A nedokázala říci, jak dlouho to bude trvat. Ani Damer to nedokázal. Rány v klukově boku se nezměnily, třebaže Damer čekal, že k tomu dojde. Všechno to bylo velmi zneklidňující.

O něco dál se holohlavý asha'man skláněl nad Beldeine a kroutil prsty, jak setkával své zvláštní léčení. Poslední hodinu měl plno práce. Alivia stále užasle zírala a ohýbala ruku, kterou měla zlomenou a spálenou až na kost. Sarene byla poněkud nejistá na nohou, ale to způsobovala jen únava. Skoro tam v lese zemřela a stále kvůli té zkušenosti kulila oči. Bílé nebyly na takové věci zvyklé.

Ne všichni měli takové štěstí. Verin a žena z Mořského národa seděly vedle pláštěm zahalené Kumiry a tiše pohybovaly rty v modlitbě za její duši. Nesune se neohrabaně snažila utěšit Daigian, která držela v náručí mrtvolu mladého Ebena a kolébala ho jako dítě. Zelené byly na takové věci zvyklé, ale Cadsuane se nelíbilo, že ztratila dva lidi oplátkou jen za pár ožehlých Zaprodanců a jednoho mrtvého odpadlíka.

"Je čistý," zopakoval tiše Jahar. Tentokrát seděla Merise a on měl hlavu v jejím klíně. Modré oči měla vážné jako vždy, ale něžně ho hladila po černých vlasech. "Je čistý."

Cadsuane si nad chlapcovou hlavou vyměnila pohled s Merise. Damer i Jahar tvrdili totéž, špína byla pryč, ale jak si mohli být jistí, že nezůstal nějaký zbyteček? Merise jí dovolila propojit se s chlapcem a ona necítila nic z toho, co zelená sestra popisovala, ale jak si mohli být jistí? Saidín byl tak cizí, že se v

tom šíleném chaosu mohlo skrývat cokoliv.
"Chci odejít, jakmile se vrátí ostatní strážci," oznámila. Bylo tu příliš mnoho otázek, na něž neměla odpovědi, které by se jí líbily, ale měla teď mladého al'Thora a nehodlala ho ztratit.
* * *
Setmělo se. Na kopci hnal vítr prach přes úlomky toho, co kdysi bývalo ter'angrialem. Pod ním ležela hrobka Shadar Logothu, otevřená, aby dala světu naději. A ze vzdáleného Tremalkingu se začala šířit zpráva, že čas iluzí skončil.

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenává každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, rozbíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

asha'mani: 1. Ve starém jazyce: "obránci" nebo "ochránci", ale vždy obránci spravedlnosti a pravdy. 2. Společné jméno a také hodnost dané mužům, kteří přišli do Černé věže poblíž Caemlynu v Andoru, aby se zde naučili usměrňovat. Jejich výcvik se soustředí na způsoby, jakými lze použít jedinou sílu jako zbraň, a dalším rozdílem oproti Bílé věži je to, že jakmile se naučí uchopit saidín, mužskou polovici jediné síly, vyžaduje se od nich, aby všechny denní práce vykonávali s pomocí jediné síly. Novým rekrutům se říká vojáci. Nosí prosté černé kabáty s vysokým límcem podle andorské módy. Povýšení na zasvěceného s sebou přináší právo nosit na límci kabátu stříbrný špendlík, nazývaný meč. Povýšení na asha'mana přináší právo nosit dračí špendlík, červený smalt ve zlatě, na límci spolu s mečem. Ačkoliv mnoho žen, včetně manželek, uprchne, když zjistí, že jejich muži skutečně dokážou usměrňovat, značný počet mužů v Černé věži je ženatých a používá jistou variantu strážcovského pouta, aby si s manželkami vytvořili propojení. Totéž pouto, pozměněné, takže vynucuje poslušnost, se v poslední době používá ke spojení lapených Aes Sedai.
Balwer, Sebban: Původně tajemník Pedrona Nialla na veřejnosti a tajně jeho mistr špion. Z vlastních důvodů pomohl Morgase uniknout před Seanchany z Amadoru a nyní je zaměstnán jako tajemník Perrina ťBashereho Aybary a Faile ni Bashere ťAybara.
corenne: Ve starém jazyce "návrat". Jméno, které Seanchané dali flotile tisíce lodí a stovkám tisíc vojáků, řemeslníků a ostatních, plujících na těch lodích, kteří přijdou za Předběžníky, aby si vyžádali země ukradené potomkům Artuše Jestřábí křídlo. Viz též Předběžníci.
da'covale: 1. Ve starém jazyce: "ten, kdo je vlastněn" nebo "osoba, která je majetkem". 2. Mezi Seanchany velice často používný výraz pro otroky. Otroctví má v Seanchanu dlouhou a neobvyklou tradici, protože otroci mají možnost získat postavení s velikou mocí a otevřenými pravomocemi včetně nad těmi, kteří jsou svobodní. Viz též só'džin.
der'morat-: Ve starém jazyce: "mistr cvičitel". 2. Mezi Seanchany předpona ukazující na staršího a velmi zkušeného cvičitele jednoho druhu exotických zvířat, který cvičí ostatní, jako např. der'morat'raken. Der'morat může mít velmi vysoké společenské postavení, k nejvýše postaveným patří der'sul'dam, cvičitelka sul'dam, což je ve vojsku velmi vysoká důstojnická hodnost. Viz též morat.
Fain, Padan: Bývalý temný druh, nyní něco víc a horší než temný druh, také nepřítel Zaprodanců stejně jako nepřítel Randa al'Thora, jehož z duše nenávidí. Naposledy viděn, když používal jméno Jeraal Mordeth a radil urozenému pánu Toramu Riatinovi během vzpoury proti Draku Znovuzrozenému v Cairhienu.
Hailene: Ve starém jazyce "Předběžníci" či "Ti, kteří přišli předtím". Název pro velký seanchanský expediční sbor vyslaný přes Arythský oceán na výzvědy do zemí, kde kdysi vládl Artuš Jestřábí křídlo. Nyní pod velením vznešené paní Suroth, kdy se rozrostl o rekruty z porobených území, Hailene zašlo mnohem dál, než byl jeho původní cíl.
Hanlon, Daved: Temný druh, kdysi velitel Stříbrných lvů sloužících Zaprodanci Rahvinovi, když držel Caemlyn pod jménem urozený pán Gaebril. Odsud vzal Hanlon Stříbrné lvy do Cairhienu, neboť dostal rozkaz vyvolat další vzpouru proti Draku Znovuzrozenému. Stříbrné lvy zničila "bublina zla" a Hanlona odveleli zpět do Caemlynu ze zatím neznámých důvodů.
Cha Faile: 1. Ve starém jazyce: "sokolí spár". 2. Jméno, jež přijali mladí Cairhieňané a Tairenové, kteří se pokoušejí řídit ji'e'toh a přísahali věrnost Faile ni Bashere ťAybara.
Ishara: První královna Andoru (asi 994-1020 SR). Po smrti Artuše Jestřábí křídlo Ishara přesvědčila svého manžela, jednoho z nejlepších Artušových generálů, aby vzdal obléhání Tar Valonu a doprovodil ji do Caemlynu s tolika vojáky, kolik jich sežene. Ostatní se pokoušeli zabrat celou Artušovu říši a neuspěli, ale Ishara se zmocnila malé části a uspěla. Dnes skoro každý urozený rod v Andoru udává svůj původ od Ishary a právo na Lví trůn závisí na počtu jejích přímých potomků i na počtu linií, které se od ní odvozují.
kopinický kapitán: Ve většině zemí šlechtičny obvykle samy nevodí své ozbrojence do bitev a najímají si na to profesionálního vojáka, téměř vždy prostého rodu, který je zodpovědný za výcvik i velení ozbrojencům. Podle toho, o kterou zemi se jedná, se takový muž nazývá kopinický kapitán, mečový kapitán, vrchní podkoní nebo vrchní kopiník. Vykládá se o blízkých vztazích, které mezi urozenou paní a sluhou často vznikají, snad nevyhnutelně. Občas jsou dokonce pravdivé.

mečový kapitán: Viz kopinický kapitán.
Mlčící dcery: Během dějin Bílé věže (přes tři tisíce let) různé ženy, které se nedokázaly smířit se svým osudem, se pokoušely spojit. Takové skupiny - alespoň většinu z nich - Bílá věž rozprášila, jakmile je objevila, a vážně a veřejně je ztrestala, aby zajistila, že se všichni poučí. Poslední takto rozprášená skupina si říkala Mlčíci dcery (794-798 NE). Skupinu tvořily dvě přijaté, jež byly vypuzeny z Věže, a třiadvacet žen, které sebraly a vycvičily. Všechny byly odvlečeny zpátky do Tar Valonu a potrestány a těch třiadvacet žen bylo zapsáno do knihy novicek. Jen jedné z nich se podařilo získat šátek. Viz též rodinka.
Mořský národ, hierarchie: Atha'an Miere, Mořskému národu, vládne paní lodí Atha'an Miere. Jí pomáhá hledačka větru paní lodí a mistr šermíř. Pod nimi stojí klanové paní vln, každá má k ruce svou hledačku větru a mistra meče. Pod nimi jsou paní plavby (kapitáni lodí) jejich klanu, každá s hledačkou větru a správcem nákladu. Hledačka větru paní lodí je nadřazena všem hledačkám větru klanových paní vln, jež jsou zase nadřazeny hledačkám větru svých klanů. Stejně tak stojí mistr šermíř nad všemi mistry meče a ti zase nad správci nákladu svých klanů. Hodnost není u Mořského národa dědičná. Paní lodí na doživotí volí prvních dvanáct Atha'an Miere, což je dvanáct nejstarších klanových paní vln. Klanovou paní vln volí dvanáct nejstarších paní plavby jejího klanu, jimž se říká prostě prvních dvanáct, kterýžto výraz rovněž označuje nejstarší paní plavby na jednom místě. Stejných prvních dvanáct ji může odvolat. Vlastně každý kromě paní lodí může být degradován až na plavčíka za přestoupení zákona, zbabělost či jiné zločiny. Také hledačka větru paní vln či paní lodí, která zemře, musí z nezbytí sloužit níže postavené ženě, jejíž hodnost tím stoupne.
moudrá žena: Uctivé oslovení používané v Ebú Daru pro ženy vyhlášené svými neuvěřitelnými schopnostmi vyléčit téměř každé zranění. Moudrou ženu podle tradice označuje červený pás. Třebaže si hodně lidí všimlo, že mnoho, vlastně většina ebúdarských moudrých žen ani nepochází z Altary, natož z Ebú Daru, donedávna nebylo známo, a stále to ví jen několik málo lidí, že všechny moudré ženy patří ve skutečnosti do rodinky a používají různé verze léčení. Bylinky a lektvary rozdávají jen jako krytí. Když po vpádu Seanchanů do města rodinka z Ebú Daru uprchla, nezůstala tady žádná moudrá žena. Viz též rodinka.
návrat: Viz corenne.
Nebeské pěsti: Lehce vyzbrojená a lehce ozbrojená seanchanská pěchota, kterou do bitvy nosí na zádech létající tvorové známí jako to'raken. Všichni muži a ženy jsou menšího vzrůstu, hlavně kvůli omezením daným nosností to'raken. Jsou považovány za nejtvrdší vojáky a obvykle je používají k nájezdům, překvapivým útokům na nepřátelské pozice v týlu a tam, kde je důležitá rychlost rozmístění vojáků.
obránci Kamene: Elitní vojenský útvar v Tearu. Současným kapitánem Kamene (velitelem obránců) je Rodrivar Tihera. K obráncům se přijímají výhradně Tairenové a důstojníci jsou obvykle urozeného rodu, byť často z nižších rodů nebo vedlejších větví silných rodů. Obránci mají za úkol držet obrovskou pevnost zvanou Tearský Kámen ve městě Tear, bránit město a provozovat policejní služby ve městě místo městské hlídky. Není-li válka, jejich povinnosti je málokdy zavedou dál od města. Avšak stejně jako u většiny elitních útvarů, obránci jsou jádrem, kolem něhož je vytvořeno vojsko. Uniformu obránců tvoří černý kabát s vycpávanými rukávy s čemozlatými pruhy a černými manžetami, leštěný kyrys a kapalín s mřížovým hledím. Kapitán Kamene nosí na přílbě tři krátké bílé chocholy a na manžetách kabátu má tři propletené zlaté šňůry na bílém podkladě. Kapitáni nosí dva bílé chocholy a jednu zlatou šňůru na bílých manžetách, poručíci jeden bílý chochol a černou šňůru na bílých manžetách, podporučíci jeden krátký černý chochol a prosté bílé manžety. Praporečníci pak mají zlaté manžety a rytmistři černozlatě pruhované.
ozbrojenci, zbrojný lid: Vojáci, spojenci či leníci toho kterého urozeného pána nebo paní.
prorok: Formálněji prorok pána Draka. Kdysi znám jako Masema Dagar, shienarský voják, jemuž se dostalo osvícení a on se rozhodl, že byl povolán, aby světem šířil zprávu o znovuzrození Draka. Věří, že nic - nic! - není důležitější než uznat Draka Znovuzrozeného jako vtělení Světla a být připraven, až Drak Znovuzrozený zavolá, a on a jeho stoupenci používají všechny prostředky, aby ostatní přinutili opěvovat Draka Znovuzrozeného. Vzdal se jména kromě "prorok" a přivedl chaos do velké části Ghealdanu a

Amadicie, kde ovládá značná území.
Předběžníci: Viz Hailene.
rodinka: I během trollockých válek před více než dvěma tisíci lety (asi 1000-1350 PR) udržovala Bílá věž své zásady a vyhazovala ženy, které se nedokázaly zařadit. Jedna skupina těchto žen, obávající se návratu domů uprostřed válečné vřavy, uprchla do Barashty (nedaleko současného Ebú Daru), jak nejdál se v té době dalo vzdálit od bojů. Říkaly si rodinka a schovávaly se dál a nabízely bezpečný přístav ženám, které vyhodily z Věže. Časem to, jak chodily za ženami, jež měly opustit Věž, vedlo ke kontaktům s uprchlicemi, a přestože přesné důvody možná nikdy nebudou známy, začala rodinka přijímat i uprchlice. Dává si velkou práci, aby těmto dívkám zabránila zjistit cokoliv o rodince, dokud si není jistá, že se na ně Aes Sedai nevrhnou a neodvlečou je pryč. Koneckonců všichni vědí, že uprchlice jsou vždycky chyceny, dříve nebo později, a rodinka ví, že pokud nebude zachovávat utajení, sama bude přísně potrestána.
Ačkoliv to rodinka neví, Aes Sedai ve Věži o její existenci věděly téměř od samého začátku, ale ve válce neměly čas je vyřídit. Koncem války si Věž uvědomila, že zničit rodinku nemusí být v jejím nejlepším zájmu. Do té doby se většině uprchlic skutečně podařilo uniknout, bez ohledu na věžovou propagandu, ale jakmile jim rodinka začala pomáhat, Věž věděla přesně, kam každá uprchlice míří, a pochytala devět z deseti. Jelikož se rodinka, ve snaze utajit svou existenci i počty svých členech, stěhovala do Barashty a zase ven (totéž platí později pro Ebú Dar) a nikdy nezůstala na jednom místě déle než deset let, aby si nikdo nevšiml, že ženy nestárnou obvyklou rychlostí, Věž věřila, že jich je pár a rozhodně se drží při zemi. Aby využila rodinku jako past na uprchlice, rozhodla se Věž nechat ji na pokoji, na rozdíl ode všech podobných skupin v minulosti, a udržet samotnou existenci rodinky v tajnosti, takže o ní ví jen pár hotových Aes Sedai.
Rodinka nemá zákony, ale pravidla založená částečně na pravidlech platících pro mladší a přijaté novicky v Bílé věži a částečně na nutnosti udržet se v tajnosti. Jak se vzhledem k původu rodinky dalo čekat, svá pravidla dodržuje velmi přísně a platí pro všechny členky.
Současné otevřené kontakty mezi Aes Sedai a ženami z rodinky, o nichž ví jen hrstka sester, odhalily několik šokujících věcí včetně toho, že žen z rodinky je dvakrát víc než Aes Sedai a některé jsou o sto let starší, než kolik se dožila kterákoliv Aes Sedai od trollockých válek. Účinek těchto odhalení, jak na Aes Sedai, tak na rodinku, je prozatím otázkou spekulací. Viz též Mlčící dcery; šicí kroužek.
rytí: 1. Schopnost používat jedinou sílu k diagnostice tělesného stavu při nemoci. 2. Schopnost najít ložiska kovové rudy s pomocí jediné síly. Za skutečnost, že tuto schopnost Aes Sedai dávno ztratily, může být zodpovědé to, že se název přiřadil jiné schopnosti.
rytíři: Elitní vojenský útvar v Illianu, jemuž v současné době velí pivní kapitán Demetre Carcolin. Rytíři poskytují osobní stráž králi Illianu a stráží klíčové body ve státě. Navíc v bitvě tradičně útočili na nejsilnější nepřátelské pozice, aby zjistili slabiny nepřítele, a v případě nutnosti, aby kryli králův ústup. Na rozdíl od většiny obdobných elitních útvarů, cizinci (s výjimkou Tairenů, Altařanů a Muranďanů) jsou nejenom vítáni, ale mohou dosáhnout i nejvyšších hodností, stejně jako obyčejní lidé, což je také neobvyklé. Uniformu rytíře tvoří zelený kabát, kyrys s devíti včelami Illianu a kónická přílba s hledím z ocelové mřížky. První kapitán nosí na manžetách čtyři zlaté šňůry na každé manžetě a tři zlaté chocholy se zelenou špičkou. Poručici nosí dvě žluté šňůry na manžetách a dva tenké zelené chocholy, podporučíci jednu žlutou šňůru a jeden zelený chochol. Praporečníky označují dvě přerušené žluté šňůry na manžetách a jeden žlutý chochol, rytmistra jedna přerušená žlutá šňůra.
sei'mosiev: Ve starém jazyce "sklopené oči". Když se o někom mezi Seanchany řekne, že "se stal sei'mosiev", znamená to, že člověk "ztratil tvář". Viz též sei'taer.
sei'taer: Ve starém jazyce "přímé oči" nebo "rovné oči". Mezi Seanchany se tento termín vztahuje na čest či zachování tváře, na schopnost dívat se druhému do očí. Je možné "být" či "mít" sei'taer, což znamená, že člověk má čest či tvář, a také "získat" či "ztratit" sei'taer. Viz též sei'mosiev.
Shen an Calhar: Ve starém jazyce "Banda Rudé ruky". 1. Bájná skupina hrdinů, kteří vykonali mnoho pozoruhodných činů a nakonec padli při obraně Manetherenu, když byla země zničena během trollockých válek. 2. Vojenský útvar, který téměř náhodou dal dohromady Mat Cauthon a zorganizoval jej podle vojenských oddílů z dob považovaných za vrchol válečného umění, za dnů Artuše Jestřábí

Křídlo a bezprostředně předcházejících století.
sjednocení: Když vojska vyslaná Artušem Jestřábí křídlo pod velením jeho syna Luthaira přistála v Seanchanu, objevila různorodé a pestré státy, často válčící proti sobě, jimž často vládly Aes Sedai. Bez Bílé věže Aes Sedai usilovaly o svou osobní moc s použitím jediné síly. Vytvářely malé skupinky a neustále proti sobě kuly pikle. Z velké části právě toto neustálé intrikování kvůli osobním výhodám a následné války mezi mnoha státy umožnily vojskům z východu začít dobývání celého kontinentu a jejich potomkům dobývání dokončit. Toto dobývání, během něhož se z potomků původních vojsk stali Seanchané, stejní jako ti, které si porobili, trvalo déle než devět set let a nazývá se sjednocení.
smrtonosná garda, smrtonoši: Elitní vojenský útvar Seanchanské říše, zahrnující lidi a ogiery. Všichni lidští příslušníci smrtonosné gardy jsou da'covale, zrození jako majetek a v mládí vybraní pro službu císařovně, jejímž jsou osobním majetkem. Jsou fanaticky věrní a nesmírně hrdí a často předvádějí krkavce vytetované na ramenou - značku císařovninych da'covale. Přilbice a zbroj mají nalakované na tmavozeleno a krvavě rudo, štíty na černo a na oštěpech a mečích nosí černé střapce. Viz též da'covale.
só'džin: Nejlepší překlad ze starého jazyka by zněl "výše mezi nízkostí", třebaže některé překlady znamenají "obloha i údolí", kromě několika dalších možností. Só'džin je seanchanský výraz pro dědičné vyšší služebnictvo. Jsou da'covale, ale zaujímají postavení se značnými pravomocemi a často též mocí. Kolem só'džin chodí opatrně i urození a se só'džin císařovny mluví jako se sobě rovnými. Viz též urození; da'covale.
urození: Výraz používaný Seanchany pro svou šlechtu. Člověk se může urozeným stát rodem či na něj být povýšen.
vrchní kopiník: Viz kopinický kapitán.
vrchní podkoní: Viz kopinický kapitán.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného a při uzavírání Vrtu uvízli ve věznici Temného. Dlouho se myslelo, že Světlo během války Stínu opustili jen oni, ale byli tu i další, jen těchto třináct mezi nimi mělo nejvyšší postavení. Počet Zaprodanců (oni sami si říkají Vyvolení) se od jejich probuzení poněkud snížil. Známí přeživší jsou Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana a Moghedien a dva další se znovu narodili v nových tělech a dostali jména Osan'gar a Aran'gar. Nedávno se objevil muž, který si říká Moridin, a mohl by být dalším z mrtvých Zaprodanců, které Temný přivedl z hrobu. Stejný případ je možná žena, jež si říká Cyndane, jakoliž však Aran'gar je muž přivedený zpět v ženském těle, spekulace ohledně totožnosti Moridina a Cyndane by mohly být marné, dokud nebude zjištěno více.